

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE HAS NEVER BEEN
SO DEADLY.

REBEL WITCH

THE CRIMSON MOTH: BOOK TWO

KRISTEN
CICCARELLI

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

REBEL WITCH

THE CRIMSON MOTH: BOOK TWO

KRISTEN
CICCARELLI

WEDNESDAY BOOKS
NEW YORK

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinde.**

YOLU AYDINLATAN İÇİN

BİRİNCİ **BÖLÜM**

Başlangıçta karanlık vardı. Ta ki Yedi Kız Kardeş gülene ve bir dünya oluşana kadar. Kız kardeşler onun dalgalarında yürüdüler ve kıyılarını oydular. Her şeye hayat üflediler ve dünyayı sevgi, iyilik ve güzellikle birbirine bağladılar.

Ama sonsuza kadar kalamazlardı. Yollarına devam etmeden önce, yokluklarında dünyaya göz kulak olmaları için seçilmiş birkaç kişiyi seçtiler. Bu koruyucuların yarattıklarını sevmelerine ve korumalarına yardımcı olmak için Yedi Kız Kardeş onlara bir hediye verdi.

Sihir yeteneği.

Ve sonra, sönmüş bir alev gibi, ortadan kayboldular.

-KADİMLERİN KÜLTÜNDEN YARATILIŞ EFSANESİ

BİR

GIDEON

GIDEON çalınan üniformasının ceketini çekiştirdi. Orman yeşili kumaş, sanki hiç yıpranmamış gibi sertti.

Onu aldığı zavallı muhafız şu anda baygındı ve Larkmont Sarayı'nın üçüncü katındaki bir erzak dolabında bağlıydı. Diğer dört muhafız o kadar şanslı değildi. Cesetleri fiyordun soğuk sularında yüzüyordu.

Başka seçeneği yoktu.

Gideon düşman bölgesinin derinliklerindeydi. Fark edilirse, ölmesi daha iyi olacaktı.

Düşünceleri, içinde durduğu aydınlık balo salonuyla karanlık bir tezat oluşturunuyordu. Müzik aletleri ısınırken mırıldanıyor, başlamak üzere olan özel resital için hazırlanıyorlardı. Hizmetkârlar Prens Soren'in balo salonundaki ısıtılı konuklar arasında müzik başlamadan önce son bir ikram sunarken avizeler tepelerinde göz kırpıyordu.

Gideon duvarın dibinde durmuş, diğer muhafızlar gibi odayı izlerken bakışları hedefine, altın elbiseli güzel kıza sabitlenmişti.

Rune Winters.

Prens Soren onun yanında durmuş, avucunu Rune'un sırtına bastırmıştı. Umbria prensi özel dikim bir takım elbise giymişti, ailesinin gümüş arması bir omzundan şık bir şekilde sarkan pelerine işlenmişti ve aç bakışları Rune'un giydiği elbisenin üzerinde gezinerek zengin arkadaşlarını da aynı şeyi yapmaya davet ediyordu.

Onları izlerken Gideon'un kanı alev alev yanıyordu.

Çok güzel bir elbiseydi, bunu inkâr edemezdi. Süslü bir tasarımcı tarafından yapılmış, muhtemelen küçük bir servete mal olmuştu. Ama bu Rune'a göre değildi. Altın rengi ona yakışmıyordu ve kesimi de çok sertti. Önde göbek deliğinin birkaç santim üzerinde, arkada ise omurgasının dibinde biten V yaka, güçlü bir mesaj veriyordu:

Ona bir bak. O benim.

Prens konuklarının kolundaki güzel cadıya hayran olmalarını istiyordu. Soren için Rune egzotik bir yaratıktı. Koleksiyonuna katmaya kararlı olduğu canlı bir obje.

Eğer Harrow'un verdiği bilgi doğruysa, bir hafta önce prens ona evlenme teklif etmişti. Rune da bir şartla kabul etmişti: Soren onu eş olarak istiyorsa, Cressida'ya bir ordu vermek zorundaydı.

Gideon bu yüzden bu iş için gönüllü oldu.

Cressida bir orduyla Yeni Cumhuriyet'e karşı savaş açacaktı. Kazanırsa, Cadılar Saltanatı'nı yeniden kuracak ve daha fazla insan ölecekti.

Gideon bunun olmasına izin veremezdi. Rune, Cressida ve Soren arasındaki bu kutsal olmayan ittifakın kilit noktası olduğu sürece, onun yaşamasına izin veremezdi.

Gideon'un öldürme emirleri vardı ve onları yerine getirecekti. Tam burada. Bu gece.

Bütün gece şansını beklemişti. Balo salonunun duvarına yaslanmış, bu çalıntı üniformanın içinde terleyerek Rune'un nişanlısıyla flört edişini izlemişti. Soren'in de flört edişini izledi: aç elleriyle ona dokunuyor, mağrur gözlerle onu yutuyordu.

Bu onu uçurumun kenarına sürüklüyordu.

Alex daha yeni toprağa girmişti ve Rune çoktan başka bir adamla nişanlanmıştı. Hem de bir prensle.

Başından beri istediği şey bu muydu? Bir prens?

Bir şans olduğunu düşünecek kadar aptaldı.

Gideon belindeki silah kılıfını parmakladı. O hazırды. Hazırdan da öte. Tek ihtiyacı olan doğru andı.

"Evini özlüyor musun?"

Gideon, Rune ve Soren'in etrafını saran parti davetlilerini taradı ve bakışları konuşmacıya takıldı: buğday sarısı saçları taç şeklinde örölmüş genç bir kadın.

Rune güldü. "Herkesin senin ölmeni istediğı bir yeri özleyebilir misin?"

Gideon onun şampanya kadehini kırmızı dudaklarına bastırmasını, sonra da son yudumu ağzına götürmesini izledi.

Bu geceki üçüncü içkisiydi.

Gideon'un saydığından değil.

"Devrimden önce nasıldı?"

"Biz cadılar da bir zamanlar sizin gibi yaşırdık," dedi Rune, içinde durdukları, avizelerin parıldadığı ve mermer sütunların boyalı tavanı desteklediğı büyük salonu işaret ederek. "Hayatlarımız müzik, güzellik ve sanatla doluydu..."

Evet, diye düşündü Gideon. Ve sizin lüksünüz bizim sefaletimiz pahasına geldi.

Kemanların vızıltısı ve uğultusu daha da arttı. Gideon konukların müzisyenlere bakan sandalyeleri doldurmaya başladığı odanın diğer tarafına baktı.

"Bu yaşam biçimi, Gideon Sharpe'ın bir grup devrimciyi saraya soktuğı gece bizden çalındı."

Adının dudaklarından dökölmesiyle dikkati tekrar ona yöneldi.

"Yoldaşları geri kalanımızı sokaklarda doğrarken o iki kraliçeyi yataklarında öldürdü. Eğer Cressida kurtarmasaydı, beni de öldürmelerine izin verecekti."

Gideon kılandı. Hikayenin çoğunu atlıyorsun, tatlım.

"Yürek parçalayıcı olmalı," dedi Prens, parmak eklemleri Rune'un omurgasındaki çıkıntıları yavaşça aşağı doğru sıyırırken. "Bu kadar uzakta olmak, orada yaşanan korkunç şeyleri bilmek... Bundan kurtulmuş olmana sevindim."

Soren'in kolları beline dolandı, onu rahatlatmak için bir çaba olabilirdi ama daha çok bir hatırlatma gibi hissettirdi: Rune onundu.

Gideon kendini rahatlamaya zorlayarak omuzlarını yuvarladı.

"Cadılar hâlâ bir hiç uğruna katlediliyor.

Rune, Soren'in kollarının arasından boş bardağını inceleyerek, "Kız kardeşlerimin her biri özgür olana kadar ben de asla özgür olamayacağım," dedi. "Kız kardeşlerimin her biri özgür olana kadar ben de asla özgür olamayacağım."

Enstrümanların uğultusu kesildi ve bir anons duyuldu: resital başlıyordu.

Misafirler teker teker dağıldı ve müzisyenlere doğru ilerledi.

Soren parmaklarını Rune'un kollarına geçirerek onu koltuklarına doğru çekti. İlk şarkı başladığında henüz iki adım atmışlardı ki Rune'un adımları duraksadı.

Gideon onun sarsılarak durmasını izledi.

Prens ona dönerek, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Müzik yükselirken Gideon müzisyenlere baktı. Şarkı tanıdıktı. Ama neden tanıdığını bilmiyordu.

"Burnumu pudralamam gerek." Rune kendini toparlamakta zorlanıyor gibiydi. "Hemen döneceğim..."

"Saçmalama," dedi Soren. "Konser başladı." Sesini alçalttı. "Bu resital senin için Rune. Nişanımızı kutlamak için. Burada olman gerekiyor."

Parmakları onunkilere dolandı.

Gideon'un gözleri kısıldı. Soren'in onu sürükleyişini izlerken vücudu sarmal bir yay gibi gerildi. Müziğe daha da yaklaştı. Tam da kaçmaya çalıştığı şeye.

"İhtiyacım var..." Rune onun elini çekip çıkarmaya çalıştı. Soren onu bırakmayı reddederek daha sıkı tutmaya başlayınca Gideon duvarın dibindeki pozisyonundan çıktı. On adım aşağıda duran muhafızlar ona doğru bakarak Gideon'a etrafının düşmanlarla çevrili olduğunu hatırlattı. Dikkatleri üzerine çekemezdi.

Ayrıca: Rune'un kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Soren'in tam önüne geçerek sandalyelere giden yolu kapatması bunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Fazla bir şey kaçırmayacağıma söz veriyorum." Ayak parmaklarının ucuna basarak solgun kollarını prensin boynuna doladı ve dudaklarıyla prensin yanağını sıyrıp orada kaldı. Soren'in boştaki eli kalçasına yerleşip kıvrımlarına hayran kaldığında ekledi: "Bu gece resital bitip konuklar gittikten sonra senin için özel bir şey planladım."

Bu sözler karşısında Gideon'un kalbi duracak gibi oldu. Soren'in elini yukarı kaydırıp parmaklarını Rune'un çenesinde gezdirmesini izlerken tüm vücudu taşa döndü.

"Özel bir şey mi?" diye mırıldandı prens, eğilip ağzını Rune'unkine bastırmak için.

Elini Soren'in kahverengi saçlarının arasına sokan Rune, Soren'i öperek ona olacakların tadını verdi. Soren onu kendine doğru çekti ve Gideon bunun ilk kez olmadığını biliyordu. Başka öpücükler de olmuştu. Muhtemelen öpücükten daha fazlası.

Bunun farkına varması içinde bir şeyleri uyandırdı. Titreyen ve ağrıyan bir şey. Göğüs kafesinin etrafında düğümlenmiş, onu denizin dibine sürüklemekle tehdit ediyordu.

Yeterli.

Tabancasına uzandı.

Ancak sözlerini tamamlayamadan Rune, Soren'in elinden kaydı.

"Sanırım sürprizimi beğeneceksin." Geriye doğru yürürken yanakları pembeleşmişti. "Bakalım ben yokken ne olduğunu tahmin edebilecek misin?"

Rune göz kırptı. Prensın gözleri şehvetle karardı.
Gideon hasta olacaktı.

Rune topuğunun üzerinde dönerek uzaklaştı ve Soren ile Gideon'u arkasından bakakaldılar.

Sandalyelerine doğru ilerleyen konukların ve duvarlar boyunca konuşlanmış muhafızların yanından hızla geçti. Kapiya doğru aceleyle ilerlerken, neredeyse aralarından geçen hizmetçiye çarpacaktı ki çarpışmadan hemen önce durdu. Genç kadın bir elinde titreyen bir bardak tepsisini dengede tutarken diğer elinde de bir şişe viski tutuyordu.

Gideon, Rune'un hizmetçiyle birkaç kelime konuşmasını, ondan şişeyi almasını ve koridorda kaybolmasını izledi.

burada.

Beklediği an gelmişti.

İKİ

RUNE

Ağlama, ağlama, ağlama.

Koridorda koyu yeşil üniformalarıyla soğukkanlı muhafızların yanından kaçarken Rune'un gözlerinde yaşlar yandı. Şapkalarının kenarları yüzlerini kapattığı ve kendisi hakkında ne düşündüklerini görmesini engellediği için memnundu.

Gözyaşlarının dökülmesine izin veremezdi. Burada olmazdı. Hepsi izlerken olmazdı.

Ama ne kadar hızlı koşarsa koşsun, balo salonunda hâlâ çalmakta olan ve her notası kalbine bir ok gibi saplanan şarkıdan kaçamazdı.

Alex'in şarkısı.

Bu hüzünlü melodi Rune'u Wintersea'ye, kütüphanesinin kapısında durup en yakın arkadaşının kuyruklu piyanosunun tuşlarına eğilmiş, elleriyle odayı büyülerken izlediği ana götürmüştü.

Alexander Sharpe.

Bu şarkı -onu kovalayan şarkı- yazdığı son şarkıydı.

İçinde bir keder dalgası kabarırken Rune hâlâ parmağında olan yüzüğüne dokundu. Kendini bu korkunç dalgadan, bu korkunç kayıptan koruyacak bir şeyler aradı ama eli boş döndü.

Bu yüzden o balo salonundan çıkması gerekiyordu. Bir prensle evlenecek olmasını kutlamak için verilen partinin ortasında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamadan önce.

Şimdiye kadar evlenmiş olurduk.

Soren yerine Alex'i tercih ederdi. Alex onun en iyi arkadaşıydı. Büyükannesi dışında, dünyada onu gerçekten sevmiş olan tek kişiydi. Ona aşık olmayabilirdi, ama yeterli zaman verilseydi, belki de olabilirdi.

Ama özlediği tek şey Alex değildi.

Rune dürüst olmak gerekirse evini özlüyordu.

Home.

Bu kelime onu yaktı.

Balo salonundayken Soren'in arkadaşı ona Yeni Cumhuriyet'i özleyip özlemediğini sormuş, Rune da bu soruya gülüp geçmişti.

Ama gerçek?

Gerçek şu ki Rune, Nan'ın çiğle parıldayan bahçelerini görmeyi özlemişti. Leydi'yi Wintersea'nin en vahşi bölgelerinde gezdirmeyi özlemişti. Denizin, ormanın ve tarlaların kokusunu özlemişti. Rüzgârları ve fırtınaları özlemişti.

Umbria'yı ve başkenti Caelis'i sevmişti. Mimariyi ve sanatı, kültürü, modayı ve yemekleri, cadı karşıtı duyguların yokluğunu seviyordu. Bir ziyaret ya da tatil için hoşuna gitmişti. Ama ait olduğu yer orası değildi.

Rune, Alex'le evlenmeyi ve Yeni Cumhuriyet'ten ayrılmayı kabul ettiğinde böyle hissedeceğini tahmin etmemişti. Adayı geride bırakırken kalbini de onunla birlikte terk edeceğini bilmiyordu.

Herkesin ölmeni istediği yeri özleyebilir misin?

Rune viski şişesinin boynunu sıktı. Görünüşe göre evet.

Eğer kaçışını izleyen bir düzine muhafız olmasaydı, Rune viskiyi doğrudan şişeden yudumlardı. Üç bardak şampanya onu biraz uyuşturmuştu,

İçini ısıtıyor ve görüşünün kenarlarını bulanıklaştırıyordu. Artık çoğu akşamı böyle atlatıyordu: sarhoşluk sisi içinde.

Ama bu akşamı atlatmak istiyorsa, üç kadehten daha fazla alkole ihtiyacı olacaktı. Bir küvet dolusu içkiye ihtiyacı vardı.

Alex'in şarkısı yükseldikçe, melankolik sesi kemiklerine işledikçe, Rune elbisesini yukarı kaldırdı ve koşmaya başladı, Soren'in onu takip etmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden arkasına baktı.

Soren. Nişanlısı.

Rune ürperdi, adamın dokunduğu her yerde teni hâlâ uyuşuyordu.

Bu gece resital bittikten ve konuklar gittikten sonra senin için özel bir şey planladım.

Teninde soğuk bir ter belirdi.

Bunu neden söyledim ki?

Rune hiçbir şey planlamamıştı. Sadece kaçması gerekiyordu.

Daha sonra ona tek başına gitme düşüncesi midesini bulandırdı. Cepleri ağır taşlarla dolu olarak denize doğru yürümeyi tercih ederdi.

Seni istemesini sağla.

Umbria'ya ilk geldiklerinde Cressida'nın Rune'a verdiği direktif buydu: Umbria prensi Soren Nord için kendini karşı konulmaz kılmak.

Ne de Rune'un iyi şey buydu. Erkekleri cezbetmek.

Soren bir savaş gemisi filosuna sahipti. Donanmada eski bir amiral olarak, iyi seyahat ediyordu ve güzel, egzotik şeyler toplama tutkusu vardı. En iyisi de cadılara sempati duymasıydı ve bir eş arayışında olduğu söyleniyordu.

Böylece bir gece operadan sonra, Cressida kanatlardan izlerken, Rune prensin locasından çıkmasını bekledi

ve kendini doğrudan onun yoluna dikti. Adam doğruca ona doğru yürümüş ve çok pahalı elbisesinin önünden aşağı şarap dökmüştü.

Prens sakarlığı karşısında dehşete düşmüştü. Rune ise çok nazik ve bağışlayıcıydı. Telafi etmek için onu ertesi gece baleye davet etti. Ondan iki gece sonra da tiyatroya. Birdenbire her günü birlikte geçirmeye başladılar. Gezintilere ya da fayton gezintilerine çıkıyorlardı. Baş başa yemek yiyorlardı.

Cressida'ya vurulmuştu ve Rune, Cressida'nın istediği şeyi, yani evlenme teklifini alana kadar rolünü mükemmel bir şekilde oynayarak onun sevgisini körükledi.

Ama Soren'i şaşırtan bir şekilde, Rune onu .

Seninle evlenemem, dedi ona, repliklerini tekrarlayarak. Son cadı da güvende olana kadar olmaz.

Daha spesifik olarak: Cressida'ya Yeni Cumhuriyet'e savaş açması için bir ordu vermediği sürece onunla evlenmeyecekti.

Rune'un ne Soren'le evlenmek gibi bir arzusu vardı ne de cadı kraliçenin emirlerini yerine getirmekle ilgileniyordu. Cressida için çalışma fikri bile Rune'u baş döndürücü bir kendinden nefretle dolduruyordu.

Ama Cressida, Seraphine'le birlikte onun da hayatını kurtarmıştı. Gideon ve Yeni Cumhuriyet'teki diğer herkesin aksine, Cressida onun ölmesini istememişti. En önemlisi: Cressida geride bıraktıkları cadıları kurtarmak istiyordu. Tam şu anda yok edilmekte olan kızları.

Her hafta ölü cadıların isimleri Rune'un kulağına geliyordu. Kan Muhafızları güçlü bir sibil olan Aurelia Kantor'u yakalamıştı; geçmiş, bugünü ve geleceği görebilen bir cadı. Ve şimdi onu saklanan tüm cadıların yerlerini onlara vermesi için kullanıyorlardı. Bu sayede cadıları acımasızca avlayıp infaz edebiliyorlardı. Bazen haftada üç ya da dört tane.

Eskiler bu bilgiyi almak için Aurelia'ya ne yaptıklarını biliyorlardı.

Bir keresinde Kızıl Güve onu kurtarabilirdi. Ama Güve burada, Barrow Boğazı'nın ta öbür ucundaki Larkmont Sarayı'ndaydı ve yarı sarhoş bir halde şampanya içiyordu.

Kendine bir bak, diye düşündü Rune. Kız kardeşlerin öldürülürken prenslerle parti yapıyorsun.

O kızları terk etmişti. Ve eğer Gideon Sharpe durdurulmazsa, Yeni Cumhuriyet'te hiç cadı kalmayacaktı.

Eğer Rune hâlâ adada olsaydı, Aurelia'yı çoktan gözaltından kaçırmış ve onu Kita'ya kaçırmış, bu sırada diğer cadıları da korumuş olurdu. Ama tek giriş yolu denizdi ve her giriş limanı cadı avcıları ve onların büyü'nün kokusunu almak üzere eğitilmiş cadı avı köpekleriyle doluydu. Hatta adaya gidip gelen gemilere bile yerleştirilmişlerdi.

Sadece bir gemi - Arcadia - Kan Muhafızları'nın ve canavarlarının gemilerine binmesine izin vermeyi reddetti. Ama bu sadece cadı avcılarının gizli seyahat ettiği anlamına geliyordu. Ve gemi Yeni Cumhuriyet sularına girdiğinde, adaya ayak basmadan önce her cadının kokusunu alan tazılar tarafından gemiye alındı.

Rune Sibyl'i bir şekilde dışarı çıkarsa bile Kan Muhafızları onun türünü avlamaktan asla vazgeçmeyecekti. Yeni Cumhuriyet'in casusları tüm kıtada Cressida Roseblood ve büyüyen sarayını arıyordu ve eğer ellerinde bir sibil varsa, saklandıkları yeri bulmaları an meselesiydi.

Bizi avlamaktan asla vazgeçmeyecekler.

Cadıları güvende tutmanın tek yolu Kan Muhafızları'nı yok etmek ve Yeni Cumhuriyet'i yıkmaktır.

Bunu yapmanın tek yolu da Cressida'yı tahtına geri oturtmaktır.

Rune, Cressida'nın tahtta oturmasını göğsünde bir delik olmasını ister gibi istiyordu. Kız alçaktı. Soğukkanlı bir katildi.

Ama alternatififiyle -Rune gibi kızları ayak bileklerinden bağlamak, boğazlarını kesmek ve kanlarının vücutlarından akmasını izlemek isteyen bir toplum- karşılaştırıldığında Cressida Roseblood kötünün iyisiydi.

Çünkü bir cadı kraliçesinin yönetimi altında, en azından cadılar güvende olacaktı.

Soren'in desteğiyle Cressida bir daha hiçbir cadının avlanmamasını sağlayacaktı.

Cressida başkentteydi ve kuracak başka ittifaklar arıyordu ama her an dönebilirdi. Döner dönmez Soren'le birlikte avukatlarının hazırladığı sözleşmeyi imzalayacak ve ittifaklarını mühürleyeceklerdi.

Ve Rune'un onunla evlenmesi gerekecekti.

Tuvalet odası . Rune bakışlarını kapıya sabitledi. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinde kendini bırakacaktı. Sadece bir dakikalığına. Ve o dakika dolduğunda...

Rune kapıyı iterek açtı ve içeri adım atarak arkasından kapanmasına izin verdi.

Mumlar karanlık odayı aydınlatıyor, duvar apliklerinde ve lavabonun kenarındaki şamdanlarda titreşiyordu. Lavaboya ilerlerken Rune viskinin tıpasını açtı ve şişeden uzun bir yudum aldı. Dilini ve boğazını yaktı.

Tüm bunları geride bıraktığımı sanıyordum.

Rune bunun kolay olacağını düşünmüştü. Ne de olsa rol yapmaya alışkındı. "Vurgun yemiş nişanlı" rolünü oynamak çocuk oyuncağı olmalıydı.

Ama Alex'in ölümünden beri flört etmek, entrikalar çevirmek ve kandırmak ona zarar vermeye başlamıştı. Soren'in arkadaşlarının önünde neredeyse çökmek üzereydi ve viski şişesini avucunun içinde tutuyordu.

Yeni Cumhuriyet'ten kaçtıktan sonra Rune aptalca bir şekilde sonunda kendisi olabileceğini düşünmüştü. Artık aptal, sığ bir sosyetik değil, göz önündeki bir cadıydı. Gerçek Rune Winters.

Ama o kim? diye düşündü. Gerçek Rune Winters kim?

Soruyu elinin tersiyle itti.

Önemli değil. Cressida'nın bir orduya ihtiyacı vardı ve Soren'in bir ordusu vardı. O orduyu güvence altına almak Rune'a kalmıştı. Önemli olan onun kim olması gerektiği idi: Kan Muhafızları'na son verecek ve sonunda tüm cadıların güvenliğini sağlayacak bir kız.

Bunu yapabilirsiniz. Neyin tehlikede olduğunu unutma.

Lavaboda viskiden uzun bir yudum daha aldı, tadından ürperdi ve aynaya baktı. Gözyaşları yüzüne damlıyordu. Kızarmış gözleri ona bakıyor, burnu ve yanakları pembe beneklerle kaplanıyordu.

Bakışları aşağı doğru kaydı. Soren'in ona verdiği altın rengi elbise hiç de onun zevkine göre değildi. Altın sadece vurgular içindi; aksi takdirde çok fazla dikkat çekiyordu. Ve kesimi de... jilet gibi . Tüm vücudunu gözler önüne seriyordu.

Bundan nefret ederdi.

Bu ona başka bir elbise düşündürdü. Ona diğerlerinin hiç olmadığı kadar yakışan bir elbise. Çünkü onu veren kişi sadece bedeninin değil, ruhunun da neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Rune bu düşünceyi pençelerini geçirmeden önce savuşturdu. içinde.

Gideon Sharpe'ı düşünmeyecekti. O bitmişti.

Onu düşünüyordum.

Ama görünüşe göre öyle değilmiş.

Gibi Alex, Gideon vardı Ayrıca önerilen için Rune.

Tam olarak evlilik değil ama bir ortaklık. Birlikte bir gelecek.

Ellerini yumruk yaptı.

Gideon seni asla gerçekten sevmemişti. Senin olduğunu düşündüğü kızı sevdi. Bu yüzden ne teklif ettiği önemli değil.

Gideon bir cadıyı asla sevmemişti.

Hangisinin daha üzücü olduğundan emin değildi: Alex'in onu sevmiş olması mı, yoksa Gideon'un sevmemiş olması mı?

Rune, Kan Muhafızları Yüzbaşısı'nın onu yakalayacağından o kadar emindi ki, bunu yapmaya yemin etmişti. Ama iki ay geçmişti ve o gelmemiştir.

Belki de intikamına değmeyeceğime karar verdi. Belki de hayatına devam etmiştir.

Rune yumruklarını sıktı.

Sebebin ne olduğu kimin umurundaydı? O gitmişti. Hayatından çıkmıştı.

Gözyaşları viskiden daha keskin bir şekilde gözlerini yaktı. Rune bir yudum daha aldı ve bunun onu balo salonuna dönmeye yetecek kadar uyuşturacağını umdu. Alex'in şarkısı çoktan bitmişti.

Ama ayakları geri dönmeyi ve onu geri götürmeyi reddetti.

Rune parmağındaki yüzüğe baktı ve şişeyi indirdi.

O gitti. Asla geri gelmeyecek. Yas tutmak için iki ayın vardı. Hayatına devam etme zamanı.

Alex bunu neden yapmak zorunda olduğunu anlayacaktı. Neden Soren'le evlenmesi gerektiğini. Bundan hoşlanmayacaktı ama anlayacaktı. Onu affedecekti.

Bu düşünce Alex-kind, iyi, güvenli Alex-Rune'un onu .

Toparlanmak yerine, tam tersi oldu. Bir şey pençeleriyle içinden çıkmaya çalıştı. Lavabonun seramik kenarlarını tuttu, umutsuzca onu geri tutmaya çalıştı.

Ama yapamadı.

Keder patlak verdi.

Rune lavaboyu kavradı ve hüzün onu zincirler gibi sarıp ağırlığıyla aşağı çekerken sessiz, titrek hıçkırıklara boğuldu. O kadar bunalmıştı ki kapının arkasından açıldığını neredeyse duymuyordu.

Gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşsa da aynada orman yeşilinin parladığını gördü.

Harika. Soren beni alması için muhafızlarından birini gönderdi. Beş dakika yalnız kalamaz mıydı?

Hayatının geri kalanı böyle mi geçecekti?

Gözlerindeki yaşları avuçlayarak, bir silah olarak kullandığı gülümsemeye uzandı. İçindeki boşluğu maskeleyen gülümsemeye. Onu bu masum muhafız üzerinde kullanmak üzereydi ki aynaya bir kez daha bakması onu durdurdu. Rune o zalim ağzı nerede görse tanırdı.

Gideon şapkasını geriye itti ve silahını doğrudan ona doğrulttu.

Bakışları buluştuğunda Rune'un kalbi bir kasırga gibi çarptı.
Beni unuttuğunu .

ÜÇ

GIDEON

Öldürmek için silahını **kaldırdığında**, Gideon gecenin ilk hatasını yaptı.

Ateş etmeden önce Rune'a baktı.

O soğuk gri gözler onu delip geçti. Her gece ona musallat olan aynı gözler. Unutmak istediği bir kızın gözleri.

Neden ağlıyor?

Gideon elindeki tabancayı sıktı.

Önemli değil. Umurumda değil.

Ama onun yüzünden akan gözyaşlarını görmezden gelemiyordu. Viski şişesini fark etmemesi mümkün değildi; balo salonundan kaçarken kaptığı şişeden çok daha az doluydu.

Onu görmek, içinde bir şeyleri çatlatmakla tehdit ediyordu. Bu tehlikeli, dengesizleştirici bir duyguydu. Gideon'un kendini buna karşı çelikleştirmesi gerekiyordu.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi?"

Rune sakince aynayla konuştu, bakışları ona kilitlenmişti. Gideon altın rengi elbisesinin hatlarını gözden geçirme dürtüsüne direndi.

Vur , lanet olsun.

"Bir kızı öldürme niyetiyle tuvalet odasına kadar takip etmek sizin için her zamanki iş. Öyle değil mi, Gideon Sharpe?"

"Bu gece adımı ağzından düşürmemen çok komik."

Bakışları kalay gibi sertleşti. "Kardeşin seni şu anda görse ne derdi?"

Bu sözler bir tokat gibi indi. Acıyı silkti ve kendini bu cadının bir aldatma ustası olduğunu hatırlamaya zorladı. Masum bir kız olduğunu düşünmesi için onu kandırmıştı. Onu seven bir kız. Bu arada, Cressida'nın ordusunu kurmak için gizlice cadıları kurtarıyordu. Alex'le nişanlı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Alex.

"Kardeşim senin yüzünden öldü."

Yüzünü ona döndü ve Gideon kendini tutamadı. Bakışları, şimdi ona çok yakın olan elbisesinin kısır V kesimini taradı. Onu fazlasıyla içine çekiyordu.

Keskin bir nefes yuttu. "Bu elbise üzerinde çok gülünç duruyor."

Yalancı.

Rune gül için ve Yem, gözler yanıp sönüyor.

"Soren sanırım aynı fikirde değil. Ellerini benden uzak tutamıyor."

Gideon'un içini zehirli bir his kapladı. Çenesini kaldırdı ve sırttı.

Gideon onun parmaklarını prensinkilerin arasında dolaştırdığını hatırladı. Öpücüklerinde ne kadar cömert olduğunu. Her zaman ona yakın dururdu. Onu arkadaşlarına göstermesine izin veriyordu.

Gideon'la hiç böyle şeyler yapmamıştı.

Bu, onun her zaman kendi liginin ne kadar dışında olduğunu sert bir şekilde hatırlatıyordu. Gideon onun kendisi gibi biriyle yetineceğine nasıl inanmıştı?

Başından beri enayiydi.

"Beklentilerinizi oldukça yükseltmişsiniz," dedi. "Bir prensi hedefliyorsun."

Yüzü sertleşerek bir maskeye dönüşmüştü ama bu onun alışık olduğu bir maske değildi. Bir zamanlar olduğu gibi davrandığı uçarı sosyetenin tüm izleri kaybolmuştu. Bu maske bir taş kadar boştu.

"Tam tersine. Bugünlerde taliplerimden tek beklentim ölmemi istememeleri. Çoğu insan buna düşük beklentiler derdi."

"Sen ne dersen o." Omuzları dikleştirdi ve bu işi bir an önce bitirmek istediğinden hedefini sabitledi. "Alex'in senin ne kadar hızlı ilerlediğine tanıklık etmek için burada olmamasına seviniyorum."

Bu sözler Rune'u gözle görülür bir şekilde etkiledi. Elleri kenetlendi. "Alex burada olsaydı, hayatıma devam etmek zorunda kalmazdım."

"Ta ki gerçeği keşfedene kadar: senin işbirlikçi küçük bir-"

Rune viski şişesini doğrudan kafasına fırlattı. Gideon eğildi.

Şişenin rüzgârı saçlarını karıştırdı.

Cam arkasındaki duvara çarparak paramparça oldu ve alkol püskürmesi boynunu ıslattı. Altın rengi bir bulanıklık geçti ve Gideon, Rune'un çıkışa doğru koştuğunu neredeyse çok geç fark etti.

Bir büyü bekliyordu, yüzüne doğru uçan bir şişe değil.

Gideon onu belinden yakaladı ve duvara doğru itti. Ciğerlerindeki havanın vınladığını duydu. Kız kendini toparlayamadan, bileklerini başının üzerine sıkıştırdı, sonra da dizini bacaklarının arasına sokarak onu oraya hapsetti.

Rune nefesini tutarak ona baktı.

Bir eliyle kadının bileklerini tutarken, silahının namlusunu kadının şakağına dayadı.

Ardıç ve deniz tuzu gibi kokusu duyularını işgal etti. Onu zayıflatmakla tehdit ediyordu. Yutkunduydu, kalbi hızla çarpıyordu. Ona bu kadar yakın olmak tehlikeliydi.

"Keşke Alex o kurşunun önüne hiç çıkmıyorsa," dedi. "Ölen sen olmalıydın. Keşke sen olsaydın!"

Sözler karnına saplanmış paslı bir bıçak gibiydi.

Kaç kez aynı şeyi dilemişti?

Her şeyi çok iyi hatırlıyordu: Cressida'nın Gideon'dan kendisiyle gelmesini istemesi, sonra silahını kaldırıp ateş etmesi.

reddetti. Alex onun için tasarlanan kurşunu aldı.

Rune'un ılığını h    duyabiliyordu. Onu h    zihninde g  rebiliyordu, kardeşinin kanına bulanmış,    rken Alex'e sarılmıştı.

Ve yine de: Rune Cressida Roseblood'a yardım etmemiş olsaydı, Alex hayatta olacaktı. Silahı ateşleyen Cressida'ydı ama Rune onun gizlenmesine yardım etmişti. Bunca zamandır Gideon'un en b  y  k d şmanıyla işbirliği içindeydi. şimdi bile Rune, Alex'in katilini tekrar tahta oturtmaya çalışıyordu.

Bu y  zden buradasın.

Hedefine aşık olarak Cumhuriyet'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Rune'un Kızıl G  ve olduğundan ş  phelenmişti - iki yılını peşinde geçirdiği k  t   kalpli bir cadı - ve yine de ona aşık olmuştu.

Rune, Gideon'u hiç sevmemişti. Hepsi   zenle hazırlanmış bir maskaralıktı. Ona kur yapıyormuş gibi davrandığı onca zaman boyunca kardeşine açıktı.

Sona doğru ne demişti?

Alex senin olabileceğinin iki katı.

Rune, Gideon'u onun gibi birinin onun gibi birini sevebileceğine inandırmıştı. Ve bu bir yalandı. Gideon onun altındaydı ve hep şöyle kalacaktı.

Ama Gideon ger  eği g  rmek istememişti.

Rune'u istemişti.

   nk   ben zayıfım.

Gideon ona aşık olarak, kurulmasına yardım ettiği Cumhuriyeti, yanında durmaya yemin ettiği dostlarını ve askerlerini, korumaya yemin ettiği vatandaşlarını hayal kırıklığına uğratmıştı. Rune onu zayıflatmıştı ve bu zayıflık insanların   l  m  ne neden olmuştu. Kontrol edilmezse   ld  rmeye devam edecekti.

Gideon bu y  zden buradaydı. Kaynağını ortadan kaldırarak kalbindeki zayıflığı oymak için: onu. Ve geride kalan deliğe erimiş   elik d  kecekti. Ta ki tekrar bir araya gelene kadar. Demirden daha g   l   ve soğuk olana kadar.

Silahının namlusunu Rune'un şakağına dayadı.

Ne irkildi ne de gözlerini kaçırdı. Sadece onunla bakışlarını kilitledi. Sanki bu anı bekliyormuş gibi. Onu bekliyordu.

"Devam et. Çek tetiğı."

"Niyetim o."

"Öyle mi? ."

Öfkelendiğinde gözlerinin nasıl öfkelendiğini unutmuştu. Doğruca içine girmek istediğı bir fırtına gibiydi.

"İkimiz de bana ne yapmak istediğini biliyoruz, Gideon. İşte sana fırsat."

Bakışları kızın ağzına kaydı. "Sana neler yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin."

Bu kadar yakından her şeyi fark etti: gözlerindeki şişkin kızarıklığı, yüzündeki pembe lekeleri, yanaklarında kuruyan gözyaşlarını.

Nefesindeki alkol.

Gideon, Rune'un ara sıra şımartıldığını biliyordu ama bu başka bir şeydi.

Kaşlarını çattı. "Birahane gibi kokuyorsun."

"Gerçek bir beyefendi gibi konuştun." Sesi boğuk bir hırıltıydı.

"Hiçbir zaman bir centilmen olmadım." Daha yakına eğildi. "Eğer beni bir beyefendi sandıysan, bu senin suçun."

Onun her santimetresinin farkında olmamak imkânsızdı. Dizinin iki yanında duran kalçalarının sıcaklığını. Avucunun altındaki nabzının hararetli atışı. Hatırladığı kadar küçük ve yumuşaktı. Kusursuzdu. Çok güzeldi.

Gideon kızın yüzünü ellerinin arasına alıp ona neyin yanlış olduğunu sormak, neden bu kadar üzgün olduğunu anlatmasını sağlamak için çaresizce bir istek duydu.

Günaha girmekten kurtuldu.

Kadının ona yaptığı şey buydu: onu tamamen mantıksız hale getirmişti.

O soğuk kalpli bir baştan çıkarıcı. Seni kandırmasına izin verme.

Rune ağzını açmıştı -muhtemelen ona daha fazla hakaret etmek için- ki birkaç muhafızın bağırışları ikisinin de donup kalmasına neden oldu. Koridorda botlar gümbürdüyordu. Şişenin kırıldığını duymuş olmalıydı ve şimdi kaynağını arıyorlardı.

Gideon makyaj odasına bir göz attı. Tek çıkış arkasındaki kapıydı ve o da aynı koridora açılıyordu. Silah patladığı anda yerini belli edecekti. Ve çıkış olmadığı için, muhafızlar onu köşeye sıkıştıracaktı.

Ölmüş sayılırdı. Ölmekten de beter. Onu tutuklarsa, Cressida'nın merhametine kalacaktı. Ona tekrar esir düşemezdi. Gideon iş o noktaya gelmeden önce kendi canına kıyardı.

Rune'un bileğindeki nabız başparmağının altında hızlandı. Eğer seslenirse, onu kesin bulurlardı.

Muhafızlar yaklaşıırken, "Yardım için çığlık at," diye fısıldadı, silahı hâlâ şakağına dayalıydı, "ve beynine bir kurşun sıkacağım."

"Sessiz kalırsam, zaten beni öldüreceksiniz."

Doğru. Ama Rune biraz daha yaşamak istiyor gibiydi, çünkü çığlık atmadı.

Tereddüt ettiği için kendine lanet etti. İçeri girmeli, onu vurmali ve gitmeliydi. Düşünmeden. Sadece yapmalıydı.

Ama her zaman çığ, vahşi Rune'u bir stil ve duruş maskesinin ardına saklanana tercih etmişti. Eğer ikincisini bu odada bulsaydı -mükemmel burnunu pudralayan, saçının tek teli bile yerinde olmayan, elbisesinde kırıksık olmayan güzel bir kız- muhtemelen bu konuşmayı yapıyor olmazlardı. Kız çoktan ölmüş olurdu.

Onun yerine, bu Rune'u bulmuştu.

Rünü.

Tam bir karmaşa.

İçinden bir ses, kızın başını geriye yatırıp neden ağladığını söyleyene kadar onu öpmek istiyordu.

Hayır. Dişlerini sıktı. Bu istediğimin tam tersi.

Ama şimdi bunu düşündüğü için, Gideon düşünmeden edemiyordu ve zihni onu daha tehlikeli yollara sürükledi. Rune'la son kez birbirlerine yaslandıklarında, Rune onun altındaydı. Onun yatağında. Ağzıyla ona tapıyordu. Tenine lezzetli şeyler fısıldıyordu. Geri dönüşü olmayan bir eylemle kendilerini birbirlerine teslim etmişlerdi ve şimdi bu kararın sonuçlarına katlanıyordu.

Bu kız.

Ona layık olmayı o kadar çok istemişti ki. Olabileceğini ummaya cüret etmişti, aptalın tekiydi.

Bir daha asla onun numaralarına kanmayacağım.

"Anlamama yardım et," diye fısıldadı, uzaklaşan ayak seslerini dinliyordu, aniden bilmeye ihtiyacı vardı. "Neler yapabileceğini bilmene rağmen Cressida'yı tekrar iktidara getirecek misin? Terör ve kan dökülmesini mi arzuluyorsunuz?"

"Beni avlamak ve boğazımı kesmek isteyen insanlar için mi?" Rune mükemmel kaşlarını çattı. "Onlar için başka ne isteyebilirim ki?"

Gözlerini kısmıştı. "Ve her şey bittiğinde, değerli cadıların güvende olduğunda, zalimin bir kez daha karanlık tahtına oturduğunda, sana bir ödül gibi davranan bir prensle evlenmiş olacaksın. Senin de istediğin bu mu? Vitrindeki bir kupa gibi sergilenmek mi?"

Tereddüt eder gibi oldu, sonra meydan okurcasına çenesini eğdi. "Soren beni bazı erkeklerin yapabileceğinden daha fazla mutlu edecek."

Bu sözlerin çıktığı ağız öptüğünü düşünmek için. "Diğerlerini kandırabilirsin ama beni kandıramazsın.

Şu haline bak, Rune. Onunla bir akşam geçirebilmek için kendini içkiye veriyorsun." Bu ona kendini düşündürdü,

Çok uzun zaman önce değil. Ve bu hatırlatma hiç hoşuna gitmemişti. "Soren Nord'un karısı olmaktan nefret edeceksin."

"Neyden nefret ettiğim hakkında

hiçbir fikrin yok." "Bir fikrim var."

Gözleri şimşek gibi çaktı. "Beni hiç tanıımıyorsun."

"Rune Winters'ı tanımıyor olabilirim," diye fısıldadı, ağzı onunkinden bir santim ötedeydi. "Ama Crimson Moth'u tanıyorum. Ve o kafese kapatılmış bir şey değil."

Rune irkildi. "Kes şunu."

"Onun kanatlarını kırpan adama acırım."

"Konuşmayı kes."

"Özgürlüğüne elveda de, Rune." "Kapa çeneni!"

Kız ona karşı direndi ve Gideon neredeyse kızın bileklerindeki tutuşunu kaybediyordu. Onun yarısı kadar olmasına rağmen ne kadar güçlü olduğunu unutmuştu. Kontrolü yeniden ele almak için dizini geri çekti.

İkinci hatası.

Rune küçük dizini adamın kasıklarına doğru itti.

Acı bir bomba gibi patladı ve onu aydınlattı. Oda bembeyaz oldu. Gideon iki büklüm oldu, taşaklarındaki dayanılmaz basınç dünyayı yok ederken yere yığıldı. Kadının tekrar denemesi ihtimaline karşı kendini korumak için dizlerini göğsüne doğru kıvrıldı.

Rune silahını aldı. "Bu beni tasfiye edilmek üzere teslim ettiğin için."

Gideon viski, kırık cam ve acı dolu bir su birikintisinin içinde yatarken inledi.

Kapı uçarak açıldı.

Biri içeri adım attığında odayı kan ve gül kokusu doldurdu.

"Gideon Sharpe," dedi hâlâ kâbuslarına giren bir ses, "ne hoş bir sürpriz."

Gölgesi onun üzerinden kayarak kanını buza çevirdi. Gideon başını kaldırıp bakmadı. Orada kimi bulacağını biliyordu: Huş ağacı beyazı saçları ve donmuş bir deniz kadar soğuk gözleri olan bir cadı.

Cressida Roseblood.

Gideon gözlerini kapattı.

Hay sikeyim.

Kendisine her zaman Cressida'nın pençesinde olmaktansa ölmenin daha iyi olduğunu söylemişti. Eğer bir daha ona esir düşerse, her şeyi sona erdirmenin bir yolunu bulacaktı.

Hâlâ Rune'un elinde olan tabancasına baktı.

Tamamen ulaşamayacağı bir yerdeydi.

DÖRT

GIDEON

Muhafızlar GIDEON'un kollarını tutup ayağa kaldırdılar ve bileklerini arkadan kelepçelediler.

Cressida yaklaştı. Saçları nemliydi, sanki buraya gelmek için fırtınanın içinden geçmiş gibiydi. Bakışları da göğsüne saplanmış bir bıçak gibiydi. Gideon'un acısı kayboldu, yerini uyuşturan bir korku aldı.

Bu onun en kötü kabusunun hayata geçmesiydi.

Cressida ondan, Gideon'un silahını elinde tutan ve hâlâ ona doğrultmuş olan Rune'a baktı. Genç cadı kraliçenin gözlerinde bir soru parladı ama bunu dile getirmede. Sadece elini muhafızlara uzatarak zincirlerinin anahtarını istedi.

Cress kendisiyle birlikte gelen genç kadına, "Ava, sana ihtiyacım var," dedi. "Diğer herkes dışarı çıksın."

Gideon öne çıkan kızı tanıdı: Ava Saers. Bir cadı ve Roseblood'ların eski yara izi sanatçısı. Kardeş Kraliçeler'in hükümdarlığı sırasında zengin cadılar yara izi sanatçıları çalıştırırdı - bir cadının derisinde güzel desenler oluşturmak için yara izlerini kesmekte usta olan yetenekli zanaatkârlar.

Roseblood kardeşler birbirlerinin yara izlerini oymayı severdi ama özel günlerde Ava'nın sanatına da katılırlardı. Ava'nın onların derilerini neredeyse narin bir kolaylıkla oymasını izlediğini hatırlıyordu.

Crimson Moth'un hücrelerinden çaldığı ilk cadılardan biriydi.

Ava'nın kumral saçları başının bir tarafında şık bir şekilde düğümlemişti ve kraliçesine doğru yürürken safir elbisesi mum ışığında parılıyordu. Bu geceki resitalin konuklarından biri olmalıydı.

Soren başka kaç cadıya sığınak sağlıyor?

Ava payetli çantasını açtıktan sonra küçük bir bıçak çıkardı.

Cressida pelerinini çözdü ve yere düşmesine izin vererek Gideon'un iki kolunu da rahatça görmesini sağladı. Cildinin her santimini kaplayan gümüş yara izlerinin her biri Gideon'a acı verici bir şekilde tanıdık geliyordu. Bileklerinden başlayıp yukarı doğru kıvrılan ve omuzlarına doğru büyüyen bir çiçek bahçesi gibiydi.

Ava bıçağı Cressida'nın derisine bastırdı ve botanik desendeki bir zambağa yapraklar ekleyerek kesmeye başladı.

Cressida'nın büyüsünün kokusu havada çiçek açmıştı: kanın bakırımsı tadı, güllerin hastalıklı tatlı kokusuyla karışmıştı.

Ava işini bitirdiğinde, Cressida'nın parmaklarını sızan kana daldırdı. Cadı kraliçe çömelip önündeki zemine parlak kırmızı büyü izleri sürerken Gideon'un yüzü kızardı. Büyü havayı yoğunlaştırdı ve büyüsü etkisini gösterdikçe Gideon'un midesini bulandırdı.

Kalın, görünmez sarmaşıklar bacaklarına sürünerek onu yere sabitledi. Büyü bununla da kalmadı: kollarına, göğsüne ve omuzlarına tırmandı. Onu hareketsizleştiriyordu.

Gideon büyüye karşı kendini zorladı. Kasları gerildi ve dişleri sıkıldı. Sanki tek başına iradesi büyünün bağlarını kırabilirmiş gibi. Ama ne kadar çırpınırsa, büyü onu kadar sıkı bağlıyordu.

Cressida'nın büyüsü onu tuttu.

Bunu hak ediyorsun.

Rune'un gözyaşlarını görünce tereddüt etmeseydi, sadece tetiği çekseydi, şu anda Caelis'e geri dönüyor olacaktı, görevi tamamlanmıştı.

Cressida ayağa kalktı ve duraklamadan önce Gideon'a doğru yürüdü.

"Rune?" Omzunun üzerinden baktı. "Ne dediğimi duydun mu?"

Gideon cadı kraliçenin arkasından baktı ve Rune'un hâlâ odada, birkaç adım ötelerinde durduğunu gördü. Yerinde donmuş gibiydi, elindeki tabancayı ona doğrultmuştu, gri gözleri okunmuyordu.

Bakışları kilitlendi. Görünmez bir yük havayı elektriklendirdi.

Bitir şunu. Acıma son ver.

Cress'in geçmişte ona ne yaptığını biliyordu. Cress'in şimdi ona ne yapacağını da biliyordu.

"Rune." Yalvarırcasına ona baktı. "Ateş et."

Gözleri öfkeli bir fırtınaydı. Eğer tetiği çekerse, bu acıma duygusundan değil, çok daha güçlü bir şeyden kaynaklanacaktı.

Cressida girdi. "Ava'ya tabancayı ver."

Kopmuş bir iplik gibi, bu komut Rune'u onu esir alan düşüncelerden koparıp aldı.

"Tabanca, Rune."

Rune elindeki silaha baktı. Sonra da iyi bir asker gibi silahı Ava'ya uzattı.

Gideon'a bir daha bakmadı. Sadece döndü ve cam kırıkları ayakkabılarının altında çıtırdayarak uzaklaştı. Kapı arkasından kapandı ve Gideon'u Cressida ve yara izi sanatçısıyla baş başa bıraktı.

Sanki hiç umurunda değilmiş gibi.

Ava lavaboya doğru yürüdü ve silahını seramik kenarına bıraktı, sonra makyajını düzeltirken aynaya baktı.

"Şu halimize bakın. Sonunda yeniden bir araya geldik."

Bakışlarını Rune'un çıktığı kapıdan ayırarak dikkatini odadaki düşmana verdi. Cressida Roseblood güzeldi; soğuk ve korkutucu bir şekilde. Bir kar fırtınasında kaybolmak ve bunun sizi öldüreceğini bilmek gibi.

Kan kolundan aşağı damladı ve elinin parmaklarını lekeledi. Gideon'dan bir adım ötede durdu ve döküm bıçağını çıkardı. Bıçağın düz, hilal şeklindeki kenarını çenesinin altına bastırarak, bakışlarını kendi bakışlarına çevirmeye zorladı.

Bıçağın ucunu adamın boğazında gezdirerek şöyle dedi: "Larkmont'a yalnız mı geldin?"

Ağzı kurudu. "Evet."

Etrafında dolaştı, bıçağı omuzlarında gezdirdi ve sırtında durdu. Kadının anahtarı kelepçenin içine soktuğunu ve sonra çevirdiğini hissetti. Zincirler takırdayarak yere düştü.

Bıçağa, kadına uzanmaya çalıştı ama serbest kalan elleri hâlâ kadının büyüsüyle bağlıydı.

Cressida bıçağını adamın vücudunda gezdirmeye devam ederek bir kez daha onunla yüzleşti. Bıçağını adamın çalıntı ceketinin yakasına taktı ve aşağı doğru çekerek üst düğmeyi açtı. Gideon altındaki atletinin yırtıldığını duydu.

Kalbi küt küt atıyordu.

"Peki senin buradaki amacın ne?"

"Rune Winters'a suikast düzenlemek için."

Devam etti, bir sonraki ceket düğmesini patlattı ve adamın atletini daha da yırttı. "Neden?"

Gideon yutkundu. "Seninle Soren Nord arasında bir ittifak kurmasını engellemek için."

"Peki seni gördüğüne sevindi mi?"

Gideon durakladı, soruyu anlamamıştı.

Cressida hızla aşağı doğru keserek ceketini ve altındaki gömleği açtı. Kumaş açılarak Gideon'un göğsünü ortaya çıkardı.

Bakışları adamın boğazından aşağı kayarken ağzının köşesi kıvrıldı. Bu bakışı biliyordu. Soğuk terler dökmesine neden oluyordu.

"Benden her şeyimi çaldın, Gideon."

"Tam olduğundan olduğuça eminim."

"Seni affetmek istiyorum.
İstiyorum." Onu affetmek mi?

"Kız kardeşlerimi öldürdükten sonra acı çekmeni istedim. Seni tekrar elime geçirdiğimde sana ne yapacağımı düşünmek için çok zamanım oldu. Ve fark ettim ki... sana borçluyum."

Ona baktı.

Delirmiş miydi?

Cressida adamın çenesini kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı. Buz mavisi gözleri onu iliklerine kadar dondurdu.

"Kız kardeşlerimi ne kadar hafife aldığımı fark etmemi sağladınız. Onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu. Elowyn, Analise ve ben birlikte çok daha güçlüyüz. İşte bu yüzden" - gülümseyerek dişlerini gösterdi- "onları geri getireceğim."

Kesinlikle delirmişti.

"Kız kardeşlerin topraktaki kemiklerden başka bir şey değil." Bunu kesin olarak bilmiyordu. Analise ve Elowyn'in cesetleri Yeni Şafak'ın kaosunda kaybolmuştu. İnsanlar cesetlerin çalındığını ve kirletildiğini ya da devrimde öldürülen cadılar için ayrılan toplu mezarlara atıldığını düşünmüştü.

"Ah, Gideon." Cressida güldü. "Kız kardeşlerimin çürümesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Başını salladı ve solgun saçları kar gibi dağıldı. "Cesetlerini güvenli bir yere sakladım. İki yıl boyunca onları büyüyle korudum."

"Bu mümkün değil."

Ama bu Cressida Roseblood'du. Onun neler yapabileceğini çok iyi biliyordu.

"Bir diriltme büyüü basitçe yakın bir akrabanın, yani ölen kişiyle güçlü kan bağları olan birinin kurban edilmesini gerektirir." Gözlerini kısarak başını eğdi. "Bunu uykumda bile yapabilirim."

"Bütün ailen öldü," diye belirtti Gideon. "Hiç akraban yok."

"Oh, ama öyle görünüyor."

Kaşlarını çattı. Ne?

"Uzun zamandır kayıp bir kardeş." Gülümsedi. "Ne yazık ki kim ya da nerede olduklarını bilmiyorum. Çalıştırdığım tüm sibyller onları göremiyor. Birisi onları eski bir büyüyle gizlemiş, şimdilik."

Kayıp bir Roseblood varisi mi?

Dehşet göğsünü kurşun gibi doldurdu. Cressida tek başına bir şeydi. Tahtını geri alabilirdi ama onu tek başına elinde tutmak için mücadele edecekti. Tasfiyelerle birlikte cadıların sayısı büyük ölçüde azalmıştı. İnsanlar Cadılar Saltanatı'nın sonundaki zulmü hatırlıyordu ve onun geri dönüşünü hoş karşılamayacaklardı. Güç ve korku kullanmak zorunda kalacaktı ki Soren'in ordusuna tam da bu yüzden ihtiyacı vardı.

Rune'un bundan haberi var mı?

Elowyn ve Analise daha güçlü ve daha gaddar olan Roseblood kardeşlerdi. Gideon'un annesine işkence etmişler ve anne babasının ölümüne sebep olmuşlardı. Eğer Cressida onları diriltirse, bu üç cadı kraliçenin de geri dönmesi anlamına gelecekti. Birlikte Yeni Cumhuriyet'in sonunu getireceklerdi.

"Ama bu kadar yeter." Cressida'nın elleri Gideon'un ceketinin yakalarında gezindi, ceketini ve yırtık pırtık gömleğini omuzlarından geriye, kollarından aşağı itti ve bu sırada göğüs kafesine kazınmış olan damgaya baktı.

Onun markası.

"Bizim hakkımızda konuşalım. Bunu senin iyiliğin için yapıyorum, Gideon."

"Nedense bundan şüpheliyim," dedi, bunun ne olduğunu anlamaya çalışarak.

"Seni affedebilmem için sana güvenmem gerek."

Aralarında sadece bir parça boşluk kalana kadar yaklaştı. Gideon'un tüm vücudu onun yakınlığına karşı gerildi, büyü onu sıkı sıkıya tutuyordu.

"Ve sana güvenebilmem için benim olduğundan emin olmam gerekiyor." Elindeki bıçağı adamın açıkta kalan köprücük kemiklerinin üzerinde usulca gezdirdi. "Yalnızca benim."

Geçmişteki Gideon'a, her gece ona sürünerek geri dönen zavallı çocuğa geri dönemezdi. İstismara uğramış bir köpeğin sahibine dönmesi gibi, belki bu sefer kaburgalarına tekme yerine şefkat göreceğini umuyordu.

Artık o Gideon değilsin.

Gideon'un ona boyun eğmekten başka çaresi yoktu. Sevdiklerinin hayatı onun ellerindeydi.

"Benden kaçamazsın," dedi. "Ayrı olduğumuz zamanlarda bile her adımına musallat oldum. Her rüyanda sinsice dolaştım. Öyle değil mi?"

Gideon sert bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Doğrusu, seni hiç düşünmüyorum." "Yalancı." Ağzı hırladı. Bıçağını tekrar adamın boğazına . "Bir kez kırılan at tekrar kırılabilir. Tarafından Şafakta benim için yalvaracaksın. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Bunun düşüncesi onu her şeyden çok korkutuyordu.

Gideon korkusunu gizlemeye çalışarak ona baktı. "Bana ne istersen yap. Sana bir daha yalakalık yapmayacağım."

Düşmanın yüzüne karşı bu kadar cesurca yalan söylemeyi nereden öğrenmişti?

Belki bunu Rune'dan öğrenmişti.

"Sevdiğim herkes öldü," dedi kadın bıçağının soğuk çeliğini onun tenine bastırırken. "Beni kendine bağlayacak hiçbir şeyin kalmadı."

Cressida'nın gözleri buz gibi parlıyordu. "Eğer bu doğru olsaydı, kimse onun kaybolduğunu fark etmeden önce Kızıl Güve'yi vurur ve Larkmont'tan çıkıp giderdin."

Kaşlarını çattı. Ne oldu?

"Ona nasıl baktığını görüyorum, Gideon. Bir zamanlar sen de bana aynı şekilde bakmıştın."

Gideon neredeyse gülecekti. "Rune'a mı? ."

"Nadiren." Sesi düzleşti. "Ben kör değilim. Rune çok güzel. Neden baştan çıktığını anlıyorum."

Cazip mi?

"Ben baştan çıkarılmışın tam tersiyim. Rune'a olan hislerim sana olan hislerim kadar ölü."

Cressida gülümsedi. "Peki. Birlikte oynayacağız." Ellerini adamın çıplak göğsüne bastırdı. Teni bir ceset kadar soğuk muydu, yoksa bu sadece onun üzerindeki etkisinden mi kaynaklanıyordu, bilemiyordu. "Şunu unutma: Senin istekli olmana ihtiyacım yok, Gideon. Sadece itaatkâr olmanı istiyorum. Ve senin itaatine sahip olacağım..."

Avucunu adamın göğüs kafesine kazınmış olan damgaya bastırdı.

"Seni damgaladığım gün buraya bir şey bırakmıştım." Parmak uçlarıyla yara izinin kabarık dokundu: Hilal içinde bir gül. Onun nişanı. "Bundan çok önce etkinleştirmek istediğim ama hiç fırsat bulamadığım bir büyü."

Eğildi ve dudaklarını yara izine bastırdı.

Gideon ürperdi, vücudu geri çekilmek istiyordu. Ama kadın ne yaparsa yapsın, karşı koyamadı.

"Bu acıtacak," diye mırıldandı.

İncinmek yetersiz bir ifadeydi.

Acı Gideon'un üzerine yıldırım gibi düştü. Kavurucu sıcak. Parlak beyaz. Sanki kadın onu yeniden dağlıyordu. Ama bu sefer ateşten çekilip derisine tutulan kızgın demir yoktu. Yanan bir et yoktu.

Ama acı da bir o kadar şiddetliydi.

Bir an, Gideon irkilmemeye çalışıyordu. Sonra, çığlık atıyordu.

Bu ateş sonsuz görünüyordu. Onu içten dışa yakıyordu. Ölümü ya da en azından Rune'un dizinin bacaklarının arasına girmesini dilemesine neden oluyordu. O acı bunun yanında hiçbir şeydi.

Rün.

Onun anısına yapıştı. Çenesinin meydan okuyan eğimi. Hakaretlerinin kırbacı. Viski şişesinin kafasına doğru süzülüşü.

Saçma sapan bir şeydi. Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Ama Gideon başka bir şeye odaklanmaya çalıştığı anda, acı yeniden bastırdı ve onu ezdi.

Acısı ızdıraba dönüştüğünde zihni sadece Rune'a odaklandı. Onun teninin kokusu; nefesindeki alkol; duvarla arasına sıkışmış halinin sıcaklığı.

Ama çok geçmeden, onun anısı bile yeterli olmadı ve ateş yayıldı, Rune'u yuttu, onu içinden yakıp çıkardı.

Ancak Gidyon ölmek için yalvardığında durdu.

Cressida elini çekti ve acı yok oldu. Büyü onu olduğu yerde sabitlemeseydi Gideon yere yığılacaktı. Ter saçlarından boncuk boncuk döküldü ve sırtından aşağı damladı. Tüm vücudu acıdan titriyordu.

Ava lavaboda hâlâ aynaya bakıyor, makyajını tazeliyordu.

Cressida yaklaştı.

"Beni özlediğini söyle bana," diye fısıldadı parmağının ucunu göğsünün ortasında gezdirirken. "Beni düşünmekten asla vazgeçmediğini söyle."

Gideon kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Sakin kalmaya çalıştı. Ne olursa olsun, ona ne kadar acı verirse versin, ona teslim olamazdı. Bu kez etten değil, soğuk ve sert demirden yapılmış olması gerekiyordu.

Gözleri buz parçaları gibi parladı. "Aşkıma sahip olabilirsin, Gideon. Ya da gazabımı alabilirsin."

Bir fark var mı?

Kollarını onun boynuna dolayarak kendini ona doğru bastırdı ve ağzını onunkine doğru kaldırdı. "Ne olacak, sevgilim?"

Gideon arkasındaki duvara baktı ve kendini hazırlamaya çalıştı. Eğer kendini sertleştirirse, eğer

Kendini hiçbir şey hissetmemeye -lavabonun üzerinde duran tabanca kadar duygusuz olmaya- adadı, ne yaparsa yapsın fark etmeyecekti.

"Bana isteyerek mi geleceksin, yoksa seni zorlayayım mı?"

BEŞ

RUNE

SALONDA, RONE tuvaletin kapısına yaslandı, elleri kenetlenmişti, öfkesi içinde ciyaklıyordu.

Bir zamanlar Gideon Sharpe için hissettiği her şey gitmişti. Gitmişti. İçinden akıp giden bu duygu? Aşkın tam tersiydi; ateşli, doyumsuz bir nefretti.

Ne tür bir kız kendi doğasını küçümseyen birine aşık olur? Kim onun ölmesini ister?

Acınası, kendinden nefret eden biri.

Rune artık o kız olmayı reddetti.

Unut onu.

Anıları silmek için büyüler vardı. Rune, Gideon Sharpe'la ilgili tüm anıları zihninden silebilmek için bazılarını bilmeyi diledi. Çünkü şu anda bile ona nefesinden daha yakındı. Rune, Kan Muhafızları'nın yüzbaşısını sanki hâlâ onu duvara bastırıyormuş gibi hissediyordu. Tıraşsız yanağının sıyrığını. Ağzı, onunkinden birkaç santim ötedeydi. Bakışlarının sıcaklığı onu yakıyordu.

Rune çığlık atmak istedi. Kapıyı itip uzaklaşmak ve onu sonsuza dek geride bırakmak istiyordu.

Cressida'nın o odada onunla birlikte olması dışında.

Gideon Rune'a cadı kraliçenin ona ne yaptığını anlatmıştı. Ama Gideon'un ona söylemediği şeyler olduğunu biliyordu. Mide bulandırıcı şeyler. Cressida'nın pençelerine düşerse ona tekrar yapabileceği şeyler.

Artık onun pençesinde.

Rune gözlerini sıkıca kapattı.

Bu yüzden ona ateş etmesi için yalvarmıştı: Cressida'nın onun için hazırladığı şeyle yüzleşmektense ölmeyi tercih ederdi.

Buraya seni öldürmeye geldi, diye hatırlattı kendine.

Rune, kendisini kesinlikle umursamayan Gideon'u umursamak istemiyordu. Eğer umursasaydı, o silahı kafasına dayamazdı. Buraya kadar onun hayatına son vermek niyetiyle gelmezdi.

Acı dolu çığlığı koridoru doldurdu.

Ses onu aydınlattı. Sanki bir düğmeye basılmış gibi.

Rune dönüp tuvaletin kapısına baktı, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Gideon'un çığlıkları daha da arttı.

Rune ellerini öyle sert sıktı ki tırnakları avuç içlerinin derisine battı. Yaptığı şey için ondan nefret edebilirdi. Onun en büyük düşmanı olabilirdi. Ama bu onun çektiği acının sesinin onu parçalamasını engellemiyordu.

Ona ne yapıyor?

Rune kapıya doğru adım attı. Kapı kolunu tuttu, kapıyı açmak istiyordu. O istedi ...

Ne yapacağım?

Gideon'a yardım etmek Cressida'ya karşı gelmeyi gerektirirdi. Ve Rune cadı kraliçe için değerli olsa da, paha biçilmez değildi. Rune oraya gidip ona durmasını söyleyemezdi. Cressida yüzüne güler ya da daha kötüsü ona daha fazla zarar verirdi.

Ve onu kurtarabilse bile, Gideon sadece Rune'u tekrar öldürmeye çalışacak ve muhtemelen bir dahaki sefere başaracaktı.

Ama hiçbir şey yapmazsam?

Gideon'un çığlıkları sustuğunda, sessizlik daha da kötüleşti. En azından çığlık atıyorsa, Rune onun hayatta olduğunu biliyordu.

Az önce seni öldürmeye çalıştı! Merhametinizi ya da yardımınızı hak etmiyor.

Ama Rune'un içini kemiren bir şey vardı. Sarsamadığı bir şey.

Gideon o odada üstünlüğü ele geçirmişti. Kadın aynaya bakıp onu görmeden çok önce ateş etmiş olabilirdi. Muhtemelen, kadın daha makyaj odasına bile girmeden onu vurabilirdi.

Peki neden tereddüt etti?

Umurunda olmamalı. Hem de hiç. Zerre kadar bile.

"Rune!"

Arkasına dönüp baktığında Soren' kendisine doğru koştuğunu gördü; pelerini gitmiş, ceketinin kuyruk kısmı arkasında sallanıyordu. Yanında dört asker vardı. "Saldırıya uğradığınızı söylediler..."

Rune'un topuzu gerekiyordu. Prens onun göreviydi, Gideon'un değil.

"Seni odama götürüyorum." Soren onun kolunu tuttu ve yüzünü ona dönmeye zorladı. Rune'un ön tarafını tarayıp hasar görüp görmediğini kontrol ederken ifadesi taş gibiydi. "Bu şeytan tek başına hareket etmemiş olabilir. Koridorlarımda gizlenen başka suikastçılar da olabilir."

Rune tekrar tuvaletin kapısına baktı. Ama onu bırakamam.

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Onu kendinden uzaklaştırdı. Kolonyasının keskin kokusu burnunu yaktı. "Benim odamda kalacaksın. Kapıların dışına özel korumalarımı yerleştireceğim."

"Ama ben-"

"Ben sana dışarı çıkmanın güvenli olduğunu söyleyene kadar orada kalmanı istiyorum."

Rune omzunun üzerinden tuvaletin kapısına baktı. Açılmasını diliyordu. Cressida'nın Gideon'u dışarı çıkarıp saray muhafızlarına teslim etmesini, muhafızların da onu Larkmont'un altındaki hücrelere götürmesini ve Rune'un umurunda olsa bile orada çürümesini istiyordu.

Ama kapı kapalı kaldı. Ve şimdi giderek küçülüyordu ve göğsü daha da daralıyordu ve Soren

onu bir köşeye sürükledi ve tamamen gözden kayboldu.

Rune kendini hasta hissetti.

Bir şeyler yapmalıyım.

Ama ne?

Soren'den geri dönmesini istemek için hiçbir sebebi yoktu. Ve Cressida, Rune istedi diye Gideon'a zarar vazgeçecek değildi. Rune'un onu zorlaması gerekirdi ve bu imkânsızdı. Rune'un son iki ayda Seraphine'in vesayeti altında ilerlemesine rağmen Cressida çok daha güçlü bir cadıydı.

Ve Cressida, geride bıraktıkları cadıları kurtarmak için tek şanslarıydı.

Rune ona karşı gelemezdi.

"Nasıl bir tehlike altında yaşadığını anlamaya başlıyorum," dedi Soren. İki muhafız yatak odasının kapılarını açarak Rune'u içeri almasına izin verdi. "O adamı öldürebilirim."

"Ona ne yaparsan yap..." Rune muhafızların kapıları arkalarından kapatmalarını izledi. "Cressida daha kötüsünü yapacaktır."

Lambalar kısılmıştı. Rune'un gözlerinin loş ışığa alışması bir an aldı. Ağır bir tütsü kokusu yanıyor, havayı tarçın ve sandal ağacı ile dolduruyordu. Odanın ayrıntıları netleştğinde Rune içindekileri not etti: saçaklı bir yatak, bir gardırop, bir tuvalet masası.

"Seni içeri kilitleyeceğim," dedi Soren. "Sarayın güvende olduğundan ve senin artık tehlikede olmadığından emin olduğumda geri döneceğim."

Rune dinlemiyordu. Hâlâ Cressida'nın Gideon'a zarar vermesini engelleyecek hiçbir gücü olmadığını düşünüyordu. Hiçbir kozu yoktu. Onun için takas edecek hiçbir şeyi yoktu.

Ama Soren biliyor.

Bu düşünce içinde .

Soren çoktan kapıya doğru dönmüştü. Burası onun malikanesiydi. Babasının krallığı. Ve sadece bu da değil: Cressida'nın umutsuzca ordusuna ihtiyacı vardı.

Rune ondan kendisine suikast düzenlemeye çalışan adamı kurtarmasını isteyemezdi. Ama Gideon'u kurtarmak için Soren'e ihtiyacı yoktu. Ona sadece Gideon'u Cressida'dan uzaklaştırması için ihtiyacı vardı.

"Kapılar ve muhafızlar beni güvende tutamaz," diye kaçırdı.

Soren durdu ve arkasına bakarak onun darmadağınık haline baktı. Rune onun nasıl görüldüğünü biliyordu: gözyaşları içinde, hırpalanmış, her yönüyle kurban. Öfkesinin altında -başka bir adam nişanlısına dokunmaya nasıl cüret eder- daha önce gördüğü aynı bakış vardı.

Açlık.
Onun
için.

Normalde bu açlık Rune'u köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissettirirdi. Bu gece, bunu kendi avantajına kullanacaktı.

Onu yatağına doğru çekti. Örtüyü bir kenara iten Rune onun omuzlarından tuttu ve yatağın kenarına oturup cilalı botları yere inene kadar aşağı doğru itti.

"Cressida tahtını geri alana kadar asla güvende olmayacağım," dedi bakışlarını onun üzerinde tutarak. Elbisesini kalçalarına kadar sıyıran Rune onun kucağına tırmandı ve kollarını boynunun arkasına geçirdi. "Cressida, ordunun yardımıyla tüm cadı avcılarını öldürene kadar her zaman tehlikede olacağım."

Rune pantolonundaki ani şişkinliğı görmezden geldi. Eğer Gideon için endişelenmiyor olsaydı, bu onu tiksindirirdi. Ama Rune'un sadece yarısı buradaydı; diğerk yarısı tuvalet odasındaydı.

Bu ne o iyi oldu: Baştan ıkarma. Aldatma. Avını tuzağına düşürmek için yalan ağıları örüyor.

"İtiraf etmeliyim ki," diye fısıldadı onun temiz traşlı yanağına. "Bu geceden önce bu nişandan emin değildim. I

Benimle sadece ilginç bir sanat eseri gibi gösteriş yapmak için evlendiğini sanıyordum."

Elleri onun ellerine gitti ve onları kalçalarına doğru yönlendirdi.

Soren'in bakışları kızın beline dolanmış altın rengi elbiseden solgun kalçalarına kaydı.

"Ya şimdi?" diye nefes aldı.

Kendini onun kucağına daha da bıraktı. "Şimdi mi? Sanırım operada kader araya girdi. Sanırım beni korumanı istedi."

"Hmm," diye mırıldanarak ağzını onun boynuna indirdi. Rune ona kolay erişim sağlamak için başını eğdi. Normal olarak, onun öpücüklerinden geri çekilirdi. Şimdi hiçbir şey hissetmiyordu. Bu oyunu daha önce yüzlerce kez oynamıştı. Pek çok cadıyı böyle kurtarmıştı.

Bu gece Rune kendini yabancı hissediyordu. Sanki Soren'in kucağında oturan gerçekten o değildi, ellerini onun saçlarında gezdiren de o değildi. Sanki bu kız bir hayaletti ve gerçek kanlı canlı Rune başka bir yerdeydi.

Ağını ördün, dedi kendi kendine, şimdi onu yemle.

Boşa harcadığı her dakika, Gideon'un Cressida'nın merhametine kaldığı bir dakika daha demekti.

"Bahsettiğim sürprizi hatırlıyor musun?" diye sordu, Soren'in dişleri köprücük kemiğini sıyrırken küçük bir nefes alma numarası yaptı.

"Nasıl unutabilirim ki?" diye mırıldandı tenine karşı.

"Bugün tatil," dedi. "Sen ve ben hafta sonu için Caelis'e gidiyoruz. Her şeyi ayarladım. Akşam yemekleri, bale, otel odası..."

Otel odası deyince Soren geri çekildi. Mavi gözleri karardı, gözbebekleri büyüdü. Muhtemelen ikisinin bir otel odasında yalnız kalmasının ne anlama geleceğini hayal ediyordu.

Rune'u da hayal etmeye zorluyor.

Bir gün, her geceyi onun yatağında geçirmek zorunda kalacağım.

Yakında, sadece bir hafta sonu olmayacaktı. Evlendiklerinde, bu onun hayatının geri kalanı olacaktı.

Teni karıncalandı.

Soren'in elleri artık özgürce dolaşıyordu. Uyluklarında. Elbisesinin altında.

Crimson Moth'u tanıyorum. Ve o kafese kapatılmış bir şey değil. Gideon'un sesi bir fısıltı gibi zihnini okşadı. Onun kanatlarını kırpan adama acıyorum.

Rune, Soren'in bileklerini tutarak ilerlemesini durdurdu. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Nefesi titreyerek kesildi. "Evet?"

"Bu gece Cressida ile ittifakı mühürleyin. Yarın da Caelis'te kutlama yaparız."

Soren iki eliyle kızın ensesini kavrayarak yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. "Peki," dedi ve bir öpücük almak için yaklaştı. "Onu en kısa zamanda bulacağım-"

"Hayır." Rune onunla aynı hizaya geldi. "Onu şimdi bul. Ve hayır cevabını kabul etme."

"Pekâlâ, pekâlâ." Soren onun niyetini tamamen yanlış anlayarak kıkırdadı. Kadının kalçalarını sıktı. "Oldu bil, sevgilim."

Kendini Rune'dan ve yataktan uzaklaştırarak, askerlerine kapıda nöbet tutmalarını emretmeden önce ona son bir aç bakış attı.

Ve sonra onu içeri kilitledi.

ALTI

GIDEON

"Size boyun eğdirmek için **KİME ZARAR VERMELİYİM?**"

Cressida Gideon'la yüzleşti, söğüt gibi gövdesi Gideon'unkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Onun ötesinde, Ava lavabonun başında durmuş saçlarını düzeltiyordu.

Gideon cevap vermeyince Cressida, "Personelden biri mi?" diye sordu. "Çocuklarından biri mi?" Bunu düşünerek sözünü kesti. Elleri adamın göğsünden aşağı kayarak pantolonunun düğmelerine indi. "Ya da belki Rune Winters?"

Yüzünden geçen ifadeyi yanlış anlamış olmalıydı, çünkü devam etti: "Sana yaptığım şeyleri Kızıl Güve'ye de rahatlıkla yapabilirim. Aslında" - gülümseyerek pantolonunun ilk düğmesini çözdü

- "Ben yaparken izleyebilirsin. Hoşuna gider mi?"

Vücudundaki her kas gerildi.

"Bence çok eğlenceli olurdu..."

İkinci düğmeyi açmaya başlamıştı ki kapı .

Omzunun üzerinden bakan Cressida gözlerini kapıya dikti.

Ava cevap vermek için lavaboya doğru döndü.

"Onlara söyle," dedi Cressida.

Emri verir vermez kapı açıldı.

Prens Soren içeri girdiğinde Ava durdu, lacivert frakının içinde biraz telaşlı olmasa da asil görünüyordu. Cressida dönüp

Davetsiz misafirle yüzleşti ama prensi görünce öfkesini .

"Lordum." Sesi neşeli bir şekilde ölçölüydü. "Larkmont'un başına açtığımız bela için özür dilerim. En kısa zamanda-"

Soren elini sallayarak onun sözünü kesti. Bakışları Gideon'un üzerinde sabitlendi. "Bayan Winters'a saldıran vahşi bu mu?"

"Gerçekten de öyle," dedi Cressida. "Onu bir büyüyle bağladım. Ben kaldırmadıkça sana zarar veremez."

Soren ileri doğru adım atarak tam Gideon'un önünde durdu. Prens omuzlarını dikleştirdi ve iki elini arkasına götürerek Gideon'a sadece bir prens değil, bir amiral olduğunu hatırlattı. Aynı yaştaydılar ama deniz havası Soren'in yüzünü yıpratmış, onu daha yaşlı göstermişti.

Gerçi Gideon biraz daha uzundu ve Soren'i, Gideon onun kendisine tepeden bakmayı çok istediğini hissetmiş olsa da, ona bakmaya zorluyordu.

Prese bakarken Gideon'un tek düşünebildiği adamın Rune'un üzerindeki elleriydi. Rune sarhoştu ve lavaboda ağlıyordu.

Gideon'un düşünceleri gitmemeyi tercih edeceği yerlere yöneldi.

Halkın içinde değilken ona ne yapmasına izin veriyor?

Her tarafı ateş içindeydi. Nabzı boğazının dibinde bir davul gibi çarpıyordu.

Soren'in dudağı sanki ölü bir fareyi inceliyormuş gibi kıvrıldı. "Ona dokunmaya nasıl cüret edersin?"

Gideon ağzını açmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama kendine engel olamadı.

"En azından ona dokunmamdan hoşlanıyor."

Soren'in yüzü kızardı.

Çatlak!

Prensin parmak eklemleri çenesine çarptı ve yumruğun gücü başını yana savurdu. Gideon'un ağzından kan fışkırdı. Soren'in bembeyaz kravatının üzerine tükürdü.

Cressida araya girdiğinde adam ikinci bir yumruk atmak -ya da belki ellerini Gideon'un boynuna dolayıp onu boğmak-üzereydi.

"Bırakın onunla ben ilgileneyim, Majesteleri. Ellerinizi kirletmenize gerek yok."

Kendini hatırlar gibi oldu - o bir prensti, farelerin seviyesine inmezdi - Soren geri adım attı, artık kanlı olan kravatını çözdü ve yere bıraktı.

"Korkarım onunla ilgili planlarınız beklemek zorunda." Yüzü hâlâ kıpkırmızı olan Cressida'ya döndü. "Avukatlarım sözleşmeyi hazırladılar. Tek gereken bizim imzalarımız."

Cressida'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Bu harika." Bu kez sesinde hiçbir gerginlik yoktu. "Ama gerçekten de düşmanımızla ilgilenmeliyim." Gideon'a baktı. "Neden yarın kahvaltıda imzalamıyoruz?"

"Rune evlenmek için sabırsızlanıyor," dedi Soren. "Senin de tahtını geri almak için sabırsızlandığını biliyorum. Bu yüzden bunu şimdi yapmamızda ısrar etmeliyim. Daha fazla riske girmemeyi tercih ederim" -Gideon'a baktı- "kesinti."

Gideon, Cressida'nın yanağındaki bir sinirin zıplamasını izledi. Gideon'u terk etme fikrinden açıkça nefret ediyordu ama rütbesi daha yüksekti. Ve istediği de buydu: Yeni Cumhuriyet'e karşı savaş açmasına yardım edecek bir ittifak.

Döküm bıçağını pelerininin kıvrımlarına sokan Cressida, Ava'ya baktı. "Onu odama getirin."

Bu sözler üzerine Gideon'un diken diken oldu.

"Bunu orada bitireceğiz. Uzun sürmez."

Gideon cadı kraliçenin Soren'i takip ederek odadan çıkmasını ve kapıyı arkasından kapatmasını izledi. Onlar gittikten sonra Ava duvardan uzaklaştı.

"Hadi o zaman."

Gideon hâlâ lavabonun üzerinde duran tabancasına baktı. Haznede bir mermi kalmıştı; diğerlerini daha önce kullanmış, Soren'in güvenliğini atlatmıştı. hareket ettirmek için onu

Cressida'nın odasında Ava'nın sihirli bağlarını çıkarması gerekecekti.

En fazla beş saniyeye ihtiyacı vardı.

Cadı döküm bıçağıyla derisini kesti, sonra parmak uçlarını kana dokundurarak göğsüne parlak kırmızı bir sembol sürdü. Parmakları ilmek ilmek ve kesik kesik, adamın derisinde sürükleniyordu. Büyüsünün pis kokusu havayı doldurdu, bakırımsı ve tiksindirici.

Başka bir büyü mü?

Ava gülümseyerek uzaklaştı. Dönerek lavaboya gitti ve ellerini suyun altına tuttu, sonra da suyun Cressida'nın yere çizdiği sembollerin üzerine damlamasına izin verdi. Ayakkabısını işaretlerin üzerinde gezdirdi, cadı kraliçenin büyüsunü bozarken neredeyse sıkılmış görünüyordu.

Gideon'un kasları, Cressida'nın büyüsunün dalları onu kavrayışını gevşettikçe gerildi. Önce omuzlarını ve kollarını, sonra bacaklarını ve ayaklarını serbest bıraktı.

Büyü tamamen yok olduğunda, Gideon tabancaya doğru hamle yaptı.

"Dur!"

Görünmez bir duvara çarpmak gibiydi. Ava'nın emriyle tüm vücudu sarsılarak durdu, omurgası kılıç gibi dikleşti.

"Kapıya doğru dön."

Gideon dehşet içinde kendini tam da kadının emrettiği şeyi yaparken buldu.

Göğsündeki büyü işareti...

Bu beni onun sözlerine bağlıyor.

ne emrederse yapmak zorunda kalacaktı. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, cadı avcısı."

Gideon iradesi dışında kendini yere bıraktı.

Önünde, kırılmış camlar fayansların üzerinde parılıyordu. "Şimdi sürün."

Gideon camın içinden geçerken, kırıklar ellerini kesip dizlerine saplanırken dişlerini sıktı ve ardında kan izleri bıraktı.

Kendini kurtarabileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Kapıya doğru giderken koridorda ayak sesleri duydu. Yukarı baktı ve kolun dönüşünü izledi.

Cressida döndü mü?

deniz kadar soğuk ve karanlık bir korku kapladı.

Ama kapı açıldığında, içeriye adım atan bambaşka bir cadıydı.

Altın rengi elbisesi ışığı yakalıyor, ilek sarısı saçları dalga dalga omuzlarına dökölüyor ve gri gözleri bir fırtına gibi kaynıyordu.

Rün.

YEDİ

RUNE

GIDEON YARIM KIYAFETLİYDİ VE göğsünde kanlı bir büyü işareti parlıyordu.

Onu üstsüz görmek Rune'un donup kalmasına neden oldu.

Gideon Sharpe son iki aydır peşini bırakmıyordu ama onun hatırası, Gideon'un ete kemiğe bürünmüş haliyle kıyaslanamazdı. Vücudunun her çizgisi ve kıvrımı güç ve kuvvetten bahsediyordu.

Kadının nefesinin yumuşak kesikliğini duymuş olmalıydı çünkü gözlerini kaldırdı. Gideon'un bakışları kızinkilerle buluştuğunda ve bakışları onu bir büyü gibi yerinde tuttuğunda oda dağıldı.

Gözleri adamın pantolonuna kaydıığında, bütün düğmelerin açık olduğunu gördü.

Bu manzara Rune'un içinde ölümcül bir şeyler uyandırdı.

"Burada ne yapıyorsun Winters?" Ava karanlığın içinden cisimlendi.

"Ben geldim..." Rune, Ava'nın ötesindeki lavabonun üzerinde duran tabancaya baktı. Gideon'un yirmi dakika önce şakağına dayadığı tabancanın aynısıydı bu. "... Cressida'nın senin için emirleri olduğunu söylemek için."

"Cressida bana emirlerini çoktan verdi."

"Bunlar yenileri." Rune daha iyi bir plan yapmak için zamanı olmasını diledi. Cressida'nın o kâğıtları imzalaması uzun sürmezdi ve Gideon'un o dönmeden önce gitmiş olması gerekiyordu.

Rune lavaboya doğru küçük bir adım attı. "Seni prensin çalışma odasında istiyor. İmzaya tanıklık etmen için. Sen yokken cadı avcısına göz kulak olmam gerekiyor."

Ava bakışlarını Rune'a kilitledi. "Tanıklık edemedin mi?"

"Sizi o istedi."

Ava'nın gözleri kısıldı. "Sen zaten oradaysan bunu neden yapsın ki?"

Rune bundan daha iyiydi. Bundan daha zekiydi. Ama prensin yatak odasından kaçmak -balkondan geçip alt kata inmek zorunda kalmıştı- beklediğinden daha fazla zaman ve dikkat gerektirmişti.

"Bir çıkar çatışması vardı." Rune lavaboya doğru bir adım daha attı. "Soren'in karısı olacağım. Cressida'nın tanığı olamam."

Ava'nın sesi buz . "Sana inanmıyorum."

Kaybettiğini anlayan Rune tabancaya doğru hamle yaptı. Ava Gideon'a baktı. "Onu zapt et."

Gideon, Rune'un önünü kesti, iki bileğini birden yakaladı ve kollarını arkaya doğru bükte.

Ne yapıyorsun? Ona bağırmak istedi. Sana yardım etmeye geldim!

Acı omuzlarına kadar yükseldi ve dünyayı kıpkırmızı yaptı.

Kelimeler boğazında düğümlendi.

"Cressida sabotajını öğrendiğinde büyük hayal kırıklığına uğrayacak." Ava dudak bükte. Gideon'a, "Kızıl Güve'yi öldür," dedi.

Gideon tereddüt etmedi.

Kadını yüzüne doğru döndürerek ellerini boğazına doladı ve onu aynaya çarptı. Başının arkasındaki cam kırıldı. Acı içinde titreşti.

Ve sonra sıktı.

Rune'un gözleri şok içinde açıldı.

Parmakları Gideon'un ellerini pençeleyerek gevşetmeye çalıştı. Ama Gideon her zaman ondan daha güçlüydü ve elleri bir mengene gibiydi. Gittikçe daha sıkı. Havalanmasını engelliyordu. Adamın boynunu kırmayı mı, onu boğmayı mı, yoksa her ikisini birden mi planladığından emin değildi.

Koyu renk gözleri onunkilere dikilmişti. Rune'un zihni panikle parladı. Lütfen... Seni kurtarmaya çalışıyorum! Ama neden umursasın ki?

Bunun için gelmişti, hatırladın mı? Bu işi için ona ikinci bir şans verdin.

Ava güvenli bir mesafeden izledi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Rune'un mücadelesinden etkilenmemişti. Rune orada hiç sempati görmeyecekti.

İşte o zaman tabancayı hatırladı.

Gideon onu lavabonun hemen yanındaki, silahının hâlâ durduğu aynaya doğru itmişti. Eğer ona ulaşabilirse...

Ciğerleri yanarak hava almak için bağırırken, Rune'un parmak eklemleri lavabonun soğuk seramiğine çarptı. Kenarı okşadı, eli titriyordu... ama silah diğer taraftaydı.

Oda bulanıklaştı.

Gideon'un göğsündeki parlak kırmızı sembol görüş alanını doldurdu.

Rune'un ciğerleri patlamak üzereydi. Yakında hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı çünkü ölmüş olacaktı.

Parmak uçları metale değdi.

Eli tabancayı kavrarken umut alevlendi.

Tek atış. Sayılsın.

Rune silahı kaldırdı ve ateş etti.

SEKİZ

RUNE

BANG SESİ KULAKLARINDA ÇINLADI.

Gideon'un elleri kadının boğazından çözülürken, adam dehşet içinde bakarak geri çekildi. Arkasından Ava yere düştü. Beynindeki kurşun yüzünden ölmüştü.

Odadaki tek ses Rune ve Gideon'un düzensiz nefes alışverişleriydi.

Rune tabancanın ateşlenmesiyle acıyan elini silkeledi, sonra bakışlarını Gideon'un göğsündeki büyü işaretine çevirdi. Neredeyse onu vuracaktı. Ama son saniyede sembolü tanıdı.

Bağlayıcı. Kurbanını bir cadının emrine bağlayan bir büyü.

Bu hesaplanmış bir tahmindir ama Gideon'un ellerinin artık onun boynunda kilitli olmadığını düşünürsek, doğru tahmindir. Bu da Gideon'un onu ille de boğmak istemediği anlamına geliyordu; başka seçeneği yoktu.

Ava, Binder'ın yanında Sonsuzluk büyüsünü yapmış olsaydı, Rune'un öldürücü atışına rağmen büyü tutacak ve Rune yerde ölü olarak yatacaktı. Ama Ava ölmeyi beklemiyordu. Sonsuzluk'a ihtiyacı yoktu - büyüyü yapan cadının ölümünden sonra da büyü'nün bozulmadan kalmasını sağlayan bir büyü.

Seraphine, Yeni Cumhuriyet'ten kaçtıktan beri Rune'a pek çok şey öğretmişti ve bu da onlardan biriydi.

"Ani bir hareket yapma," dedi, silahını Gideon'un kan kırmızısı sembolün hâlâ parladığı göğsüne doğrultarak.

Ava öldüğüne göre, Gideon Rune'u öldürmeye geri dönmekte özgürdü. Bu sefer kendi özgür iradesiyle.

Ama ...

Rune lavaboya baktı. Gideon onu kasıtlı olarak hemen yanındaki aynaya mı itmişti? Onun tabancasına uzanmasını, Ava'yı vurmasını ve büyüü bozmasını mı istemişti?

Zihni aynı anda çok fazla düşünceyle dolup taşıtı. "Seni de vurmayacağımı sanma," dedi, hâlâ nişan alıyordu silahı ona doğrulttu.

Rune kendinden emin konuştuğunu umuyordu. Bugüne kadar hiç ateş etmemişti ve Ava'yı tamamen şans eseri vurmuştu.

Gideon ondan tabancasına baktı, gözleri esrarengizdi. "Namlu boş. Yeniden doldurman gerek."

Benimle dalga mı geçiyor?

"Devam et." Başıyla onayladı. "Ateş ."

"Ateş etmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Sırıttı.

Rune gözlerini kıstı. Güzel. Blöfünü görecekti.

Silahı birkaç santim indirerek onu öldürmek yerine yaraladı - ya da öyle umuyordu- Rune tetiği çekti.

Tabanca tıkırdadı ama ateş almadı.

Tekrar çekti ama mermi ateşlenmedi.

Ugh! Kim silahında sadece bir mermiyle ağır tahkim edilmiş bir saraya sızarsa ki?

Tabancayı yere atan Rune, kalçasına bağlı döküm bıçağını kaptı ve önünde tutarak hâlâ silahlı olduğunu ve adamın bir şey yapmaya kalkışmaması gerektiğini belli etti.

Gideon Ava'nın yerdeki cesedine baktı, umursamadan. "Birileri bunu duymuş olmalı."

Rune odayı geçip kapıya yöneldi. "Ki bu sadece Buradan çıkmamız için birçok sebep var."

Kapıyı kırarak açtı ve koridora baktı.

Onlara doğru koşan uzaktaki muhafızların görüntüsü, kapıyı hızla tekrar kapatmasına neden oldu.

"Zaten yoldalar."

Hiçbir çıkış yolu olmadığından, tek seçeneği görünmezlik büyüsü Hayalet Yürüteç'i kullanmaktı. Ancak bunu yaptığında arkasında Kızıl Güve izini bırakacak ve herkesin bundan Rune'un sorumlu olduğunu bilmesini sağlayacaktı.

Gizlemediğim sürece.

Rune tuvalet odasını taradı ve küçük bir dolabın kapısına odaklandı.

Onu işaret ederek, "İçeri gir." dedi.

Lavaboda üzerindeki kanı yıkamakta olan Gideon dolaba baktı. Sonra tekrar Rune'a. Gözleri kuşkuluydu.

"Bulduğun en iyi plan değil."

Kız arkasını döndüğünde pantolonunu iliklemiş olmalı.

"Açık alanda büyü yapamam." Ava'nın cesedinin etrafında biriken kana doğru yürüdü. "Cressida imzamı göreceksin ve sana yardım ettiğimi anlayacak. Onu saklayacak bir yere ihtiyacım var."

Başını sallayarak lavabodan uzaklaştı. "Bana büyü yapamazsın."

"Sadece bir Minora," dedi Rune, Ava'nın kanını avucunun içine alarak.

Gideon bir adım daha geri çekildi. "Bu gece zaten iki büyüye boyun eğdirildim."

Rune onunla yüzleşmek için ayağa kalktı.

"Eğer yapmazsam-" Koridordan gelen bağırışlar onun sözünü kesti. Muhafızlar neredeyse gelmişti.

"Dinle," diye tısladı. "Kendimi kurtarmaktan ve seni terk etmekten son derece mutluyum. Ama yaşamak istiyorsan, bunu yapmama izin vermeni öneririm."

Gideon bir kapıya bir de Rune'un parmaklarından damlayan kana baktı. Cevap vermek yerine dolaba doğru yürüdü, kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Burada iki kişi için yeterli yer yok."

"O zaman yer açın." Bıçağını kınına sokarak, ardında kan izi bırakmamaya dikkat ederek onu takip etti.

Gideon haklıydı. İki kişi için yeterli yer yoktu.

Küçücük dolapta her biri havlu, sabun ve temizlik malzemeleriyle dolu raflar sıralanmıştı. Bu da Rune ve Gideon'a tikiş tikiş sığabilecekleri sadece birkaç metrelik bir alan bırakıyordu. Gideon alanın çoğunu kapladı ve Rune'u kendisi ile raflar arasına sıkışmaya zorlayarak iki beden arasında bir inçten daha az hava bıraktı.

Tatlı merhamet. Onun ne kadar büyük olduğunu unutmuştu. Bir dağ gibi.

Dolabın kapısı açık duruyordu ve odanın ötesinden gelen ışık içeri doluyordu. Zamanı tükenmeden önce Rune, Ava'nın kanını kullanarak Gideon'un yeni temizlenmiş göğsüne üç sembol çizdi.

"Açıklığa kavuşturalım," diye fısıldadı, son sembolün üzerindeki son kanı da kullanarak, "Bunu Alex için yapıyorum, senin için değil." Nefesinin altında ekledi: "Sana zarar vermesine izin verirsem beni asla affetmez."

Kafasını kaldırdığında Gideon parmağındaki yüzüğe bakıyordu. Alex'in evlenme teklif ederken ona verdiği yüzüğe.

"Anlaşıldı," dedi, bakışlarını başka yöne çevirerek.

Büyü bittiğinde, büyü Rune'un boğazında yandı. Büyü ondan çıkıp Gideon'un etrafına aktı. Gideon bir serap gibi parıldadı ve eğer Rune onun tam olarak nerede olduğunu bilmeseydi tamamen gözden kaybolacaktı.

Ghost Walker gerçek bir görünmezlik büyüğü değildi. Bunun yerine, başkalarının bakışlarının üzerinizden sekmesini sağlayarak dikkat çekmemenizi sağlıyordu. Ama orada olduğunuzu bilen biri varsa, büyü sizi gizleyemezdi.

THUD THUD .

Rune atladı.

"Orada her şey yolunda mı?"

Odanın diğer ucundaki Ava'nın cesedine baktı. büyü işaretlerini kendi üzerine çizmesi gerekiyordu ama Ava'nın kanının tamamını Gideon'un üzerinde kullanmıştı.

THUD! THUD! GÜM!

" kim var?" diye sordu muhafız.

Gideon dolabın kapısını tutup kapattı ve onları karanlığa gömdü. Çatlaklardan içeri ışık kırıntıları süzülüyordu.

"İşte." Elini uzattı. "Benimkini kullan."

Rune yere bakınca avucunda parlayan kanın düzinelerce küçük kesikten sızdığını gördü. Elini içeri süzülen ışığa tuttuğunda, Rune deriye gömülmüş parlak cam parçaları gördü.

Kesikler enfeksiyon kapmadan önce onları çıkarması gerekiyordu. "Acele etsen iyi olur," diye fısıldadı, toz odasının kapısı

oda patlayarak açıldı ve muhafızlar içeri doldu.

Rune zaman kaybetmeden Gideon'un avucundaki kana dokundu ve aynı üç sembolü hızla kendi bileğine çizdi. Acele ederken parmakları titriyordu. Eğer bir işareti bile yanlış yaparsa, büyü işe yaramayacaktı. Ama zamanında bitiremezse

...

Büyünün tuzlu tadı dilini karıncalandırdı. Bir saniye sonra, büyü Gideon'u sakladığı gibi onu da saklayarak dışarı ve etrafına akarken Rune'un derisi karıncalandı.

Başını kaldırıp baktığında, başlarının birkaç metre üzerinde iki yanardöner pervanenin titreştiğini gördü. Karanlıkta kırmızı kırmızı yanıyorlardı.

Ayak sesleri onlara doğru yöneldiğinde büyüü daha yeni bitirmişti. Gideon'un kolu sanki içgüdüselmiş gibi kadının beline dolandı, kalçalarını kendine doğru çekerek onu dolap kapısından uzaklaştırdı.

Üzerinden sıcaklık akıyordu. Adamın kokusu dolabı doldurdu; odunsu, barut kokulu bir koku. Eski anılar su yüzüne çıktıkça içinden ateş fışkırdı: saygılı bakışlar; fısıldanan sözler;

Ellerini, ağzını ve vücudunu onunkinin üzerinde, ten tene hissetmek.

Bir zamanlar aralarında yatan şey nasıl da güçlü sihirdi...

Kafasının içinde uyarı zilleri çaldı.

Bu bir yalandı. Anılarla savaştı, onları kilitledi. Her saniyesini.

Dolabın kapısı açıldı. Bir asker kafasını içeri soktu. Etrafına göz gezdiren adam doğrudan Rune'a baktı ve Gideon ... ve uzaklara. Büyü görevini yerine getirmiş, bakışlarını onlardan uzaklaştırmıştı.

Yukarı bakmaya zahmet etmedi. Neden baksın ki? Boş bir dolaptı.

Eğer baksaydı, tepesinde alev gibi yanan iki kızıl güveyi görebilirdi.

"Burada bir şey yok!" diye seslenerek geri çekildi.

Gideon'un onu kavrayışı gevşedi. Rune bir nefes verdi ve hafifçe çekildi. Aralarındaki bir santimlik boşluğu tekrar doldurdu.

Dolabın kapısı açık kaldı.

Ya şimdi ya da asla.

Rune'un onları ahıra götürmesi, Gideon'u bir ata bindirmesi ve yoluna göndermesi gerekiyordu. Pantolonunun kemer köprüsünü kavrayan Rune, onu da peşinden sürükleyerek dolaptan çıktı.

"Ne oldu burada?" Muhafızların gürültüsünü keskin bir ses böldü.

Rune ve Gideon durdu.

Cressida Ava'nın cesedine doğru yürüdü, kurşun yarasını ve kanı incelemek için durduğunda gözleri kısıldı. Eğilip Gideon'un tabancasını aldı ve ona baktı.

Soğuk bakışlarını kaldırdı. Büyülerinin Cressida'nın tespitine dayanacak kadar güçlü olup olmadığını bilmeyen Rune'un içinde korku kıvılcımları çaktı. Onlar sadece Minora'ydı. Cressida ise çok daha güçlü bir cadıydı.

Cressida odayı taradı, Rune ve Gideon'un durduğu yerde duraklamadan önce açık dolabın yanından geçti.

Rune, Gideon'un kemer halkasını sıkıca kavradı.

Ancak Cressida ayağa kalktığında Soren odaya girdi. "Yüce Tanrım." Ava'yı görünce yüzü soldu. "Ne oldu?"

"Tutsağımız kaçtı," dedi Cressida, prenze doğru dönüp Rune ve Gideon'dan uzaklaşarak.

Rune rahatladı. Büyüyle gizlenerek, yanında Gideon'la birlikte odayı geçti. Açık tuvalet kapısına ulaştıklarında Cressida dolaba doğru yürüdü. "Rune'un yatak odanızda kilitli olduğunu söylemişsiniz, değil mi?"

Gideon koridora adım attı ve Rune arkasına dönüp Cressida'nın dolabın içine baktığını gördü... sonra yukarı baktı.

Hayır.

Soren başını salladı. "Kapıya dört muhafız yerleştirdim. Oraya kimse giremez."

Cressida arkasını döndüğünde gözleri mavi alevler içindeydi. "Belki de emin olmalıyız."

O biliyor.

Soren başını iki yana salladı. "Sizi temin ederim, Rune-"

Cressida onun sözünü kesti. "Gideon Sharpe buraya Rune Winters'a suikast düzenlemek için geldi. Şu anda sarayda dolaşıyor. Onu bulmadığından emin olmak en iyisi, sence de öyle değil mi?"

Rune'un kalbi durdu. Eğer Soren'in yatak odasına giderlerse ve onu kayıp bulurlarsa ...

Cressida onun yanından geçerek salona doğru yürüdü. Prens de onu takip etti.

Rune'un kanında panik uğuldadı. Bu döküm imzaları onu lanetledi.

Tabii...

Rune, Cressida gelmeden önce Soren'in kilitli yatak odasına dönerse, gördüklerinden şüphe duymasına neden olabilirdi. Ne de olsa Rune ilk gördüğünde birkaç büyü yapmış olabilirdi.

tuvalet odasına ayak basmak. Görünümü iyileştirmek için çok sayıda büyü vardı. Saçınızı ya da makyajınızı düzeltmek için büyüler. Ağlamaktan şişmiş gözlerden ya da lekeli ciltten kurtulmak için büyüler. Rune oraya tam da böyle büyüler yapmak için gitmiş olabilirdi. Soren'i büyülü tutmak için.

Yatak odasını boş bulmaları ne kadar sürer?

Prensin odası sarayın karşısında, ikinci kattaydı. Rune ve Gideon ana kattaydı.

Üç dakika. Muhtemelen daha az.

Yeterli zaman yoktu. Soren'in yatak odasına Cressida'dan önce varmış olsa bile hâlâ kilitli bir kapı ve uğraşması gereken dört muhafız vardı. Rune'un kilidi açmak için başka bir büyü yapması gerekecekti. Bu da Cressida'nın şüphesini güçlendirecek ve Rune'un kaderini mühürleyecekti.

Umutsuzdu.

O odaya zamanında geri dönmenin hiçbir yolu yoktu.

DOKUZ

GIDEON

GIDEON, Rune'un büyüsünün Cressida ve Ava'nınkinden ne kadar farklı olduğunu fark etmekten **kendini alamadı**. İkincisi onu zorlamak ve aşağılamak için güçlü bağlama büyüleri kullanmıştı. Ama Rune'un ki o kadar inceydi ki zar zor hissetti.

Ne onu ne de başkalarını kontrol ediyordu. Sadece insanların ondan uzaklaşmasını, ona bakmamasını ya da onu tamamen görmezden gelmesini öneriyor gibiydi. Neredeyse... nazikti.

"Ahır girişini Larkmont'un doğu kanadında bulacaksın," dedi Rune. Nedense onu hâlâ görebiliyordu. Büyünün onu neden etkilemediğinden emin değildi. "Benim atım kestane rengi kısrak. Onu al ve buradan uzaklaş."

Bir yay gibi gergin olan sesindeki yanlışı hissetti.

"Nereye gideceksin?"

"Soren'in yatak odasında olmam gerekiyor," dedi. "Tercihen Cressida oraya varmadan önce. Ama kapı kilitli ve Soren'in dört adamı nöbet tutuyor, bu yüzden geri dönemem. Eğer beni kayıp bulursa..."

Rune'un ona yardım ettiğini bilecek.

Neden bana yardım etti?

Dolaptaki sözlerini hatırladı.

Bunu Alex için yapıyorum, senin için değil. Sana zarar vermesine izin verirsem beni asla affetmez.

Doğru. Alex.

Cressida onu vurmasaydı şimdiye kadar Rune'un kocası olacak olan kişi. Alex'in yüzüğü parmağındaydı, bu da bir şeyi açıkça ortaya koyuyordu:

O hala kardeşime aşık.

Yoksa bu gece onu öldürmeye çalışan Gideon'u neden kurtarsın ki?

Kendini bu gerçekten uzaklaştırmak için "Yatak odasından nasıl kaçtın?" diye sordu.

"Balkondan düştüm." "Tekrar tırmanabilir misin?"

Başını salladı, bir köşeyi dönerken adımları hızlandı. Bu koridoru kaplayan mermer heykeller, Rune'un büyüünden etkilenmeden geçerken onları izliyor gibiydi.

"Duvarlar saf taştan." Ona baktı. "Benim için endişelenme. Bir yolunu bulacağım. Cressida benimkini alt edecek bir karşı büyü kullanmayı düşünmeden önce Larkmont'tan çık yeter."

"Bunu yapabilir mi?"

Rune cevap vermedi.

Gideon bir nefes verdi. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Burada oyalandığı her an tekrar yakalanma ihtimalini artırıyordu. Ama Rune onun için kendini tehlikeye atmıştı ve sonuçlarına katlanmak üzereydi. Onu öylece bırakamazdı.

"Balkon seni kaldırabileceğim kadar alçak mı?"

Adımları bir an için yavaşladı. "Ben... bilmiyorum."

Gideon ona yardım edecekti -sadece bu seferlik- Alex için. Sonra da kendini güvenli bir yere götürecekti ve orada yeniden toparlanacaktı.

Bu sadece geçici bir . "Göster bana."

★ ★ ★

RUNE ONU Soren'in sarayının kalbindeki bir bahçeye **götürdü**.
Bu Akşam oldu Nemli ve Sıcak, ve ve Cırcır Böcekleri

alçak, ısrarcı bir koro mırıldanıyordu. Bahçenin dört tarafı taş duvarlarla çevriliydi ve ikinci kattan balkonlar çıkıntı yapıyordu.

Gideon bunların Soren'in özel odaları olduğunu tahmin etti. "Hangisi?"

Sarı yıldız çiçeklerinin arasında duran Rune, başının üstündeki balkonu işaret etti. Lamba ışığı dışarı taşıyor, onu sıcak bir parıltıyla ısılatıyordu. Gideon'un nefret ettiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldığı o altın elbisenin içinde yanan bir aleve benziyordu.

Birden onun şişmiş dudaklarını fark etti.

Gideon kaşlarını çattı. Onu tuvalette ilk kez köşeye sıkıştırdığında da şişmişler miydi?

Hayır. Ona o kadar yakındı ki fark etmemesi imkânsızdı.

Dudaklarından daha kötüsü boynundaki morluklardı. Bunlar Gideon'un ellerinden kaynaklanan morluklar değildi. Bunlar bir ağızdan kaynaklanıyordu.

Soren'in ağzı.

Gideon'un çenesi sıkıştı. Ondan prensin balkonuna doğru bir bakış attı. "Onun yatak odasında sık sık kalıyor musun?"

Rune aynı balkonu inceledi. "Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

O haklıydı. Geceleri kimin yatağını sıcak tuttuğu umurunda bile değildi. Gideon borcunu ödemek için buradaydı, başka bir şey için değil. Onu doğruca başka bir adamın kollarına teslim edecekse, öyle olsun.

Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Tıpkı onun için hiçbir şey ifade etmediği gibi.

Peki neden o aptal çenesini kapalı tutamadı?

"Bu sefer kendini aştın. Bir prensi baştan çıkarıyorsun." Rune onu görmezden geldi.

"Onun karısı olarak, hayal ettiğinizden daha havalı balolara, daha havalı arkadaşlara ve daha havalı gardıroplara sahip olacaksınız."

"Kıskanmak mı?" dedi Rune, duvarları inceleyerek. "Eğer benimle evlenmek istiyorsan bunu söylemeliydin, Gideon."

Gideon onun sesindeki alaycılığı duydu. Sanki o kadar alçalacakmış gibi.

"Seninle evlenmek mi?" dedi, rol yaparak. "Cressida'nın kız kardeşlerini diriltmesine ve Cadılar Saltanatı'nı yeniden kurmasına yardım etmeyi planlayan kızla mı? Hayır, teşekkür ederim."

Rune'un bakışları onun yüzüne kaydı. "Ne?"

"Cressida bana her şeyi anlattı: Analise ve Elowyn'i ölümden diriltmeyi planlıyor. Siz cadıların istediği her şey olacak: psikopat katiller tekrar başa geçecek."

"En son kontrol ettiğimde, psikopat katiller yönetimdeydi." Rune kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Cressida'nın sana bir diriliş planladığını söylediğini mi söylüyorsun?"

Gerçekten şaşırmış görünüyordu. Ama Gideon, Rune'un usta bir yalancı olduğunu biliyordu.

"Bu konuda herhangi bir bilginiz olduğunu inkâr mı ediyorsunuz?" Gerçeği anlamaya çalışarak onu inceledi.

"Bunu ilk kez duyuyorum." Duvarları taramaya devam etti. "Her neyse, bu mümkün değil. Diriltme büyülerini yaşamın yaşamla takas edilmesini gerektirir. Ölüye hayatını geri vermek için ailesinden birinin hayatı alınmalıdır. Cressida'nın ailesi kalmadı. O yaşayan son Roseblood."

"Aksini düşünüyor gibi görünüyor."

"O zaman delirmiş," dedi Rune, Soren'in balkonunun altındaki yıldız çiçeklerinin arasına dalarak. Anlaşılan bu konuşmayla işi bitmişti. "Ya da sana eziyet etmeye çalışıyordu."

Olabilir.

Zamanları tükeniyordu, bu yüzden Gideon şüphelerini kendine sakladı. Yukarı çıkmak için bir yol aramak üzere duvarları taradı. Ama kadın haklıydı: Taşlar tamamen pürüzsüzdü. Tırmanacak bir şey yoktu.

Ancak balkon onu kaldırabileceği kadar alçaktı. Adam üzerinden kadının çiçeklerin arasında durduğu yere doğru yürüdü.

Çömelerek ellerini kavradı ve uzattı. "Bana tutun."

Rune onu inceledi, sanki kendisini kaldırması için ona güvenip güvenmediğine karar veriyordu. Ama çok geçmeden elleri onun omuzlarına indi ve sıkıca kavradı. Gideon elbisesinin ipeği arasından baldırını kavradı ve ayağını bekleyen avucunun içine doğru yönlendirdi.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi adam ayağa kalkarken. "Eğer yollarımız tekrar kesişirse, sana ikinci kez merhamet göstermeyeceğim."

Rune önce dengesini kaybedip sonra yeniden kazanırken onu daha sıkı kavradı.

"İyi," dedi, onu daha yükseğe iterek, kasları ağırlığının altında gerildi. "Çünkü bir dahaki sefere silahımı kafana dayadığımda tetiği çekeceğim."

"Mükemmel," dedi, omuzlarına basarak başının üstündeki balkona uzanırken. "Birbirimizi anladığımıza sevindim."

Homurdanır gibi küçük bir ses çıkardı ve omuzlarındaki ağırlık hafifledi. Balkonun korkuluklarını tutan demir çubuğa tutunmuş ve kendini yukarı çekmek için onu kullanıyordu.

Ve sonra gitmişti.

Gideon balkon kapılarının kapandığını ve lamba ışığının kaybolup onu cırcır böcekleri ve yıldız çiçekleriyle baş başa bıraktığını görmek için tam zamanında geri çekildi.

Onu neye teslim ettim?

Bu onu ilgilendirmezdi. Eğer Rune farklı bir seçim yapmak isteseydi, yapardı.

Gideon'un hissetmeyi bırakması gerekiyordu. Savaştaydılar ya da yakında öyle olacaklardı. Gideon et ve kan olamazdı; barut ve çelik olması gerekiyordu. Geçilmez. Boyun eğmez.

Kızın kapılara sırtını dönen Gideon, önce bahçelerden, sonra da Larkmont'tan dışarı çıktı.

ON

RUNE

İYİ KI KURTULDUN, GIDEON SHARPE.

Buraya onun hayatını sona erdirmek için geldiğinde onu bir kez kurtarmak yeterince aptalcaydı. Eğer onu tekrar öldürmeye kalkarsa, Cressida'nın onu almasına izin verecekti.

Koridordan gelen sesler üzerine Rune hızla yatağa atladı. Çarşaf lar çoktan indirilmiş, onu bekliyordu.

Kirlenmiş elbisesini saklayacak zaman yoktu. Ellerindeki kanı temizleyecek zamanı yoktu.

Sadece bileğindeki büyü işaretlerini lekelemeye ve Hayalet Yürüteç'i eritmeye yetecek kadar zaman vardı.

Kapı açıldığında Rune yorganı zar zor çekmiş ve gözlerini kapatmıştı.

"Gördün mü?" dediğini duydu Soren'in, ayak sesleri yatağa doğru ilerliyordu. Prens yüzündeki saç tellerini okşarken Rune uyku numarası yaparak gözlerini kapattı. "O güvende."

Soren muhafızlarına emir vermek için döndü. "Larkmont'un çıkışlarını tutun. Yaşayan tek bir kişinin bile saraydan ayrılmadığından emin olun." Salona doğru yürürken sesi daha da zayıfladı. "Onun bulunmasını istiyorum."

Güvenli olduğunu düşünen Rune neredeyse gözlerini açacaktı ki ayak sesleri onu durdurdu.

Bir gölge onun üzerinden kayarken hava serinledi. Kış soğ uğu. Rune gözlerini kapalı ve vücudunu hareketsiz tuttu. O

Cressida'nın her çılgın atışı duymasından korkarak, hızla atan kalbinin yavaşlamasını diledi.

Cadı kraliçe eğildi, nefesi Rune'un yanağına .

"Ne yaptığını biliyorum."

Rune'un kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

Oyuncu imzalarını gördü.

Rune bu imzaların kozmetik büyülerden kaynaklandığını söyleyebilirdi. Cressida, Soren'le barışı korumak için onun sözüne inanmak zorunda kalacaktı. Ama Cressida Rune'un Kızıl Güve gibi davrandığını ve kandırdığını görmüştü. Rune'un neler yapabileceğini biliyordu.

İçten içe gerçeği biliyordu.

İntikamını almak için mi burada? Yoksa bekleyecek mi?

Rune gözlerini açıp kaçmak istese de korku kol ve bacaklarını sararak onları taşa çevirdi.

Bir yırtıcı onun üzerinde duruyordu. Kıpırdarsa, o yırtıcı saldıracaktı.

"Gerçekten beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?" Cressida'nın sesi bir yılan ısırtığı gibiydi ve Rune'u zehirle dolduruyordu. "O benim, Rune. Eğer bana bir daha karşı gelersen-"

"Her şey yolunda mı?"

Odaya biri girmişti. Rune, Cressida'nın doğrulduğunu ve davetsiz misafirle yüzleşmek üzere döndüğünü hissetti.

"O nasıl?" Seraphine'in sesi güneş ışığı gibiydi ve Rune'un donmuş uzuvlarını çözüyordu. "Ava'ya olanları duydum. Korkunçtu. Rune iyi mi?"

Arkadaşının varlığıyla Rune gözlerini açmak istedi. Ama olduğu gibi kaldı.

"Ben Rune'la kalacağım," dedi Seraphine. "Prens Soren'e, onun güvende olduğundan emin olmak için bu odanın kapı ve pencerelerini koruyacağıma söz verdim."

"Ne kadar naziksiniz." Cressida'nın sesi kesilmiş cam gibi sertti.

"Cadı avcınızı yakalamak için hâlâ bir şansınız var." Seraphine'in sesi de aynı derecede sertti. "Denemek isteyeceğinden eminim."

Havada gergin bir sessizlik vardı. Cressida itaatsizliği için Rune'u cezalandırmak istiyordu ama Gideon'u yakalamayı daha çok istiyordu. Ve burada ne kadar uzun süre vakit kaybederse, Gideon'un kaçma ihtimali de o kadar artacaktı.

Saniyeler sonra, Cressida'nın gölgesi geri çekildi.

Kapı arkasından kapandığında ve ayak sesleri koridora doğru geri çekildiğinde Rune bir nefes verdi, gözlerini açtı ve doğrulup oturdu.

Seraphine odanın karşısında durmuş, ellerini küçük kalçalarına dayamıştı. Rune yorganı üzerinden atıp bacaklarını açtığında Seraphine'in elleri iki yanına düştü ve bakışları Rune'un üzerinde gezindi.

"Ne yaptın sen?"

Rune kendine baktı. Altın rengi elbisesi mahvolmuştu ve parmaklarına kan bulaşmıştı.

"Ava beni öldürmeye çalıştı," dedi ayaklarını yere basarak. "Başka seçeneğim yoktu. Onu vurmak zorundaydım."

"Ava'yı sen mi vurdun? Onu cadı avcısının öldürdüğünü sanıyordum." Seraphine başını salladı ve koyu renk bukleleri dalgalandı. Kızgın bir nefes üfledi. "Ah, Rune. Neden o odadaydın ki?"

Rune cevap vermedi. Sadece ayağa kalktı ve kanlı elbisesini çıkarıp ocakta çıtırdayan ateşin içine attı. Alevlerin kumaşı yiyerek işlediği suçun kanıtlarını yok etmesini izledi. Soren'in gardırobunu karıştırdıktan sonra uzun kollu bir gömlek buldu ve onu başına geçirdi.

Seraphine yaklaştı. "Nerede o?"

"Gideon? Bilmiyorum." Rune bitişikteki banyoya doğru yürüdü. Umarım çoktan gitmiştir.

"Soren buraya seni öldürmeye geldiğini söyledi," dedi Seraphine, onu takip ederek.

Rune lavaboda musluğu açtı ve ellerini soğuk suyun altına soktu. "O yaptı."

Seraphine ellerini havaya kaldırdı. "O zaman neden onu kurtardın?"

Rune üzerindeki kanı temizlerken düşünceleri toz odasına ve kapalı kapının arkasından duyduğu çığlığa geri döndü. Gideon'un yırtık gömleği yerdeydi. Pantolonunun çözölmüş düğmeleri.

Cressida'nın ona çığlık attırmak için tam olarak ne yaptığını bilmiyor olabilirdi ama cadı kraliçenin ne yapmak üzere olduğunu biliyordu.

"Kimse bir kaderi hak etmez," diye fısıldadı, kanalizasyondan akan kanlı suya bakarak.

En büyük düşmanı bile değil.

Analise ve Elowyn'i ölümden diriltmek niyetindedir.

Gideon'un sesi kadının içinde gürledi.

Rune'u bahçede söylediğinden daha fazla korkutmuştu.

Kraliçe Raine diriltme büyülerini yüzyıllar önce yasaklamıştı. Ama Cressida bunu umursamazdı.

Yine de Rune bunun mümkün olduğundan şüphe etmek istiyordu; Analise ve Elowyn uzun zaman önce ölmüşlerdi ve diriltme büyülerini ölen kişiyle yakın akraba olan birinin -ebeveyn, kardeş ya da çocuk gibi- kurban edilmesini gerektiriyordu.

Kurban edilecek doğrudan bir akraba olmadan büyü işe yaramaz. Yaşayan tek Roseblood Cressida'nın kendisiydi.

Gideon başka türlü düşünüyor gibi görünüyor, demişti.

Bu doğru olabilir miydi? Yaşayan başka bir Roseblood var mıydı?

Ve Rune bu geceden sonra Cressida'yı nasıl tahta oturtabilirdi? Gideon'a ne yapacağını bile bile?

Bu soruyu kendine ilk kez sormuyordu. Cevap hep aynıydı:

Eğer , Gideon-

ya da başka bir cadı avcısı onun için tekrar gelebilirdi.

Bir dahaki sefere silahımı kafana dayadığımda tetiği çekeceğim.

Sözleri bir hatırlatmaydı: Avlanmayı asla bırakmayacaklar Biz.

Gideon Yeni Cumhuriyeti'ne boş dönmez-teslim edildi. Rune'un kafasına sıkılacak bir kurşun cadı kraliçeyi bir ordudan mahrum bırakacakken olmazdı. Muhtemelen şu anda yeniden toparlanıyor, ona suikast düzenlemek için bir sonraki şansını bekliyordu.

Bu yüzden Cressida'nın alternatifi daha kötüydü. Cressida'nın alternatifi, hiç cadı kalmayana kadar cadıların katledilmesi idi. Kan Muhafızları'nı durdurmanın tek yolu Cressida'yı tahta çıkarmaktı.

Gideon kendi başının çaresine bakabilir.

Eğer Cressida Yeni Cumhuriyet'i fethederse, Gideon adadan kaçıp bir daha arkasına bakmayacak kadar yetenekliydi. Bunu yapacak akla sahip olup olmadığı Rune'u ilgilendirmiyordu.

Cressida iktidara döndüğünde Rune'un ona ya da başka bir vatansevere ne olacağını umursaması için hiçbir neden yoktu. Kaç tanesi onun gibi kızları ihbar etmişti? Masum cadılar sokak ortasında katledilirken alkış tutmuş muydu? Katliamı kendileri mi yapmıştı?

Başlarına gelecekleri hak etmişlerdi.

Ama bizim için de böyle demiyorlar mıydı?

Rune soruyu geçiştirdi.

"Cressida onun kaçmasına yardım ettiğinden şüpheleniyorsa," dedi Seraphine, "bunun için seni cezalandırması an meselesi."

Ellerindeki kanı yıkamayı bitiren Rune muslukları kapattı ve lavaboya bakarak düşünmeye çalıştı.

"Buradan uzaklaşmalısın, Rune."

Seraphine'in parmaklarını boynunun dibine yakın bir yara izine götürdüğünü ve kabarık çizgileri izlediğini görmek için başını kaldırıp baktı. Bu bir

Rune'un büyü yapma derslerinde onlarca kez şahit olduğu bir alışkanlıktı. Bu onun bir şeye çok konsantre olduğu anlamına geliyordu.

Seraphine'in kıyafetleri normalde yara izinin şeklini gizlerdi. Ama gece elbisesinin ince askıları bu yarayı açıkta bırakmıştı. Rune, Seraphine'in kahverengi teninde gümüş gibi parlayan bir kuş şeklini tanıdı.

Rune'un büyükannesinin mühründeki kuşun aynısıydı. Nan'in mektuplarını damgalamak için kullandığı.

Bir kerkenez.

"Eğer kaçarsam," dedi Rune ona dönerek, "bu ittifak dağılır."

Seraphine iz sürmeyi bıraktı ve elini bıraktı. "Ne olmuş yani?" Peki, geride bıraktıkları cadıları kim kurtaracaktı?

Yeni Cumhuriyet'te hâlâ hayvanlar gibi avlanan kızlar vardı. Hâlâ Kan Muhafızları'nın gözetiminde, kendi türünün maskesini düşürmelerine yardım etmesi için şantajla maruz kalan bir sibyl vardı. Rune onları terk edemezdi.

Alex yapabileceğini söylerdi. Söylemeliydi. Rune cadıları tasfiyeden kurtarmak için gereğinden fazlasını yapmıştı.

Ama Alex burada değildi.

Rune onsuz, onu bağrına basan çocuksuz başıboştu. Alex ona başka bir soygunda asla yardım etmeyecek ya da başka bir mazeretle onu korumayacaktı.

Ama burada ona durmasını, başını eğmesini ve başkaları için kendini riske atmamasını da söylemiyordu.

İsteddiği kişi olmakta özgürdü. Onu tutan kimse yoktu.

Eğer Sibyl'i kurtarırsam, dedi kendi kendine, Kan Muhafızları diğer cadıların nerede saklandığını öğrenemez.

Onları Cressida gibi koruyamazdı - kalıcı olarak, gücü ele geçirerek. Ama şimdilik onları koruyabilirdi.

Eğer kayıp bir Roseblood varisi varsa, onları Cressida'dan önce bulabilir ve onları da tehlikeden uzak tutabilirim.

Rune kayıp bir kişiyi bulmak için gereken çağırma büyüsünü biliyordu. Eski bir yerde yapılması gerekiyordu ve bildiği tek şey adadaki çağırma taşlarından oluşan bir yüzüktü.

"Rune," dedi Seraphine, ona doğru bir adım atarak. "Bir gemiye bin ve dünyanın öbür ucuna git. Kendini onun seni asla bulamayacağı bir yere sakla. Kaç ve arkana bakma."

Rune'un daha iyi bir fikri vardı.

Aklında bir plan oluşuyordu. Tehlikeli bir plan.

"Rune." Seraphine'in elleri onun omuzlarını kavradı. "Kaçacağına söz ver."

"Tamam," dedi. "Söz veriyorum. Koşacağım."

Son bir görevi tamamlar tamamlamaz...

ON BİR

GIDEON

GIDEON SHARPE
THE LARK & CROWN, CAELIS

IYI KOMUTAN HEDEFİ ORTADAN KALDIRIP KALDIRMADIĞINIZI BILMEK İSTER.

HARROW

Gideon, Caelis'te, odaları bataklıkta uyuyabileceği kadar nemli bir otel olan Lark & Crown'a geri döndüğünde **TELEGRAM onu bekliyordu.** Halılar çizmelerinin altında doğal olmayan bir şekilde eziliyordu ve duvar kâğıtları duvarlardan kalkmıştı. Burada geçirdiği birkaç geceden sonra Gideon'un ciğerlerinde küf oluşmuş olmalıydı.

Kan Muhafızları Caelis'te hoş karşılanmıyordu ve çoğu işletme cadı avcılarına hizmet vermeyi reddediyordu. Ama Lark & Crown iş için çaresizdi. Bu yüzden Gideon ortaya çıktığında soru sormadılar. Sadece parasını aldılar ve ona bir oda verdiler.

Gideon saçındaki yağmuru silkeledi ve Harrow'un telgrafını tekrar okudu.

Gideli daha bir hafta bile olmadı, diye düşündü. Bana biraz zaman ver.

Ama kontrolün nedenini biliyordu.

Kızıl Güve Gideon'u ele vermişti. İki yıldır peşinde olduğu kötü adam tarafından ele geçirilmiş ve bunu yaparken de Yeni Cumhuriyet'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Sadakatini kanıtlayana kadar, yeni Komutan ona tam olarak güvenemezdi. Hiçbiri güvenemezdi.

Kızıl Güve'yi öldürmek sadece Cressida'nın ittifakını durdurmakla kalmayacak, Gideon'un artık Rune'un kölesi olmadığını da kanıtlayacaktı.

Harrow'a Cressida'nın kız kardeşlerini diriltme planından bahsetmek istiyordu ama bilginin yanlış ellere geçmesini istemiyordu. Bu yüzden belli belirsiz bir cevap gönderdi.

SPYMASTER
İYİ KOMUTANIN OFİSİ

YENİ BİLGİLER ORTAYA ÇIKTI. CUMHURİYET HAYAL ETTİĞİMİZDEN DAHA BÜYÜK BİR TEHLİKE
ALTINDA. DÖNDÜĞÜMDE SIZI BİLGİLENDİRECEĞİM.

GIDEON

Bir saat içinde Harrow bir telgraf gönderdi:

GIDEON SHARPE
THE LARK & CROWN, CAELIS

YANI KIZIL GÜVE HALA HAYATTA MI?

HARROW

Sert onaylamaması kâğıttan yayılıyordu.

SPYMASTER
BİRKAÇ GÜNE DAHA İHTİYACIM

VAR.

GIDEON

Ertesi sabah, son telgrafı geldi.

GIDEON SHARPE
THE LARK & CROWN, CAELIS

KOMUTAN ARTIK SENİN BU İŞ İÇİN EN İYİ ADAM OLDUĞUNA İNANMIYOR. BU İŞİ TAMAMLAMASI
İÇİN DAHA NİTELİKLİ BİRİNİ GÖNDERİYOR. DERHAL CUMHURİYET'E DÖN.

HARROW

Daha nitelikli biri mi?

Gideon ellerini yumruk yaparak telgrafı buruşturdu ve hemen ateşe attı.

Bunu yapabilirdi. Sadece bunu kanıtlaması gerekiyordu. Yeni Cumhuriyet topraklarına döndüğünde Komutan itaatsizliği yüzünden onu cezalandırmak isterse, öyle olsun. Çünkü Cressida Roseblood ne pahasına olursa olsun durdurulmalıydı. Tahtını geri alamazdı ve kız kardeşlerini diriltemezdi.

Cress tek başına bir şeydi; güçlü ve acımasızdı. Ama Elowyn ve Analise'e kıyasla o bir acemi idi.

Gideon bu işi sonuna kadar götürüyordu. Bu kez tereddüt edemezdi.

Rune'u bulacak ve onu öldürecekti.

İçinden küçük bir ses itiraz ettiyse, bunun tek nedeni Gideon'un hâlâ tehlikede olmasıydı. Hâlâ onun tarafından zayıflatılmıştı. Eğer Rune'un bu gece ona yardım etmek için kendini nasıl riske attığını düşünseydi, tereddüt ederdi.

Gideon tereddüt edemezdi.

Eğer yaparsa, Cressida iktidara yükselecekti. Kız kardeşlerini diriltecekti. Ve birlikte Yeni Cumhuriyet'i yok edip yeni bir terör saltanatı başlatacaklardı, bu seferki öncekinden çok daha kötü olacaktı.

Gideon'un başka seçeneği yoktu. Rune'u öldürmek bunun olmasını engellemenin tek yoluydu.

Eğer bu onu kırdıysa, olsun.

ON İKİ

GIDEON

PRENS SOREN SÜRGÜNDEKİ VARİSLE EVLENECEK!

Yakın zamanda Yeni Cumhuriyet'ten kaçan bir cadı olan Prens Soren Nord ve Leydi Rune Winters nişanlandıklarını duyurmak istiyor. Çift, mahremiyet kaygılarını gerekçe göstererek düğün tarihini ve yerini gizli tutuyor, ancak törenin bu ay içinde gerçekleşeceğini ima etti. Bu duyuru, Prens Nord'un dün gece Caelis'teki Kraliyet Balesi'nde Kraliçe Cressida'nın Roseblood tahtı üzerindeki hak iddiasını desteklediğini ve tahtı elde etmesine yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapacağını açıkça ilan etmesiyle el ele geldi.

MUTLU ÇİFT başkentteydi.

Gideon'un Rune Winters hakkında bildiği bir şey varsa, o da modayı sevdiğiydi. Bir aristokrat olarak Rune, o anda moda olan her türlü stile ayak uydurma ihtiyacı hissediyordu.

Soren Nord hakkında bildiği bir şey varsa, o da sahip olduğu şeylerle gösteriş yapmayı sevdiğiydi.

Prensin yeni nişanlısını şımartmak -ve bunu yaparken de onu Caelis' üst sınıflarına göstermek- isteyeceğinden şüphelenen Gideon, onları avlamak için Caelis'in zengin alışveriş bölgesine doğru yola çıktı. Orada bir terzi dükkânının duvarına yaslanıp bekledi ve gölgelerin arasından hafta sonu kalabalığını taradı.

Gideon'un onları fark etmesi uzun sürmedi ve kısa süre sonra çifti güvenli bir mesafeden takip etmeye başladı. Prensin korumaları Rune'a bir dükkâna kadar eşlik ederken Soren'i izledi.

kapının dışında yerlerini aldılar. Vitrinde, yüzü olmayan mankenler dantel ve incilerle süslenmiş gelinlikler giyyordu.

Rune'un çıkmasını bekleyip atışını yapmalı mıydı? Yoksa onu yalnız yakalamak daha mı iyiydi? Bunu özel bir yerde yapmak ve fark edilmeden kaçmak mı?

Sonunda Soren onun yerine seçim yaptı. Prens dükkâna girdikten birkaç dakika sonra Rune olmadan çıktı. Belki de törenden önce onu gelinlik içinde görmeyi ayıp sayıyordu. Ya da belki de Rune onunkini denerken kendi evlilik kıyafetlerini satın almayı planlıyordu.

Sebe ne olursa olsun, prens dışarı çıktı, korumalara bir şeyler söyledi ve birini yanına alarak yola devam etti. Diğer i ise Rune'u korumak için kaldı ve gözlerini sokaktaki tüccarlardan ve müşterilerinden ayırmadı.

Gideon rahatladı. Bir muhafızla uğraşmak iki muhafızla uğraşmaktan daha kolaydı.

Bu işi bitirmenin zamanı geldi.

Dükkâna doğru yöneldi. Askerlerin kendisini tanıyıp tanımayacağından emin olamayınca, şapkacının vitrininden bir fötr şapka aşırđı ve giydiği takım elbiseye uymasını umarak başına geçirdi.

Yüzünü gölgelemek için şapkasını öne doğru eğerek muhafızın yanından geçip kapıdan içeri adım attı.

Tepemizde bir zil çaldı.

Bekçi kısa bir süre ona baktıktan sonra sokağı taramaya devam etti.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kapı arkasından kapanırken, dükkânın başhemşiresi elinde bastonuyla tezgâhın arkasından çıktı. Gümüş rengi saçları abartılı bir şekilde topuz yapılmıştı.

"İyi günler hanımefendi." Dükkânı taradı ve boş olduğunu gördü. Rune bir şeyler deniyor olmalıydı. Arkaya doğru başını salladı, iki yanında soyunma odaları olan bir ayna duruyordu. "Nişanlımı arıyorum. Bir elbise deniyor."

Başhemşire Gideon'un giysisini baştan aşağı süzdü. Gözleri kısıldı, karga ayakları derinleşti.

Takım elbise babasına aitti. Ailesi bir zamanlar cadı kraliçeleri tarafından istihdam edilen ünlü terziler olan Sharpe Duet olarak biliniyordu. Giysileri nadir bulunurdu ve bu nedenle paha biçilemezdi - ya da Rune bir keresinde ona böyle açıklamıştı.

Bu mağaza görevlisi aynı fikirde değil gibiydi. Ya da belki de tasarımcıyı tanımıyordu. Ağzının kıvrılışına bakılırsa, Gideon'un takım elbisesinin indirimli satış yapan bir mağazaya ait olduğunu düşünüyordu.

"Yanlış mağazaya gelmiş olmalısınız. Şu anda sadece bir genç kadın elbise deniyor." Ses tonu öyle diyordu: Ve o senin kalibrenin çok üstünde.

Gideon parmak eklemlerini esneterek kızgınlığını dizginlemeye çalıştı.

"Doğru dükkânda olduğuma eminim." Onun etrafında dönmeye başladı.

Bastonunu bir asa gibi uzatarak onu engellemek için adım attı. Yaşı bu kadar ilerlemiş bir kadın için doğal olmayan bir şekilde hızlı hareket ediyordu.

"Beni dinle evlat. Hırsızlara tahammül edemem."

Gideon'un çenesindeki bir sinir tik tak etti. Ben bir hırsız mıyım?

"Eğer hemen gitmezseniz, kapının önünde duran caniyi çağıracağım."

Gideon dükkânın diğer tarafına baktı. Rune'un elbiseleri denediği yer hariç, prova odasının perdeleri arkaya çekilmişti. Deneme alanının ötesinde, bağlı

bir kapı olması gerekiyordu. Bu binaların hepsinin arka sokaklara erişimi vardı.

Ara sokağa çekilmeyi, kapıyı bulmayı ve içeri sızmak için kullanmayı düşündü. Ama muhtemelen dışarıdan kilitliydi.

"Beni duydun mu evlat?"

Kapının üzerindeki zil tekrar çaldı ve içeriye heyecanlı ses tonlarıyla konuşan, konuşurken ipek eldivenleri uçuşan şık genç kadınlardan oluşan bir kalabalık daldı. Başhemşire Gideon'u şahin bakışlarından kurtardı ve bastonunu çekerek bir kez daha ona yaslandı.

Kızları neşeli bir gülümsemeyle karşıladı. Gideon'la tartışırken görülmek istemezdi. Ayaktakımı iş için kötüydü.

Kızlar sergilenen elbiselere doğru akın etti.

Dışarı, diye bağırdı Gideon'a.

Fötr şapkasını ona doğru eğdi, geriye doğru adım attı ve bastonunun şak şak sesleri dükkânın diğer tarafına çekilene kadar ön kapıya yöneldi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, canlarım?" dediğini duydu.

Kapıyı açtı. Zil tekrar çaldı. Ama Gideon, başhemşirenin dikkati yeni müşterilerine odaklanmışken dışarı adım atmak yerine hızla geri döndü. Doğruca dolu olan tek soyunma odasına yöneldi. Ceketindeki tabancaya dokundu ama çekmedi. Daha çok erkendi.

Bu sefer düşünme. Sadece ateş et.

Bunu yapar yapmaz arka kapıya koşacak ve onu kullanarak ara sokağa kaçacaktı. Soyunma odasının perdesini yakalayıp geri fırlattı.

Rune içerideydi, üzerinde beyaz dantel bir elbise vardı. Gideon'un ona silahını doğrultacak vakti yoktu, çünkü onun zaten bir silahı vardı.

Doğrudan alnına nişan almıştı.

On üç

GIDEON

RUNE, parmağını tetiğe bastırarak, "**İçeri gir," dedi.** "Ve ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Onu bekliyordu.

Rune, kollarını omuzdan bileğe kadar saran, dantel kollu bir gelinlik giymişti. Bunu görmek ona mükemmel bir hatırlatma oldu: O başka birinin gelini olmak için yaratılmıştı.

Gideon yutkundu.

Vurulmak ya da mağaza tarafından görölmek istemediğinden Rune'un dediğini yaptı. Sıkışık soyunma odasına adım atarak girişteki perdeyi arkasına çekti ve onları görüş alanından çıkardı. Sonra ellerini havaya kaldırarak Rune'un karşısına geçti.

Çilek sarısı saçları lüle lüle olmuştu. Gideon onu hiç böyle görmemişti. Onu oyuncak bebek gibi gösteriyordu.

Ölümcül bir bebek.

Kadının elindeki silaha baktı. Bir beyefendinin tabancasıydı. Düello için kullanılırdı, başka bir şey için değil.

"Bu sefer dolu olduğuna emin misin?"

Rune emniyeti kapattı. "Soren benim için doldurdu."

Gideon kılandı. Ne tür bir adam bir kıza nasıl kullanacağını öğretmeden dolu bir silah verirdi?

Tabii ona öğretmediyse.

Önündeki kızın bir kız olmadığını kendine hatırlattı.

O manipülatif bir cadı.

Ve onun büyüüne kapılan prens de açıkça bu planın içindeydi. Soren ve bir avuç muhafız muhtemelen her iki çıkışta da bekliyordu.

Gideon kendini bir tuzağın içine sürüklemişti.

"Paslanmışsın," dedi Rune. "Senin burada olduğunu ve beni öldürmek için beklediğini bile bile Caelis sokaklarında geçit töreni yapacağımı mı sandın?"

"Kına yakma faslını geçip," dedi Gideon, "beni acılarımdan kurtaracağın kısma geçebilir miyiz?"

"Seni öldürmeyeceğim."

"Hayır, bunu yapması için nişanlının korumasını çağıracaksın."

Rune onu şaşırtarak silahını indirdi. "Buraya ateşkes teklif etmeye geldim."

"Bir ne?" Gideon ellerini indirdi. Bu bir numara mıydı?

"Geçici bir ateşkes," diye düzeltti. "Eğer bana yardım edersen, Soren'le olan nişanımı bozar, Cressida'yla olan ittifakını geçersiz kılarım. İstedğin bu, değil mi? Bu yüzden beni öldürmeye geldin."

Adamın göğsüne bir kanca takmış ve onu oltaya . Çünkü evet, onu öldürmeye gelmesinin nedeni buydu.

"Nişanınızı neden bozdunuz?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Haklıymışsın. Onun karısı olmak istemiyorum."

Gerçek Rune, Gideon'un haklı olduğunu asla kabul etmezdi. Yalan mı söylüyordu?

İki gece önce, Cressida'nın ittifakındaki rolüne tamamen bağlıydı. Belli ki bir sürprizi varmış.

Adam temkinli bir şekilde onu inceledi. "Benden ne tür bir yardım istiyorsun?"

Rune duvara yaslanmış küçük bir bankın üzerine oturdu. Silahını yanına, kolayca ulaşabileceği bir yere koydu.

Yerden bir çift ayakkabı aldı ve ilkini giydi. Ellerini meşgul ederek, bu ateşkes için almaya hazır olduğu riski gösterdi.

Ne de olsa Gideon'un da bir silahı vardı.

Ama onun ilgisini çekmişti ve o da bunu biliyordu.

"Beni sağ salım Yeni Cumhuriyet'e götürmeni ve rehin tuttuğun Sibyl'i bana vermeni istiyorum." İkinci ayakkabısını çekerek ona baktı. "Eğer beni öldürürsen, Soren intikamımı almak için Cumhuriyet'e karşı bir savaş başlatacaktır. Bu yüzden bana yardım etmen senin yararına olacaktır."

Blöf yapıyor.

Tabii değilse.

Gideon elini saçlarında gezdirerek düşündü. Soren tam bir Umbria prensiydi: sahiplenici, hak sahibi, istediğini elde etmeye alışkın. Onun gibi adamlar kayıplarını hafife almazlardı. Eğer Gideon Rune'u idam ederse, Soren tam da onun dediği gibi yapabilirdi: Nişanlısının ve incinen gururunun intikamını almak için Cressida'ya yine de bir ordu verebilirdi.

Gideon Kızıl Güve'yi öldürerek sadakatini kanıtlayacaktı. Ama eğer Rune blöf yapmıyorsa, onun ölümü bir savaşı engellemeyecek, aksine kışkırtacaktı.

Bunu riske atamazdı.

Ama bana ihanet eden cadı ile ateşkes mi?

Bunu da riske atamazdı.

Tabii önce ben ona ihanet etmezsem.

Gideon'un aklına bir fikir geldi.

Ya onu kendi avantajıma kullanmanın bir yolu varsa?

"İhtiyaç bazı Güvence o sen olmaz İhanet
Bana tekrar," dedi.

"Sana ihanet mi ettim?" Şimdi ayağa kalkan Rune ona kaşlarını çattı. "Tam tersi oldu."

"Aynı olmadığımızı kabul etmek zorundayız."

Burun delikleri alevlendi. "Bana güvence verebilir misiniz? Güvenliğimi riske atıyorum. Cressida zaten sana yardım ettiğimden şüpheleniyor.

Kaçın! Neyi riske atıyorsun?"

"Cumhuriyet'e girmenize yardım ederek mi? İşimi. Saygınlığım. Muhtemelen hayatım."

Cadılara sempati duymak artık Cumhuriyet'te ölümle cezalandırılan bir suçtu. Bunu biliyor olmalıydı, çünkü dudağını ısırarak başka tarafa baktı.

Gideon ona güvenemezdi. Asla güvenemezdi. Ama adaya vardıklarında güvenmek zorunda kalmayacaktı. Rune'un ona yalan söyleyip söylemediği bile önemli olmayacaktı.

Önce ben ona ihanet edersem o da bana ihanet edemez.

Gideon ne yapması gerektiğini biliyordu.

Rune'un şartlarını kabul edecekti. Onu Yeni Cumhuriyet'e kaçıracaktı. Ve limana vardıkları anda, onu kendisi tutuklayacaktı.

Rune Kan Muhafızları'nın gözetiminde, canlı ve zarar görmemiş haldeyken, Gideon Soren'le pazarlık yapabilirdi. Şartları o belirleyecekti: Soren değerli nişanlısını geri alabilirdi, tabii Cressida ortadan kaldırılırsa.

Gideon, Soren'in bunu nasıl başardığını umursamıyordu, yeter ki Cressida ve cadı ordusu Yeni Cumhuriyet'i parçalamadan önce ölmüş olsun. Soren itaat ettiğinde, Gideon Rune'u teslim edecekti. Kan Muhafızları'nın parmağını bile oynatmasına gerek kalmayacaktı. Tek yapmaları gereken, şartları yerine getirilene kadar Rune'u rehin tutmaktır.

Bunu başarırsa, Gideon iki tehdidi birden yok edecekti. İsteddiği her şeyi elde edecekti: Cressida ölmüş, itibarı iade edilmiş ve adada barış yeniden tesis edilmiş olacaktı.

Tek joker Rune'du.

Bu onu ve Cumhuriyet'i alaşağı etmek için hazırlanmış bir komplo olabilirdi. Ama eğer kadın yalan söylüyorsa, tek yapması gereken onun önüne geçmekti.

"Seni adaya götürdüğümde ne yapacaksın?" diye sordu, şimdi oyun oynuyordu.

Rune silahını onun göğsüne doğru kaldırdı.

"Planlarımı sabote edebilmen için sana tam olarak anlatacağımı sanıyorsan, görüldüğünden daha aptalsın."

Tabancaya baktı ve horozun geri çekilmediğini fark etti. Sessiz kalmayı düşündü. Bu işi ne kadar ileri götüreceğini, tetiği gerçekten çekip çekmeyeceğini görmeyi ve hatasını anladığında üstesinden gelmeyi bekledi.

Ama dayanamadı.

"Ateş etmeden önce horozu kaldırmalısın."

Yanakları kızardı. "Lanet olsun sana," diye mırıldandı, sonra silahı kaldırdı ve nişan almaya devam etti.

Ama şekli hâlâ yanlıştı. Ateşli silahlar konusunda çok az deneyimi olduğu ya da hiç olmadığı belliydi. Soren'in sağduyu eksikliğine hayret etti. Eğer kız nişanlısı olsaydı, Gideon'un yapacağı ilk şey ona bir silahı nasıl düzgün tutacağını, nişan alacağını ve ateş edeceğini öğretmek olurdu.

Sonra beni onunla öldürecekti.

Ama onu henüz öldürmemişti.

Onu inceledi.

Sadece saçı değil, makyajı da mükemmeldi. Kohl gözlerini kaplamıştı. Ruj dudaklarını ve yanaklarını kızartmıştı. Kirpikleri bile normalden daha koyu görünüyordu.

Hepsini temizlemek istedi. O bukleleri çözmek için. Onu altındaki Rune'a kadar soymak.

"Fikrini gerçekten ne değiştirdi?" diye sordu. "Çünkü Soren olduğunu sanmıyorum."

Gözleri fırtınalı bir denizdeki gemi gibi çalkantılı bir duyguyla parlıyordu. Bu onu daha da meraklandırırdı.

"Sorulara cevap vermeyi bitirdim. Şartlarımı kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz?"

"Benden emirlerime karşı gelmemi istiyorsun. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdiğim anda kaçıp gitmeni engelleyecek ne var? Bana daha önce de ihanet etmiştin, hatırladın mı?"

"Sen de pek güvenilir biri sayılmazsın," diye karşılık verdi. "Ne olduğumu öğrendiğin anda beni öldürülmem için teslim ettin."

Ve tekrar yapacağım.

"Beni, bana aşık olduğuna inandırdın." O kadar yaklaştı ki, silahının namlusu göğsünün ortasına dayandı. "Beni istihbarat için kullandın. Benimle oynadığın süre boyunca Cress'in ordusu için cadı topluyordun!"

"Onun Cressida olduğunu bilmiyordum!"

Rune yüzünü buruşturdu, muhtemelen ne kadar yüksek sesle konuştuğunun farkına varmıştı. Onları dükkânın geri kalanından gizleyen perdeye baktı.

"Onun Verity olduğunu sanıyordum," dedi sessizce. "Arkadaşım olduğunu sanmıştım. Bilmiyordum."

Bu kızı okumak çok zordu.

"Seninleyken doğruyu yalandan ayıramıyorum," dedi.

Rune hiçbir şey söylemedi. Sadece silahını yanına indirdi.

Ona güvenmek imkânsızdı. Ondan istediği şey, kendini adadığı her şeye, ona güvenen herkese karşı gelmesini gerektirecekti. Rune'la bu anlaşmayı yaparsa hepsine ihanet etmiş olacaktı.

Tabii önce ben ona ihanet etmezsem, diye kendi kendine hatırlattı.

Rune da kesinlikle aynı şeyi planlıyordu. Onun bu ateşkese sadık kalacağını bir an bile düşünmemişti. Elbette bir numarası vardı. Bu anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğinde, söz verdiği şeyi teslim etmeden ortadan kaybolacak ya da ona daha kötü bir şekilde ihanet edecekti.

Bu sefer ondan üç adım önde olmalıyım.

"Eee?" diye sordu Rune.

"Peki," dedi. "Geçici bir ateşkese kabul ediyorum."

Silahını indirdi, omuzları gevşedi. Sanki bunca zamandır gerginmiş, reddedeceğinden eminmiş gibi. Silahını

Tabancasının emniyetini geri aldı. "Güzel. Plan şu: Soyunma bölümünün arkasında bir arka kapı var. Eğer-"

"Sevgilim?" Soren'in sesi soyunma odasının dışından seslendi. "Nasıl gidiyor?"

Gideon dondu kaldı. Rune'un gözleri büyüdü.

Belli ki nişanlısının bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordu.

Gideon'u iterek geçti. Tabancasını arkasına saklayarak soyunma odasının perdesinin arkasından dışarı baktı. "Henüz giyinmedim aşkım. Neden dışarıda beklemiyorsun? Bir dakika içinde seninle buluşacağım."

"Utanmana gerek yok." Soren'in sesi çok daha yakından geliyordu. Beş adımdan daha az bir mesafede. "Yakında seni soyunmuş olarak göreceğim..."

Gideon, Rune'un bu sözler üzerine gerilme şeklinden hoşlanmamıştı.

Birkaç saniye içinde Soren perdeyi geri çekecek ve içeri sızmayı umacaktı. Ve bunu yaptığında, Gideon'u çoktan burada bulacaktı.

"Soren," diye tekrar denedi Rune. "Bunun kötü şans getireceğini biliyorsun-" Prens perdeyi yakaladı.

Gideon, Rune'un tabancasını ele geçirdi ve kafasına dayadı. Ona karşı sertleşti.

Soren perdeyi araladı. Soyunma odasının içini görünce yüzündeki ukala gülümseme eriyip şoka dönüştü.

"Tam olarak dediğimi yap," diye hırladı Gideon. "Yoksa sevgilinin minik kafasına bir kurşun sıkarım."

ON DÖRT

GIDEON

"**SEN.**" **SOREN'İN DUDAKLARI** Gideon'u görünce **kıvrıldı**. Ama Gideon'un dişleri vardı ama ısırığı yoktu. Soren'in istediği şey Gideon'daydı; dolayısıyla burada tüm güce sahip olan Gideon'du.

"Aynen öyle." Gideon kolunu Rune'un beline dolayarak onu kendine doğru çekti. Ürkütücü bir sakinlik bir battaniye gibi üzerine çöktü. "Müstakbel gelininin beyninin duvara sıçramasını istemiyorsan, dediğimi yapacaksın."

Şaşkın prens Gideon'dan Rune'a ve silaha baktı.

"Ön kapıyı kilitle," dedi Gideon.

Sözcükler dank etti. Soren yaşadığı şoktan kurtuldu ve Gideon'un emrettiği şeyi yaparak ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kilitledi. Dışarıdaki muhafızları uyarmak için hiçbir hareket yapmadı.

Gideon Rune'u soyunma odasından iterek tabancayı başına dayadı.

"Hepiniz." Soren'e, dükkânın başhemşiresine ve şimdi ürkmüş bir kuş sürüsüne benzeyen müşteri grubuna başıyla işaret etti. "Ön tezgâhın arkasına geçin."

Onlar itaat ederken, Gideon Rune'u da yanına alarak dükkânın arka tarafına doğru geri çekildi.

Rune nefesinin altında fısıldadı: "Sola. Kapı solunda."

Adam onu rehin aldığı anda mücadele etmemişti. Sanki planını harekete geçirdiği anda hissetmiş gibi. Sanki o

dizginleri ona verip kendilerini bu durumdan kurtarmasına izin veriyorlardı.

Gideon kapıyı buldu. Omuzlarını kapıya dayadı.

o.

"Eğer peşimizden gelersen," diye seslendi Soren'e, "onu öldürürüm." Kapıyı iterek açan Gideon, Rune'u dışarı sürükledi. Bu

arkalarından kapandı.

Güneş bir an için onu kör edecek şekilde vuruyordu.

"Bir otel odam var," dedi ve Rune'un gitmesine izin verdi. Başındaki fötr şapkayı çıkarıp yakındaki çöp kutusuna attı. "Ben bir plan yapana kadar oraya gidebiliriz."

"Benim zaten bir planım var."

Rune onun elinden kurtuldu ve çöp kutusuna doğru döndü. Arkasında iki saklıydı.

"Silahımı geri ver," dedi. "Bunları taşımak için iki eline de ihtiyacın olacak."

Kadın onları dışarı çıkarırken Gideon kaşlarını çattı. Bunları paketleyip buraya mı yerleştirmişti? Ama bu şu anlama geliyordu.

"Şimdi, Gideon. Saniyeler içinde peşimizde olacaklar." "Bu prensin bavulu mu?"

"Yolda her şeyi açıklayacağım."

Rune silahı onun elinden çekip aldı ve elbisesinin içine soktu. Silah için orada nasıl yer olduğunu hiç bilmiyordu. Ardından güvercin grisi bir pelerin çıkardı ve parlak beyaz gelinliğini gizleyecek şekilde omuzlarına attı. Gül sarısı saçlarını gizlemek için kapüşonu başına geçirdikten sonra koşmaya başladı.

"!"

Tiz bir düdük sesi duyuldu. Caelisian polisi tarafından tutuklamanın yaklaştığını belirtmek için kullanılan bir düdük.

Düşünecek zaman yoktu. Gideon bavulları kaptı

-Her iki kolunun altına birer tane alarak Rune'un peşinden koştu.

Belki de bavullar onu ağırlaştırıyordu ama Rune hantal bir elbisenin içinde bile şaşırtıcı derecede hızlıydı. Arka sokaklardan geçip alışveriş bölgesinden uzaklaşırlarken ona yetişmesi bir dakika sürdü. Suyu doğru gidiyorlardı.

Sanki bu rotayı önceden planlamış ve ezberlemiş gibiydi.

"Hızlanın!" diye seslendi. "Yoksa geç kalacağız!"

"Beni yük katırın yapmamış olsaydın," diye soludu Gideon, bavulları sıkıca kavrayarak, "ben-"

Bekle.

"Neye geç kaldın?"

Ani bir silah sesi duyuldu. İkisi de eğildi. Gideon arkalarına baktı ve iki sokak geride tekrar nişan alan bir asker gördü. İki kolu da dolu olduğu için silahını çekemiyordu. Tam bavulları bırakacaktı ki bir el silah sesi duyuldu. Gürültülü ve kafasına çok yakındı.

Başını eğerek yoldan çekildi ama patlamanın sıcaklığı yüzünü ısıtıyordu. Kafasını kaldırdığında Rune'un tabancasını arkalarındaki polisler doğrulttuğunu gördü.

Silahını kaptığı gibi aşağı itti ve yere doğrulttu.

"Neredeyse beni vuruyordun," diye tısladı.

"Özür dilerim." Ses tonundan onu kaçırdığı için daha da üzgün olduğu anlaşılıyordu.

Arkalarında daha fazla silah sesi duyuldu ve bunu tehditkâr bağırışlar izledi. Bu sefer ikisi de bir çöp kutusunun arkasına saklandı.

"Kalabalık bir cadde bulmalıyız," dedi kurşunların metal ve tuğlalara çarpıp sekmesini dinlerken.

Kalabalığın içinde takipçilerini daha kolay kaybedebilirlerdi. Rune başıyla onayladı. "Bu taraftan."

Onları suya doğru götürdü. Rune'un bavulunu düşürmemeye çalışırken Gideon'un pazılarında ateş yanıyordu.

aynı zamanda ona ayak uydurmaya çalışıyordu.

Kısa süre sonra sokak, eğlence bölgesinin hem yerli halkı hem de turistleri çektiği liman açıldı. Kalabalık kaldırımında, sanat galerilerinin ve kafelerin yanından geçerken Rune yavaşladı ve kalabalığa karıştı. Gideon kollarını dinlendirmek için bavulları yere bıraktı, sonra her bir çantayı saplarından tutarak kaldırdı.

Şimdi o ve Rune şehre yeni gelmiş ve otellerini arayan diğer turistler gibi görünüyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kalabalığı tarayarak. Üniforma arıyorum.

"Arcadia."

Gideon bu geminin ününü biliyordu: Cadı avcılarının ve av köpeklerinin binmesinin yasak olduğu tek yolcu gemisiydi.

"Bize aldım. Saat birde kalkıyor." Gideon sıçradı.

"Saat birde mi?"

Şimdi oldu.

"Aksi takdirde, gelecek hafta dönene kadar beklemek zorunda kalacağız. Tüm Caelisian polis gücü -Cressida'dan bahsetmiyorum bile- akşam karanlığında bizi arıyor olacak. O kadar uzun süre beklemeyi göze alamayız."

Merhamet. Ondan üç adım öndeydi.

Daha gelmeden bunu kabul edeceğimi tahmin etmişti.

Gideon paslanmıştı.

"Bu üç günlük bir yolculuk." Çok uzak olmayan bir mesafede, kalabalığı yararak ilerleyen polis memurlarını gördü. "Tüm eşyalarım otele geri döndü."

"Ben her şeyi hallettim." Rune başıyla hafif bavulu işaret etti.

"Bu Soren'in. Onun gardırobuyla idare etmek zorundasın."

Prensin kıyafetlerini giymek zorunda mı kalacaktı? Önümüzdeki üç gün boyunca mı?

"Kesinlikle hayır."

"İpek ve brokar senin için çok mu süslü?" Rune gri kapüşonunun altından gözlerini devirdi.

"Bana uymazlar!" diye bağırdı.

"Silahlı adamlar bizi kovalıyor, Gideon. Üzerinize tam oturan kıyafetler sizi ilgilendirmez."

O haklıydı.

Ruh hali karardı.

Mimariye aval aval bakan bir grup turistin arkasına takılan Gideon, Rune'la birlikte arkalarındaki polise yenilmemek için onların etrafından dolanıp sokağa daldı. İleride Arcadia görünüyordu. Bir yolcu vapuruydu ve uzun iskelesi rıhtımdan üst güverteye doğru yükseliyordu; burada birkaç kişi binmek için sıra bekliyordu.

Arcadia'nın ötesinde, limanın dışında, Soren'in savaş gemilerinden oluşan bir filo sabah sisinin içinden çıkıyordu. Gemilerin bacalarından çıkan gri dumanlar gökyüzünü kaplıyordu.

Prensin donanması Yeni Cumhuriyet'e yelken açmaya hazırlanıyor olmalı.

"Bu konuda haklı olsan iyi edersin," dedi Gideon arkalarından bakarken. Memurlar sadece yirmi adım ötedeki sivilleri arıyor, sorular soruyorlardı.

Vücudu sarmal bir yay gibiydi. Rune nasıl bu kadar sakindi?

"Ya biri senin adını tanırsa? Yoksa yüzün mü?" "Biletler senin adına," dedi Rune.

iskeleye ve tırmanmaya başladılar. Önlerinde dört kişilik bir grup sıraya girmişti. Gideon şık kıyafetlerinden Caelis'e turist olarak geldiklerini ya da iş için burada olduklarını tahmin etti. "Ve ben de yüzümü değiştirmeyi planlıyorum."

Gideon bundan hoşlanmadı.

"Sıradaki!" diye seslenen yüksek bir ses sessizliği deldi.

Önlerindeki yolcular iskeleden inip gemiye adım atarken ikisi de başlarını kaldırıp baktı. Biletçi ayakta duruyordu

Gıcır gıcır bir lacivert üniforma. Sıkılmış bakışları onların üzerine düştüğünde duraksadı ve Rune'un elbisesinden Gideon'un takım elbisesine baktı.

"Ne güzel bir manzara değil mi? Genç bir çiftin her yere yaban yulafı ekmek yerine yuva kurduğunu görmek çok ferahlatıcı! Nikahınız için tebrikler."

Gideon tam hatasını düzeltmek üzereydi ki Rune kolunu onunkinin arasından geçirip yaklaştı. Vücudunun baskısı onu şaşırttı.

"Çok güzel bir törendi," dedi biletçiye gülümseyerek. "Kaçarak evlendik."

Oh. Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Gideon, Rune'un dantel gelinliğinden eski takım elbisesine baktı ve tam olarak böyle göründüğünü fark etti: sanki yeni evlenmişlerdi.

"Küçüklüğümde beri Umbria Dağları'nda bir düğün hayal ederdim." Rune, Gideon'a tatlı tatlı gülümsedi. O kadar tatlıydı ki, karnını ağrıtıyordu.

Neyi ettim?

Plan bu değildi. Olamazdı. Ama Caelisian polisi aşağıdaydı ve Prens Soren'in nişanlısını kaçıran cadı avcısını tutuklamak istiyorlardı. Yanlış bir hareket ve her şey biterdi. Eğer Gideon'u görürlerse, onu ve Rune'u köşeye sıkıştırırlarsa, onu kurtların önüne atacaktı. Onlar Gideon'u hapse götürürken o serbestçe dolaşacak, sonra da kendini Yeni Cumhuriyet'e kaçırmanın başka bir yolunu bulacaktı.

Gideon'un tutuklanmaktan kaçınması gerekiyordu. Caelisian yetkilileri bir cadı avcısına sempati duymayacaklardı. Ve onu bir hücreye koyduklarında, Cressida onu tam olarak nerede bulacağını bilecekti.

"Arcadia'ya hoş geldiniz, Bay ve Bayan Sharpe."

Sözler bir yıldırım çarpması gibiydi, Gideon'u zıplatarak kendine getirdi. Rune onun yanında irkildi, aynı şekilde sarsılmıştı.

"Teşekkürler," diye fısıldadılar.

Bilet koanlarını teslim eden Rune gemiye adım attı. Gideon da arkasından bavullarını kordon boyunca taşıyarak onları takip etti.

"Kabul ettiğim şey bu değildi," dedi içinden, tanıdık yüzler var mı diye güverteyi tararken. Personel ileri geri koşuşturup yelken açmaya hazırlanırken, yolcular da sevdiklerine el sallıyordu.

Buraya yaptığı yolculukta kimseyi tanımamıştı. Dönüş yolculuğunda da aynı şeyin geçerli olacağını umuyordu.

"Beni sağ salım Yeni Cumhuriyet'e götüreceğine söz vermiştin," dedi Rune, kolunu onunkinden çözerek. "Bunun gerçekleşmesine yardım ettiğim için bana teşekkür etmelisin."

"Teşekkür mü
ediyorsun?"

Safra.

Onu alt katlara inen merdivenlere kadar takip ederken, Gideon polisin hâlâ sivilleri durdurup aradığı iskeleye baktı. En azından gemiye binmeyi başarmışlardı. Arcadia'nın da onlar tarafından aranmadan önce limandan ayrılmasını umuyordu.

"Kulübemizi bulmamız gerekiyor," dedi Rune, onun birkaç adım önünde merdiven boşluğuna adım atarak.

Gideon yavaşladı.

"Kabin mi?" Diğer yolculardan ve valizlerinden kaçarken elleri valizlerin deri saplarında sıkılaştı, birçoğu Rune'un elbisesini görünce gülümsüyor ve Gideon'u tebrik ediyordu. "Tek kabin gibi mi? İkimiz arasında paylaşılan mı?"

"Biletlerimizi son dakikada aldım," diye omzunun üzerinden seslendi. "Sadece bir tane kalmıştı, üçüncü sınıfta."

Gideon merdiven boşluğunun kapısında durdu, başı dönüyordu.

Üçüncü sınıf kabinler küçük, sıkışık şeylerdi. Küçük bir yatağı zor sığdırıyorlardı.

Rune'un bunu bildiğinden şüpheliydi. Muhtemelen hayatında hiç üçüncü sınıf seyahat etmemişti.

Ve maskaralıkları tamamen yerleşmişti. Kendilerini yeni evli ilan ettikten sonra, rol yapmak zorundaydılar. Üç gün boyunca.

"Acele et!" Rune'un sesi ona doğru yankılandı. "Geride kalıyorsun!"

Duyduğu hafif tabirdi.

Onun ne kadar zeki olduğunu unutmuş muydu? Gideon ne yazık ki hazırlıksız olmakla kalmıyordu, bu gidişle ona asla yetişemeyecekti.

ON BEŞ

RUNE

RUNE kulübelerinin kapısını **açtığı**nda, büyük bir hata yapıp yapmadığını merak etti.

Oda bir köpek kulübesi kadar küçüktü. Duvarların arasına sıkıştırılmış, ancak iki kişinin sığabileceği büyüklükte bir yatak vardı. Kapı ile karyola arasında bavullarını koyabilecekleri bir alan vardı, başka da bir şey yoktu.

Dolap ya da şifonyer yoktu ve tek ışık yatağın üzerindeki küçük bir pencereden geliyordu.

"Öldüm ve cehenneme gittim," dedi Gideon arkasından.

Bavullarını yere bıraktı ve kapıyı kapattı. Bu kadar küçük bir alanda iki kişi olunca sıcaklık şimdiden yükselmeye başlamıştı.

Rune ayakta durarak pelerininin püsküllerini çözdü. ve yatağın üzerine fırlattı.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi savunmacı bir tavırla.

Daha kötüsünün neye benzediğini hayal bile edemiyordu.

Rune, önümüzdeki iki gece boyunca hapsedilecekleri odayı tararken Gideon'un hırıltılı düşüncelerini neredeyse duyuyordu.

Kendini bırakarak ceketini çıkardı -Rune, Sharpe Duet'in tarzını soyunma odasına geldiğinde hemen fark etmişti- ve yatağın üzerine fırlattı. Gömleğinin manşetlerini açarken Rune babasının takım elbisesinin içinde ne kadar şık görüldüğünü fark etti. Takım elbiseyi kendine göre diktirmişti ve klasik görünümü beklenmedik bir şekilde onun vintage esintili elbisesini tamamlıyordu.

Yeni evliler olarak geçiyoruz.

Midesi bulandı. Ama bu tuhaf duyguyu kovamadan koridorun sonundan bir kapı sesi geldi. Gideon ikinci kolunu sıvayarak kapıya doğru baktı. Acil sesler üzerine Rune kapıyı açtı ve dışarı baktı.

Üniformalı memurlar koridorda dolaşarak kabin kapılarını çaldı ve içeridekileri sorguladı.

Nabızı tekledi.

"Polis geldi."

Bu koridordan tek bir çıkış yolu vardı, merdiven boşluğu.

-Ve memurların diğer tarafındaydı.

Köşeye sıkıştık.

Onlar onu fark etmeden önce Rune kapıyı kapattı ve Gideon'a döndü. "Kıyafetlerini çıkar."

Bir kaşını kaldırdı.

"Eski bir takım elbiseyi mağaza görevlisinin polise tarif etmesi kolay olacaktır," diye açıkladı.

Aynı fikirdeymiş gibi görünen Gideon gömleğinin düğmelerini açtı ve kızın elbisesine başıyla işaret etti. "Çalıntı gelinlik giymiş bir kızı da aramayacaklar mı?"

Rune giydiği elbiseye baktı. Onu bir anda ele verebilirdi.

Gideon gömleğini çıkarırken, Rune elbisenin arkasındaki bağcıklara uzandı. Dükkân görevlisi elbiseyi giymesine yardım etmiş ve bağcıkları sıkıca bağlamıştı. Şimdi, onları ne kadar sert çekerse, o kadar sıkı düğümleniyorlardı.

Kapı çalma sesi daha da arttı.

Daha yakın.

Rune gömleksiz olan ve pantolonunun düğmeleriyle uğraşan Gideon'a baktı. "Um... Gideon?"

Yüzünü ona dönerek oldukça belirgin olan karnını görmesini sağladı.

Rune döndü ve elbisesinin arkasındaki bağcıkları işaret etti.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi.

Gideon ona doğru yürüdü. Üç metrelik bir alanda hareket etmek için sadece yarım adım atması gerekiyordu.

"Güven bana," dedi dişlerini sıkarak. "Senden yardım istemek zorunda kalmamayı tercih ederim."

"İnan bana," diye karşılık verdi, "vermek zorunda kalmamayı tercih ederim."

Gideon düğümlelerinden biri çözülene kadar uğraştı. Sonra Rune'u da kendisiyle birlikte sarsarak çekti. Rune, Gideon çekiştirip dururken bir bez bebek gibi sağa sola savrulmamak için ellerini fıçı tahtası duvara bastırmak ve onlara yaslanmak zorunda kaldı.

"Bir dahaki sefere," dedi bağcıkları çekiştirerek, "bana tüm planı önceden anlatacaksın."

Rune kaşlarını çatarak duvara baktı. "Sana planın tamamını önceden anlatsaydım, bunu kabul etmezdin."

"Kesinlikle," dedi, artan kızgınlığı sertliğinden belli oluyordu.

"Bu yüzden sana söylemedim."

Adam aşağı doğru inerken bağcıklar gevşedi ve kadının tenini ona gösterdi. Omuzlarından kalçalarına kadar sırtını bakışlarına maruz bıraktı.

Bunu fark eden Rune'un her ateşlendi.

"Bana söyleseydin, bu durumda olmazdık-"

Elbiseyi çekiştirip çıkaramadan kapıları çalındı.

"Ne istiyorsun?" diye kükreyerek öfkesini Rune'dan kapıyı çalan kişiye aktardı.

"Polis! Açın kapıyı!"

İkisi de dondu

kaldı.

Rune cevap vermesi için başıyla işaret etti. Adam tereddüt etti, sonra Rune elbiseden sıyrılınca nihayet gitti. Elbiseyi ve ceketini yere bırakarak her iki giysiyi de yatağın altına attı.

Rune'un kendini yanılsamaya ihtiyacı vardı, hem de hızlıca.

Gideon kapıyı açtı ve şimdi iç çamaşırlarıyla duran Rune'u saklayacak şekilde eğdi.

Kalçasındaki bıçağı kınından çıkararak, bilenmiş kenarını baldırına bastırdı; burada çok sayıda gümüşü döküm yara izi parlıyordu, dikkatlice uçan güveler şeklinde biçimlendirilmişlerdi. Güveler ayak bileğinden başlayıp bacağının arkasına doğru kanat çırpıyordu.

Rune, en yeni yarı biçimlendirilmiş güveye bir kesik ekledi.

"Evet?" Gideon'un sesinden sınırsız bir kızgınlık damlıyordu.

Rune parmaklarını kabaran kana bastırdı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm efendim," diye bir kadın sesi geldi.

Rune onu kıskanmıyordu. Gideon'u üstsüz görmek her kadını sersemletmeye yeterdi.

Ayak bileğine Mirage'ın büyü işaretini kanla çizdi. "Siz Sharpes mısınız?"

Bu isim Rune'un kulaklarında uyumsuz bir çan gibi çınladı. Sharpes. O ve Alex böyle olabilirdi. Kendisinden ve Gideon'dan bahsedildiğini duymak...

"Doğru," dedi Gideon. "Ne istiyorsun?"

Sonunda, illüzyon etkisini gösterdiğinde büyü'nün tadı dilinde patladı. Bunun yeterli olduğunu umuyordu.

"Size bazı sorularımız var."

Ortaya çıkması gerektiğini bilen Rune seslendi: "Kim var orada, balkabağım?"

Gideon'un bu lakabın altında eriyip gittiğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Önemli biri değil, şekerim." Sesinde bir keskinlik vardı. Bir kurdun uyarı hırıltısı gibi. Dikkatini tekrar polise çevirdi. "Gördüğünüz gibi biraz meşgulüz. Eminim anlıyorsunuzdur."

Kapıyı kapatmaya başladı ama bir memur öne çıkarak kapının kapanmasını engelledi.

"Sadece bir dakika sürecekt."

Üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla duran Rune bavuluna baktı. Üzerine giyecek bir şeyler bulmak için yeterli zamanı var mıydı? Tam deneyecekti ki memur kapıyı iterek açtı ve Bayan Sharpe'ı aramaya başladı.

Drat.

Kıpkırmızı güve imzası havada, önünde parladı.

Çifte lanet.

Hızla önüne geçerek büyüünün izlerini gizledi.

Açık kapının ardından gözleri memurunkilerle buluştu. Adamın bakışlarının yavaşça vücudunda gezinmesini izledi. Sanki bakmaya hakkı varmış gibi.

Göğsünde beyaz bir öfke alevlendi. Ama Rune'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şu anda onun merhametine kalmıştı. İkisi de öyleydi.

Gideon aniden aralarına girerek Rune'u memurun bakışlarından korudu. Birkaç dakika önce attığı gömleği kaparak yavaşça başının üzerinden aşağı çekti. Gömleğin etekleri bacakları hariç her yerini kaplayacak şekilde kalçalarının üstüne düşerken, Rune irkilerek kollarını kolların arasından geçirdi.

Başını kaldırıp baktığında Gideon'un gözlerinde alev alev yanan bir ateş gördü. Onu onlardan koruyordu.

Ya da daha büyük olasılıkla cadılığının kanıtlarını saklıyordu: baldırından damlayan kan, ayak bileğindeki büyü işareti, arkasında süzülen imza.

Kadının görünüşündeki değişiklik onu şaşırttıysa da bunu belli etmedi.

"Acele edebilir miyiz?" Gideon memurlara dönerken sesinde bir uyarı vardı. Kapıya doğru adım atarak onları koridora çıkmaya zorladı. "Karım ve ben yeni evlendik ve yalnız kalmak istiyoruz."

"Elbette," dedi memur. "Biz de bu kızı görüp görmediğinizi merak ediyorduk."

Kısa bir duraklama oldu, sonra: "Hayır."

"Peki ya karınız? Bayan Sharpe, bu kızı gördünüz mü?"

Gideon kenara çekildi ama zar zor, Rune'un cevap vermesine izin verdi. Kapı aralığında bir subay bir madalyon uzattı. Altın bir zincire asılmıştı ve hemen tanıdık geldi.

Rune bunu iki hafta önce Soren'e hediye etmişti. Ona verdiği madalyonun tam ikiziydi.

Ve yüzü içeride boyanmıştı.

"Bu kızı hayatımda hiç görmedim," dedi Rune, kendini yanıltma şansı bulduğu için mutluydu.

"İşte. Tamam mıyız?" Gideon'un sert sesi sabırsız yeni koca rolünü fazlasıyla inandırıcı kılıyordu. Onlar cevap vermeden önce, "Harika. Güle güle."

Kapıyı suratlarına çarptı.

Oda ilk girdiklerinden beri küçülmüş gibiydi. Hâlâ kapıya bakan Gideon iç çekti. Rune onun çıplak sırtına , gözlerinin omuzlarındaki ve kollarındaki kordonlu kasları izlemesine engel olamadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Başka koşullar altında" -ona bakmak için döndü, bakışları küçük bedeninden sarkan kocaman gömleğine kaydı- "onu dışarı atardım."

Sesini bulamayan Rune sadece başını salladı.

Birbirlerinin önünde yarı giyinik dururlarken aralarındaki bir metrelik boşluk bir şerit gibi hissediliyordu.

Onun bakışlarını tutmaya çalıştı ama başaramadı, gözleri onu içine çekmek için kaydı. Gideon'un bıraktığı nefesi duydu, sanki farkında olmadan "Kim daha uzun süre dayanabilir?" adlı bir oyun oynuyorlardı ve artık Rune kaybettiğine göre, Gideon da kendini kaybetmesine izin verebilirdi. Gideon, Rune'un kendisine baktığı şekilde ona bakmaya izin verirken, gözleri Rune'un vücudunda gezindi.

Hava gergin gibiydi. Rune hareket etmekten korkuyordu, birden arkasındaki yatağın farkına vardı.

"Sen-"

"Yapmalıyım

."

Sesleri gerilimi azalttı.

Gideon uzaklaştı. Bavullara doğru. Soren'in bavuluna dönerek fermuarını açtı, içine uzandı ve bulduğu ilk şeyi çıkardı: gri bir örgü kazak. Kazağı üzerine geçirerek, "Gidip başka boş kabinleri olup olmadığına bakayım," dedi.

Koridora çıktı.

Kapı arkasından kapandı.

Rune yatağa çöktü, nefesi kesilmişti. Başka kabin olmayacaktı. Normalde personel için ayrılan bu kamarayı ona vermekte zaten isteksiz davranmışlardı. Bunu Gideon'a söyleyebilirdi ama aslında onun gitmesini istiyordu, böylece çarpan kalbini kontrol altına alabilecekti.

İki gece, dedi kendi kendine. Sadece iki gece.

Gideon Sharpe ile yatakta iki gece.

Rune gözlerini sıkarak kapattı ve bunun korkunç, feci bir şekilde yanlış gidebileceği tüm yolları düşünmemeye çalıştı.

ON ALTI

GIDEON

EKSTRA kabin yoktu.

Gideon'a personel odasında bir ranza önerdiler ama bunu kabul etmek artık yerleşmiş olan yeni evli imajını bozacaktı.

Gideon'un sadece belini kuşanması ve Rune'un onu zorladığı yolda ilerlemeye devam etmesi gerekiyordu.

Daha önce de ona aşıkmiş gibi davrandın. Bunu tekrar yapabilirsin.

Ama içinde yine o ses vardı, küçük ve ısrarcı, farklı düşünmesi için yalvarıyordu:

Gerçekten ne kadar rol yaptın?

Eğer Gideon dürüst olsaydı, Rune onu her zaman büyülemişti. Onunla tanıştığı gün on beş yaşındaydı ve kalbi ilk kez boğazına kaçmıştı. O zamandan beri, kardeşinin hatırı ve gururu için zamanını ona ilgi duymadığı konusunda ısrar ederek geçirmişti çünkü onun gibi biri asla Rune gibi birini hak edemezdi. İki ay önce onu Kızıl Güve olarak ifşa ettiğinde kendisi de aynı şeyi söylemişti.

Üst güvertenin küpeştesinde durmuş, Kıta'nın uzaklarda kayboluşunu seyreden Gideon, kesik kesik bir nefes verdi. Limana varmalarına sadece iki gün kalmıştı. Bu maskaralığı iki gün daha sürdürebilirdi.

Bundan sonra Rune onun merhametine kalacaktı. Limana yanaştıkları anda Kızıl Güve'yi tutuklayacak ve

bitti.

Bir vatansever olarak itibarını geri kazanacak, sadakatini kanıtlayacaktı.

Bu onun içindeki zayıflığı yakıp yok edecekti.

Kulübeyi düşünürken tuzlu rüzgâr yanaklarını yaktı. Rune'un neredeyse çıplak halini gören o subayı. Soğuk havaya rağmen, içinde tutuşan öfke hâlâ kaynamaya devam ediyordu.

Rune'un ona yaşattıklarından sonra ilk içgüdüğü onu korumak olmuştu. Kız, ahlaki pusulasındaki okları döndüren bir mıknatıs gibiydi. Ona kim olduğunu ve kendini adadığı her şeyi unutturuyordu.

Ama durum bundan daha kötüydü.

Gideon elbisesinin bağcıklarını çözerken kürek kemiklerinin kıvrımlarına ya da omurgasının çıkıntılarına hayranlık duymamaya çalışmıştı. Onun porselen gibi pürüzsüz tenine dokunma, elbiseyi omuzlarından ve kollarından aşağı kaydırma isteğini görmezden gelmeye çalışmıştı. Her şeyin yere düşmesine izin vermek için.

Gideon ellerini yumruk yaptı.

Hayır.

Ona tekrar av olmayacaktı. Onun önüne geçebilmek için aşılmaz olması gerekiyordu. Mesafesini koruması gerekiyordu. Ne kadar uzak olurlarsa, kafası o kadar netleşirdi. Ve kafası ne kadar berrak olursa, planına o kadar iyi odaklanabilirdi.

Ama o küçük yatakta mesafesini nasıl koruyacaktı?

Bunu düşünmek -onun yanında yatmak- Gideon'a hissetmek istemediği şeyleri hissettirdi. Unutmak için çok uğraştığı şeyler.

Ellerini soğuk yüzünde ovuşturdu.

Merhamet. Nasıl bir karmaşa içindeydi.

Güneş ufukta batıyordu. Bundan sonra hava daha da soğuyacaktı. Bir ürpertiyle güvertenin altına doğru yöneldi ama tanıdık sesler onu olduğu yerde durdurdu.

"Eğer Bayan Winters Arcadia'daysa, onu öylece tutuklamayacaklardır."

Güvertenin daha yukarısında, yan yana küpeşteye yaslanmış, denize bakıyorlardı; onu ve Rune'u sorgulayan subaylar da oradaydı. Gideon kendini gizlemek için yakındaki bir direğe yaklaştı.

"Sence onu öldürecekler mi?"

"Yeni Cumhuriyet'te cadılar görüldükleri yerde idam edilir. Bu casus da aynı emirleri alacak."

Arcadia'da bir casus mu var?

Gideon Harrow'un telgrafını hatırladı. KOMUTAN ARTIK SENİN BU İŞ İÇİN EN İYİ ADAM OLDUĞUNA INANMIYOR. BU İŞİ TAMAMLAMASI İÇİN DAHA NİTELİKLİ BİRİNİ GÖNDERİYOR.

Elbette Harrow, çalışan Kan Muhafızı askerleri ve onların cadı avcısı av köpekleri dışında kalan tek gemiye bir casus yerleştirecekti. Bundan şüphelenmesi gerekirdi.

Başka her koşulda bu önlemi onaylardı. Ama aralarında bir casus varsa, Rune'u öldürmek şöyle dursun, onu keşfetmelerine bile izin veremezdi. Takas için ona canlı ihtiyacı vardı.

Daha da kötüsü, eğer gemideki casus Harrow'un casusuysa, Gideon'u tanıma ihtimalleri çok yüksekti. İyi Komutan'ın casus şefine, Gideon'un Kızıl Güve'ye suikast düzenlemekte başarısız olduktan sonra gizli bir eşle geri döndüğünü söyleyen bir rapor gönderilmesi son derece şüpheli görünecekti. Harrow en kötüsünü düşünecektir: Gideon yine Rune'un tuzağına düşmüştü.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Gideon bu casusun kim olduğunu anladığında, onlara planını anlatarak müdahalelerini durduracaktı. Ama önce Rune'u bulup öldürürlerse, eli boş kalmakla kalmayacak, bir suçluyla işbirliği yapmış gibi görünecekti. Bir hain olarak görülecekti.

Gideon ne pahasına olursa olsun bunun olmasını engellemeliydi. Ve Rune...

Rün.

Göğsü düğümlendi. Ya bu casus onu çoktan bulmuşsa?

YEDİ

RUNE

Akşam olduğunda tekne denizdeydi ve Gideon hâlâ dönmemişti. Aç olan ve sıkışık kamaralarına hapsolmaktan yorulan Rune, pastel yeşil bir gece elbisesi ve bir çift krem rengi eldiven giydikten sonra akşam yemeği bulmak için yola koyuldu.

Arcadia'nın altı güvertesi vardı ve Rune görevlilere yön sorduktan sonra sonunda alt güvertedeki üçüncü sınıf yemek salonuna giden yolu buldu. Lombozlardan deniz, kararan gökyüzünün altında çalkalanıyordu. Caelis'in limanı ufukta çoktan kaybolmuştu.

Salon sohbet sesleri ve gümüş çatal bıçak şingirtileriyle çalkalanıyordu. Dar oda duvardaki apliklerde yanan mumlarla loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve resepsiyon masası yoktu, bu da Rune'u oturacağı yeri kendisi seçmek zorunda bırakıyordu. Ama yemek yiyenler her masayı tıka basa doldurmuş, çoğu ona doğru bakışlar fırlatıyordu.

Fazla giyindiğimi fark etti.

Fazla giyinmiş ve istenmeyen dikkatleri üzerine çekmişti.

Odanın karşısında boş bir kabin buldu ve

o.

İki menüler yatmak üzerinde ve Masa.Toplama bir
Yukarı, o

Göz gezdiriyormuş gibi yaparken aynı anda salonu taradı.

En azından bu Arcadia.

Arcadia Caelisian yasalarına göre yönetiliyordu. Bu yüzden orayı seçmişti. Sağladığı güvenlik, yüz hatlarını gizleyen illüzyonla birlikte, en azından geçici olarak rahatlmasına yetecek kadar koruma sağlamıştı. Büyü bu gece geç saatlerde etkisini yitirecek ve yarın sabah yeniden yapılması gerekecekti.

Ama Rune Yeni Cumhuriyet'e adım attığında korumasız kalacaktı. Limana varır varmaz, cadı avcıları ve av köpekleri gemiye binecek ve her kabini kontrol edecekti. Ancak herkes hesaba katıldıktan ve iyice arandıktan sonra yolcuların inmesine izin vereceklerdi.

Rune, büyüünün kokusunu hemen alan köpekleri asla geçemeyecekti. Eğer Gideon onları atlatamazsa, her şey sona erecekti.

Tamamen onun merhametine kalmıştı.

Ne yaptım ben?

"Senin gibi güzel bir kız neden yalnız yemek yiyor?"

Rune başını kaldırdığında karşısında genç bir adamın durduğunu gördü. Ağzı dostça bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve gözleri mum ışığında parlıyordu. Saçları ona Alex'inkileri hatırlatıyordu -altın sarısı- ve bir elinde bir şarap şişesi tutuyordu; diğerinde ise iki bardak.

"Benim... şey... kocamı deniz tuttu," diye yalan söyledi.

Personel üniforması giymemişti, bu da onun bir yolcu olduğunu gösteriyordu.

"Yazık." İki kadehi de yere koydu ve şarap doldurmaya başladı. "Zaman geçirmenize yardımcı olacak bir arkadaş ister misiniz?"

"Zaten misafiri var."

Tanıdık ses, Rune'un içinde yankılanan bir deprem sarsıntısı gibiydi.

Genç adam sözün ortasında başını kaldırıp baktı. Rune isteksizce onun bakışlarını takip etti.

Gideon, Soren'in bavulundan koyu yeşil bir takım elbise giymişti. Ceket çok dardı, dikişleri sonuna kadar gerilmişti. Ama bu kötü uyum Gideon'u daha da

Etkileyici, iyi tanımlanmış omuzlarına ve kollarındaki güce dikkat çekiyor.

"kadarıyla deniz tutmuş koca sensin?"

Gideon ona zayıfça gülümseyen Rune'a baktı.

"Tam da o." Dikkati genç adama döndü. "Ve sen de tam gidiyordun."

Bu savaşı kazanamayacağını anlayan adam, şarabı ve kadehleri bırakarak sessizce geri çekildi. Gideon, Rune'un karşısındaki kabine kaydı ve yanında getirdiği bir bardak suyu masaya koydu.

Gideon kadar büyük biri için çok küçük bir alandı. Masanın altında Gideon'un bacakları onunkileri sıkıştırıyor, Rune'u dizlerini onunkilerin arasına sıkıştırmaya zorluyordu.

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?" dedi şarap velinimetinin geri çekilişini izlerken.

"Senden tek istediğinin biraz arkadaşlık olduğunu düşünüyorsan çok safsın."

Rune gözlerini devirdi. "Herkesin art niyetli olduğu söylenemez, Gideon. Bazı insanlar sadece iyidir. Bir ara sen de deneyebilirsin."

"Güven bana." Gideon müstakbel talibinin başka bir masa aramasını izledi. "Ben bir erkeğim. Onun ne istediğini biliyorum."

Alay etti. "Saçmalıyorsun. Tüm erkeklerin diğer erkeklerin düşüncelerini söyleyen yerleşik radarları mı var?"

" gibi bir şey."

Bakışları ona doğru kaydı. Bir an için kulübedeki o ısıltılı sessizlik geri geldi. Rune yanlarındaki duvarda bulunan aplikte alçaktan yanan mumun farkına vardı. Oturdıkları kabinin ne kadar küçük, karanlık ve diğer yemek yiyenlerden ne kadar uzak olduğunu. O ve Gideon'un odadaki diğer herkese nasıl göründüklerinin: birlikte yemek yiyen bir çift gibi.

Bu daha önce oynamadıkları bir oyundu.

Boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "İkinci bir kabin bulabildiniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Hepsi dolu."

Tıpkı uçağa bindiklerinde ona söylediği gibi. Eldivenli parmağının ucuyla şarap kadehinin kenarını daire içine aldı. "O kadar uzun süredir yoktun ki, belki de denize atlayıp yüzerek kıyıya dönmüşsündür diye düşündüm."

"Peki bunu neden yapayım?" Kadehini ağzına götürdü. "Barrow Boğazı yılın bu zamanı buz gibi olur."

"Ama belki de benimle aynı yatağı paylaşmaktan daha az ürkütücüdür."

Gideon içtiği suda boğuldu. Bardağı yere bırakırken gözlerini onunkilere dikti.

"Neden korkayım ki?" Sesini alçalttı. "Daha önce de cadıların yataklarından kurtuldum."

Cressida'dan mı bahsediyor? Yoksa bana mı?

İkisi de, fark etti.

Aptalca bir nedenden ötürü, sanki ikisi de aynıymış gibi Cressida ile aynı kefeye konmak canını fena halde yakıyordu. Normalde Rune, Gideon'un yatağında geçirdiği geceyi düşünmemeye çalışırdı. Ama şimdi bunu düşünüyordu.

"Aramızdaki şey bu muydu?" Bakışlarını şarabına indirdi. "Hayatta kalman için bir şey mi?"

"Bunu senden duymak çok hoş." Gideon kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. Üzerinden tedirgin bir enerji yayılıyordu. "Beni baştan çıkardığın süre boyunca kardeşime aşkıydın. O yüzden duyguların incinmiş gibi davranma."

Rune yukarı baktı.

Ne?

"Oh, hadi ama. Bana naz mı yapacaksın?" Ağzı çürük bir şey yemiş gibi kıvrıldı. "Artık rol yapmana gerek yok. O illüzyonla bile seni açıkça görüyorum." Sesini alçalttı ve onun değişmiş yüzüne başıyla işaret etti. "Seni Soren'le birlikte görmek baştan çıkarma konusundaki yeteneğini açıkça ortaya koydu. Onu senin sevginden bu kadar emin bir şekilde izlemek, iki ay önce kendimi izlemek gibiydi." Kadın

sesindeki tiksintiyi duydu. "Beni bir kez kandırmış olabilirsin ama bunu bir daha yapmayacaksın."

Rune kaçırdı.

Başta Gideon'a karşı bir şeyler hissediyormuş gibi mi yapmıştı? Evet. Değerli bilgiler elde etmek için onu baştan çıkarmaya çalışmış ? Tabii ki denedi. Seraphine'i kurtarmanın tek yolu buydu.

Ama bir noktada, rol yapmayı bıraktı. Bir noktada, yalan gerçek oldu.

Gideon'un Rune'un duygularının samimi olduğuna inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Bu yüzden Rune'un Alex'e aşık olduğuna inanması onu şaşırtmamalıydı. Ne de olsa hâlâ kardeşinin nişan yüzüğünü takıyordu.

Bunu ona açıklamanın bir anlamı yok.

Ona asla inanmaz. İnansa bile, bu hiçbir şeyi değiştirmez. O bir cadıydı. Rune'un yaptığı hiçbir şey onun fikrini değiştiremezdi; onun gelen, değişmez özü onu tiksindiriyordu.

Şarabını bir yudumda bitirdi.

"Zavallı, masum Gideon. Bir cadı tarafından kandırıldı." Aç karnına alkolün etkisi çabuk geçti. Yüzü ısındı ve etraflarındaki konuşmalar azaldı. "Ne büyük bir kurbansın sen."

Öfkesi alevlendi ve şarap şişesine uzanarak kendine bir bardak daha doldurdu.

"Elbette sizi kandırdım. Başından beri gerçeği bilseydiniz, beni idam ettirirdiniz!"

Gideon salona şöyle bir baktı. "Sesini alçalt."

Rune yüzünü buruşturdu. Adam haklıydı. Çok yüksek sesle konuşmuştu.

Rune onun bakışlarını takip ederek odaya baktı ama kimsenin onları izlemediğini gördü. Umarım sohbetin gürültüsü, diğer yemek yiyenlerle aralarındaki mesafeyle birleşince kulak misafiri olmayı zorlaştırırdı.

Yine de Rune ve Gideon'un balayına çıkmış yeni evliler olması gerekiyordu. Birbirlerine iğrenç derecede aşık görünmeleri gerekirdi. Bunun yerine, daha çok sözlü bir çatışmanın içindeki rakipler gibi görünüyorlardı.

Gideon da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı, çünkü masanın öbür ucuna uzandı ve eldivenli parmaklarını onunkilere geçirdi.

Rune irkilerek ellerine baktı.

Kendine bunun sahte olduğunu hatırlattı. Sevecen koca rolünü oynuyor.

Gideon onun elini kendine doğru çekerek avuç içi kendisine bakacak şekilde çevirdi. Yavaşça, nazikçe, eldivenli elinin üzerinde gezindi, şefkat gösteriyormuş gibi yaparak parmak uçlarını avucunun üzerinde gezdirdi.

O gece yatağında ellerinin ona nasıl taptığını hatırladı. Onun ne olduğunu bilmeden önce.

Eldivenlerini çıkarmak istedi. Onun tenini tekrar kendi teninde hissetmek için.

Hayır. Bu isteyeceğin son şey.

Aklını başında tutması gerekiyordu. Bu çocuğa asla ama asla güvenemezdi. Ne olursa olsun, gardını düşürmemeliydi.

"Senin yanıdayken nasıl kendim olabilirdim ki?" diye fısıldadı, elini nazikçe okşarken sesindeki kinin gerçek hislerini ele vermesine izin verdi. "Sen benim gibi insanları avlarsın. Varlığımın suçu için beni asar ve düşmanlarım boğazımı keserken tezahürat yapardınız."

Gözlerini karanlık bir duygu parmaklarını gezdirmeyi bıraktı. Ama o daha deşifre edemedi duyguyu orada kaybordu.

"Yani evet: Sana yalan söyledim. Herkese yalan söyledim."

"Alex değil," dedi, eldivenin altına gizlenmiş yüzüğün hâlâ parmağında durduğu yere dokunurken.

"Hayır," diye fısıldadı, elini geri çekip kucağında kıvrarak.
"Alex değil. Kardeşin benim olduğum şeyden nefret etmiyordu."

"Ve bunun için, o öldü."

Bu sözler Rune'un gözlerini yaktı.

"Biliyor musunuz? Bunu yapmayalım." Yemek yiyenlerle tıka basa dolu loş odaya baktı. "Birbirimize birkaç gün daha tahammül etmek zorundayız. Ama ikimiz de istediğimizi aldıktan sonra bir daha asla konuşmak zorunda kalmayız. O yüzden... plana sadık kalalım."

"Bana uyar," dedi Gideon, kollarını tekrar göğsünde kavuşturup kabinde arkasına yaslanarak.

"Planlardan bahsetmişken." Rune şarabından bir yudum daha alarak işe koyuldu. "Seninki tam olarak nedir? Limana vardığımızda av köpeklerini nasıl atlatacağız?"

Su bardağını baş ve işaret parmakları arasında çevirirken onun bakışlarından kaçındı.

"Bazen köpekler hata yapar," dedi. Rune gözlerini

kısarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmeden bir cadı ya da büyüyle temas etmiş ama kendisi cadı olmayan birinin üzerindeki büyüün kokusunu alabilirler." Sanki hâlâ düşünüyormuş gibi elini çenesinde gezdirdi. "Gemiye bindiklerinde köpekler büyüün kokusunu alacaktır, bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Ama Muhafızlar seni tutuklamadan önce sorgulamak için bir kenara çekip yara izi olup olmadığını kontrol etmek zorunda kalacaklar. Olağanüstü bir yalancı olduğun ve hiç yara izi olmadığı için, bunun bir hata olduğunu varsayacaklar."

Rune yüzünü buruşturdu. "Aslında..."

Suyundan bir yudum daha alırken ona baktı. "Aslında ne?"

bir duygu fırtınası geçti. Utanç, öfke, korku.

"Yara izlerim var."

Bardağını yavaşça yere bıraktı. "Şaka yapıyorsun."

Rune meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Bu seni tiksindiriyor mu? diye sormak istedi. Hiçbir şeyi olmadığında, en azından en nefret ettiği şey o değilmiş gibi davranabilirdi.

"Neredeler?" "Sana göstermeyeceğim."

"Göstermek zorunda kalabilirsin."

"Sen bir kaptansın. Elbette onları-" "Gözden düşmüş bir kaptan."

"Her Yeni Cumhuriyet limanında bekleyen her Kan Muhafızı subayından daha üstünsünüz."

"Onları alt edebilirim, belki. Ama sizi aramalarına izin vermeyi reddedemem."

"Hayır mı?" Eğildi, onun bakışlarını tuttu ve sesini alçak tuttu. "Eğer gerçekten karın olsaydım, bakışları beni yiyip bitirirken pis ellerinin beni çırılçıplak soymasına izin verir miydin?"

Yüzünden geçen ifade ilkeldi. Çiğ. Sanki içinde sinsi bir hayvanın kaçmasına izin vermiş gibiydi.

"Tabii ki hayır," dedi, lafı dolandırarak. "Sevdiğim bir kızı soymalarına ve vücudunda yara izi aramalarına asla izin vermezdim ama burada bundan bahsetmiyoruz. Senin hakkında konuşuyoruz." Gözleri deniz gibi soğumuştı. "Sen bir kız değilsin. Sen bir cadısin."

Sözler bir tokattan daha çok acıttı. Rune acısını gizlemek için gözlerini kaçırdı.

"Daha iyi bir fikrim var," diye devam etti. "Adaya vardığımızda seni tutuklayıp kelepçeleyeceğim ve limanda bekleyen Kan Muhafızları'na seni İyi Kumandan'a canlı olarak götürmek için emir aldığımı söyleyeceğim."

"Ve sonra kelepçeleri açmayı reddedecek ve beni gerçekten teslim edeceksin." Rune onun bakışlarından kaçınarak şarabını yudumladı. "Hayır, teşekkür ederim."

Dikkati birden Caelis'ten gelen polis memuruna kaydı. Utanmadan ona gözlerini dikmiş olan

Kabin. İskele tarafındaki bir masada yerini almış, sandalyeye otururken Rune'a bakıyordu.

Tüyleri diken diken oldu.

Neden hala gemide?

Kadın paniğe kapılmadan önce Gideon masanın altında dizlerini onunkilere bastırdı. Kadın başını kaldırdığında Gideon'un subaya ters ters baktığını gördü. Gideon onu gördüğüne şaşırması gibi görünmüyordu, sanki adamın onlar karaya çıktıktan sonra gemide kaldığını biliyor gibiydi.

"Birbirimize güvenmekten bahsetmişken..." Gideon, Rune'un gevşek bir tutam saçına uzandı. Parmağının etrafında döndürerek, güvenli bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırdı. O kadar nazik, o kadar tatlıydı ki Rune neredeyse onun ne kadar tehlikeli olduğunu unutacaktı. Neredeyse izlendiklerini unutuyordu.

Yanağını onun avucuna yaslamak için garip bir istek duydu.

Suçtu şaraba atan Rune, gözlerini tekrar onunkilere dikti.

"Eğer emirlerime karşı gelecek ve hüküm giymiş bir suçluyu Cumhuriyet'e kaçırarsam, Cressida'ya içeriden yardım etmediğinden emin olmam gerek. Bana planlarının ne olduğunu söyle."

Rune başını salladı. "Anlaşmamız böyle değildi."

"Bu da değildi," dedi elini masanın altındaki dizine koyarak. "Ben senin sahte kocan olmak için kaydolmadım."

"Hayır," dedi acı bir sesle. "Bu ihtimalden ne kadar nefret ettiğini ikimiz de biliyoruz."

Gideon'un yüzünü yine karanlık bir şey kapladı. Sanki onun sözlerini bir meydan okuma olarak algılamış gibi diğer elini masanın altına uzatıp ikisini de Rune'un dizlerinin altından geçirerek onu kendine doğru çekti ve ancak Rune bacaklarının arasına iyice yerleştğinde durdu. Rune tamamen altına çekilmemek için koltuğunun kenarını kavradı.

O ne yapıyor?

Elleri o kadar büyüktü ki, neredeyse her bacağının etrafına bir tane kapatabilirdi. Onu ne kadar kolay alt edebileceğinin bir hatırlatıcısı.

"Bir takasa ne dersin?" dedi. "Bana planlarını anlatırsan seni cadı avcılarının elinden kurtarırım."

"Beni av köpeklerinden kurtaracağına söz vermiştin."

"Bu senin küçük yeni evli numarandan önceydi. Teklifimi yeniden düşünüyorum."

Rune bu adaletsizliğe karşı çıkamadan, adam onun bacaklarını dizlerinin üstünden kavradı. Avuçlarının sıcaklığı elbisesinin içine işledi, tenine sızdı. Başparmakları onu okşarken Rune'un koltuğundaki tutuşu sıkılaştı. Şefkatle ve biraz da sahiplenerek.

Kalbi hızlandı.

Bu sahte, dedi kendi kendine. Savunmamı düşürmeye çalışıyor.

Onu serbest bırakmak için hiçbir hamle yapmadı ve Rune da onu zorlamak için hiçbir hamle yapmadı.

Onun yerine yüzündeki sert çizgileri inceledi. Bu adam esrarengizdi. Muhtemelen onun düşüşünü planlıyordu.

Ama eğer , fikrini değiştirmesine ne sebep olabilir?

Rune ona karşı duyduğu şüphenin haklı olduğunu biliyordu. Gideon'un ona güvenmek için hiçbir nedeni yoktu. Onu kandırdıktan sonra olmazdı. Hem bilerek hem de bilmeyerek Cressida'ya yardım ettikten sonra.

Planlarını gizli tutmak onun şüphelerini derinleştirecekti.

Ona güvenmesini sağlayacak kadarını söyleyebilir miydi?

Eğer ona güvenirse, ona ihanet etmek için hiçbir nedeni kalmazdı.

"Bana kayıp bir Roseblood varisi olduğunu söylemiştin," dedi, adamın okşayan ellerinden biraz nefessiz kalarak. "Eğer bu doğruysa, ben... ben onları bulacağım. Tek istediğim onları Cressida'nın planları konusunda uyarmak için bir şans." Ve onları ondan mümkün olduğunca uzağa götürmek.

Gözlerini kısmıştı.

"Cressida'ya göre bu kişi güçlü bir büyüyle gizlenmiş," dedi.
"Hiçbir sibil onları göremez."

İlginç.

Bundan bahsetmemiştii.

Gideon'un bacakları hâlâ onunkilere dayanıyor, onu bir pervane gibi tahtaya sabitliyordu. "Onları bulmak aylar, hatta yıllar sürecek."

"Senin için belki. Ama onları belirli bir yere çağırarak bir büyü biliyorum."

Okşaması durdu. "Hangi yer?"

"Sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" Ona kibirli bir bakış fırlattı ve şarabından bir yudum daha aldı. Sarhoşluğun tanıdık sisi içeri sızıyor, kulübelerinin ötesindeki her şeyi bulanıklaştırıyor ve düşüncelerini bulandırıyor. "Sana yeri söylersem, cadı avcılarının bizi pusuya düşürmek için pusuda bekliyor olacak."

Rune saf değildi: Gideon bu kayıp Roseblood'u önce bulursa onları öldürecek. Hiç tereddüt etmeyecek. Onları öldürmek Cressida'nın diriltme planlarına kalıcı bir son verecek.

"Sana neden inanayım ki?" dedi. "Bu kişiyi çağırıp Cressida'ya teslim edebilirsin."

"Cressida'dan kaçmaya çalışıyorum, ona yardım etmeye değil." "Soren'den kaçmaya çalıştığını sanıyordum."

Rune irkildi. Doğru ya. Soren, Gideon'a bu ateşkesi yapması için verdiği nedendi.

"İkisinden de kaçıyorum," dedi ikinci kadeh şarabı bitirirken. Şarabın sıcaklığı kalçalarına doldu.

Gerçekten bir şeyler yemesi gerekiyordu.

"Yalan söylemediğini nereden bileyim?" dedi. "Seni av köpeklerinden kurtarmam için beni ikna etmek için mi?"

Rune sinirlenerek elbisesinin cebine uzandı ve altın bir madalyon çıkardı. Subayların odalarına getirdiklerinin aynısıydı. Sadece bunun içinde Soren'in bir portresi vardı.

Ve başka bir şey daha.

Meraklı gözlerden saklamak için avuçlarının içine alarak madalyonu açtı.

Gideon aşağıya baktı. "Bu da ne?"

Rune beyaz saç tutamını aldı ve ışığa tuttu. "Cressida'nın saçı. Kayıp Roseblood'u çağırmak için doğrudan akraba olan birinin saçına, kanına ya da tırnak kesiklerine ihtiyacım vardı."

Saç, elde edilmesi en kolay olanıydı. Rune önceki gece Hayalet Yürüteç'i kullanarak Cressida'nın odasına girmiş ve o uyurken saçını koparmıştı.

Saçı tekrar madalyonun içine bırakıp kapağını kapattı.

Gideon'un gözleri onun yüzüne kaydı ve Rune orada bir hayranlık gördüğünü sandı.

Işığın bir oyunu olmalı.

"Sibyl'i aldığımda," dedi, "bu kayıp varisi bulup uyardığımda, beni bir daha asla görmeyeceksin. Bütün bunlarla işim bitti. Kaçabildiğim kadar uzağa kaçacağım."

"Sibili adada kalan cadıları bulmak ve onları Cressida'nın savaşına katmak için kullanabilirsin. İçeriden ve dışarıdan saldırmak için. Ben olsam böyle yapardım."

"Ama ben bunu yapmayacağım."

Birbirlerine baktılar. Bakışları ağır bir yükü, gözleri hesaplamalarla doluydu.

Ona inanıp inanmadığına karar vermeye çalışıyordu.

"Bir noktada," dedi, "bana güvenmek zorunda kalacaksın."

"Evet," diye mırıldandı. "Sorun da bu zaten. Öyle değil mi?"

Yakındaki hareketlilik polis memuruna doğru bakmalarına neden oldu. Ortağı da ona katılmış, masasına oturmuştu. Memur Rune ve Gideon'a doğru işaret etti.

"Bizim maskaralığımıza ikna olduğundan emin değilim," dedi Rune.

"Hayır," dedi Gideon. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Şimdiye kadar, baştan çıkarma oyunlarında tüm işi Gideon yapıyordu. Belki de Rune'un da katılma zamanı gelmişti.

Arkasını döndüğünde onu memurları izlerken buldu, kaşları çatık ve ağzı sertti. O ağzın birazcık bile olsa gülümsemesi için ne gerekiyordu?

Rune masaya doğru eğilerek başparmağının ucunu Gideon'un alt dudağına bastırdı. Gideon'un bakışları, Rune başparmağını yavaşça dudaklarında gezdirirken onunkilere döndü.

Gideon gülümsemek yerine titredi.

Bu onu ayılttı. Rune onun bir cadı olduğunu öğrendiği günü hatırladı. Ondan ne kadar iğrendiğini açıkça belirttiği günü.

Beni neyin daha çok emin değilim, demişti. Senin yaptığın ya da senin oyununa kandiğim için.

Gideon ellerini kızıdan uzak tutamıyormuş gibi davranmasının tek nedeni izleyenlerin dikkatini dağıtmaktı. İçten içe, ona dokunma düşüncesine dayanamıyordu.

Bu Rune'u soğuttu.

Tiksintisi her şeyin önüne geçmeden önce bunu ne kadar ileri götürebilirdi?

Onun karanlık bakışlarıyla karşılaştı, bilmek istiyordu.

Üçüncü bir kadeh şarap doldurdu, uzun bir yudum aldı, sonra eldivenli elini masanın altından kaydırarak onunkinin üzerine koydu. Şarap şimdi kanında yüksek sesle mırıldanıyor, avucunu kalçasında daha da ileriye sürüklerken çekingenliğini ortadan kaldırıyor.

Gideon keskin bir nefes aldı. "Rune..."

Gördün mü? diye düşündü Rune. Bu oyunu ben de oynayabilirim.

Geri çekilmek için hiçbir hamle yapmadı. "Ne yapıyorsun?"

"Gösteri yapıyorum. Tıpkı senin gibi." Kızın yanakları

Şarap. "Biz yeni evliyiz, değil mi? Hadi onları buna inandıralım."

Adamın eli kadının kalçasında sıkılaştı. "Gerçek bir kocaya böyle mi davranırdın?"

Kirpiklerinin arasından ona baktı. "Sanırım bu kocaya bağlı."

Gözlerindeki gölgeler karardı. Tiksintiyle mi?

Hayır. Tam olarak değil.

Aslında Rune orada bir arzu gördüğünü düşündü. İçinde yankılanan bir arzu uğulduyordu.

"Rune..."

Onun adını söylemesi hoşuna gitmişti. Yarı çaresiz. Biraz çılgınca.

"Evet, Gideon?"

O kadar yakınına eğildi ki, istese onu öpebilirdi. Sanki ona bir sır verecekmiş gibi dudaklarını ayırdı, o sırada kadınsı bir ses araya girdi.

"Yüzbaşı Sharpe? Siz misiniz?"

SEKİZ

GIDEON

Gideon'un kendini Rune'un sarhoş edici büyüünden kurtarması ve başını kaldırıp bakması **BİR AN ALDI.**

Tanıdık genç bir kadın standlarının önünde duruyordu. Kumral buklelerini düzenli bir topuz haline getirmişti ve ona gülümserken yanakları çukurlaşmıştı. Onu son gördüğünde üzerinde kırmızı bir üniforma, belinde de bir silah vardı.

Abigail Redfern.

Abbie, Gideon'un devrimci toplantılarda tanıştığı bir vatanseverdi. Birlikte silah doldurmayı ve ateş etmeyi öğrenmişlerdi. Yeni Şafak'ta yan yana savaşmışlardı. Abbie de Yeni Cumhuriyet'e en az Gideon kadar inanıyordu.

Belki daha fazla.

Devrimden sonra daha da yakınlaştılar. Karanlıktan birlikte çıkan iki insan gibi, hayatta olduklarından emin olmak için birbirlerine uzanıyorlardı. Abbie ile kolay olmuştu. Güzeldi. Uzun bir vardiyadan sonra onun yatağına yatmak ya da onu kendi yatağına geri getirmek. Birbirlerinin yaralarını öpücüklerle yatıştırmak. Kabusları savuşturmak için birbirlerine sarılmak.

Ama bu uzun sürmeyecekti. Ve Abbie Mahkeme için çalışmaya başladığında -çok daha yüksek maaşlı bir işti bu- Gideon onunla irtibatını kesti. O zamandan beri onu ne görmüş ne de konuşmuştu.

"Abbie? Ne... burada ne yapıyorsun?"

Tribün üniformasını Arcadia'nın personeli tarafından giyilen lacivert kıyafetle değiştirmişti ve elinde bir kâğıt ve kalem vardı. Bu da ona bir fikir verdi.

Kabinden kayarak çıktı ve ayağa kalktı.

"Burada çalışıyorum," dedi Abbie, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Çoğunlukla mutfaklarda. Ama bazen garsonlara yardım ediyorum."

Gideon ona tekrar sarıldı. Tarçın ve ekmek gibi kokuyordu.

"Sen olduğuna inanamıyorum!" Abbie uzaklaştı, sonra onun omuzlarını tuttu. Rune'un aksine, onun gözlerinin içine bakmak için eğilmek zorunda kalmadı. "Seni görmeyeli... ne kadar oldu? Bir yıldan fazla mı?" Bakışları adamın geri kalanına indiğinde geri adım atarak başını eğdi. "Çok süslüsün."

Gideon Soren'in takım elbisesine baktı.

"İnan bana, kendimi tavus kuşu gibi hissediyorum."

Abbie güldü. "Evet. Zümrüt senin rengin değil."

"Katılıyorum. Ona en çok kırmızı ya da siyah yakışıyor."

Gideon Rune'un sesiyle dondu kaldı. Abbie ona doğru döndü, sonra hızla ona baktı.

Ensesini ovuşturdu. "Bu..." Nedense kelimeleri bir türlü çıkaramıyordu. "Abbie, tanış..."

"Ben Kerkenez," dedi Rune, Abbie'ye ısıltı ısıltı gülümseyerek. Biraz fazla parlak.

Kadının içtiği üç kadeh şarabı hatırladı. "Kestrel Sharpe."

Gideon kendi soyadının onun sahte soyadına eklenmiş olduğunu duyunca irkildi.

Abbie'nin gülümsemesi durakladı. "Oh. Oh, siz ikiniz..." Gideon'a baktı, o da masanın tanelerindeki koyu renkli bir düğüme bakıyordu.

"Evlendim," dedi Rune. "Aslında kısa bir süre önce."

Kelimeleri geveliyor mu?

"Oh! Pekala. Tebrikler." Abbie'nin gülümsemesi geri döndü ama artık o kadar coşkulu değildi. Gideon'a döndü. "Yarın gün batımında işin var mı? Bazı arkadaşlar Güverte C'de birkaç tur Fakir Adam Kapanı oynayacaklar. Bize katılmalısın. Konuşacak çok şey var." Rune'a baktı. "Görünüşe göre."

Rune'a kocalık yaparken bir zamanlar kur yaptığı Abbie'yi yakalamak mı?

Hayır, teşekkür ederim.

"Sanmıyorum-"

"Çok memnun oluruz," dedi Rune.

Gideon kaşlarını çatarak sahte karısına baktı. Kelimeleri geveliyordu.

"Poor Man's Trap bir kart oyunu mu?" diye sordu Rune. "Ben hiç oynamadım."

Abbie Gideon'a bir kaşını kaldırdı, sonra göğsünü okşadı. "Bunu ona açıklamana izin vereceğim."

Biri ona seslendi ve Abbie salonun diğer ucuna baktı. "İşimin başına dönmeliyim." Geri çekildi, kahverengi gözleri Gideon'daydı. "Saat altıda. Güverte C. Unutma." Ağzının köşesi kıvrıldı. "Umarım pratik yapmışsındır."

Ve sonra gitmişti. "İyi birine benziyor."

Gideon kabine kayarak giren Rune'a ters ters baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Arkadaşça davranmak," dedi. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum." Abbie'nin yemek yiyenlerin arasına geri dönmesini izlemek için döndü. "Kim o?"

"Eski bir dost," dedi.

Rune ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Eski dostlar böyle kucaklaşmaz."

Gideon kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dirseklerini masaya dayayan Rune yanaklarını ellerinin arasına aldı. "Ellerini senden zar zor uzak tuttu."

Başını iki yana salladı. "Sen sarhoşsun."

Gideon, Abbie'nin geri çekilen haline baktı.

Neden Arcadia'da çalışıyor? Para o kadar iyi olamaz.

Gideon güvertede kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırladı ve taşlar yerine oturdu.

Casus o mu?

Barda durup barmene sipariş veren Abbie'den, dördüncü kadeh şarabını doldurmakta olan Rune'a baktı.

"Vay canına," diyerek şişeyi durdurdu ve bardağı aldı.

Şimdiden üç kadehi yudumlayışını izlemişti. Ve Rune çok küçüktü. Zaten çok ince bir çizgide yürüyorlardı. Gideon onun sarhoşken onları ele verecek bir şey söylemesine ya da yapmasına izin veremezdi.

"Hey!" Bardağa uzandı. "O benim."

Gideon onu ve şişeyi ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Sanırım yeterince içtin."

Ona karşı burnunu kırıştırdı.

Rune'u daha önce sadece bir kez sarhoş görmüştü - onu yatak odasında baştan çıkarmaya çalışıp başaramadığı zaman. Ama bu ikinci sefer sadece o zaman düşündüğü şeyi kanıtlamıştı: Rune alkolün etkisi altındayken korkunç derecede sevimliydi.

"Pişman olacağın bir şey yapmak istemezsin," dedi ona.

Gözlerini kısmıştı. "Ne gibi?"

Sanki tüm iddiamızı ele vermek gibi, demek istedi. "Aynı yatağı paylaşıyoruz, unuttun mu?"

Boğazını bir kızarıklık kapladı. "Eğer senden faydalanmaya çalışacağımı düşünüyorsan-"

Gideon bir kahkaha attı.

Oh, Rune. Eğer bir fikrin varsa ...

Yüzü daha da kızardı. "Bu kadar komik olan ne?" "Sen. Benden faydalanıyorsun."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Çok iğrenç olduğum için mi baştan çıkmayacaksın?"

Gideon güldü. Daha sert. "Sen vardır Sarhoş. Gel. Hadi, şekerparem. Gidiyoruz."

Eldivenli bileğine uzanarak kabinden kaydı ve onu peşinden çekti.

"Ama daha yemek siparişi vermedim..."

"Kulübemize teslim etmelerini söyleyeceğim."

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek, pencerelerin yanında oturan polis memurlarına baktı ama yerlerinin boş olduğunu gördü. Gideon yemek salonunu taradı ama görünürde yoklardı. Rune'la birlikte sergiledikleri şehvet gösterisiyle onları atlattıklarını umarak, Gideon onu uzaklaştırdı ve Abbie'nin onları izlediğini görmek için sadece bir kez arkasına baktı.

Rune'un onları neye bulaştırdığını hatırlayarak ona el salladı. İsteddiği son şey Abbie'nin dikkatli gözleri altında bu maskaralığa kendini tamamen adamaktı. Özellikle de o bir casussa. Ama şimdi geri çekilmek şüpheli görünecekti.

Kamaralarına girdiklerinde Gideon kapıyı arkalarından kilitledi. Rune yatağın üzerine oturdu. Ay dolunaydı ve pencereden içeri girerek üzerine bir parıltı yayıyordu.

"Her şey dönüyor," diye fısıldadı.

"Biraz su içmen gerek." Kızın önünde çömeldi ve ayakkabılarını çıkardı. "Yemek de yardımcı olacaktır."

Rune yorganın üzerine uzandı. "Bizi yemekten uzaklaştırman çok kötü oldu."

"Evet. Bizi gemideki herkese tanıtabilmeniz için daha fazla kalmamamız çok kötü oldu."

"Gideon?" Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve kaşlarını birbirine çattı. "Ne yapıyorsun sen?"

Elbisesini yukarı itmiş ve çoraplarını indirmekte olan Gideon olduğu yerde durdu.

O ne yapıyordu?

Soyunmasına yardım ediyordu. Sarhoş karısı olsaydı yapacağı gibi. Böylece onu yatağa yatırabilirdi.

Ayağa fırladı ve geri adım attı.

gel.

Bu Rune'du. Kızıl Güve. Ona ihanet etmeyi planlayan cadı, tıpkı onun da ona ihanet etmeyi planladığı gibi.

Kapıya doğru uzandı. "Sana biraz su getireyim."

"Ve yemek!" dedi Rune, tekrar yere çökerek. "Açlıktan ölüyorum."

★ ★ ★

ON BEŞ DAKİKA SONRA, GIDEON'un elinde bir sürahi su ve boş bir bardak vardı. Yemekleri hazırlanıyordu ve bir saat içinde teslim edilecekti.

"Haberler kötü," dedi kamaralarına girerken. "Akşam yemeği olmayacak..."

Yumuşak horlama sesi onu susturdu.

Rune beyaz ay ışığıyla yıkanan yorganın üstünde uyuyordu. İllüzyonunun etkisi geçmişti ve yastığın üzerine dökülen pas sarısı saçlarını mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Elbisesi yerde bir yığın halinde duruyordu ve bacakları dışında her yerini, giydiği gömleği örtüyordu.

Bu manzara göğsünün sıkışmasına neden oldu. Düzgün bir geceliği yok muydu?

Rune'un ağzı kısmen açıktı ve nefesi yanağına yapışmış bir tutam saç karıştırıyordu. Orada yatarken sadece bir kız gibi görünüyordu. Masum. Savunmasız.

Bakışları solgun bacaklarından aşağı kayarak baldırına kazınmış gümüşü yara izlerine takıldı. Bir mıknatıs gibi çekilerek getirdiği suyu yere bıraktı ve küçük yatağın kenarına oturdu. Yara izleri uçuşan bir güve deseni oluşturunuyordu. Narin şeyler ayak bileğinin altından başlayıp baldırından yukarı doğru kanat çırparak dizinin arkasında duruyordu.

Onlardan nefret etmek
istedi. Ama etmedi.

Onun yerine, bacağını ellerinin arasına alıp gümüş çizgilerin izini sürmek için garip bir dürtü duydu. Onları parmaklarıyla ezberlemek.

Ya da ağzını.

Gideon gözlerini kapattı. Neyim var benim?

Bu kız ona en kötü şekilde ihanet etmişti. Ve ona yine ihanet edecekti, etmeyeceğini düşünmek aptallık olurdu.

Ve hala Alex'in yüzüğünü takıyor.

Suçluluk duygusu onu bıçakladı.

Kafasındaki düşünceler için, yemekte onunla flört ettiği için, ona dokunduğu için kendinden nefret ediyordu. Sanki ona aitmiş gibi. Rune'un elini onun bacağından yukarı çektiğini ve içini kaplayan erimiş arzuyu çok net hatırlıyordu. Bu, ağabeyinin sevdiği kızdı. Gideon onu korumakta başarısız olmasaydı şu anda Alex'le evli olacak olan kız.

Yatağını paylaşan Alex olmalıydı. Şimdi Alex gitmişti ve her zaman iyi bir ağabey olmaya çalışan Gideon hemen yanına taşınmıştı. Rol yapıyor olsa bile.

Gideon düzensiz bir iç geçirdi. Geri çekildi. Onun uyumasını izledi. Onun masum bir kız olmadığını hatırlamak için kendini zorladı.

O Kızıl Güve'ydi. Asi bir cadı.

Gideon salondaki konuşmalarını hatırladı.

Bana kayıp bir Roseblood varisi olduğunu söylemiştin. Eğer bu doğruysa, onları bulacağım. Tek istediğim onu uyarmak için bir şans.

Cressida'nın planlarından.

Ona yalan söylüyor olabilir. Cumhuriyet'in içinden gizlice Cressida'ya yardım etmeyi planlıyor olabilir.

Ama Gideon bunu o kadar da umursamıyordu. Planlarını altüst etmesi umurundaydı. Şimdi Arcadia limana ulaştığında Rune'u tutuklamakla

-Ya da daha iyi bir şey için beklemek.

Ona bu fikri veren Rune'du.

Size yeri verirsem, cadı avcılarınız bizi pusuya düşürmek için pusuya yatar.

Eğer Gideon söz verdiği gibi yaparsa -Rune'u Kan Muhafızları'nın ve av köpeklerinin arasından kaçırıp Sibyl'i teslim ederse- sadece Cressida ve ordusunu değil, bu kayıp Roseblood varisini de ortadan kaldırmanın bir yolu olabilirdi. Çünkü Cressida yok edilse bile, onun davasını üstlenmeye hazır başka cadılar olacaktı.

Kız kardeşleri hâlâ başka biri tarafından diriltilebilir.

Rune'un ona yeri söylemesine gerek yoktu. Sadece farkında olmadan onu oraya götürmesi gerekiyordu. Kayıp Roseblood'u çağırdığında ve Gideon onları ortadan kaldırdığında, Rune'u rehin alma ve Soren'le takas etmek için kullanma planına devam edecekti.

Sadece bir sorun vardı:

Cadı avcısı av köpekleri.

Gideon'un onu nasıl atlatacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

NINETEEN

RUNE

Kazan dairesindeydiler.

Havayı buharlaştıran sıcaklık saçlarını kıvrıyor ve terli tenine yapışmasına neden oluyordu. Ve adam orada, onun önündeydi.

Tartışıyorlardı. Kravatla ilgili bir şey. Kadın onun takmasını istiyordu, o da reddediyordu.

Sis etraflarında dönüyordu. Adam kızgın bir şekilde onu geriye doğru yürüttü. Omuzları duvara çarptı, köşeye sıkıştı. Onu itti. Adam onun bileklerini yakaladı. Birbirlerine dik dik baktılar. Adamın gözleri kadının ağzına kaydı. Onunkiler de aynısını yaptı.

Yine tartışıyorlardı ama kelimelerle değil. Adamın ağzı kadınınınin üzerindeydi, sıcak ve ısrarcıydı; kadınıniki ise aç, doyumsuz, yiyip bitiriciydi.

Artık seni avlamak istemiyorum, diye kulağına hırladı.

Bana ne yapmak istiyorsun?

Elleri onun saçlarını çekiştirdi.

Parmakları gömleğinin düğmelerini çözdü.

Bu. Onu duvara yapıştırdı ve adını tenine mırıldandı. Rune,
Rune ...

". "

Rune'un başı çarpıyordu. Ağzı kurumuştı. Ve oda sallanıyordu.

"Rune, uyan."

Karanlıkta gözlerini kısarak gözlerini açtı. "İyi misin?"

Gideon'un yüzüne baktı. Gerçek Gideon, rüya Gideon'u değil. Ona doğru eğilmişti, üstsüzdü. Teni terden parlıyordu. Arkasında kulübenin meşe panelli tavanı vardı.

"Sürekli çırpınıyordun. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Rune doğruldu ve kendine baktı. Çarşaflar bacaklarına dolanmıştı ve beyaz pamuklu gömleği terli tenine yapışmıştı. Saçları bile nemli ve yapış yapıştı.

Ay ışığıyla dolu bir havuzda oturan Gideon'a baktı. Çenesinde bir tutam kirli sakal vardı ve uyku koyu renk saçlarını karıştırmıştı.

Eskiler bana yardım ediyor.

Gideon Sharpe'la ilgili bir seks rüyası görüyordu. Onun yanında yatarken.

Mahcup bir halde, sırtını duvara dayayarak ve dizlerini göğsüne çekerek uzaklaştı. Kendini gözden saklamak için gömleğinin eteklerini ayak parmaklarına kadar çekti.

Yanına aldığı tek pijama iç çamaşırıydı. Soren'le romantik bir kaçamak için seçilmiş iç çamaşırları. Gideon'un yanında yatarken bunları giymesine imkân yoktu.

Bu yüzden gömleği. Onun vücudunda. "Burası neden bu kadar sıcak?"

"Pencereyi açmaya çalıştım ama kapalı."

Rüyasını düşündü. Sıcaklığı, teri ve ...

"Ben... bir şey söyledim mi?" Sesi kulaklarına gergin geliyordu. "Ya da... bir şey yaptım mı?"

Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu.

Lütfen bana kendimi utandırmadığımı söyle!

Gideon bir kalp atışı kadar kısa bir süre tereddüt etti. Sonra başını salladı. Kendini yatağın kenarına doğru itti ve kız onun bir şeyler döktüğünü duydu.

"Al." Ona bir bardak su uzattı. "Baş ağrın için."

Rune aldı.

"Ben uyumaya gidiyorum."

Adamın yan tarafına dönmesini ve yüzünü ona dönerek uzanmasını izledi. Yatak o kadar küçüktü ki, sırtüstü uzansa tüm yatağı kaplayacaktı.

Rune suyu yudumladı, başı zonkluyordu, uzanmak için kendine güvenmiyordu. Ya da gözlerini kapatmaya.

Adam tekrar uykuya daldığında, kadın giyinip odadan çıktı.

Artık şarap yok, dedi kendi kendine. Resmi olarak alkolle bitti. Sonsuza kadar.

YİRMİ

RUNE

RUNE, koltukların daha geniş ve rahat olduğu birinci sınıf kütüphaneye **girdi**. Birine kıvrıldı ve kütüphanecinin geldiği sabahın geç saatlerine kadar orada uyudu.

Daha sonra, Rune onların kamarasından uzak durdu ve bunu yaparak Gideon'dan da uzak duracağını umdu. Bunun yerine gemiyi keşfetti. Arcadia cadılara dostça davrandığından ve Rune'un Sibyl'i, kendisini ve muhtemelen Roseblood varisini Yeni Cumhuriyet'ten kaçırmak için denize elverişli bir gemiye ihtiyacı olduğundan, Arcadia'nın böyle bir amaç için kullanılıp kullanılamayacağını öğrenmek istedi.

Yolcu olarak binemezlerdi; limandaki cadı avcılarını ve tazıları asla geçemezlerdi. Ama bu kadar büyük bir geminin birden fazla kargo ambarı olması kaçınılmazdı ve Rune bir tane bulmayı başarsa ya da en azından nasıl ve ne zaman yüklendiklerini öğrenirse, adadan çıkış yolu olabilirdi.

Birkaç kez geminin alt katlarına inmeyi denedi. Ama bu kıyafetle personelden kaçamazdı ve ne zaman bir kapının ötesine geçse, bir personel onu fark ediyor ve kaybolduğunu düşünerek tekrar dışarı çıkmasına neden oluyordu.

Rune kapıları açmak için büyü kullanmayı düşündü ama bu ardında kanlı büyü izleri ve kıpkırmızı güve izleri bırakması anlamına geliyordu. Bu da o iki polis memurunu doğrudan ona götürecekti.

Akşam olduşunda, hedefine o sabah olduşundan daha yakın değildi.

Onu kapıdan geçirecek birine ihtiyaı vardı. Diğer tarafa ait olan ve bu nedenle uyum sağlamasına yardımcı olacak birine.

★ ★ ★

Abbie ve arkadaşlarıyla buluşmak üzere Güverte C'ye doğru ilerlerken Gideon, "Bu akşam **İKİ İİLMEMESİNİ ÖNERİYORUM**," dedi. Soren'in en rahat takım elbisesini giymiş ve ceketinin düğmelerini açık bırakmıştı.

"Bir daha asla içkiye dokunmayacağım," diye mırıldandı Rune, sert havada titreyerek.

Bir şal getirmeliydim.

Yarın Yeni Cumhuriyet'in en büyük limanına yanaşacaklardı. Bu da Rune'un kargo ambarlarına inmenin bir yolunu bulmak için sadece bu gecesi kaldığı anlamına geliyordu. En iyi şans, Abbie'nin Arcadia'da çalıştığını varsaydığı arkadaşlarına kendini sevdirmek ve onları kendisine en alt güverteleri gezdirmeye ikna etmekte.

Açık havaya çıktıkları anda Rune bir silah sesi duydu. İrkilerek Gideon'un koluna uzandı, neye yürüdüklerinden emin değildi ki kırılan porselenlerin sesi ve ardından gelen kahkahalar onu durdurdu.

Ha?

Güvertenin köşesini döndüklerinde, silah seslerinin ve kahkahaların kaynağını buldu.

"Sharpe!" diye bağırdı kırmızı kasketli, kollarını dirseklerine kadar sıvamış genç bir adam güvertede. "İtiraf ediyorum: Abbie senin gemide olduğunu söylediğinde ona inanmamıştım. Ona gününü göstermeye mi geldin?"

Genç adamın yanında, bukleleri topuzundan kurtulmuş Abbie duruyordu. Elinde bir tüfek tutarken başka bir genç kadın

güverteden havaya bembeyaz bir tabak fırlattı.

BANG!

Tabak paramparça oldu ve parçaları okyanusa düştü.

"Herkesin kıcını tekmeliyor."

"Her zamanki gibi," dedi Abbie, tüfeği indirip Gideon'a sırtarak. "Rekorumu kırmayı deneyebilirsin."

Rune birden Zavallı Adamın Tuzağı'nın ne olduğunu anladı.

"Biz... tuzak atışı mı yapıyoruz?" diye sordu Rune, buz gibi bir rüzgâr esince yine titreyerek.

Gideon onu duymamıştı. "Çok uğraşmam gerekeceğini sanmıyorum," diye seslendi Abbie'ye, ceketini çekiştirip Rune'un omuzlarına bırakırken. Gideon'un sıcaklığı Abbie'nin tenine yerleşti ve Rune şükrederek kumaşa sarılmaktan kendini alamadı.

Abbie'nin arkadaşlarının gözleri Gideon'un ceketini takip ederek Rune'a kaydı.

"Whoa. Aristo kim?"

"Karısı," dedi Abbie, tüfeği Gideon'a uzatırken sırtımayı bırakmıştı.

Birisi takdirle ıslık çaldı.

İşte o zaman Rune yabancı bir bölgede olduğunu fark etti. Ona bir balo salonu, bir gece elbisesi ve vals çalan dört parçalık bir grup verin, Rune kim olduğunu ve nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama burada, bir geminin alt güvertesinde, eğlenmek için porselen kıran ve güzel buldukları kızlara ıslık çalan insanlarla birlikte... Rune ne yapacağını şaşırmıştı.

"Belli ki bir devrimin kahramanı olmak işe yarıyor." "Yeter," diye homurdandı Gideon, silahını doğrultarak.

Bağrıışmalar kesildi.

Rune cesaret edebildiği kadar gruba yaklaştı, Gideon arka arkaya üç el ateş edip üç tabağı da paramparça ederken birkaç adım uzakta kaldı. Uzakta, güneş kızıl bir gökyüzünde alçakta asılı duruyordu.

"Bu biraz... savurganlık değil mi?" dedi.

Abbie ona Rune'un şimdiye kadar karşılaştığı en aptal şey olduğunu söyleyen bir bakış fırlattı.

"Biz sadece kırık porselenleri kullanıyoruz," dedi kulağının dibindeki bir ses. "Deniz sertleştğinde ve gemi mobilyaları devirecek kadar sallandığında, bulaşık takımlarını güvende tutmak zor oluyor. Birçoğu kayarak yontuluyor ya da yere düşerek kırılıyor."

Rune başını kaldırdığında Gideon tarafından korkutulmadan önce kendisine nazikçe şarap getiren genç adamı gördü. Şimdi lacivert Arcadia personel üniforması giyyordu ve deniz meltemi altın sarısı saçlarını yüzünden geriye savururken eğlenen bir gülümsemeyle onu inceliyordu.

"Ben William, bu arada."

"Kestrel," dedi ona elini uzatarak. "Gideon'un dün geceki davranışı için özür dilerim."

Eldivenli parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı. "Alınmadım. Beni de deniz tuttuğunda huysuzlaşırım."

Doğru.

"Evet," dedi onlara ilk seslenen kırmızı kasketli çocuk. Gideon gibi o da bir asker gibi yapılydı. "Senin gibi klas bir kız Gideon gibi bir adamla kendini nasıl kirletti?"

Sully'nin kendisi.

Bu ifade Rune'un dün geceki yasak rüyasını akla getirdi. Neredeyse kazanların sıcaklığını ve Gideon'un ellerini teninde hissedebiliyordu.

Gideon tüfeği kaldırdı ve bir el daha ederek onu gerçeğe döndürdü.

Beşte beş.

"Aşk sizi kirletmez," dedi. "Aşk seni arındırır." En azından gerçek aşk.

Gideon ona doğru bakacakmış gibi durakladı ama onun yerine yeniden doldurdu.

"Öyle mi?" Genç adam sıırttı. Sanki o çok Eğleniyorum.

"Singh," diye homurdandı Gideon, tekrar nişan almaya başlamıştı bile. "Onu rahat bırak."

"Kocamı tanıyor gibisiniz," dedi Gideon'a bakarak. "Yeni Şafak'ta onunla birlikte mi savaştınız?"

Gideon'un Singh diye bahsettiği çocuk kasketini çıkardı. "Evet, hanımefendi. Abbie ve ben ikimiz de yaptık."

Bu yeni bir bilgiydi. Rune, rüzgârda sert görünen, kızıl kahverengi bukleleri yüzüne doğru savrulan, gömleğinin düğmeleri kısmen açık, kolları yarı kıvrılmış Abbie'yi incelerken bir yandan da Gideon'un ateş edişini izleyerek bunu özümsemeye çalıştı.

"Arcadia'ya nasıl geldin?" diye sordu Rune. "Cadı avcılarının gemiye binmesine izin vermediklerini sanıyordum."

"Biz cadı avcısı değiliz," dedi. "Bana göre devrim çok ileri gitti. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu - beni yanlış anlamayın. Kimse hükümetinin çizmelerinin altına sinmemeli. Ancak Cumhuriyet düzeltilmesi gereken bir şey haline geldi: korkuyla yönetilen bir ulus. Bu, cadıların olmadığı bir Cadılar Saltanatı." Gideon'a baktı. "Alınma Sharpe."

Gideon hiçbir şey söylemedi. Sadece bir el daha ateş etti ve bir tabağı rüzgârda paramparça etti.

Rune bu çocuğu sevdi.

"Politika yok," dedi Abbie. "Kuralları biliyorsun."

Omuz silkti ama Rune'a rahat bir gülümseme attı. "Bu arada ben Ash. Ash Singh."

"Kestrel," dedi. "Kestrel Sharpe."

Gideon bir sonraki atışını iskaladı. Tüfeği Abbie'ye uzattı. "Üst üste dokuz. Senin rekorun ne?"

"On bir." Silahı yeniden dolduran Abbie, Rune'a döndü. "Denemek ister misin?"

"Bu" -Gideon silahı yakaladı- "berbat bir fikir. Tabii vurulmak istemiyorsan. Kerkenez bir..." Rune kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi?"

Gideon çenesini kapattı.

Akıllı çocuk.

Rune ceketini silkti, beklediğinden çok daha ağır olan tüfeği aldı ve kaldırdı. Onu birkaç kez ateş ederken izlemişti. Ne kadar zor olabilirdi ki?

"Ben hazırım!" diye seslendi bulaşık fırlatan kıza.

Beyaz bir tatlı tabağı havaya fırladı. Rune tek gözünü kapattı, silahı ona doğrulttu ve tetiği çekti.

Atış boşa gitti. Tabak fırlatan kız eğildi ve tabak denize düşerken başını kapattı.

"İyi çaba," dedi Abbie omzunu sıvazlayarak.

Sesinde alaycı bir ton var mıydı?

Rune silahı Gideon'a geri vermek yerine denemeye devam etti.

Abbie'nin tüm arkadaşları ona tavsiyeler verdi. Ash ve William ona tezahürat yaptı. Altıncı iskasından sonra ne Gideon'un ne de Abbie'nin yanında olmadığını fark ettiğinde rahatlamaya başlamıştı.

Silahını indirirken onları birkaç metre ötede, parmaklıklarda gördü. Abbie kalçasını korkuluğa yaslamış, Gideon'a bakarken, Gideon ona doğru eğilmiş, Abbie'nin söylediklerine kendini tamamen kaptırmıştı. Abbie onun ilgisiyle aydınlandı, tıpkı bir ayçiçeğinin güneşi emmesi gibi.

Eski bir dost olan Gideon dün gece onu aramıştı.

Rune bundan şüpheliydi.

Bir atış daha yaptı. Yine boşa gitti. Ash ve William heyecanlarını kaybediyorlardı. Diğerleri daha ilginç bir spor arayışıyla uzaklaştı. Ama Rune bir tabağa vurmaya kararlıydı. Sadece bir tabak. Tekrar nişan aldığı anda, Gideon ve Abbie'nin güvertede ilerlediklerini, duyma mesafesinin dışına çıktıklarını gördü. Onun görüş alanına.

Abbie alaycı bir şekilde onun kolunu yumrukladı. Gideon güldü. Ne hakkında konuşuyorlar?

Kolay bir ilişkileri vardı. Yüzeyin altında kaynayan bir gerilim, sürtüşme ya da tartışma yoktu.

Gideon böyle bir kız mı istiyordu?

Sonunda onunla mı olacak?

Abbie elini Gideon'un dirseğinin kıvrımına sokup onu kendine doğru çekerken, kirpiklerinin arasından ona bakarken dudağını ısırırken göğsünde bir şey kıpırdadı - Rune'un erkekleri baştan çıkarmak için kullandığı tüm numaralar.

Rune nişan aldığı yere bakmadan tetiği çekti.

BANG!

Gideon Abbie'yi yakaladı ve ateş hattından çıkarıp göğsüne çekti.

Hay aksi.

Rune silahını indirdi. Gideon ona dik dik baktı. "Özür dilerim!" diye bağırdı. "Çok özür dilerim!"

"Seni uyarmıştım," dedi Abbie'ye yüksek sesle ve Rune'a doğru ilerlerken onu geride bıraktı. Karanlık bir güçtü, tıpkı güverteye yayılan bir fırtına gibi.

Rune bir adım geri çekildi.

Tüfeği kaptı. Artık daha yüksek bir yere sahip olmadığından, almasına izin verdi.

"Sana nasıl kullanacağını öğretmeden bir silah verdiği için o prensi öldürebilirim."

Ne?

Tüfeği alıp gitmek yerine Rune'un koluna girdi. "Buraya gel," dedi ve onu önüne yerleştirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, adam elini beline atıp onu kendine doğru çekerken.

Adamın nefesi kızın boynunu ısıttı. "Sana bir silahı nasıl kullanacağını öğretiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi, soğuk havaya rağmen sıcak hissediyordu.

"Güvertedeki herkesin güvenliği için bunu yapıyorum." Elini namlunun üzerine koydu. "Kundağı sıkıca kavramak istiyorsun. İşte böyle." Göstermek için hafifçe sıktı. "Sonra, kabzayı omzuna yaslayacaksın." Silahı omzuna, koluyla köprücük kemiği arasına sıkıca bastırana kadar geri çekti.

"Şimdi parmağını tetiğin üzerine koy." Eldivenli parmağının ucu -parmak ucuyla ilk eklemün tam ortası- tetiğe dayanacak şekilde elini yönlendirdi.

"Dirseklerini aşağıda ve içeride tut." Dudakları kızın kulağına değdi. "Ve rahatlamaya çalış."

Rahatla. Evet, o her yerdeyken bunu yapmak kolaydı. Onu ne kadar büyük, sıcak ve güçlü olduğunu hatırlamaya zorluyordu. Adamın kolu beline dolanmışken ve göğsünün sıcaklığı sırtına sızmışken nasıl rahatlayabilirdi ki?

Kalbi çarpmaya başladı. Odaklanmaya çalışarak sol gözünü kapattı.

"Gözlerini kapatma," dedi. "Bunun yerine nefes alış verişine dikkat et." Boştaki elini kadının gövdesinde, göğüslerinin hemen altına bastırdı. "Buradan nefes al. Nefes almak istiyorsun ve sadece nefes verdiğinde tetiği çekiyorsun."

Vücudu, adamın ona dokunduğu her yerde yanıyordu.

"Bu... hatırlanması gereken çok şey var."

"İlk seferinde doğru yapmak zorunda değilsin."

"Tamam," dedi, bir ciğer dolusu hava emerek. Ve sonra ateş etti.

Tabak kusursuz bir şekilde denize düştü. Sesi yumuşadı. "Çok iyi."

"İskaladım."

"Evet, ama nişancılığın gelişti. Tekrar dene."

Rune yaptı. Attığı tüm şutları iskaladı ama da çılgınca değildi. Kolay bir ritme girdiler. Rune ateş ediyor.

Gideon onun formunu düzeltiyordu. Nefes almasını ya da tetiği çekerken takip etmesini hatırlatıyor.

Sonunda rahatladığında, adamın sert yanağı onunkine değdi. "Dün gece rüyada ne görüyordun?" Sesi alçaktı, kulağına yakındı. "Beni çağırdığın zaman."

Rune'un şutu az farkla auta gitti.

Ne?

Ona seslenmiş miydi? Küçük düşmüştü.

Bakışlarını tabağı tutan kıza sabitlemiş, odaklanmaya çalışıyordu. Ama dün gecedan kalan ateşli görüntüler zihninde yanıp sönmeye devam ediyordu. "Hiçbir şey değildi. Sadece bir rüyaydı."

Adamın kolu kızın etrafında sıkılaşıarak onu kendisine sabitledi. "Bir şey yokmuş gibi gelmedi."

Rune nefes alıp verişinin kontrolünü kaybetti. Tüfeğı biraz indirerek yüzünü onunkine çevirdi. Aralarındaki boşlukta nefesleri birbirine karıştı. "Güven bana," dedi bakışları onun ağzına kayarak, "ne hakkında olduğunu bilmek istemezsin."

"Oh?" Kaşları yukarı doğru kalktı. "Şimdi bana söylemek zorundasın."

Başını iki yana salladı ve tüfeğı yeniden kaldırarak her bir tavsiyeyi zihninden geçirdi: Rahatla. Nefes al. İki göz de açık. Dirsekler aşağıda ve ...

"Rune."

"dağıtıyorsun."

"Öyle ?" Onu kendine doğru yaklaştırdı.

Rune yutkundu. "Tartıştık. Bir kravat hakkında." "Yalan söylüyorsun."

Sadece kısmen.

"Bana doğruyu söyle."

Güvertenin karşısındaki kız bir sonraki tabağı havaya fırlattı. Rune ateş etti. Bu sefer porselen patladı.

Rune beyaz parçaların denize dŒen yıldızlar gibi dalmasını izledi.

"Vurdum," diye inanamayarak, silahı yanına indirirken.
"Gideon! Gördün mü? Vurdum!"

Gururu kabardı, göğsünü ŒiŒirdi. Onunla yzleŒmek için döndü.

"Sharpe!" Abbie araya girdi. "İçeriye, daha sıcak bir yere taŒınıyoruz. Kart oynamak ister misin?"

"Her zaman," dedi Gideon ve Rune'u . İŒte .

Abbie'ye bir metalin mıknatısa yapıŒması gibi yapıŒtı. Soğuk içeri girdi ve Rune'un kendine sarılmasına neden oldu. Ash ve diğerkleri çoktan merdiven boŒluğuna doluşmuşlardı. Abbie Gideon'u arkadaşlarına doğru çevirirken, Gideon onun sylediğibir Œeye gülümsedi ve Rune'u unuttu.

Birlikte çok doğal görünüyorlardı.

Bu bir hatırlatmaydı: Gideon'un Abbie ve arkadaşlarının sahte evliliğinin gerçek olduğuna inanmalarına ihtiyaı vardı. Bunu yapmak için sahte karısına silah kullanmayı öğretirken onunla flört etmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

"Hep böyle midir?"

Rune gözlerini Gideon ve Abbie'den ayırdığında altın saçlı William'ın yanında durduğunu ve kaŒlarını çatarak ikiliye baktığını gördü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin pahasına diğerkadınlarla ilgileniyor."

"Ne? Oh... hayır. Öyle bir Œey değil. O ve Abbie eski arkadaşlar."

William hiçbir Œey söylemedi. Sadece Rune'a acımaya benzer bir Œeyle baktı.

EğerkWilliam, Rune'un onları birlikte izlerken gördüğü Œeyi gördüyse, belki de iğdleri haklıydı. Abbie aŒık olmuştu.

Gideon muydu?

nemli değil. Umurumda değil.

Rune'un umurunda olsa bile -hipotetik olarak konuşursak- rekabet etmenin bir yolu yoktu. Abbie bir cadı değil, normal bir kızdı. Rune'un asla olamayacağı bir şey.

İçine bir ağırlık çöktü. Onu aşağı çeken bir kaya gibi.

Üstlerinde gökyüzü kararıyordu. Rune soğuk esintiyle titredi. Gideon'un ceketine baktı, hâlâ güvertede ayaklarının dibinde duruyordu.

"Isınmak için iyi bir yer biliyorum." William kolunu uzattı. "Eğer bana katılmak istersen."

Ona gülümserken gözleri parlıyordu.

Rune'un bakışları üniformasındaki, onu Arcadia mürettebatının bir parçası ilan eden beyaz isim etiketine kaydı. Geçemediğı kapıları ve bulması gereken kargo ambarlarını hatırlayan Rune, "Bunu çok isterim. Teşekkür ederim." dedi.

Koluna girdi ve Gideon'un ceketini buruşuk bir yığın halinde arkalarında bırakarak diğerlerini içeri kadar takip ettiler.

YİRMİ BİR

GIDEON

"SÖYLE **SHARPE**: O zavallı, tatlı kızı seninle evlenmeye **nasıl** ikna ettin?"

Güvertenin altında, geminin en alt ikinci katında, çalışanların kullanımı için tasarlanmış uzun bir koridor olan Mürettebat Geçidi'ndeydiler. Etraflarında kamarotlar, garsonlar ve restoran çalışanları koşuşturuyordu.

Zavallı ve tatlı, Gideon'un Rune'u tanımlamak için seçeceği kelimeler değildi.

"Aslında," dedi, Rune düğün mağazasının prova odasında şartlarını dikte ederken kafasına doğrultulan tabancayı düşünerek. "Beni ikna etti."

"Ha!" diye güldü Ash. "İyiydi"

Burada motora o kadar yakındılar ki, Gideon ayaklarının altındaki titreşimleri hissetti. Motorun güm güm sesi dev bir kalp atışı gibi geçitte yankılanıyordu.

"Yemin ederim doğru." Beni zorladı.

Gideon hâlâ Rune'un göğsüne nasıl oturduğunu düşünüyordu: yumuşak, sıcak ve küçük. Rüyasını neden sorduğunu bilmiyordu, çünkü dün gece karanlıkta onun adını nasıl söylediğini unutmak en iyisiydi. Daha önce hiç böyle söylememişti - yarı ağlama, yarı inleme.

Rüyasında tam olarak ne yapıyorlardı?

Arkasına dönüp Rune'un, yanında William'la birlikte çok gerilerde kaldığı yere baktı.

Gideon onu, Rune görmemeye kararlı olsa da aç bakışları ona ihanet eden o çocukla bırakmaya gönülsüzdü. Ama Abbie'nin Harrow'un casusu olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Öyle olmasa bile kimin olduğunu biliyor olabilirdi. Bunu öğrenmenin tek yolu onunla iletişime geçmekti.

Yine de dikkatli olması gerekiyordu. Eğer Abbie bir Yeni Cumhuriyet casusuysa ve aralarında cadı sempatzanları varsa - sh daha önce onlardan biri olduğunu itiraf etmişti- Gideon onun ihbar edilmesini istemiyordu.

"Eskiden aristoları küçümserdin," dedi Abbie onun yanından. "Onların davetlerini reddeder ve partilerinden uzak dururdun."

Gideon hâlâ bunu yapıyor. Bir balo salonunda kibar bir konuşma yapmaktansa boks ringinde kaburgalarının kırılmasını tercih ederdi.

"Başka açılardan da senin tipin değil."

Kaşlarını kaldırdı. Bir yıldır görmediği biri için kız çok açık sözlü davranıyordu.

"Bir tipim olduğunu fark etmemiştim."

"Benim tanıdığım Gideon meydan okunmasından hoşlanırdı." Kahverengi gözleri, sanki ona karşı çıkmaya cesaret ediyormuş gibi Gideon'unkilerle buluştu. "Sürekli diken üstünde tutulmaktan hoşlanırdı. Benim tanıdığım Gideon karanlığa bakar ve onu yanında taşırdı."

İki mürettebat üyesi hızla yanlarından geçerek Abbie'yi yollarından çekmeye ve Gideon'a yaklaşmaya zorladı.

Sadece onun duyabileceği şekilde sesini alçalttı. "O da karanlığa bakamayan biriyle asla mutlu olamazdı."

"Peki Kerkenez yapamaz mı?"

Ona bir bakış fırlattı. "O çok tatlı. Ama senin dengin değil. Hareket eden bir hedefi vurup vuramayacağından çok, çamurlu bir eteği önemseyen türden bir kız."

Gideon kahkahasını gizlemek için öksürdü, Kızıl Güve'nin giysilerindeki kir için endişelendiğini hayal etmeye çalışıyordu.

"Eskiden ben de öyle düşünürdüm." Artık daha iyi biliyordu. Rune'un asla ulaşamayacağı derinlikleri vardı.

Rune'un gözlerini üzerinde bulmak için tekrar arkasına baktı. Bakışları birbirine takıldı. William ona ne söylüyordu?

Onu o adamla yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordu. Gidip onu geri getirmeliydi.

Ama buraya gelme nedeni de buydu: Abbie'nin kim olduğunu öğrenmek ve ona ne planladığını anlatmak, böylece eğer Abbie Harrow'un onu ihbar etmemesi için ikna edebilmek.

"En son konuştuğumuzda Mahkeme için çalışıyordun. Ne oldu peki? Buraya nasıl düştün?" -Mürettebat Geçidi'nin sıkışık odalarına göz gezdirdi- "buraya?"

Şimdi salonda motorun sesiyle yarışan farklı bir ritim yankılanıyordu. Daha melodik ve vahşi bir şey.

Müzik.

"Bürokrasiden rahatsız oldum."

Eğlence seslerine yaklaştıklarında Abbie onu bir kapıdan geçirip karanlık, sıcak, şamatalı ve insanlarla dolu bir odaya soktu. Bazıları kenarlarda durmuş içkilerini yudumluyor, bazıları masalarda kâğıt oynuyor, bazıları da odanın ortasında dans ediyordu. Abbie müziğin sesini duyabilmek için bağırarak zorunda kaldı.

"Gemilerde çalışmayı öneren Harrow'du. Eğer doğru gemiye binerseniz, her sabah farklı bir limanda uyanabilirsiniz. Deneyim kazanmak için Arcadia'da başladım. Ama bu haftanın sonunda kontratım bitecek ve daha büyük bir gemiye geçebilirim."

Gideon onu inceledi. Harrow'un adını bilerek mi söylemişti? Yoksa bu bir tesadüf müydü?

"Harrow'la en son ne zaman konuştunuz?" diye sordu grup boş bir iskambil masasına çöktüğünde.

"Başkente en son yaşadığımızda." Bu da yaklaşık bir hafta önceydi.

Onun için mi çalışıyorsun? sormak istedi ama böyle karışık bir ortamda buna cesaret edemedi. Onun casusu musun?

Abbie masaya oturdu. Eğer ona katılırsa, soramayacaktı. Ve sorması da gerekiyordu, çünkü eğer casus oysa, onu ihbar etmeden ya da -eğer öldürme emri aldıysa- Rune'a zarar vermeden önce ona ne planladığını anlatması gerekiyordu.

Gideon dönüp duran, tepinen dansçılara baktı.

"Abbie?"

Arkasını döndü.

Ona elini uzattı. "Benimle dans eder misin?"

Elini tutarken ağzının köşesi yukarı kalktı.

Onu dansçıların arasına götürürken Gideon, Rune'un hâlâ görüş alanında olduğundan emin olmak için baktı. O ve William, Abbie'nin diğer arkadaşlarıyla birlikte iskambil masasında değillerdi. Gideon odayı taradı ama ondan hiçbir iz yoktu. Rune'un onları takip edip etmediğini bile bilmediğini fark ederek yürümeyi bıraktı.

"Her şey mı?" diye sordu Abbie.

"I..." Bir daire çizerek duvarları, masaları ve dansçıları taradı. "Karımı gördünüz mü?"

"William'la samimi görünüyordu," dedi Abbie. "Eminim onunla ilgileniyordur."

Sesinde bir sınır vardı. Sanki başka bir şey demek istiyordu.

Gideon kaşlarını çatı, William'ın dün gece Rune'un kabinine girmeye çalıştığını ve ona şarap ısmarladığını hatırladı. Tek başına oturan güzel bir kızdı. Rune istemiş olsa bile Gideon onun ne istediği konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmamıştı.

Ama Rune'un kendisi de bir baştan çıkarma ustasıydı. Şüphesiz onun oyununu görebiliyordu.

Değil mi?

Gideon tereddüt etti.

Eğer yanılıyorsa, Abbie Harrow için çalışmıyorsa, o zaman casus hala serbestti, Rune ise

tehlikeden habersizdi.

Abbie'nin elini bıraktı.

"Özür dilerim. Onu bulmam lazım..."

Başkası yapmadan önce.

YİRMİ İKİ

RUNE

"Buranın sıcak olduğunu **söylemiştim!**" William motorun gürültüsünü duyabilmek için bağırdı. Çelik podyumdan indi ve spiral merdivenden inerek Rune'u kazan dairesinin derinliklerine götürdü. Kazanlardan çıkan buhar onlara doğru yükselip Rune'un tenini nemlendirirken, motorun şak şak şak sesleri yüksek sesle duyuluyordu. "Kaymamaya dikkat et!"

Rune küpeşteyi kavradı, Gideon'la arasına mümkün olduğunca mesafe koymak istiyordu. William'la birlikte gemi personelinin iş çıkışı partisi verdiği odadan çıkmış ve Gideon'u Abbie'nin elini tutup dansçıların arasına götürürken bulmuştu.

Bu manzara kalbini sıkan bir yumruk gibiydi.

Gideon Abbie'ye eski bir dostum demişti. Peki neden daha fazlası gibi görünüyordu?

Peki bu Rune'u neden bu kadar rahatsız etti?

Ve neden ona dans teklif etmemişti?

Bir keresinde ona, senin gibi bir kızın ayak takımıyla dans ederken yakalanmayacağını söylemişti.

Bana hiç sormazsa nasıl bilebilir?

İç geçirerek dikkatini William'a çevirdi.

"Yeni Şafak'ta onlarla birlikte mi savaştın?" Onlar aşağı inerken sesini duyurabilmek için sesini yükseltti. "Ash, Abbie ve Gideon'u kastediyorum."

Başını salladı ve merdivenlerden inmesine yardım etti. "Ben Kıtada büyüdüm. Ash ve Abbie'yle sadece burada, Arcadia'da tanıştım. Yine de anlattıkları hikâyelerden bazen kendimi oradaymışım gibi hissediyorum."

Rune sormaya korksa dilinin ucunda bir soru daha vardı.

Zorla söyledi: "Gideon ve Abbie o zamanlar sadece arkadaş değillerdi, değil mi?"

William yarı yolda bir an durakladı ve kadının yüzüne baktı. Başını iki yana salladı.

Rune başını salladı, bakışlarını bir sonraki merdivene indirdi ve aşağı inmeye devam etti.

Neden yalan söylesin ki?

Ama Gideon en başından beri yalan söylemişti: Kızıl Güve'yi yakalamak için ona aşıkmiş gibi davranmıştı.

Rune merdivenden indiğinde kendini bir dizi siyah kazanla karşı karşıya buldu; ateşçiler içlerine kömür atarken parlayan kırmızı ağızları açılıp kapanıyordu.

"Yoldan uzak durmaya çalış," dedi William elini Rune'un sırtına bastırıp onu ateşleri harlayan terli, kömür lekeli adamların yanından geçirirken.

Bölme ile kazanlar arasındaki geçidin kenarları kömürle yığılmıştı ve tepelerinde daha birkaç dakika önce yürüdükleri çelik podyum uzanıyordu.

Kaç kat aşağıdayız? diye merak etti, merdivenler ve boru tesisatından oluşan labirentin içinden yukarı bakarak.

Rune gemilere yabancı değildi; büyükannesinin gemicilik işi ona miras kalmıştı. Ama büyükannesinin gemileri rüzgâr gücüyle çalışıyordu. Bununla kıyaslanamaz bile.

Bir an için Gideon'u, Abbie'yi ve göğsündeki düğümü unuttu, onun yerine etrafındaki hareketliliğe hayret etti. Burada, yüzlerce makine tarafından ayakta tutulan devasa bir makinenin kalbinde yürüyordu.

binlerce parçadan oluşuyordu ve bunların hepsi günün her saati çalışan insanlar tarafından çalışır halde tutuluyordu.

Kendini hiç bu kadar küçük ve önemsiz hissetmemiştir.

"İnanılmaz, değil mi?" William onlar yürürken bağırdı.

Endişelenmeye başlasa da ona gülümsedi. Çünkü ipek eldivenlerinin altında Rune'un elleri terlemeye başlamıştı.

Dikkatli olması gerekiyordu. Kalçasında kanla çizilmiş bir büyü işareti vardı ve onu gizlenmiş halde tutuyordu. Cildi çok nemlenirse, işaret lekelenebilir ve illüzyon buharlaşarak onu açıkta bırakabilirdi.

Rune burada uzun süre kalamazdı.

"Aşağıda başka ne var?" diye sordu.

"Bu katta bir kargo ambarı var," dedi William, ateşçilerin önünden eğilerek. "Kazanların uzak tarafında."

Bir kargo ambarı.

Rune heyecanını dizginlemeye çalıştı.

Bu tam da umduğu şeydi. Eğer içeriye bakabilirse - geminin ambarları muhtemelen kilitli olduğu için

-Birkaç cadı kaçırmak için yer olup olmadığına karar verebilirdi.

"Bu mi? Yoksa başkaları da var mı?" Sorularının şüphe uyandırmasından endişe ederek ekledi: "Büyükannemin eskiden bir nakliye şirketi vardı. Gemiler beni büyülüyor."

Adam gülümseyerek onu şımarttı. "Başka ambarlar da var ama onlara sadece dışarıdan erişilebiliyor."

Kazan sırasının sonunda, bir sonraki stok ambarına giden küçük bir geçide girmek için döndüler.

Rune'un omurgasından aşağı bir damla ter aktı. Buradan bir an önce çıkması gerekiyordu.

"Onları ne zaman yüklüyorlar?" Bilmesi gereken tek bir şey vardı: personelin ambarlara ne zaman girip çıktığını.

"Kalkıştan birkaç saat önce. Cadı avcılarını bagajları kontrol ettikten sonra onları mühürlüyorlar."

Rune kaşlarını çatı. "Mühürlemek derken... kilitlemek mi? Anahtarla mı?"

"Onları kapaklarla kapatın," dedi. "Cıvatalı ve kalafatlı."

Evet. Bu talihsiz bir durumdu. Rune sihirle bir kapının kilidini açabilirdi ama insanlar fark etmeden bir kapağı açamazdı.

"Bu kattaki ambar sadece kömür ve gemi malzemeleri için kullanılıyor. Yani sürgülü değil." Rune'u şaşırtarak onun elini tuttu ve dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "Araştıralım mı? Yoksa kocanın yanına dönmeyi mi tercih edersin?"

Başparmağı parmak eklemlerini sıyırdı. Bu samimi jest karşısında şaşırarak Rune başını kaldırdığında adamın gözlerinin sözsüz bir soru sorduğunu gördü.

Güven bana. Gideon'un sesi zihninde yankılandı. Ben bir erkeğim. Onun ne istediğini biliyorum.

Gideon haklı mıydı? William onu buraya baştan çıkarmak için mi getirmişti?

Rune onun ellerine baktı, huzursuz hissediyordu.

Ama eğer bu onu kargo bölümüne sokacaksa...

Araştırmak için başka şansım olmayabilir.

Başka ne seçeneği vardı ki? Arcadia'ya cadı kaçırmak istiyorsa, o kargo ambarının içini görmesi gerekiyordu. Bunu yapmak için de oyun oynaması gerekiyordu.

Zor olmayacaktı; bu onun mükemmel bir oyundu.

Rune kirpiklerinin arasından ona baktı. "Eminim kocamın gittiğimden haberi bile yoktur."

William'ın ağzının kenarı kalktı. "O zaman hadi-"

Arkalarında bir ses gök gürültüsü gibi kükredi. Motorun gürültüsünden daha yüksek.

"Karımla ne halt ettiğini sanıyorsun?"

William irkildi.

Rune döndüğünde Gideon'un buharın içinden fırlayarak onlara doğru geldiğini gördü. Devasa gövdesi dar sokağı dolduruyordu ve gözleri öfkeden simsiyahtı.

Gideon William'a doğru hamle yaptı, ceketinin yakalarından tuttu ve onu bölme duvarına doğru itti. William çarpmanın etkisiyle irkildi.

"Dur!" Rune, daha fazla zarar vermeden Gideon'un kolunu yakaladı. "O sadece-"

"Ve sen." Gideon, William'ın elini bırakmadan ona karanlık bir bakış fırlattı. "Aklından ne geçiyordu? Buraya yalnız gelmeyi mi? Onunla mı?"

Sizi bu adam hakkında .

Ama kızmaya ne hakkı vardı ki? Rune onun gerçek karısı değildi. Onunla evli olma fikrinin kendisini dehşete düşürdüğünü açıkça belirtmişti.

Ve bütün akşam Abbie'yle flört etmişti. İkincisi ellerini sıkmasına neden oldu.

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısınız?" Rune William'ın kolunu tuttu ve onu Gideon'un elinden çekti. "Neyin var senin? Sadece beni gezdiriyor."

"Doğru," dedi William masumca ellerini kaldırarak. "İşimiz bittiğinde onu hemen geri getireceğim. Söz veriyorum."

"Onu hiçbir yere götürmüyorsun." Gideon'un elleri yumruk olmuş, Rune'unkileri yansıtıyordu. "Benimle geri dönecek."

Rune kollarını kavuşturdu. "Senin gibi iğrenç davranan bir adamla hiçbir yere gitmem."

"Kocan olarak ısrar ediyorum." Ona doğru sinsice yaklaştı ve ona uzandı.

"İstediğin kadar ısrar et," dedi Rune, onun elinden kurtulup dönerek. "Reddediyorum."

Şimdi onun üzerinde duruyordu. Başı eğikti. Birkaç santim uzakta. Birbirlerine ateş püskürürken bakışları onunkilere dikilmişti.

"Dinle, seni iblis: Gerekirse seni buradan taşıyım ve bunu biliyorsun."

"Ben de tam olarak bunu diyorum!"

William boğazını temizledi. "Bunun gerçekten olduğunu sanmıyorum-"

Gideon bakışlarını Rune'dan ayırıp yanlarındaki adama dik dik baktı. "Defol git buradan. Seni duvardan daha kötü bir şeyin içine atmadan önce."

Rune gözlerini devirdi.

Ama William'a baktı. "Sen git. Ben gelirim."

Gideon onun gidişini izledi. Ancak William buharın içinde kaybolduğunda öfkesini tekrar Rune'a yöneltti.

Sıcaklığı onu yaktı.

"Büyüyle kafayı mı yedin sen? Burada ne yapıyorsunuz?" Sanki ilk kez görüyormuş gibi etraflarına baktı. "Sana ona güvenmemeni söylemiştim..."

Bir şeyin farkına vardığında gözleri kısıldı. "Merhametli Eskiler. Bu planınızın bir parçası, değil mi?

Arcadia'yı cadılarınızı Cumhuriyet'ten kaçırmak için kullanacaksınız. Bu yüzden buradasınız."

Rune'un yüreği ağzına geldi. Bu kadar şeffaf mıydı?

Ona mı? Görünüşe göre evet.

"İnanılmazsın." Gideon geri çekildi ve bir elini kabaca saçlarında gezdirdi. "Ben de senden faydalanmaya çalıştığımı düşünüyordum. Ama tam tersi oldu, değil mi? Onu kendi amaçların için kullanmak üzere buraya çektin."

Tamam, bu çok uzaktı.

Rune kendini onun öfkesinden korumaya çalışarak sarıldı.

"Evet, Gideon. Bu benim: büyük bir baştan çıkarıcı."

Bu konuşmadan yeterince sıkılmıştı. Etrafından dolaşmak için harekete geçen Rune, William'ı partiye kadar takip etmeye başladı.

Adam onun önüne geçerek dar sokakta ilerlemesini engelledi. "Bunu sanki doğru değilmiş gibi söylüyorsun."

İçini bir öfke dalgası kapladı. Onu itmek istedi ama ne kadar güç kullanırsa kullansın onu yerinden kımıldatamayacaktı. Bu onu sadece zavallı gösterecekti.

"Bırakın geçeyim!"

Bu kez ona doğru uzandığında Rune kaçacak kadar hızlı değildi. Onu kendine doğru çekti, bileğini sıkıca kavradı. "Senin için endişelendim. Daha iyi bilmem gerekirken, bir cadının tuzağına düşmenden korktum." Bakışları kızın yüzünde gezindi. "Kızıl Güve sadece av gibi davranır. Gerçekte o bir avcıdır."

Kelimeler canımı yaktı. Ama elbette onu böyle görüyordu. Rune onun gibi insanlardan kurtulmak için ne gerekiyorsa biri değildi. Gideon'a göre Rune zalim bir cadıydı. Tehlikeli bir baştan çıkarıcıydı. Usta bir manipülatör.

Tıpkı Cressida gibi.

Sesi alçaktı. Sertti. "Beni bir kez daha aptal yerine koydun."

Onun pençesine yakalanan Rune kurtulmaya çalışmaktan vazgeçti ve bakışlarını kaçırdı, artık onun bakışlarıyla buluşamıyordu. Bunun doğru olmaması, onu buraya getirenin William olması önemli değildi. Gideon görmek istediğini görecekti.

Bir adım daha yaklaştı, tüm havayı kapladı. Zaten bunaltıcı olan ateşini yükseltti.

"Kendin için söyleyecek hiçbir şeyin yok mu Rune?"

Neden bu kadar basit bir şey -adını söylemesi- onu milyonlarca parçaya bölmekle tehdit ediyordu? Onun üzerindeki etkisinden nefret ediyordu. Bunu tersine çevirebilmeyi diledi. Keşke o da onun yarısı kadar acı çekseydi.

"Gururunuzu mu incittim Kaptan Sharpe?" dedi, kendisini incittiği gibi onu da incitmeyi umarak. "Kişisel bir şey değildi. Dediğiniz gibi: Ben herkesi kullanırım."

Bileğini çekip kurtarmaya çalıştı. Ama adam onu sıkıca kavradı.

"Bazen bunun için seni affedebileceğimi düşünüyorum - değerli cadılarını kurtarmak için beni kullandığın için. Bunu anlayabilirim. Ama affedemeyeceğim, asla anlayamayacağım şey, başından beri kardeşime aşıkken beni kendine nasıl aşık edebildiğin."

Rune onun gözlerinin içine baktı. Bakışları yoğundu. Bir duygu fırtınasıydı. Onu ilk kez böyle bir şeyle suçlamıyordu. Bu kez onunla birlikte kapana kısılmış olan Rune, bu suçlamayı karşılıksız bırakamazdı.

" bir şey değildi."

"Hala onun yüzüğünü takıyorsun!"

Öfke ondan yayılıyordu. Bu durum Rune'u şaşırttı ve onun öfkesinin en kötüsünü içinde tuttuğunu hissetti. Ve öfkeden daha derinde: acı. Gerçek acı.

Rune kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Seni umursamayan birine zarar veremezdin... değil mi? Ve Gideon Rune'u umursamıyordu, gerçek Rune'u değil. Cadı olan değil.

Boştaki eli ona dokunmak istercesine havaya kalktı, sonra yerine kenetlenerek yanına döndü. "Lanet yalanlarından nefret ediyorum."

Onun yalanları mı? Peki ya onun yalanları?

"Gerçeği mi istiyorsun?" Kendi acısı, patlamaya hazır bir volkandan çıkan buhar gibi kabardı. "Gerçek şu: İsteseydin seninle gözümü kırpmadan evlenirdim. Ne olduğumu anda beni katillerime teslim edeceğimi -ya da kendin öldüreceğini- bile bile seninle evlenirdim. İşte bu kadar zavallıyım, Gideon! İşte bu kadar çaresizce senin olmak istedim!"

Gözleri kızın yüzünü ararken kaşları çatıldı. "O zaman neden kardeşime evet dedin?"

"Çünkü beni seviyordu! Çünkü ölmemi istemedi!

Bu alabileceğim en iyi teklifti!"

Bu kez kendini kurtarmaya çalıştığında Gideon bıraktı. Tökezleyerek birkaç adım geri gitti ve eldivenli eline baktı. Alex'in yüzüğünü taşıyan eline.

Çıkarmaya korkuyordu. Sanki çıkarmak onun şerefini lekeleyecekmiş gibi.

Keşke senin olsaydı, demek istedi Gideon'a. Keşke bana verseydin.

Ama bunu söylemek Alex'e büyük bir ihanet .

"Kardeşini sevdim," dedi onun yerine. "Ama sadece bir arkadaş olarak. Sevgili bir arkadaş. Belki sonunda daha fazlası olabilirdi. Belki de bu onun için adil değildi. Ama..."

Bunu düşündüğü için kendini suçlu hissediyordu ama bazen Alex'in Rune'un var olmayan bir versiyonuna aşık olup olmadığını merak ediyordu.

Crimson Moth'u tanıyorum. Ve o kafese kapatılmış bir şey değil.

Alex'in yanlış anladığı şey buydu: Rune'a sakın ve rahat bir hayat vermek istemişti. Ve Rune bir an için kendisinin de bunu istediğini düşünmüştü. Ama içten içe, Alex'le yaşayabileceği huzurlu geleceğin onu asla tatmin etmeyeceğini biliyordu. Tam olarak değil.

Rune'un ruhunun bir kısmı -belki de büyük bir kısmı- macera arzuluyordu. Meydan okumayı arzuluyordu. Biraz tehlikeden hoşlanıyordu.

İyi ya da kötü, Rune'un yaşadığını hissetmek için bunlara ihtiyacı vardı. Alex onun güvenli ve kolay bir hayat yaşamasını isterken -farkında olmadan- Rune'un daha az kendisi olmasını istiyordu.

Eldivenini çekiştirerek çıkardı. Yüzüğü parmağından kaydırarak Gideon'a doğru yürüdü, elini tuttu ve gümüş kordonu avucuna bastırdı. Gideon'un parmakları yüzüğün etrafına dolandığı anda rahatladı. Üzerinden bir yük kalkmış gibiydi.

"Alex için sadece bir kızdım." Eldivenini geri çekerek uzaklaştı. "Sevilecek, değer verilecek ve uğruna savaşılacak biri. Bu yüzden ona evet dedim."

Gideon'un çenesindeki sinir kasıldı.

"Ben senin için bir kız değilim, değil mi? Ben bir cadıyım ve hep öyle kalacağım. Nefret edilecek ve avlanacak bir şey. El üstünde tutulacak ya da korunacak değil. Sevilmem."

Rune onun inkâr bekledi. Onunla çelişmesini.

Ama o sadece orada durdu, sessiz ve metanetli. Zaten bildiği şeyi doğruluyordu.

Ne kadar aptalım.

Rune onun etrafından dolaşarak merdivenlere doğru koştu.

YİRMİ ÜÇ

GIDEON

RUNE bir **haklıydı**: O sadece bir kız değildi. Onun için değildi.

O bundan çok daha fazlasıydı.

Rune bir idman partneriydi. Birlikte dövüşülecek ve hayranlık duyulacak biri. Eşleşecek biri.

Rune bir güçtü. Gideon'un zar zor ayak uydurabildiği bir güç.

Onun peşinden gitmek ve ona söylemek istiyordu. Sorun şuydu... şey. Bir sürü sorun vardı.

Gideon yumruğunu kaldırdı ve avucunda duran yüzüğü ortaya çıkarmak için açtı. Annesinin evlilik yüzüğü.

Bana sorsaydın, anında evlenirdim.

Eskiler ona yardım ediyor.

Bunun doğru olmasını istiyordu ama mantıklı gelmiyordu. Bir cadı avcısı olmasaydı bile, ezeli düşman olmasalar bile, Gideon'un Rune'a verebileceği hiçbir şey yoktu. O bir askerd; o ise bir varis. Rune soyluydu.

Ve geçmişte beni kandırdı.

Rune şu anda onu kolayca kandırıyor olabilirdi. Ona en son inandığında, yalanları onu fena halde yakmıştı.

Peki ya yalan söylemiyorsa?

Elini alnında gezdirdi. Bu bir şeyi değiştirdi mi?

Her şeyi değiştirdi mi?

Kazanların sıcağında Gideon yakasını gevşetip kollarını sıvadı ve düşünmeye çalıştı. Ona güvenmemek için sahip olduğu tüm nedenleri gözden geçirdi. Hatta ondan nefret etmek için.

Kızıl Güve olarak kimliğini saklayarak beni kandırdı.

Ama Gideon bunun için onu pek suçlayamazdı. Konumları ters olsaydı o da aynısını yapardı.

Ve Gideon da onu kandırmıştı.

Kendini Alex'le nişanladı.

Çünkü Alex olduğu şeyden nefret etmiyordu. Çünkü Gideon'la birlikte olmak ölüm fermanı olurdu. Onu arındırılması için teslim ettiği anda bunu açıkça belirtmişti.

Cressida'nın kalkmasına yardım etti.

Ancak Rune'a göre arkadaşı Verity'nin aslında kılık değiştirmiş bir cadı kraliçe olduğunu bilmiyordu. Yalan mı söylüyordu? Muhtemelen. Ama Gideon Cressida'yı çok iyi tanıyordu ve kesinlikle bunu yapabilecek kapasiteden çok daha fazlasıydı.

Ona karşı elinde tuttuğu kanıtlar iskambilden bir ev gibi yıkılıyordu.

Peki, geriye ne kaldı?

Rune Cressida'dan nefret etse bile, onu desteklemek için nedenleri vardır.

Cressida, Rune gibi cadıların artık avlanmayacağı bir dünyayı yeniden kuracaktı. Yeni bir Cadılar Saltanatı istemek için her türlü sebebi vardı. Gizlice Cressida için çalışıyor ve Gideon'a dışlerinin arasından yalan söylüyor olabilirdi.

Ya Rune ve Cress bir anlaşma yapmış olsalardı? Ya Cressida tahtını, dirilen kız kardeşlerini ve adayı kontrolü altına aldıktan sonra Soren'den kurtulup Rune'un onunla evlenme ihtiyacını ortadan kaldırıyorsa? Tüm bunlar özenle hazırlanmış bir oyun olabilir.

Bana sorsaydın, anında evlenirdim. İşte bu kadar umutsuzca senin olmak istedim.

Buharın içindeki Rune'u düşündü, gözleri parlıyor, yüzü kızarıyor, saçları çözülüyordu. Onu kollarına alıp öpmekten başka bir şey istememişti. Sözleriyle söyleyemediklerini ona ağız ve elleriyle anlatmak.

Gideon dişlerini sıktı. Yumruklarını duvara bastırdı.

Hayır.

Rune'u sevmek, onu ilk seferinde kandırmasını sağlayan şeydi. Eğer ona inanmaya -onun kendisini sevdiğine, ona layık olabileceğine inanmaya- dair bu naif arzuyu ortadan kaldırmazsa, Cressida'nın Yeni Cumhuriyet'te kötülüğü yeniden iktidara getirmesini asla engelleyemezdi.

O ve Rune savaş halindeki düşmanlardı. Rune, Cressida'yı yok etmenin anahtarıydı ve Cressida'nın yok edilmesi gerekiyordu. Pazarlık yapmak için ona rehine olarak ihtiyacı vardı. Planına sadık kalması gerekiyordu. Daha fazlası değil.

Rune'un onu tekrar zayıflatmasına izin veremezdi. İstese bile.

★ ★ ★

Partiye yaklaşırken **GIDEON'un içini bir huzursuzluk kapladı.** Kemancıların neşeli, sürükleyici ritmi ve gürültülü, sırttan dansçılar onun karanlık ruh haliyle çelişiyordu. Dişlerini sıkmasına neden oluyorlardı. Gideon bir an için eğlenceye katılmak yerine kulübelerine dönmeyi düşündü.

Ama hâlâ serbestçe dolaşan bir casus vardı. Ve onlar kendisini ya da daha kötüsü Rune'u bulmadan önce onları bulması gerekiyordu.

O da odaya girdi.

Gideon onu hemen gördü. Her zaman kuzeyi bulan bir pusula gibi. Gözleri Rune'a takıldığı anda, Rune jartiyerli genç bir adamla dans ettiği kalabalığın ortasından başını kaldırıp ona baktı.

Gideon bir anda onun sarhoş olduğunu ve ağladığını hatırladı, gri gözlerinde boş bir bakış vardı. Kadın

Şimdi ne sarhoştı ne de ağlıyordu, ama gözlerindeki bakış aynıydı.

Gideon onun bakışlarının tuzağına yakalanmıştı. Rune'un gözleri ona her zaman bir fırtınayı hatırlatırdı. Gök gürültüsü ve şimşek birbirine karışmış gibiydi.

Ama ...

Bekle.

Bir dakika önce gözleri mavi, saçları buğday rengindeydi.

Artık gözleri griydi ve saçları doğal çilek sarısına .

Büyüsü bozuluyordu. Ve hiçbir fikri yoktu.

Gideon polis memurlarının kapıları çalıp gemideki her yolcuya Rune'un resminin bulunduğu bir madalyon gösterdiğini hatırladı.

Bu odadaki herkes onu tanıyabilir.

Gideon dansçıların arasından geçerek, itilip kakılarak ve küfürler yiyerek ona doğru ilerledi.

"Affedersiniz," dedi geldiğinde, araya girerek. "Kız arkadaşımı ödünç almam gerekiyor."

Genç adam itiraz etmeye başladı, Gideon'a şöyle bir baktı ve "Hepsi senin" der gibi bir hareketle uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Rune. Gideon parmaklarını onun saçlarında gezdirdi.

"İllüzyonun..."

Rune eline baktı, gül sarısı teller avucunun içinde süzülüyordu. Yüzü soldu.

Parmaklarını eldivenli parmaklarının arasından geçirdi. Biri fark etmeden önce onu buradan çıkarmaları gerekiyordu.

Birisi zaten sahip değilse ...

Gideon odaya göz gezdirdi, Ash, William ve Abbie'nin diğer arkadaşlarının bir kart masasının etrafında oyuna daldıklarını gördü. Abbie onlarla birlikte değildi.

Nerede o?

Rune'u çıkışa doğru çekştirerek taramaya devam etti. Ama dikkati kapıya sabitlendiğinde adımları durdu.

Rune onun arkasında dondu kaldı.

Gemideki her yolcuyu sorgulayan ve Rune'un yüzünü tanıyıp tanımadıklarını soran subaylar şu anda odaya giriyorlardı.

Kahretsin.

Gideon Rune'a dönerek onu görüş alanından çıkardı.

"Etrafta bu kadar çok insan varken yeniden yapamam." Rune onu dönen dansçıların karmaşasına geri çekerken elini sıkıca kavradı.

Başını salladı, düşünceleri uğulduyor, bir plan bulmaya çalışıyordu. Odayı tekrar taradı, farklı bir çıkış aradı ama bulamadı.

"," dedi Rune, omzunun üzerinden bakarak.

İyi değil.

Gideon kendini ikisiyle Rune arasında tutamadı. Bakışları odanın öbür ucundaki karanlık bir köşeye takıldı. Eğer onu oraya götürebilirse, büyüü orada yeniden yapabilirdi.

Şarkı sona erdi.

Nefes nefese kalan ve kahkahalar atan dansçılar dans etmeyi bıraktı ve dönen etekleri durdu. Rune ve Gideon'u açıkta bırakarak dağılıp gitmeye başladılar.

Memurlar tarafından görülüp tanınmasına saniyeler kalmıştı. Bu gerçekleştiğinde, Gideon tutuklanacaktı. Gemi geri dönecekti. Doğruca bir Caelisian hapisanesine ya da daha büyük olasılıkla Cressida'ya götürülecekti.

Daha da önemlisi, Rune onu öldürmek için gönderilen casusa maruz kalacaktı. Onu avladığını bile bilmediği bir casus.

Gideon'un bir şekilde bu odadaki herkesi Caelis'ten kaçırılan cadı Rune Winters'ı ve onu kaçıran cadı avcısını görmediklerine inandırması gerekiyordu.

onun ölmesini istedi. Yeni evli bir çiftten başka bir şey görmemelerini sağlamalıydı.

Rune'un başı döndü, bakışları subaylar arasında gidip geliyordu. "Gideon..."

Siktir et.

Rune'un yüzünü ellerinin arasına alıp bakışlarını kendi yüzüne çeken Gideon, günlerdir yapmak istediği şeyi yaptı. Onu tuvalette ağlarken bulduğundan beri.

Ellerini kızın saçlarının arasına soktu ve onu öptü.

Rune, avcının nişangâhındaki bir geyik gibi gerildi.

Benimle kavgaya etme, bebeğim.

Onu yatıştırmak için başparmağını çenesinde gezdirdi. Bunu gerçekmiş gibi göstermesine yardım etmesi için ona ihtiyacı vardı. En azından bir sonraki şarkı başlayana ve gölgelere kaçana kadar.

Ya okşaması işe yaradı ya da Rune bunu anladı çünkü rahatladı. Sonra tekrar öptü, dudakları Rune'unkilerin altından ayrıldı.

Sanki son birkaç aydaki ihanet hiç yaşanmamış gibiydi.

Gideon birdenbire bunu yapmayı neden bıraktıklarını anlayamadı.

Ellerindeki saçlarını özlemişti. Sıcak, tatlı ağzını özledi. Dokunuşunun altında tereyağı gibi erimesini özlemişti. Tüm varlığı onun için acıyordu. Dudaklarının her dokunuşu, vücudunun her baskısı onu ölümcül bir ateşe daha da yaklaştırıyordu. Daha önce onu yakmış olan ve yine yakacağından şüphelendiği bir ateşe.

Kollarını onun boynuna dolayan Rune, ona doğru eğildi. Ona bu duygunun ne kadar karşılıklı olduğunu anlatıyordu. Bu isteğinde yalnız olmadığını.

Eğer bu zayıflıksa, zayıf olmak istiyordu. Eğer bu günahsa, cehennemde lanetlensin.

Rune'u öpmek yeniden hizalanmak gibiydi. Öncesi vardı, her şey ekseninden kaymışken. Ve sonrası vardı, ne zaman

her şey sabit ve doğruydu.

Bir sonraki şarkı başladığında, Gideon onu geriye doğru yönlendirmek için kalabalığı siper olarak kullandı, dansçıların arasından geçip karanlık köşeye doğru ilerlerken onu öptü ve duvara yasladı.

Burada, karanlığın içinde saklanıyordu. Uzaklaşmalı ve büyüü yeniden yapmasına izin vermeliydi.

Bunun yerine başını geriye yatırdı ve onu daha sert öptü.

Bu gerçek mi? diye sordu ağzı. Sana güvenebilir miyim?

Ama Rune'un ağzından bir cevap çıktıysa bile bunu çözemedi.

o.

Hararetli elleri birbirlerinin üzerinde kayıyordu, sanki ikisi de kontrolünü tamamen kaybetmişti. Onunla yapmak istediği şeyler

...

Onu kulübelerine geri götürmek istedi. Onu yataklarına yatırmak istedi.

Aranıyor ...

Acı içinde patladı. Sıcak, keskin ve dayanılmaz. Yara izinden başlayarak, patlamış bir bomba gibi dışarıya doğru sekti.

Gideon nefes nefese kaldı.

Benim olduğundan emin olmalıyım. Cressida'nın sesi yankılandı, bir rüyayı parçalayan bir kabus gibi. Yalnız benim.

YİRMİ DÖRT

GIDEON

CRESSIDA'NIN BÜYÜSÜNÜN KOKUSU havada yanıyordu. Canlı bir şekilde, onun ateşten damgayı çekip çıkardığını ve etini onunla yaktığını hatırladı; derisinin içine gizlenmiş laneti harekete geçirdiğini hatırladı.

Gideon'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Avuçlarının altında duvara yaslanmış olan Rune değildi; Cressida'ydı. Cressida'nın dudakları onun öpücükleriyle şişmişti; Cressida'nın saçları onun elleriyle dağılmıştı.

Geri çekilerek kendini ondan uzaklaştırdı. Ürperirken kalbi boğazında güm güm atıyordu. Neredeyse belindeki silaha uzanacaktı ama tam zamanında kendini durdurdu.

Çünkü teması kestiği anda acı ve onunla birlikte onu istismar eden kız da yok oldu.

Gözlerini kırıştırdı ve karşısında yine Rune duruyordu, illüzyonu tamamen kaybolmuştu. Dudakları şokla aralandı. Gri gözleri acıyla dolmuştu.

Ama bu doğru muydu? Bir an için bilemedi. Karşısında duran Cressida olabilir miydi? Bir kızın kimliğini ilk kez çalıyor olamazdı.

Rune onu iterek geçti ve kalabalığın içinde kayboldu.

Hayır. Titrek bir eli saçlarında gezdirerek kendine geldi. Cressida ve Rune'u karıştırmak imkânsızdı. Zehir ve panzehiri kadar farklıydılar.

Gideon bilirdi. Bundan emindi.

Aralarındaki casusu hatırlayarak Rune'un peşinden gitti ama onu çabucak arbedede kaybetti. Diğer taraftan çıktığında odayı taradı. Ondan geriye kalan tek iz, büyü'nün en zayıf kokusuydu. Artık tanıdığı bir kokuydu bu: denizden gelen bir esinti gibi.

Rune'un büyü'sü.

Koridora yöneldi ama koridor boştu.

Damgası zonkladı. Acının şokuyla tüm vücudu titredi. Cressida'nın sözlerini hatırlamaya çalışarak gömleğinin üzerinden sızlayan yara izini ovuşturdu.

Seni damgaladığım gün burada bir şey bırakmıştım. Uzun zaman önce etkinleştirmek istediğim ama bir türlü fırsat bulamadığım bir büyü.

Gideon o zamandan beri Rune'a dokunduğu zamanları hatırladı. Eldivenli elini tutuşunu. Elbisesinin düğmelerini açarken. Ayakkabılarını çıkarışını.

Hiç ten tene temas olmadı... Ta ki bu geceye kadar.

Bu gece, onun yüzünü avuçlamıştı. Parmaklarını çenesinde gezdirdi. Ağzını öptü.

Birdenbire Cressida'nın lanetinin ne yaptığını anladı. Ve ondan hiç bu kadar nefret etmemişti.

YİRMİ BEŞ

RUNE

RUNE odanın öbür ucundaki terk edilmiş **bir** kart masasının **altına çökmüştü**, kalbi çılgınca çarpıyor, yüzü sıcaktan parlıyordu. Hayalet Gezgin büyüsünün tek izi olan kıpkırmızı bir güve işareti başının yanında havada dalgalanıyordu.

Gideon'un dansçıların ve kart oyuncularının arasından geçerek onu aramasını izledi. Polis memurlarını göremiyordu ama hâlâ odada olduklarını varsayıyordu. Kimse masaların altına bakmadığı sürece güvendediydi. Tek umudu, personel gecenin sonunda onları kaldırmadan önce büyüsünün bozulmamasıydı.

O öpücük...

Bu, dış görünüşlerini güçlendirmek için bir yol olarak başlamıştı ama hızla daha fazlasına dönüştü. Rune kontrolünü kaybetmişti, üstesinden gelmişti.

Ona sadece dokunarak yaptığı şeyler...

Kısa bir süre için Gideon için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşünmüştü. Onun kendisini arzuladığı gibi Gideon da onu arzuluyordu. Ama sonra bir şeyler değişti. Rune yumuşarken, Gideon sertleşmişti. Bu çok açıktı. İnkâr edilemezdi. Gideon tiksintiyle geri çekilmişti; bunu yüzünden açıkça görebiliyordu.

Çünkü ben bir cadıyım.

Ve ondan etkilenmiş olsa da, onun ne olduğunu hatırladığı anda, tiksintisini bastıramadı. Onu öpmekten ne kadar hoşlanacağı önemli değildi; kadın ondan iğreniyordu.

Dünyadaki onca erkek varken, neden onu asla ama asla sevmeyecek birine aşık olmak zorundaydı?

Neden bu duyguları vurup öldüremiyordu?

Saklandığı yerden Gideon'un salona doğru adım atışını izledi. O gittiği anda biraz daha rahat nefes aldı.

Abbie onu takip edene kadar.

Rune'un gözleri kızı takip etti. Bu iki eski arkadaşın aslında hiç de öyle olmadığını anlayınca göğsü sıkıştı. Birbirlerinden uzak duramamalarına bakarak, birinin ya da her ikisinin de yeniden arkadaştan daha fazlası olmak istediği sonucuna vardı.

Rune gözlerini kapattı. Bu duyguları yok edemeyebilirdi. Ama onlardan kaçabilirdi.

O da öyle yaptı.

İskambil masasının altından sürünerek çıktı ve gürültülü odada görünmeden ilerledi. Kazan dairesine gidecek ve başladığı işi bitirecekti. Bu kez Gideon onu durdurmayacaktı.

YİRMİ ALTI

GIDEON

RUNE KABİNLERİNDE DEĞİLDİ. Gideon sadece ondan kaçmak için görünmezlik büyüsünü kullandığını varsayabilirdi. Bulunmak istemiyorsa, onu bulamazdı.

Fıçı tahtası duvardaki, yüzeyi yaşlılıktan bulanıklaşmış aynaya döndü. Gömleğini çıkararak göğsündeki yara izine baktı. Yara izi hâlâ kor kırmızısıydı ve dokunulduğunda sıcaktı.

Gideon, parmakları boğazını okşarken Rune'un çıkardığı o küçük sesi hatırladı. O sesi düşününce vücudundaki her kas gerildi. Onun boğazını. Onu.

İstese bile asla Rune'la birlikte . Cressida bundan emin olmuştu.

Yumruğunu camın içine sokmak istedi. Tırtıklı bir parça koparmak ve damgayı derisinden kesip çıkarmak. Tam bunu yapmak için odada Rune'un döküm bıçağını aramak üzereydi ki kapı çalındı ve onu durdurdu.

Rune olabileceğini umarak kapıyı açtı. Gelen Abbie'ydi.

Kumral bukleleri omuzlarına dökülmüştü ve beyaz bluzunun yarısı pantolonunun içine sokulmuştu.

Bu iyi bir zamanlama değildi. Ama Rune'la tartıştıktan sonra bulmaya gittiği ilk kişi Abbie'ydi. Şimdi burada olduğuna göre, Harrow'un casusu olup olmadığını sorma fırsatını da kullanabilirdi.

Abbie odaya girip kapıyı arkasından kapattı ve Gideon'u bir adım geri atmaya zorladı.

"Konuşmamız gerek," dedi.

Başını salladı ve odanın çok daha büyük olmasını diledi -ilk kez değil-. "Anlaştık."

"Bu bir tesadüften fazlası olmalı, değil mi? Sen ve ben. Arcadia'da. Buradan ayrılmadan önceki son hafta ve sen ortaya çıkıyorsun. Bu garip değil mi?"

Bu iyi bir şeydi. Sonunda birbirlerine karşı açık olabilirlerdi. Ama adam ona Harrow için çalışıp çalışmadığını soramadan Abbie devam etti: "Söylemem gereken şeyler var, Gideon. Ve bunları şimdi söylemezsem, her zaman pişman olacağım."

Kaşlarını çatı. "Ha?"

"Onunla evlenme nedeninizin ne olduğu umurumda değil - beladan kurtulmak, bir skandalı düzeltmek için - size yardım edebilirim. Seni bundan kurtarabilirim. Yıllardır para biriktiriyorum ve ... imkanlarım var. Seni bu belaya bulaştıran borçlarını kapatabilirim."

Gideon'un kaşları çatıldı. Borçlar mı? "Sen neden bahsediyorsun?"

Abbie aralarındaki boşluğu kapattı ve onun elini tuttu. "Benimleyken rol yapmak zorunda değilsin."

Aşağıya baktığında Abbie'nin parmaklarının kendi parmaklarıyla birleştiğini gördü. "Abbie, ne-"

Birdenbire ayak parmaklarının üzerinde yükselmeye başladı. Ve dudaklarını onunkilere bastırıyordu.

Vay be. Tamam. Bu Gideon'un düşündüğü yere gitmiyordu.

Kendini geri çekip onu yönlendirmek için her ne yaptıysa özür dilemek üzereydi ama aklının bir köşesinde yanan bir soru vardı.

Lanet geçecek mi?

Bunu tetikleyen sadece Rune mu? Yoksa herkes tetikleyebilir mi?

Abbie'nin boynunu kavradı ve onu geri öptü.

Saniyeler hızla akıp geçti. İsyandan sonraki eski anılar su yüzüne çıktı. İkisi birlikte. Ama görüntüler bulanıktı. Bir zamanlar okuduğu ama unuttuğu bir kitap gibi.

Gideon hiçbir şey hissetmedi: ne kabaran bir yara izi, ne de dayanılmaz bir acı.

Rahatlaması gerekirdi ama olmadı. Çünkü başka bir şey de hissetmiyordu. Bastırılmaz bir susuzluk yok. İki ruhun kaynaşması yoktu. Abbie'yi öpmek Rune'u öp hiç benzemiyordu. Birincisi sadece ikincisini istemesine neden oluyordu.

Böyle mi olacaktı? Rune onu tamamen mahvetmiş miydi?

Bu kadar yeter.

Gideon Abbie'nin kollarını tuttu ve onu bir adım geriye itti. Gözlerini açtı, şaşkın görünüyordu.

"Harrow'un bu gemiye yerleştirdiği casus sen misin?"

Abbie'nin kaşları çatıldı. "Ne?"

"Gemide Rune Winters adında bir cadıyı arayan bir casus var. Harrow için çalışıyorlar."

"I..." Başını iki yana salladı. "Sana söyledim: Tüm bunlardan kaçtım."

Yalan söyleyemeyecek kadar şaşkın görünüyordu. Ama o değilse, başka kim olabilirdi?

"Casusun kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Arcadia limana en son geldiğinde Harrow'la konuştuğunuzu söylemişsiniz."

"O ve ben iş hakkında konuşmadık." Abbie ondan bir adım uzaklaştı. "Az önce söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı? Sen ve ben hakkında?"

Gideon nefesini tuttu. Kaba davranıyordu.

"Abbie. Seninle bir zamanlar her ne yaşadıysak, geçmişte kaldı." "O zaman neden beni geri öpüyorsun?"

Gideon yara izine dokundu. "Özür dilerim. Bir soruya cevap vermem gerekiyordu."

Sesi titriyordu. "Ama... mecbur kalmadıkça neden onunla evlenesin ki?"

Bu gerçek bir evlilik değil.

Söylemesi gereken buydu. Ama kazan dairesinde ona içini döken Rune'u düşünüyordu.

"Nedenmiş o?" diye mırıldandı.

Şaşırmış bir halde, dönüp odadan kaçmadan önce bir adım daha geri attı.

Gideon iki elini yüzünde gezdirdi. Merhametli Eskiler. Kendini bu karmaşanın içine nasıl sokmuştu?

Doğru ya.

Rün.

Rune onu bu belaya bulaştırmıştı. Hala kayıp olan Rune. Görünmezlik büyüsü onu sakladığı sürece güvende olacaktı. Ama önceki illüzyonunun etkisi geçmişti. Bu da olabilir. Ve eğer kızıl güve imzası bulunursa...

Sıkışık kamaralarının sınırlı zemininde volta atıyor, döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırdıyordu. Bir cadıya yaklaşan bir casus olsaydı, mesafesini koruyup saldırmak için bekler miydi? Yoksa yaklaşır, belki de dostça davranır ve onun savunmasını düşürür müydü?

Gemiye bindiklerinden beri Rune'un etrafında bir şahin gibi dönen genç adamı hatırlayarak durdu.

William.

Ya Gideon onun hakkında yanılıyorsa?

William'ı kazanlara çeken Rune olmayabilirdi. Tam tersi de olabilirdi. Gideon ona sormamıştı; varsaymıştı.

Ya William onu yatağında isteyen bir züppe olduğu için değil de, onu mezarında isteyen bir suikastçı olduğu için etrafında dönüyorsa?

YİRMİ YEDİ

RUNE

RUNE PICKLOCK büyüsunü bitirdi ve kargo ambarının kapısını açtı. İçerideki karanlığa adım attığında motorun gümbürtüsü kesildi. Etrafı kurcaladıktan sonra en yakın gaz lambasının zincirini buldu ve çekti.

Oda aydınlandı.

Siyah kömür iki duvar boyunca ve odanın ortasında yüksek bir yere yığılmıştı. Küçük dağlar gibi. Diğer duvar tahta sandıklarla doluydu; muhtemelen gemi için gerekli malzemeleri içeriyordu.

Bu ambarda hiç bagaj yoktu. Ve eğer bagaj yoksa, av köpeklerinin kalkıştan önce kontrol etmeleri için bir neden yoktu.

Birkaç cadıyı dışarı çıkarmak için tam da ihtiyacı olan şeydi.

Rune kömür yığınlarının etrafında ve odanın içinde yürürken gaz ışığı titriyor, burada ne kadar süre saklanmaları gerektiğini tahmin etmeye çalışıyordu. Arcadia davalarına sempati duyduğundan, Yeni Cumhuriyet'ten ayrıldıktan sonra bulunmaları önemli olmayacaktı. Tehlikede oldukları zaman, gemi hâlâ Cumhuriyet sularında olduğu zamandı. Gemi denizden çıkana kadar kendilerini gizleyebilirlerse, güvende olurlardı.

Kapı Rune'un arkasından kapandı ve onun sıçramasına neden oldu. "İçimde seni burada bulacağıma dair bir his vardı."

Döndüğünde William'ın onunla birlikte ambarda durduğunu ve ceketinin düğmelerini açtığını gördü. Kalbi küt küt atıyordu. Acaba

Hayalet Gezgin soldu diye onu görecek miydi? Rune'un teni kazan dairesinin sıcağından dolayı terden yapış yapış olmuştu. Buharla birlikte Hayalet Gezgin'in büyü işaretleri çoktan solmuş olabilir.

Yoksa burada olmasını beklediği için mi onu görüyordu?

"William!" Nabızı hızla atan Rune gülümsemeyi başardı.

"Beni korkuttun."

"Öyle mi yaptım?" Ceketini omuz silkerek çıkarıp bir sandığın üzerine koyarken ağzının kenarı kıvrıldı.

Midesinde huzursuzluk çalkalandı.

"Geri dönmeliyim," dedi çıkışa doğru ilerlerken. "Gideon beni aramaya gelmeden önce."

William onun yolunu kesti. "Oh, bunun için endişelenme. Kocanın elleri dolu. O ve Abbie senin kamarandalar. Eminim bir süre daha kalırlar."

Rune durdu, kalbi bir taş gibi yere çakıldı.

Ona doğru yavaş bir adım attı. "Seni gören birini hak ediyorsun, sevgilim. Senin hayranlığına karşılık veren bir adamı."

Rune bir adım geri çekilerek aralarındaki mesafeyi korumaya çalıştı. "Sanırım yanlış bir izlenime kapıldın."

"Oh?" dedi, yaklaşarak. "Ben... kocama aşığım."

Rune'un bacaklarının arkası sert bir şeye çarptı. Omzunun üzerinden baktığında arkasında bir sandık ve onun arkasına yığılmış birkaç sandık daha gördü. Tekrar ona döndüğünde William tam önündeydi.

"Üzücü olan da , değil mi?" William elini kaldırdı.

Parmaklarının arkasını elmacık kemiğinde gezdirdi.

Rune onun dokunuşuyla kaskatı kesildi.

"Seni istemeyen bir adama özlem duyduğun gözleri olan herkes için çok açık." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kocanın aksine, seni gördüğüm andan beri özel olduğunu biliyordum."

Rune elbisesinin kumaşının altından, uyluğuna bağlı tuttuğu bıçağı kontrol etti. Gerekirse onu kullanacaktı.

Ama sadece mecbur kalırsa.

"Gururum okşandı," dedi. "Gerçekten. Ama son zamanlarda hayatıma çok fazla erkek girdi. Azaltmaya çalışıyorum..."

Adamın kolunun altına girdi ve kapıya doğru ilerlerken arkası dönük bir şekilde döndü. Buraya ne için geldiyse onu elde etmişti. Bu oda üç cadıyı -kendisini, Sibyl'i ve kayıp varisi-saklamak için yeterince büyüktü ama biraz dar olabilirdi.

"Kartları sever misin?" diye sordu.

William takip etmeye zahmet etmedi. Sadece dönüp onu, derisini diken diken eden bir bakışla izledi. Sonunda aralarında yeterince mesafe bıraktığında kapıya doğru döndü, sırtı ona dönüktü. "Yukarı çıkıp bir tur oynayabiliriz-"

"Daha samimi bir şeyler umuyordum." Kurulan bir tabancanın tıkırtısı Rune'un donup kalmasına neden oldu. "Arkanı dön, Kızıl Güve."

Nefesi titreyerek kesildi.

O benim kim olduğumu biliyor.

Rune kapıya baktı ve kaçmayı düşündü. William kapıyı bir aralık açık bırakmıştı.

Ona doğru ilerlerken giysileri hışırdadı. "Arkanı dön cadı, yoksa ateş ederim."

Rune yavaş bir nefes verdi ve dediğini yaptı.

Silahının namlusu kızın kafasına doğrultulmuştu.

İşte bu kadar. Çapkın oyunları sonunda onu yakalamıştı.

Onunla hiç flört etmemem dışında.

Hiçbir tahrik olmadan ona ilgi göstermişti.

Şimdi nedenini biliyordu.

"Gideon Sharpe bir koca gibi davranmıyor çünkü koca değil, öyle değil mi? Bana bir Kan Muhafızı yüzbaşısının kaçak bir cadıyı neden Yeni Cumhuriyet'e kaçırdığını açıklayabilir misiniz?"

Rune'un bakışları iki yana kayarak kendini savunacak bir şeyler aradı. Kömür ve büyük boy kasalardan başka bir şey yoktu. Ve elbisesinin altından bıçağını çıkardığında, adam ona üç kurşun sıkmış olacaktı.

Bu sonuydu. Ve Gideon onun nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Umurunda da değil.

Gaz lambası tekrar titreyerek William'ın arkasındaki gölgeleri değiştirdi.

"Seninle bir anlaşma yapacağım, Rune Winters." William bir adım daha yaklaştı. "Eğer benimle odama gelersen, seni vurmam."

O odada ona ne yapacağını ima ettiği çok açıktı.

Rune çenesini kaldırarak ona baktı. "Vurulmayı tercih ederim."

"Peki ya sana bir seçenek sunmazsam?"

Gölgeler yine hareket etti. Ama bu sefer titreyen ışıklar yüzünden değildi.

William'ın birkaç adım ötesinde, kasalardan oluşan bir kulenin arkasından biri çıktı, bir kurt kadar sessizdi. Silahını çekmişti. Öfkeli bakışları William'ın omzunun üzerinden onunkilerle buluştuğunda Rune'un nabızı uğuldadı.

Gideon.

görünce içinde bir alev yandı. Odaya ne zaman girmişti?

William arkasındaki adama aldırmadan Rune'a doğru bir adım daha attı.

Adam bir santim daha yaklaşmadan Gideon, "Hayır dedi, William. Ailen sana bir kızın hayır dediğinde ciddi olduğunu öğretmedi mi?"

Sesi barut dolu bir fıçı gibiydi, patlamaya hazırды. yandı.

William bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

"Onun tipi değilsin," diye devam etti Gideon. "İşte bu yüzden sana anlatmaya çalışıyordu. Kaybetmeyi kabul etmeli ve onu yalnız bırakmalıydın."

William dudaklarını yalayarak Rune'un omzunun üzerinden kapıya baktı. "Peki onun tipi nedir, Kaptan Sharpe?"

Rune gölgelerin içindeki cadı avcısını inceledi. Görünüşe göre aptal vahşiler.

"Silahını bırak," dedi Gideon.

William gözlerini kısarak daha sert şekilde Rune'a doğrulttu.

"Bırak. Silahı. Silahı bırak."

Sesi tehlikeli bir hırıltıydı.

Tabanca William'ın ayaklarının dibinde yere çarptı.

"Rune'a doğru tekmele."

Tabanca kayarak ona doğru geldi. Rune onu almak için eğildi. Tuttuğu metal hâlâ sıcaktı.

"Kulübeye geri dön, Rune. Ben bunu bitireceğim."

Rune kaşlarını çattı. "Ne yapacaksın?"

Gideon'un öfkeli bakışları onunkilere kaydı. "Onu denizin dibine gönderin. Fazla uzun sürmez. Seninle odamızda buluşuruz."

YİRMİ SEKİZ

GIDEON

Gideon bu böcek gibi adamı denize göndermekten **başka bir şey istemiyordu**. Rune'la konuşma şekli, Rune'a bakışı Gideon'un tüylerini diken diken ediyordu.

Ne yazık ki William'a canlı ihtiyacı vardı.

"Saygılarımla, Kaptan Sharpe," dedi William, sırtı Gideon'a dönük, elleri havada. "Kızıl Güve'yi öldürmek için emir almıştınız. O halde neden hayatta ve karınmış gibi davranıyor?"

"Ellerini indirebilirsin," dedi silahını casusa doğrultmuş olan Gideon. Rune gittiğine göre, William'ı planı konusunda ikna etmesi gerekiyordu. Ve ona eziyet etmeye devam ederse pek başarılı olması mümkün değildi.

William'ın kolları düştü.

"Harrow bunu yapamayacağını biliyordu." Yavaşça Gideon'un yüzüne döndü. "Bu yüzden senin işini yapmam için beni gönderdi. Ama şimdi öldürme emirlerime müdahale ediyorsun. Cumhuriyet'e daha kaç kez ihanet etmeyi planlıyorsun?"

"İhanet etmeyi planladığım tek kişi Rune." Gideon silahını indirdi ama horozunu kaldırmadı. "İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var."

William'ın alnı kırıştı.

"Kızıl Güve'yi canlı getirmeliyim."

William kollarını kavuşturmuş, Gideon'u inceliyordu. "Dinliyorum."

"Onu öldürmenin bu savaşı durduracağını düşünmekle hata ettik, geciktirmeyecek bile. Soren, ölen nişanlısının intikamını almak için Cress'e yine de bir ordu verecek. Başından beri yanlış bir plandı."

"Ve sende doğru var mı?"

"Cressida sadece bir savaş planlamıyor. Kız kardeşlerini ölümden diriltmeyi planlıyor."

William'ın gözleri büyüdü.

"Asıl amacımız," diye devam etti Gideon, "o tüm planlarını uygulamaya koymadan önce onu yok etmek olmalı. Cressida'yı yok etmenin en iyi yolu da Rune'u bir pazarlık kozu olarak kullanmak. Bunu yapmak için Rune'u Yeni Cumhuriyet'e götürmem gerekiyor ki ona ve çağıracağı uzun süredir kayıp olan Roseblood varisine bir tuzak kurabileyim."

Gideon şimdi William'ın tüm dikkatini toplamıştı.

"İşte burada sen devreye giriyorsun: Harrow'u bana güvenmesi için ikna etmen gerekiyor."

"Tam olarak güven isteyecek bir konumda değilsiniz." "Yine de, senden bunu ona rapor etmeni istiyorum.

Tek ihtiyacım olan bir hafta. Eğer bir hafta içinde Roseblood varisi ölmez ve Kızıl Güve'yi Kan Muhafızlarının eline teslim etmezsem, Harrow beni kendisi öldürebilir."

William düşünerek sustu. "Pekâlâ. Bana söylediklerinizi rapor edeceğim."

"Bir şey daha var."

"Şansımızı zorluyoruz, değil mi?"

Gideon tabancasını kaldırdı ve doğrudan William'ın alnının ortasına nişan aldı. Ona burada tam olarak kimin şanslı olduğunu hatırlatıyordu -hâlâ hayatta olduğu için şanslı. "Limana vardığımızda Rune'u cadı avcılarının ve av köpeklerinin yanından geçirmem gerekiyor. Planladığım her şeyi yapmayı başarırsam, İyi Kumandan'ın bana yardım ettiğini bilmesini sağlayacağım. Bu bir terfi ve maaş zammı demek. Ama önce bana bir iyilik yapmalı ve bu gemiye hiçbir av köpeğinin ayak basmamasını sağlamalısın.

Yarın gemiden inmeden önce gemiyi ya da yakınıni terk et. Bunu yapabilir misin?"

"Sanırım öyle. Evet."

"Güzel." Gideon silahını indirdi ve emniyetini tekrar taktı. "Gözden uzak dur. Rune'un senin öldüğünü düşünmesini istiyorum."

"Peki," dedi William ve gitmek için döndü.

Gideon seslendi: "Harrow'a söyle, bir dahaki sefere casuslarından biri işine engel olursa, onlara karşı o kadar nazik olmayacağım."

William, ardında buharlı bir kazan dairesini açığa çıkaran, açık duran kapının önünde durakladı. "Şansı tükenmekte olan biri için çok fazla tehditte bulunuyorsun. Cadılara sempati duymanın cezasının ne olduğunu unutma. Artık alnınıza bir harf kazıyıp sizi yolunuza göndermiyorlar."

Hayır. Cressida serbestken bu kadar hoşgörölü olamazlardı. Şimdi, sempatizanlar arka tarafa götürölüp vuruluyor.

"Bu batırırsan," dedi William, "senin için her şey biter. O zaman, küçük Güve'n için geliyorum."

Gideon silahını kaldırıp ateş etmemek için kendini zor tuttu.

YİRMİ DOKUZ

RUNE

William'ın yük ambarından uzaklaşan ayak seslerini dinlerken Rune'un üzerine **buhar bulutları** çöktü. Metal duvar sırtına sıcak geliyordu ama kalbindeki öfke daha sıcaktı.

Gideon'un sözleri zihninde çınladı: İhanet etmeyi planladığım tek kişi Rune.

O şüphelenmişti. Elbette şüphelenmişti. Sadece başka bir şey umuyordu.

Umut aptallar içindir.

Bu dersi kaç kez öğrenmesi gerekiyordu? Rune'un kalp dövülmüş olarak Gideon Basamaklı geçmiş Onu,

William'ı takip ediyordu. Buhar onu çoğunlukla gizliyordu ama onu bulmak isterse bulabilirdi. Tek yapması gereken arkasını dönüp bakmaktı.

Ama Gideon bakmadı. William'ı kazanlar boyunca ve yukarıdaki kata kadar takip etti. Rune kalbinin sakinleşmesini beklerken ayakları tepedeki metal podyumda gümbürdedi.

Bu iyi bir şey, dedi kendi kendine. Bu bir hatırlatma.

Gideon onun en tehlikeli düşmanıydı. Onu sadece ölmesini isteyenlere teslim ederdi. Bu gece ona itiraf ettiği hiçbir şeyin önemi yoktu. Gideon'un umurunda değildi. Gideon için önemli olan tek şey Cressida'yı durdurmaktı.

Planı, onu bir kova buzlu su gibiydi.

Ona karşı gardını tekrar dūřüremezdi. Hayatta kalmak ve istediği řeyi yapmak istiyorsa, bu ölümcül duyguları kökünden kesip atması gerekiyordu. Eęer Gideon ona ihanet etmeyi planlıyorsa, önce kendisinin ona ihanet etmesi gerekiyordu.

Rune duvardan uzaklaştı. Kazan dairelerine doğru ilerlerken etrafında buhar dönüyordu. Kan Muhafızları kaptanını alt etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Kulübelerine döndüğünde orayı boş buldu ve William'ın Gideon ve Abbie hakkında söylediklerini hatırladı.

Onun yerine odasına mı gitti? Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Abbie onu alabilir.

Yine Gideon'un gömleğiyle uyumak istemiyordu ama Soren'le hafta sonu kaçamağı için hazırladığı ipeksi şeyi de giyemezdi. Bu yüzden vardiyasıyla yatağa tırmandı.

Kapı nihayet açıldığında - dakikalar ya da saatler sonra, Rune bunu bilemiyordu - Gideon odaya girip kapıyı arkasından kapattı.

Neredeydin? diye sormak istedi ama onun yerine uyuyormuş gibi yaptı. Çünkü gerçekten bilmek istiyor muydu?

Adamın dikkatinin kendisine sabitlendiğini hissetti, sabit ve yoğun. Bunun altında Rune'un boğazı kum gibi kurudu. Umutsuzca yutkunmak, ağzını nemlendirmek istedi ama bu küçük sesin onu ele vermesinden korktu.

Gözlerini kapalı ve bedenini hareketsiz tuttu ama adamın kemerinin çözölürken çıkardığı tıngırtı ve giysilerinin parça parça yere düşerken çıkardığı hışırtı karşısında nabzının hızlanmasına engel olamadı.

Abbie'nin altında uyuduğu çarşafı geri çektiğinde, Rune çıplak bir Gideon'un onunla yatağa girmesinden başka bir şey düşünmeye çalıştı. Kısa bir süre önce, Gideon ve Abbie bu odada baş başa kalmışlardı.

Eskiler ne olduğunu biliyordu. Yatak onun ağırlığının altında alçaldı. Rune kendini de onunla birlikte batmaktan ve ona doğru eğilmekten korumak için kaskatı kesildi.

Oda sessizliğe
gömüldü. "Rune?"
Yutkundu.

Aralarında üç santimden az bir mesafe varken, adamın sıcaklığı kadına doğru kıvrıldı. Tanıdık kokusu havayı sarmıştı. Vücudundaki her sinir onun yakınlığıyla kıvılcımlandı.

Rune yatağın onun tarafına yapıştı.
Senden nefret ediyor.
"O öpücük..."

Zihninde bir anı canlandı: adamın elleri saçlarında, ağzı onunkine değiyor, vücudunun sıcaklığı onu duvara bastırıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Olanları unutam."
Gideon derin bir nefes aldı. Uzun bir süre sessiz kaldı.
"Eğer istediğin buysa," dedi sonunda.
"Öyle."

Sessizlik tekrar çöktü. Çok geçmeden, nefes alış verişlerinin sesi yavaş ve düzgün gelmeye başladı.

O adam yanı başında yatarken nasıl uyuyacaktı? Tek düşünebildiği onun kendisine karşı kurduğu komploymken ve Kızıl Güve sonunda hak ettiğini bulduğunda Abbie ile birlikte bunu nasıl kutlayacaklarıymken?

Birkaç saat sonra denemekten vazgeçti.

Sessizce giyindi ve Gideon'u geride bırakarak üst güvertenin gezinti yolunda yürüyüşe çıktı, kafasını boşaltmaya çalıştı. Güneş ufuktan yükseliyor, gökyüzünü pembeye boyuyor ve uzaktaki adayı silüetine alıyordu.

Kardeş Kraliçeler hüküm sürerken, ada ülkesinin adı Cascadia'ydı. Rune eski haritayı hatırladı.

Bir zamanlar Wintersea House'da asılı olan CASCADIA, en üstte kalın harflerle yazılmış ve ziyaretçileri geldiklerinde selamlıyordu.

Ancak merhum İyi Komutan Nicolas Creed iktidara geldiğinde buranın adını değiştirdi. Haritalarda artık şöyle yazıyordu: Kızıl Barış Cumhuriyeti. Eski ismi taşıyan her şey kaçak mal olarak kabul edildi ve devrim sırasında imha edildi. Eski ismi taşıyan madeni paralar bile eritilerek yenilerine dönüştürüldü.

Rune, Nan'ın eski haritasını bir isyan eylemi olarak saklamış ve Kışdeniz'in mahzenlerinde saklamıştı.

"mı?"

Rune doğruldu, vücudu bir yırtıcıyı tanıdı.

Ama sözlerinde tehdit yoktu. Birkaç saniye sonra Gideon onun yanına geldi, Soren'in gömleğini ve pantolonunu giymişti, kaslı zapt etmeye çalışırken dikişleri neredeyse patlayacaktı. Parmaklıkların üzerinden eğilmiş, önündeki adaya doğru bakıyordu.

Gözlerinin altındaki koyu lekelerden, en az onun kadar uyumuş olduğu anlaşıyordu.

Rune uzun bir süre ona baktı, bakışlarını ayırıp evlerine doğru bakmadan önce gözlerinin yüzünün düzlemlerinde gezinmesine izin verdi.

"Evet," diye fısıldadı. "Tüm kalbimle."

İKİNCİ BÖLÜM

Biz cadılara değerli bir armağan verildi ve bu armağanla birlikte kutsal bir görev de geldi. Kadimler bize büyüü tek bir amaç için bahşettiler: iyi, doğru ve güzel olan için kullanmak.

Kuzenim bu amacı kötü niyetli yalanlarla çarpıtmak istiyor. Bunların sarayıma zehir gibi yayıldığını hissediyorum, her gün biraz daha fazla, en yakın danışmanlarıma bile bulaşıyor.

Artık onu durduramayacağımdan korkuyorum. En kötüsü yaklaşıyor.

Bu gece taşlara gideceğim ve Bilgelik'ten yardım isteyeceğim.

-KRALİÇE ALTHEA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN

OTUZ

RUNE

"**NASIL BAŞARDIN?**" Rune yağmurdan kayganlaşan iskeleden aşağı inerken kaymamaya çalıştı "Görünürde tek bir cadı avcısı tazi bile yok."

Bunu nasıl yaptığını biliyordu elbette. Sadece William'la çevirdiği dolaplara kulak misafiri olduğunu düşünmesi için ona bir neden vermek istemiyordu.

Gökyüzü karamsardı. Gri ufukta kara bulutlar, yakın zamanda fırtına çıktığını ve canı isterse tekrar fırtına çıkabileceğini haber veriyordu.

"Birine hallettirdim," dedi Gideon, bavullarını onun yanında taşıırken.

Doğru, diye düşündü Rune. Tıpkı senin yakında benimle ilgileneceğin gibi.

Ama rıhtımdan inip işlek iskeleye adımını attığı anda karanlık düşünceleri dağıldı. Rune kendini fırtınalı dalgalarla dolu bir okyanusta aylarca sürüklendikten sonra demir alan bir gemi gibi hissetti. Altındaki ada sabitti. Güvenliydi.

Nefes aldı ve tuzlu havayla birlikte deniz ve yağmur kokusu geldi. Liken ve ardıç ormanlarının.

Gözlerinin kenarları yaşlarla doldu.

Evin.

Ama Rune için ev tehlike demekti. Burası cadı avı bölgesiydi ve burada hayatı tehlikedeydi. O yapamazdı

Yeni Cumhuriyet'in sokaklarında kendisi olarak yürüyecek. Bundan bahsetmiyorum bile: Gideon'un planı artık harekete geçmişti.

Özellikle dikkatli olması gerekiyordu.

Rune gemiden inmeden önce, bir tuzağa düşme ihtimallerine karşı Hayalet Gezgin'i kullanmıştı. Garip bir şekilde bu Gideon'un fikriydi. Sanki o da böyle bir şey bekliyormuş gibi.

Ama eğer bir tuzağa doğru yürüyorlarsa, o tuzak henüz ortaya çıkmamıştı.

"Atını ödünç alabilir miyim?" Rune sordu.

Wintersea Evi'ne gitmesi gerekiyordu. Nefes almak için havaya ve içmek için suya ihtiyacı gibi buna da ihtiyacı vardı.

Wintersea güvendeydi. Wintersea onundu.

Gideon ona atını ödünç vermezse, şehirdeki ahırlardan bir tane kiralamak zorunda kalacaktı. Rune önümüzdeki bir haftayı geçirmesine yetecek kadar para toplamıştı. Burada daha fazla kalmak istemiyordu.

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye sordu.

"Eve," dedi iskeleden şehrin sokaklarına doğru yürürken. "Wintersea'ye. Sibili aldığı anda onu bana getir. Bu arada-"

"Rune... yapamazsın."

Yapamaz mısın? Rune alay etti. Eğer kızın burada, şehirde onunla kalacağını düşünüyorsa-

"Wintersea Evi artık Noah Creed'in ikametgahı." Rune olduğu yerde durdu.

Ne?

"Sen gittikten sonra sahiplendi."

Sola. Sanki bu konuda bir seçeneği varmış gibi. Rune'un yoktu. Sola. Hayatı için kaçmak zorunda kalmıştı.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Tüm eşyaları artık İyi Kumandan'ın oğluna mı aitti? Kitapları, kıyafetleri ve oyuncu odası; sevgili atı Lady; Nan'in bahçeleri ve ormandan sahile giden çam iğneli yol...

Hepsi Noah'ın.

"Nereye gideceğim?" diye fısıldadı.

"Benim dairem," dedi Gideon, caddeye Eski Şehir'e doğru ilerlerken.

Rune gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissederek onun sırtına baktı.

Ama başka ne seçeneği vardı ki?

★ ★ ★

Bu apartmana **en son** girdiğinde, Gideon onu Kan Muhafızlarına teslim etmişti.

Ondan önceki sefer, onun yatağında seviştiklerinde kendini bedeniyle ve ruhuyla ona teslim etmişti.

Kapıdan içeri adımını attığında hafızasında beliren anılar şiddetli bir rüzgâr gibi çarptı; adamın ağzı kalçasını sıyrıyor, soğuk sesi askerlerine onu tutuklamalarını emrediyordu.

İçinde bir duygu savaşı sürüyordu. Hepsinden başı dönüyordu.

Anne ve babasının alt kattaki terzi dükkânına birkaç kez gitmiş olsa da, onun dairesine sadece bir kez gitmişti - onun yatağında geçirdiği gece. O zaman karanlıktı, sadece ay pencerelerden içeriye aydınlatıyordu.

Gün ışığı her şeyi ortaya çıkarmıştı.

Ana oda seyrek döşenmişti. Bir tarafta odun sobası olan küçük bir mutfak, diğer tarafta ise bir kanep ve raflardan oluşan bir oturma alanı vardı. Kanep yıpranmıştı ama yıpranmamıştı. Ayaklarının altındaki döşeme tahtaları eğri büğrüydü ve sürtünüyordu ama yine de sağlamdı. Raflarda kitaplar bile gördü.

Başlıkları okumak için ilerlerken, avucundan daha büyük olmayan ahşap bir heykelcik Rune'un dikkatini çekti. Birisi soluk ahşabı bir geyik şeklinde oymuştu. Pürüzsüz kıvrımları Rune'u çağırdı ve onu aldı. "Bu Tessa'nındı," dedi Gideon, kapıyı arkasından kapatarak.

Onlar. "Babam onun için yaptı."

Rune, Alex ve Gideon'un küçük kız kardeşi hakkında genç yaşta ölmüş olması dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Cressida tarafından öldürölmüş.

Rune parmaklarını, tahtadan yapılmış olmasına rağmen bir tür sıcaklık yayan geyiğın üzerinde gezdirdi.

Nan çocukken Rune'a düzinelerce oyuncak almıştı. Muhtemelen çok fazla. Ama hiç kimse Rune'a oyuncak yapmamıştı. Yontulmuş yüzeyde Levi Sharpe'a ait parçalar buldu; adam ahşabı ustalıkla tıraşlayarak altındaki formu ortaya çıkarmıştı. İzlerini bırakmıştı; burada olduğunu ve kızını sevdiğini gösteren bir şey.

Parmak eklemlerinin beyaza döndüğünü fark eden Rune geyiğı tutuşunu gevşetti.

Gideon arkasından, "Ben duş alacağım," dedi. "Sonra da Komutan'a rapor vermem gerekiyor. Aç mısın? Fazla yiyeceğım yok, sadece lavabonun altında biraz elma ve peksimet var. Ama birkaç sokak ötede yemek pişirmek için yiyecek alabileceğın bir pazar var."

Aşçı mı?

O mu?

Rune geyiğı indirdi ve Gideon'a baktı.

"Doğru." Elini ensesinde gezdirerek tavana baktı. "Yemek yapmayı bilmiyorsun."

Rune savunmaya geçerek, "Bunun için hizmetkârlarım var," dedi.

Daha doğrusu, bunun için hizmetçileri vardı. Şimdi hiçbir şeyi yok.

İç çekti. "Boş . Binayı istemiyorum. Ben dönene kadar bekle, bize yemek hazırlayayım."

Rune onun koridorda kayboluşunu izledi. Ona yemek yapmayı kim öğretmişti? Annesi mi? Babası mı?

Elindeki geyik heykelciğine baktı ve bunun nasıl bir şey olduğunu merak etti: Bir anne ve babaya sahip olmak. Yemek yapmayı öğrenmek.

Rune Nan'ı dünyadaki hiçbir şeye değışmezdi ama bu merak etmediğı anlamına . bir şeydi?

Gideon'un ki gibi bir ailede büyümek? Ebeveynler. Kardeşler. İnsanlarla dolu, hayat dolu bir ev. Yıllardır peşini bırakmayan yalnızlık aniden yakasına yapıştı ve dışlarını Rune'un içine geçirdi.

BOOM! BOOM! BOOM!

Çarpma sesi düşüncelerini dağıttı.

Rune pencereye gitti ve dışarı baktı.

Kırmızı üniformalı yarım düzine asker aşağıdaki kapının önünde duruyordu. Geri , görüş alanından uzak durdu ve nefesini içine çekti.

Gideon Kan Muhafızları'nı mı çağırmıştı? Onu tutuklamaya mı gelmişlerdi?

Hiç mantıklı değildi. Tutuklanmasını istiyorsa, onu Arcadia'da bulmalarına izin vermeliydi. Onu oradan doğrudan hapis haneye götürebilirlerdi.

"Ne..." Gideon koridordan çıktı, gömleğinin düğmeleri yarı açıktı, ayakları çıplaktı. Rune'a baktı, pencereye doğru ilerliyordu.

Ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü. "Lanet ."

Çarpma sesi arttı.

"Burada olduğumu nereden biliyorlar?" Rune geri , neredeyse sehpaye takılıyordu.

"Senin için burada değiller," dedi gömleğinin düğmelerini yeniden ilikleyerek ve odanın diğer tarafındaki pencereleri kontrol etmek için adım atarak. "Benim için buradalar."

"Neden? Ne yaptın?"

"Yapmadığım şey bu." Gideon camın kilidini açtı, sonra da dışarı doğru çevirdi. "Daireyi aramak isteyeceklerdir."

Rune açık pencerede ona katıldı ve aşağıdaki boş ara sokağa baktı.

"Kalkmana yardım edeyim."

Kaşlarını çattı. "Nereye kadar?"

"Çatıya." Kalçalarını ellerinin arasına aldı ve onu camın içine doğru kaldırdı. Başka seçeneği kalmayan Rune ayağa kalktı.

Sonra da camı kavradı. Çatı tam tepesindeydi, biraz eğimliydi ama dik olacak kadar değil. "İşte. Bunu da yukarı kaldır."

Gideon gitti ve aşağıdaki kapıya vurulma sesi daha da ısrarlı hale geldiğinde bavuluyla geri döndü. Rune deri saplarından tutarak bavulu başının üstündeki fayanslara taşıdı ve ardından sürünerek yukarı çıktı.

"Ben dönene kadar orada kal." "Peki ya dönmezsen?"

"O zaman tek başınasın," dedi, camı kapatmadan önce.

Harika.

Bir an sonra aşağıdaki apartmandan boğuk sesler geldi. Rune kaymadığından emin olmak için ayakkabılarını çıkardı, ardından bacalarla kaplı çatının tepesine doğru koşarken çatı kiremitlerine yakın durdu. Kendini gizleyerek aşağıdaki sokağa baktı ve iki Kan Muhafızı askerinin elleri önünde bağlı Gideon'u dışarı çıkarmasını izledi.

Onu zorla bir ata bindirdiler ve sonra saraya doğru sürdüler.

Kalan askerler dairesini ararken içeriden gelen ayak seslerini duydu. Ancak onlar da atlarını yanlarına alıp gittiklerinde Rune rahatladı. Sırtını bir bacaya dayayarak güneşin ısıttığı fayanslara uzandı ve bir nefes verdi.

Avucunun altında ani bir sertlik hissederek elini kaldırdı. Fayanslara üç isim kazınmıştı: Tessa. Alex. Gideon. Sharpe kardeşler çocukken burada oynamış olmalı.

Gideon beni nereye saklayacağını bu şekilde biliyordu.

Nan çatıya çıkmaya çalışsaydı Rune'u öldürürdü.

Parmakları isimlerin üzerinde geziniyor, onunkilerde oyalanıyordu. Başının nasıl bir belada olduğunu, geri dönüp dönmeyeceğini ya da aşağı inip onu kurtarmak zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

OTUZ BİR

GIDEON

Bugünlerde İyi Kumandan'ın gaz lambasıyla aydınlatılmış çalışma odasına adım atmak **her zaman bir** şoktu. Odanın kendisi hiç değişmemişti. Tanıdık deri ciltli kitaplar duvarları kaplıyor, halının üzerinde sağlam maun bir masa ve arkasında bir berjer koltuk duruyordu.

Bu manzara neredeyse rahatlatıcıydı.

Masanın arkasında oturan adam öyle değildi.

O koltukta Nicolas Creed oturmalıydı. Bir baba figürü, akıl hocası ve arkadaş. Gideon, Yeni Şafak'ta sarayı zorla ele geçirmelerinden önce Nicolas'ın nasırlı eliyle avucuna bastırıldığı tabancayı hâlâ hatırlıyordu. Gideon'a ilk inanan Nicolas'tı. Gideon'a kendine nasıl inanacağını öğreten kişi.

Ama Nicolas ölmüştü. Cressida Roseblood'un bir kurbanı daha. Gideon, kardeşinin mezarını kazdıktan hemen sonra adamın mezarını da kendisi kazmıştı.

Masada oturan kişi de oğlu Noah'ydı. Yeni İyi Komutan.

Noah babasının siyah üniformasını giymiş, bir omzuna kırmızı bir pelerin ilıştirmişti. Dirseklerini masaüstüne dayamış, parmaklarını dikmiş, odanın içinde, masanın önünde durmuş hesap veren genç kadını dinliyordu.

İyi Kumandan'ın casuslarının efendisini arkadan bile tanımak kolaydı. Siyah saçları toplanmıştı.

topuz haline getirmişti. Başının alt yarısı kafa derisine yakın bir şekilde tıraş edilmişti, bu da dikkatleri eksik kulağına çekiyordu; bu kulak, Rahibe Kraliçeler'in hükümdarlığı altında sözleşmeli olduğu cadılar tarafından kendisinden alınmıştı.

Gideon'un kapıdan içeri adım attığını gören İyi Kumandan'ın çenesi gerildi; o kadar hafif bir hareketti ki Gideon bunu hayal edip etmediğini merak etti.

Noah elini kaldırarak casus şefinin sözlerini durdurdu.

"Kusursuz zamanlama, Sharpe. Harrow bana kıtada bir sorun olduğunu haber veriyordu. Ve işte buradasınız: sorunun kaynağı." Askerlere Gideon'u getirmeleri için başıyla işaret etti.

Elleri zincirlenmiş olan Gideon, Komutan'a doğru itilmesine izin verdi. Harrow'un yanında durduğunda, parlak altın rengi gözleri onunkilere kilitlendi. Kısa bir süre önce Harrow, Gideon'un muhbiri olmuş, cadı avlarına yardımcı olması için ona özgürce bilgi getirmişti.

Artık Harrow İyi Komutan'a rapor veriyor, o da uygun gördüğü şekilde istihbaratını yayıyordu. Gideon sadakatindeki değişim için onu suçlayamazdı. Onu yüzüstü bırakmıştı, yüzüstü bırakmıştı. Tam da bu yüzden onları yeni planını desteklemeye ikna etmesi gerekiyordu. Bozduğu şeyi düzeltmek zorundaydı.

"Baştan başla, Harrow." Noah, sanki gömleğindeki her kırıklığı ve pantolonundaki her kir zerresini inceliyormuş gibi Gideon'u bir aşağı bir yukarı süzdü. "Seninle bir dakika içinde ilgileneceğim, Sharpe."

Harrow, Gideon'a dönerek, "Cadı Kraliçe'nin saflarına sızmış bir bağlantım var," dedi.

Gideon kaşlarını çatarak onun sözünü kesti. "Cressida'nın saflarına sızmak için bu kişinin bir cadı olması gerekir."

"Bu doğru."

"Ona güvenilebileceğinden emin misin?"

"Bu yüzden Sibyl'i getiriyoruz," dedi Noah. "Doğrulamak için." Harrow'a devam etmesi için başıyla işaret etti.

"Bağlantım Soren'in Cressida'ya bir ordu verdiğini ve onunla birlikte Yeni Cumhuriyet'i kuşatmak için yelken açacağını söylüyor.

günlerce."

"Raporumu bekleseydiniz bunu size söyleyebilirdim," dedi Gideon.

Harrow ona bir bakış attı. "Soren ayrıca nişanlısının kaçırılması nedeniyle başlangıçtaki savaş sandığını iki katına çıkardı."

"Önemli değil," dedi Gideon. "Bu savaşı atlatmanın ve Cressida'yı yok etmenin bir yolu var. Ama bunun için Kızıl Güve'yi hayatta tutmak gerekiyor."

Harrow gözlerini kısarak tüm dikkatini ona yöneltti. "İfşa oldunuz, Yoldaş."

Gideon bunu geçiştirdi. "Stratejik düşünmüyorsunuz. Hiçbiriniz düşünmüyorsunuz." Askerler dışında Nuh'un bakanlarından bir avuç insanın bulunduğu odaya baktı. "Eğer Güve'yi öldürürsek, bu sadece prensi öfkeliendirir. Savaş bütçesini iki katına çıkardığı için kötü mü sence? Eğer nişanlısı ölürse, hiçbir şeyi saklamayacaktır. İşleri daha da kötüleştireceksiniz."

Harrow kollarını kavuşturdu. Ama dinliyordu.

Yine de ikna etmesi gereken Harrow değildi. Yeni Komutan'dı.

Babasının masasının arkasından Gideon'a bakan Noah'ya doğru döndü, gözleri parıldayan buz gibi soğuktu.

"Cressida uzun zamandır kayıp bir kardeşi olduğuna inanıyor. Kız kardeşlerini diriltmek için kullanabileceği kayıp bir Roseblood varisi."

Ürkek mırıltılar odanın içinde dalgalandı. "Diriliş bir efsanedir," dedi Noah.

"Bundan emin misin? Çünkü yanılmayı göze alamayız."

Gideon masanın karşısından kendisine yayılan yoğun hoşnutsuzluğu görmezden geldi ve devam etti. "Rune şu Roseblood varisinin peşinde. Onları bulduğunda, Kita'ya kaçırmak niyetinde. Benim planım iki yönlü. Birincisi: Onları pusuya düşüreceğiz. Rune'un ne zaman ve nerede kaçmayı planladığını öğreneceğim ve Kan Muhafızları'nın pusuya yattığından emin olacağım.

"İkincisi: Etraflarını sardığımızda, Roseblood varisini idam eder ve Soren'le pazarlık yapmak için kullanacağımız Rune'u tutuklarız. Prensın değerli gelinini geri almak için tek yapması gereken bizimle işbirliği yapmak. Ondan tek istediğimiz şu: Rune'un elimizde olduğunu kanıtladığımızda, askerlerine şüphelenmeyen Cressida'ya saldırılarını, onu ve ordusundaki tüm cadıları öldürmelerini emretmeli. Eğer itaat etmezse, Rune ölür. Eğer itaat ederse, Rune'u ona zarar görmeden geri vereceğiz."

Gideon odaya göz gezdirdi, teker teker her memurun ve askerin gözleriyle karşılaştı.

"Kazanabileceğimizden emin olmadığımız bir savaşı önleyeceğiz ve Cressida'dan, onu ya da kız kardeşlerini diriltme ihtimaliyle birlikte kurtulacağız."

Oda sessizliğe gömüldü.

"Peki ya teslim edemezsen?" Gideon Nuh'a döndü.

"Eğer başarısız olursam, savaşa gireriz ve kaybederiz." Harrow'a baktı. "Eğer başarısız olursam, Cressida sadece tahtını geri almakla kalmayacak, Elowyn ve Analise'i diriltecek ve yeni bir Cadılar Saltanatı başlatacak."

Saray muhafızları zincirlenmiş genç bir kadına odaya kadar eşlik ederken Gideon konuşmasına ara verdi. Elleri büyü yapmasını engelleyen demir silindirlerle kaplıydı ve bakır saçları yağlı teller halinde sırtından aşağı sarkıyordu.

Kadın Aurelia Kantor'du: kendi türünden diğerlerinin izini sürmek için kullandıkları bir cadı. Bir sibil olarak Aurelia geçmiş, bugünü ve geleceği görebiliyordu. Bu görüş sayesinde adadaki her cadının yerini tam olarak biliyordu.

-Kan Muhafızları onu teker teker onlara anlatmaya zorluyordu.

"Kızımı görmek istiyorum." Aurelia'nın sesi, sanki günlerce susuz kalmış gibi . "İki hafta oldu. Hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

Söz konusu kız çocuğu, şehrin öbür ucundaki bir vasinin gözetiminde olan iki yaşında bir çocuktur. Adı Meadow'du. Kilit altında tutulan Meadow, Aurelia'nın itaatini sağlayan tek şeydi.

"Ona sor," dedi Gideon. "Söylediğim her şeyi doğrulamasına izin verin."

Sibyl'in başı şahin gibi dönerek Gideon'la yüzleşti. Zümrüt gözleri Gideon'un bağlarını incelerken inceldi, gözlerinde bir soru vardı.

"Cressida Roseblood kız kardeşlerini diriltmeyi mi planlıyor?" dedi Noah.

Gözleri kapandı ve ince dudaklarını birbirine bastırarak başka tarafa baktı.

"Bu mümkün mü?" diye sordu.

Yine de cevap vermedi. Gideon onunla takas yapmaya hazırlanıyordu. Daha iyi tayınlar, kızıyla daha sık görüşmek... Bunlar genellikle işe yarardı. Ama o konuşmadan, Noah masasının arkasından konuştu.

"Çocuğu getirin."

Gideon çocuğu, ikisi birlikte yakalandığından beri görmemişti. Meadow'un güvenliğine yönelik söze dökülmemiş tehdit, Sibyl'in itaat etmesi için her zaman yeterli olmuştu.

Bir asker yeni yürümeye başlayan çocuğu odaya getirdi ve küçük bedenini cüceleştiren bir koltuğa oturttu. Ona annesinden çok daha iyi bakıldığı belliydi. Kızıl saçları beyaz kurdelelerle atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı ve giydiği temiz elbise Gideon'un dolabındaki her şeyden daha pahalı görünüyordu.

Ama gözleri kocaman ve dehşet içindeydi.

"Anne?" Zincire vurulmuş ve birkaç adım ötede yerde diz çökmüş annesini görünce çenesi titredi. Kız minik ellerini Aurelia'ya uzatarak fısıldadı: "Anne, anne. Eve gitmek istiyorum."

Gideon, kızının yanaklarından yaşlar süzülürken cadının sesindeki duyguyu kontrol etmek için mücadeleyi izledi. "Biliyorum bebeğim. Yakında. Yakında eve gideceğiz."

Bu bir yalandı. Aurelia ne kendisinin ne de çocuğunun asla eve dönmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Noah sandalyesinden kalktı. "Cressida Roseblood kız kardeşlerini diriltmeyi mi planlıyor?"

Aurelia, "Bilmiyorum," dedi.

"Çocuğu buraya getir," dedi Nuh. "Ve elini masanın üzerine koy."

Ne?

Gideon dönerek Nuh'un ölü babasının kılıcını duvardan indirişini izledi. Karnına karanlık bir korku yayıldı.

O böyle yapmazdı.

Çünkü sen yumuşaksın, dedi içinden bir ses. Ve senin yumuşaklığın insanların ölümüne sebep oluyor.

İyi Komutan güçlü bir liderin nasıl görüldüğünü gösteriyordu.

Ama bu ...

"Hayır! Lütfen!" Cadı Gideon'a bakarken sesi titriyordu. "Ona zarar vermesine izin verme!"

Bunun doğru olmasını umarak, "Olmayacak," dedi. "Eğer soruya cevap verirsen."

Nuh kılıcı iki eliyle kavrarken, çocuk geri çekilmeye çalıştı. Muhafızlardan biri kollarından tutarken diğeri bileğini kavrayarak küçük elini masaya sıkıştırdı.

Meadow ağlamaya başladı.

Hiçbir anne bu duruma düşmemeli. Hiçbir çocuk bu duruma düşmemeli.

Gideon bir adım öne çıktı. Ama ne yapabilirdi ki? Elleri bağlıydı. Burada en az cadı ve çocuğu kadar tutsaktı.

Noah kılıcı havaya kaldırdı. Kılıç lamba ışığında parlıyordu.

"Dur!" Aurelia tökezleyerek öne çıktı, zincirler şangırdıyordu. "Sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim. Sadece ona zarar verme! Lütfen!"

"O zaman şu soruya cevap verin: Cressida yaşayan son Roseblood mu?"

Cadı önündeki seçeneği fark ettiğinde omuzları çöktü: ihaneti yüzünden onu öldürecek olan cadı kraliçe ya da kızı. Dehşete düşmüş çocuğuna bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı aktı.

"Bağışlayın beni, kraliçem..."

Gideon onun yeşil gözlerinin bulutlanıp süt beyazına dönüşmesini izledi. Vücudu mermer gibi hareketsizleşirken nefes alıp vermesi yavaşladı. Etten çok heykel gibiydi.

"Cressida'nın annesi Kraliçe Winoa'nın ikinci kocasından dördüncü bir çocuğu oldu," dedi sonunda. "Ama hastalıklı çocuk doğum sırasında ölmüş. Kraliçe üzüntüsünü hiçbir zaman tam olarak atlatamadı. Yıllarca geceleri ağladığını duydu ve onu aramak için saray koridorlarında dolaştı."

Gideon hikâyeyi biliyordu. Cress ona birden fazla kez anlatmıştı. Cressida'nın annesi, ilk kocası öldüğünde yeniden evlenmişti. Cress ve kız kardeşleri üvey babalarından nefret ediyorlardı -ki kendisi anlatılanlara göre tarif edilemeyecek kadar zalim bir adamdı- ve ölü doğumdan sonra annelerini kendilerine düşman ettiği için onu suçluyorlardı.

"Herkes onun delirdiğini düşünüyordu," dedi.

Cressida bile.

Aurelia, "Ama çocuk ölmedi," dedi. "Gece çalınıp götürüldü."

Gideon kaşlarını çattı. "Neden?"

"Kraliyet ailesinin işlevsizliğinden kurtarmak için mi? Bir kehaneti gerçekleştirmek ya da bir kehanetin gerçekleşmesini engellemek için mi?" Başını iki yana salladı. "Belli değil."

"Peki ya bu kişi, hayatta mı? Eğer öyleyse, kim onlar? Ve onları nerede bulabilirim?"

Aurelia'nın gözleri daha da beyazlaştı. Dikkatini yoğunlaştırırken kaşları çatıldı.

"Yaşıyorlar, ama..."

Bulutların gözlerinden çekilmesi birkaç dakika sürdü. Çekildiklerinde keskin bir nefes aldı ve yere yığıldı.

"Onları göremiyorum." Muhafızlar kızının elini masaya sabitlerken Aurelia bir köpek gibi eğildi. "Bir şey görüşümü engelliyor."

Noah kılıcını tekrar kaldırdı.

"Doğruyu söylüyor," dedi Gideon, araya girmek için öne çıkarak. "Cressida da aynı şeyi söyledi, bir büyüünün sibillerin bu kişiyi görmesini engellediğini söyledi. Sanki biri onları gizli tutmak istiyormuş gibi."

Noah isteksizce kılıcını indirdi. Sibyl'e baktı. "Bu kayıp Roseblood, Elowyn ve Analise'i diriltmek için kullanılabilir mi?"

Aurelia bir nefes verdi. "Evet."

"Eğer bu kişi bulunur ve öldürülürse," dedi Gideon, "Cressida büyüü yapmak için kendi kanını kullanabilir mi?"

Aurelia başını salladı. "Bu bir Arcana büyüü - yakın bir aile üyesinin kanını gerektiriyor. Bir ebeveynin, çocuğun ya da kardeşin. Ama talep edilen sadece kan değil, hayat. Büyü, ölünün dirilmesi karşılığında akrabasının hayatının feda edilmesini gerektiriyor."

"Yani Cressida kendini kanlı kurban olarak kullanırsa, bu süreçte ölecek."

Aurelia başını salladı.

"Başka bir deyişle, eğer bu kayıp Roseblood Cressida onu bulmadan önce ortadan kaldırılmış olsaydı, Cress diriltme büyüünü yapamazdı."

"Bu doğru."

Gideon Noah'ya baktı. Aurelia, Gideon'un planının en iyi plan olduğunu açıkça söylemişti. Noah

kabul etmekten başka çaresi yoktu.

İyi Kumandan, Meadow'u hâlâ sıkıştıran muhafızlara başıyla işaret etti. Bıraktıkları anda kız annesine doğru koştu ve küçük kollarını cadının boynuna doladı. Zincirlerine rağmen Aurelia çocuğuna sıkıca sarıldı ve onun etrafında koruyucu bir kabuk oluşturdu.

Harrow bir adım öne çıkarak zincirlenmiş cadının etrafında yavaş bir daire çizdi. "Soren'in Cressida'ya bir ordu verdiğini biliyoruz. İhtiyacımız olan şey sayılar. Emrinde kaç gemi, asker ve topçu var?"

Gideon Caelis'in limanına yanaşan buharlı gemileri hatırladı.

Aurelia, "On bir demirkлад, dokuz gambot ve yedi asker gemisi," dedi. "Ayrıca binlerce iyi silahlanmış asker."

Başkenti zorla ele geçirmek için fazlasıyla yeterli olacaktır.

Harrow Komutana baktı ve sanki Sibyl gerçekten de bağlantısından gelen bilgiyi doğruluyormuş gibi başını salladı.

"Peki ya ittifakın şartları?" diye sordu Noah.

"Soren'in ordusu Cressida'nın başkenti ele geçirmesine yardım ettiğinde, prens Rune Winters ile evlenecek. Düğün söz verildiği gibi gerçekleşmezse, Soren adamlarını, toplarını ve gemilerini geri çekecek ve Cressida'yı kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakacak."

Gideon, Aurelia'nın çocuğunun yanağına tanıdık bir ninni mırıldanarak onu sakinleştirmeye çalışmasını izledi. Bu, annesinin bir zamanlar kendisine ve kardeşlerine söylediği, kâbuslarını korkutup kaçıran, hastalandıklarında yatıştıran ninninin aynısıydı.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Bu cadı annesine hiç benzemiyordu.

Bir asker, kollarını çocuğuna sımsıkı sarmış olan Aurelia'nın önünde çömeldi. Boğazındaki şarkı sustu

Dudakları hırıltıyla kıvrılmıştı, sanki daha da yaklaşırsa adamın boğazını parçalamaya hazır bir dişi kurt gibiydi.

"Yüzbaşı Sharpe." Noah'nın sesi sessizliği deldi ve Gideon'un bakışlarını Komutan'a çevirmesine neden oldu. "Soren'in gemileri Kıta'dan çoktan ayrılmış olabilir. Eğer öyleyse, üç gün içinde burada olacaklar. Planınızın işe yaraması için prenze bir mesaj iletmemiz ve geldiğinde Crimson Moth'u teslim etmeye hazır hale getirmemiz gerekiyor. Bu nedenle size sözünüzü tutmanız için iki gün veriyorum. Eğer Kızıl Güve bir kez daha elinizden kaçarsa, bunun kasıtlı olduğunu varsaymak zorunda kalacağım. İki gün. Anlaşıldı mı? Eğer başarısız olursanız, cadılara sempati duymakla suçlanacak ve idamı beklemek üzere bir hücreye konulacaksınız."

Yürütme.

Bu kelime onun içinde bir silah sesi gibi çınladı. Ama bunu iki gün içinde yapabilir miydi?

Seçme şansı var mıydı?

Gideon kendini çelikleştirdi. "Engelsiz çalışmama izin vermelisiniz. İfşa olmuş gibi görünsem bile tam güveninize ihtiyacım var. İhtiyacımız olan bilgiyi almak için Rune'u onun tarafında olduğuma ikna etmeliyim. Evimi aramak ya da beni tutuklamak için asker göndermek yok. Hiçbir şekilde müdahale yok."

Kızıl Güve bir pusu beklememeliydi, yoksa onları alt ederdi.

Noah gözlerini kıstı. "Tamam. Anlaştık."

"Harika," dedi Gideon düz bir sesle. "Şimdi, biri beni serbest bırakabilirse" - kelepçeli yumruklarını uzattı - "Sibyl'e geri dönerken eşlik edeceğim. Ona birkaç sorum daha var."

★ ★ ★

Aurelia, "Hücreme giden **yol bu değil**," dedi. Çocuğunu alıp götürmüşlerdi ve o zamandan beri gözleri kararmıştı.

Gideon onu sarayın gaz lambasıyla aydınlatılmış koridorlarında gezdirdi, botları mermer zeminde gümbürdüyordu. "Seni hücrene götürmeyeceğim."

Ona doğru baktı. "O zaman beni nereye götürüyorsun?"

Gideon yanındaki vahşi görünümlü şeyi, ilk başta getirdiği aristokrat kadınla karşılaştırmaktan kendini alamadı. Saray hapishanesinde geçirilen iki ay bir insanı büyük ölçüde değiştirebilirdi.

"Bu, sorularıma vereceğiniz cevaplara bağlı."

Gözlerini kısmıştı.

"Cressida Elowyn ve Analise'in cesetlerini nerede saklıyor?"

Aurelia gözlerini kaçırdı, mermer duvarları sanki boş taştan değil de karmaşık duvar halılarından yapılmış gibi inceliyormuş gibi yaptı.

Durdu, onu durmaya zorladı. "Bana nerede olduklarını söyle, ben de seni buradan çıkarayım."

Başını eğdi ve onu dikkatle inceledi. "Sana neden güveneyim?"

Gideon omuz silkti. "Yapamazsın." Önce arkalarına, sonra da önlerine baktı. Koridor boştu; beyaz bir koridor. "Ama benimle takas yapabilirsin: özgürlüğün karşılığında ihtiyacım olan cevapları alabilirsin."

Yeni bilenmiş bir bıçak gibi keskinleşti. Yeşil gözleri ona doğru parlıyordu.

"Meadow olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Ve o sağ salim kollarıma gelene kadar sana başka bir şey söylemeyeceğim."

Topuklarının üzerinde dönerek saray hapishanesine doğru ilerledi.

"Cevap mı istiyorsun? Önce kızımı serbest bırakın. Sonra konuşuruz."

OTUZ İKİ

RUNE

RUNE, GIDEON'u oturduğu apartmanın çatısının tepesinde, iki bacanın arasına tünemiş bir halde **bekliyordu**; güneşin kavurduğu kiremitler çıplak ayaklarını ısıtırken o Eski Kent'e bakıyordu. Fabrika bölgesinden yükselen dumanlar tepedeki mavi gökyüzüne yükselirken, kömür kokusu yakındaki denizin tuzuna karışıyordu.

Rune sokaktaki insanların geliş gidişlerini izledi; bazıları el arabalarını itiyor, bazıları hayvanlarını çekiyor, bazıları da mesajlarını iletiyor ya da ayak işlerini yapıyordu.

Devrimden önce Nan, Rune'un şehrin bu tarafını ziyaret etmesini yasaklamıştı. Kirli ve kaba olduğunu söylemişti. Onlar gibi insanlar için değil.

Rune dizlerini yukarı çekti ve çenesini kollarına dayayarak aşağıdaki şehri izledi. Wintersea yerine böyle bir yerde büyümek nasıl bir şey olurdu? Farklı biri mi olurdu, yoksa aynı Rune mu olurdu?

Kimmiş o?

O kimdi, derinlerde? Cadının altında. Aristokratın altında. Onu o yapan neydi?

Bir insan içinde bulunduğu koşullara göre değişir miydi? Yoksa herkeste kalıcı bir şey var mıydı? Koşullarına rağmen sabit ve doğru bir şey mi?

Rune cevabı bilmiyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Midesi guruldayarak dünden beri hiçbir şey yemediğini hatırlattı.

Gideon ona birkaç sokak ötede yemek pişirmek için yiyecek alabileceğin bir pazar olduğunu söylemişti. Rune oturduğu yerden oraya baktı.

Yemek yapmayı öğrenebilirdi. Ne kadar zor ki?

Rune ayakkabılarına uzandı ve çatının kenarına inmek üzereydi ki aşağıdaki pencereden yukarı tırmanan bir Kan Muhafızı askeriyle karşılaştı.

Rune nefesini içine çekti.

Genç adam başını kaldırdı.

"Gideon," dedi nefesi kesilerek. Hayal kurmakla o kadar meşguldü ki onun sokağa çıktığını görmemişti. Rune onun oturduğu tüneğe tırmanırken ona baktı. Soren'in kıyafetlerini kırmızı üniformasıyla değiştirmişti ve onu götürdükleri prangalar gitti.

İçinde gerçek, o görünüyordu
tamamen zarar görmemiş hem de hiç
etkilenmeden.

Ne istiyorlardı?

Peki serbest bırakılmaları karşılığında onlara ne verdi?

Ama Rune zaten biliyordu. Kargo ambarındaki planının her kelimesine kulak misafiri olmuştu.

Kolunun altında katlanmış bir Kan Muhafızı üniforması vardı. Ona uzattı.

"Bu ne?" diye sordu, ceketini ve pantolonunu alarak. "Senin için."

Gelip onun oturdu. Kalçaları otururken dokundu, ama uzaklaşmadı. "Yardıma ihtiyacım var."

Rune kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Sibyl'in bir çocuğu var. Meadow adında küçük bir kız. Cadıyı konuşturmak için onu koz olarak kullanıyorduk."

Rune'un midesi sıkıştı. Bir çocuk.

Kan Muhafızları'nın bilgi almak için Aurelia Kantor'a korkunç bir şey yapıyor olması gerektiğini düşünmüştü. Aksi takdirde, bir cadı avlanacağını bile bile neden diğer cadıların yerini söylesin ki?

Nedeni buydu.

Onun çocuğunu doğurdular.

"Önce Meadow'u serbest bırakmazsam hapishaneden çıkmayı reddediyor."

Soygun mu?

Gideon bir soygun yapmak istedi. Rune ile.

Olmamalıydı ama bu onu heyecanlandırdı.

"Sanırım yardım edebilirim." Kendisine ihtiyaç duyulmasından memnun görünmemeye çalışarak ellerini elbisesinde gezdirdi.

"Güzel," dedi, çoktan ayağa ve çatının kenarına doğru ilerliyordu. "O zaman şu üniformayı giy de gidelim. İçeride senin için botlarım var."

"Bekle... şimdi mi?" dedi Rune, ayakkabılarını kaptı ve çalınan üniformasını kolunun altına sıkıştırarak çıplak ayakla onu takip etti. "En azından önce bir şeyler yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

★ ★ ★

GIDEON onlara bir sokak satıcısından **akşam yemeği ısmarladı**. Rune'un parmaklarıyla tavuklu turtayı yalayıp yuttuğunu ve yağını emdiğini görmek Nan'ı utandırabilirdi. Ama Rune o kadar açtı ki, umursamadı.

Gideon elindeki geri kalanını ona uzatırken gülmemeye çalıştı.

Daha sonra atı Yoldaş'ı ahırdan alıp şehrin doğu yakasına, aristokrasinin çoğunun şehir merkezinin karmaşasından uzakta, su kenarındaki yerleşim bölgelerinde yaşadığı yere gittiler.

Rune gelmeden önce kendini kandırmıştı çünkü bölgeyi iyi biliyordu. Nan'ın pek çok arkadaşı Kan Muhafızları onları temizlemeden ve evlerini yeniden dağıtmadan önce orada yaşıyordu.

devrimciler için. Mahalle, zenginlerin teknelerini yanaştırdığı sakin bir limana bitişikti. Alex ölmeden önce burada bir tekne tutmuştu.

Gideon Yoldaş'ı bağlamaya giderken Rune bekledi. Sızmaları gereken ev kordona bakıyordu ve Rune içeri girmeden önce evi incelemek istedi.

Birkaç yelkenlinin demirlediği durgun suya baktı. Nan, Rune'a çocukken nasıl yelken açılacağını öğretmişti. Öz anne ve babası denizde öldüğü için Nan, Rune'un denizden asla korkmamasını istiyordu. Rune zaman zaman Alex'in iki kişilik yelkenlisine bile binmişti.

Gideon'un dönmesini beklerken, her teknenin üzerinde yazılı olan isimleri okudu, ta ki acı verecek kadar tanıdık gelen bir isim nefesini kesene kadar.

Dawn's Aria.

Alex'in yelkenlisinin hâlâ burada ne işi vardı?

"İşte," dedi Gideon, düşüncelerini bölerek.

Rune bakışlarını tekneden ayırdığında adamın iki dondurma külahı uzattığını gördü. "Nedir bu?"

"Hangi aromayı seveceğini bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse hepsi güzel."

"Onları benim için mi aldın?"

"Biri senin için. Diğeri benim. Hangisini istemezsen onu alacağım."

Rune dondurma külahlarına baktı -biri çikolatalı, diğeri vanilyalı- sonra kan kırmızısı üniforması içindeki Gideon'a göz attı. Onun normal kıyafetler giymesine alışmıştı -eğer bir prensin kıyafetlerine normal denebilirse. Üniforma içindeyken onun ne olduğunu unutmak daha zordu.

Bir asker.

Bir cadı avcısı.

Onun düşmanı.

Yine de , ona dondurma alıyordu.

Yine gardımı düşürmeye mi çalışıyor?

Rune çikolatalı dondurmaya uzandı. Onu bıraktı.

"Orada neye bakıyordun?" Suya doğru başını salladı. "Derin düşüncelere dalmış gibiydin."

"Oh, um..." Dawn'ın Aria'sına baktı. "Bu Alex'in teknesi mi?"

Artık Gideon onun Arcadia'ya cadı kaçırmayı planladığını bildiğine ve onu durdurmaya niyetli olduğuna göre, Rune'un yeni bir kaçış planına ihtiyacı vardı.

Bir yelkenli işe yarar mı?

Bu onun ilk tercihi değildi. Barrow Boğazı dalgalı sularıyla biliniyordu ve Rune tek başına ancak küçük bir tekneyi idare edebilirdi. Kötü bir fırtınada kolayca savrulan ya da alabora olan bir şey.

Ama eğer başka bir seçeneği yoksa...

Gideon onun bakışlarını suya doğru takip etti.

"Bu Alex'in teknesi, evet." Sesi yumuşadı. "Ondan sonra ayrılamadım..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi. "Sanırım sonsuza kadar orada duramaz. Eninde sonunda satmak zorunda kalacağım. Eskiler onu yüzdüremeyeceğimi bilirler."

Yeni kaçış planını tasarlamakta olan Rune dikkati dağılmış bir halde, "Sana öğretebilirim," dedi.

Gideon ona baktı. "Bana yelken açmayı mı öğreteceksin?" Bakışları buluştu.

Bunu neden söylemişti? Onlar arkadaş değildi. Eğer bunu başarır ve canını kurtarırsa, onu bir daha asla göremeyecekti.

Ve bu en iyi durum senaryosuydu.

"Unut . Bu çok saçma." Konuyu değiştirmek için umutsuzca dondurmasını işaret etti. "İkram için teşekkür ederim."

Gideon tereddüt etti, sanki konuyu kapatmaya hazır değilmiş gibiydi.

Alex'in teknesinde oylanmak istemeyen Rune, onu şüphelendirmesi ihtimaline karşı konuyu değiştirmeye zorladı: "Yani bu senin standart romantizm rutinin mi? Kur yaptığın kızı dondurma yemeye ve gezintiye mi götürüyorsun?"

Ağzı buruştu. "Kur yapıyor muyuz? Farkında değildim."

Ne? Rune'un yanaklarına sıcaklık hücum etti. "Bu değil.. hayır. Ben-" demek istemedim.

Omzunun üzerinden geriye, dondurma salonuna doğru baktı.

"Aslında," dedi, onun kekeleyişini keserek. "Ne zaman ailemi özlesem buraya gelirim."

Oh.

"Annemle babam bizi buraya ilk kez Tessa'nın onuncu yaş günü için getirmişti," dedi ve Alex'in teknesinin manzarasını uzakta bırakarak onunla birlikte yürümesi için başıyla işaret etti. "İlk kez o zaman dondurma yemiştik. Annemin tasarımları popüler olmaya başlamıştı ve birdenbire ihtiyacımız olmayan şeylere harcayacak fazladan paramız oldu."

Sahil yolu boyunca yan yana yürüyor, dondurmalarını yiyorlardı. Deniz havasını ve güneş ışığını içlerine çekerek yanlarından geçen kadın grupları ya da başka çiftler olduğunda, Gideon onlara yer açmak için yoldan çekiliyor, sonra Rune'a yeniden katılıyordu.

"Tessa en çok çikolatayı severdi, Alex ise vanilyayı. Annemin favorisi ise Antep fıstığıydı."

"Peki ya baban?"

"Şekeri sevmezdi."

Şeker sevmez miydin? Rune külahını yaladı. Soğuk ve tatlı. Mmm. "Şekeri sevmemeyi hayal bile edemiyorum. Ya da çocukluğumu dondurma yemeden geçirmeyi..."

Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı.

Bunu neden söylemişti?

Ne kadar duyarsızca bir söz!

Ama Gideon fark etmedi ya da fark ettiyse bile umursamıyor gibiydi. Sadece ileride, her biri deniz kıyısına bakan sıra sıra evlere baktı. Hangisi Sibyl'in çocuğunu tutsak tutuyordu?

"Nasıl yaşadığımız beni hiç rahatsız etmedi. Karşılaştıracak daha iyi bir şeyim yoktu. Ta ki..." Ona şöyle bir baktı. Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Yüzünde dondurma var."

Rune utanç içinde çenesine vurdu.

Gideon başını iki yana salladı. "Hayır, bu..."

Binici eldivenini çıkararak başparmağını kızın dudağına sürdü. Elini çektiğinde başparmağının ucu çikolataya bulanmış haldeydi. Gideon ne yapacağını bilemiyormuş gibi onu inceledi.

Ona geri verdi.

Rune tereddüt etmedi. Ne de çikolataydı.

Başparmağını ağzına aldı ve dondurmayı emdi. Dişleri derisini sıyrırken Gideon'un yutkunduğunu duydu. Bu sesle başını kaldırdığında Gideon'un kendisine baktığını gördü, gözleri kararmıştı. Ona en son Arcadia'da onu öpmeden hemen önce böyle bakmıştı.

Tam da onun olduğu şeyin kendisinden öğrendiğini hatırlamadan önce.

Rune başparmağını bırakarak geri çekildi. Hızla dönüp yürümeye devam ederken kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. "Hangi ev bu?"

Sesi titrek geliyordu.

Gideon boğazını temizledi. "Sarı olan." İleride üç katlı, limon rengi bir ev duruyordu. Her tarafı kapalıydı ve koyu yeşil sarmaşıklar demir parmaklıklara tırmanarak avluyu görmelerini engelliyordu.

Rune adımlarını yavaşlattı, her şeyi içine çekti. Rıhtıma açılan kapı kilitli olduğu için bu girip çıkamıyorlardı. Geriye tek giriş ve çıkış olarak ön kapı kalıyordu.

Sarmaşıkların arasından Rune arka bahçelerde dört üniformalı muhafız saydı. Ön tarafta ve içeride daha fazla güvenlik olacaktı.

Gideon'un belindeki tabancaya baktı, eli Soren'in ona verdiği, kendi belinde kılıfında duran tabancaya gitti. Başları derde girerse iki silahın mermisi hızla tükenirdi.

"Ceketine ihtiyacım olacak," dedi Gideon'a ve evden uzaklaşıp geldikleri yöne doğru geri dönmeye başladı.

"Ne için?" ". "

OTUZ ÜÇ

RUNE

"**ASLA** çok hazırlıklı **olamazsın**," dedi Rune ormanlık parktan çıktıklarında. Gideon ağaçların arasında saklanırken gözcülük yapmış, Cadı Zırhı adı verilen bir tersine çevirme büyüsüyle ceketlerini efsunlamıştı.

Zararı püskürtmek için, demişti ona, öğrendiği büyü kitabından alıntı yaparak. Zırh gibi, büyü işaretleri göğsünüze doğrultulmuş bir bıçağı saptırır ya da kurşunların üzerinizden sekmesini sağlar.

Gideon'un bilmediği şey, Rune'un aynı zamanda bileğinin iç kısmına, üniformasının koluyla gizlenmiş, baştan çıkarıcı bir büyü'nün işaretlerini çizmiş olduğuydu.

Kandırma, Doğruyu Söyleyen kadar zorlayıcı değildi. Basit bir Serap büyüsüydü ve Rune hâlâ onun Verity olduğuna inanırken Cressida ona göstermişti. Seraphine'e göre Nan da Beguile'i genellikle iş anlaşmaları sırasında ikna etmeye yardımcı olmak için kullanmıştı. Birini istediği şeyi yapmaya zorlayamazdı, ancak onları o yöne doğru iterdi. Esasen: takan kişinin direnmesini imkânsız olmasa da zorlaştırıyordu.

Örneğin Gideon gibi Rune'a karşı çıkmaktan zevk alan biri üzerinde işe yaramazdı. Ama güzel bir kızı etkilemek isteyen genç muhafızlarda? Onlarda işe yarayabilir.

Sarı eve yaklaştılar. Ön kapılar açıldı ve ön basamakları çevreleyen iki Kadim heykel ortaya çıkmıştı: Sabır ve Adalet. Patience elinde bir kum saati tutuyordu; Justice ise göğsünde bir palaska taşıyordu.

Ön kapının dışında sadece tek bir muhafız duruyordu. Rune onun on dokuz ya da yirmi yaşlarında olduğunu tahmin etti. Akşam yemeği vaktiydi ve Gideon personelin yarısının molada olduğunu biliyordu. Bu, stratejilerinin bir parçasıydı: önümüzdeki yarım saat boyunca güvenlik miktarı azalacak, sadece içeri girme değil, dışarı çıkma şansları da artacaktı.

Rune ve Gideon'u görünce muhafız daha dik durdu. Muhtemelen kırmızı üniformaları yüzünden ya da Kan Muhafızları'nın kaptanını tanıdığı için.

Gideon başıyla sessizce selam verdi.

"Merhaba," dedi Rune, gülümsemesinin parlaklığını bir lambanın alevi gibi artırarak.

Muhafız, Gideon kadar olmasa da uzun boylu ve genişti; açık kahverengi saçları güneş ışığının vurduğu yerlerde kızıl tonlarda parlıyordu.

Bakışları Rune'un üzerinde sabitlenmiş, üniformasını inceliyordu. Ona tam oturmuştu çünkü Gideon onun ölçülerini biliyordu. Kısa bir süre önce ölçülerini kendisi almıştı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu muhafız, dikkati hâlâ Rune'un üzerindeydi.

"Buraya cadının çocuğunu almaya geldik," dedi Gideon, muhafızın incelemesini yarıda keserek. "Komutan'ın ona sarayda ihtiyacı var."

Muhafız bakışlarını Rune'dan ayırdı ve Gideon'un emredici ses tonuyla doğruldu. "Çocuk bu sabah zaten saraydaydı. Belgeleriniz var mı?"

Rune, Gideon'a bir bakış attı. Kâğıtlar mı? Kâğıtlara ihtiyacı olduğundan bahsetmiş olabilir.

"Bunları hazırlamak için zaman yoktu," dedi. "Komutan'ın ofisinden son dakikada gelen bir talep."

"Korkarım sizi içeri alabilmem için belgeleri görmem ."

Doğaçlama zamanı.

"Size bunun olacağını söylemiştim Kaptan." Rune sanki gidecekmiş gibi döndü. "İsrar etmeliydik..." Rune irkildi,

sanki acı çekiyormuş gibi bileğini tutuyordu. "Sanırım ben-" Dengesini kaybetmiş gibi yaparak geriye doğru tökezledi ve muhafızın üzerine düştü. "Oof!"

Onu belinden yakalayıp sabitledi. "İyi misin?"

Bu kadar yakından adamın tenindeki tıraş sabununun kokusunu alabiliyordu. Rune ona doğru eğildi, tek ayağı üzerinde dengede dururken bileğini tutmaya devam ediyordu. "Çok özür dilerim... Bileğim kötü. Bazen sorun çıkarıyor."

Gözleri kısılmış olan Gideon'a baktı.

Bize pek de yardımcı olmuyordun.

"Üzerine ağırlık koyma," dedi asker ve bir kolunu iki bacağının altına sokarak onu kaldırdı. "Seni salona götüreceğim. Ben doktor çağırarak birini bulana kadar orada dinlenebilirsiniz."

Kollarını onun boynuna doladı. "Çok naziksiniz ama rahatsız etmek istemem..."

Rune bir parmağını ceketinin yakasında gezdirirken Beguile büyü işareti bileğinde ısındı. Muhafız büyülenmiş bir halde onun hareketlerini izliyordu.

Yutkunarak, "Sorun değil," dedi.

Rune kirpiklerinin arasından ona baktı. "Senin adın ne?"

Onu kapıdan geçirip küçük bir salon odasına götürdü. "Ed." Başını iki yana salladı. "Yani Edmund. Arkadaşlarım bana Ed der."

"Edmund," diye mırıldandı.

Muhafızın omzunun üzerinden Gideon ona ters ters baktı.

"Hizmetçiden doktoru getirmesini isteyeceğim." Edmund onu kanepeye oturttu. "Burada kal."

"Elbette." Rune parlayan gülümsemesini tekrar ona çevirdi.

"Bu noktadan ayrılmayacağım."

O gider gitmez Rune koltuktan kalktı. Gideon kapının yanında bir şimşek bulutu gibi durmuş, hâlâ ona bakıyordu.

Onu.

Onu görmezden gelerek başını koridora uzattı ve Edmund'un bir köşede kayboluşunu izledi. "Kaybolduğumuzu fark etmeden önce çocuk odasını bulalım."

Her şey netleştğinde Rune boş salona adım attı. Gideon da onu takip etti.

Buradaki duvarlar bile sarıydı. Güneşte eriyen tereyağı gibi.

Görevlerine devam eden ev çalışanlarının yanından geçtiler: çamaşır dolu bir sepeti taşıyan bir kadın; dışarıdan taze kesilmiş odun getiren bir adam. Rune her birine gülümseyerek buraya aitmiş gibi davrandı. Beguile'in onlar üzerinde de işe yarayacağını umuyordu.

Sonunda yalnız kaldıklarında Gideon homurdandı: "Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Ne gerekliydi?"

Bir dizi merdiven buldu ve onları tırmandı. Çocuk odası üçüncü kattaydı. Rune burayı tahta kaldırımından fark etmişti: liman cephesine bakan açık bir pencere, bir beşiğin üzerinde dönen bulutların asılı olduğu bir mobil.

O oda onların varış noktasıydı.

"Onunla flört etmene gerek yoktu."

Rune kılındı. Gerçekten mi? "Flörtüm bizi içeri soktu. Bana teşekkür etmelisin."

Ama Gideon şükretmenin tam tersiydi. Her zamankinden daha asık suratlıydı.

Merdivenlerin bittiği ikinci kata çıktıklarında, "O adamın seninle hiç şansı yok," dedi. "Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Ama o bunu bilmiyor. Aksini düşünmesi için onu cesaretlendirmek zalimlik olur."

"Zalim mi?" Rune ona bir bakış fırlattı, yeni yıkanmış zeminleri ve nergis rengi duvar kâğıtları olan bir koridorda ilerlerken tüyleri diken diken oldu. Etrafına bakındı, üst kata çıkan merdivenleri arıyordu.

üçüncü seviye. "Yaşamak için kız avlayan bir çocuk olarak bunu söylemen çok zengin."

"Cadılar," diye düzeltti. "Ben cadı avlarım."

Daha aşağıda bir kapı açıldı. Dışarıdan gelen sesle duraksadılar ve kapıya doğru baktılar.

"Onu ön salonda bıraktım," dedi kandırdığı asker Edmund, salona girerken. "Yürüyemiyordu. Sanırım kırılmış olabilir..."

Edmund tam dönüp onları görecekti ki Gideon, Rune'un üniformasının kolundan tutup onu boş bir odaya çekti ve kapıyı arkalarından kapattı.

Rune bir nefes verdi, hızlı düşündüğü için kendine rağmen minnettardı.

Etrafına göz gezdirdi. Kitaplarla dolu rafları, bir yazı masası ve suya bakan pencereleri olan bir tür kişisel kütüphanedeydiler.

Neyse ki oda boştu.

Rune dışarı bakmak için kapıyı araladı. Edmund hâlâ koridorun sonunda durmuş, diğer çalışanla konuşuyordu. İlerlemelerini engelliyordu.

O gidene kadar burada sıkışıp kaldılar.

Gideon duvara yaslanmış, boğuk konuşmayı dinliyordu. Az önceki sözleri onu iğneliyordu.

"Buna inanmak senin için zor olabilir," diye fısıldadı dışarıdaki muhafızı izlerken, "ama herkes benden iğrenmiyor."

Gideon ona baktı. "Ne?"

"Beni düşününce iğreniyor olman herkesin iğrendiği anlamına gelmez," dedi sesini alçaltarak. "Bazı insanlar onlarla flört etmemden hoşlanıyor."

"Sen neden ?"

Edmund'un hâlâ görevlilerle konuşuyor olmasına sinirlenerek kapıyı kapattı ve karşısında duran Gideona döndü.

"Gemideki o gece, öpüştüğümüz zaman. Sanki ben..."

Adamın gözlerindeki dehşet dolu bakışı hatırlayarak gözlerini kaçırdı. Sanki yaptığına inanamıyormuş gibi.

Rune umursamamayı diledi. Ama umurundaydı.

"Sanki sen neymişsin gibi?" diye , sesini alçaltarak.

Bakışlarını ayaklarının altındaki cilalı döşeme tahtalarına sabitledi. "Sanki korkunç bir canavarmışım gibi."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu değil..."

Gideon düştü Sessiz, izliyor Onu. As Eğer bir şeyler düşünerek.

Ceketinin düğmelerini açtı.

Adam gömleğini çekiştirip çıkarırken kadın ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Bu konuyu . Hemen şimdi."

Onun soyunmasını izlemek ateşinin yükselmesine neden oluyordu. "Neyi dinlendiriyorsun?"

"Bu gülünç fikir beni itiyor."

"Senden öğreniyorum." Kadının gözleri adamın karanlık gözleriyle buluştu. "Bunu kendin söyledin."

"Ne?" Parmakları gömleğinin en üst düğmesinde durakladı.

"Ne zaman?"

Rune kapıyı kırarak açtı ve dışarı baktı. Edmund onlara doğru geri dönüyordu.

Kapıyı kapattı.

Gideon'un kolundan tutarak onu kitap raflarının arasından geçirdi ve konuşmalarının koridora ulaşma ihtimalinin daha düşük olduğu kütüphaneye götürdü.

"Beni arındırılmam için teslim ettiğin gün," diye fısıldadı onu rafların arasındaki koridordan aşağı çekerken. "Hangisinin seni daha çok iğrendirdiğinden emin olmadığını söylemiştin; benim bir cadı olmam mı, yoksa benim oyunuma kanman mı?"

"Rune."

Adam durdu ve onu yürümeyi bırakmaya zorladı. Arkasına dönüp baktığında onu tavana bakarken buldu, sanki sabır için dua ediyordu.

Kolunu bıraktı.

"Bana olabilecek en kötü şekilde ihanet ettin." Bakışları kızın yüzüne kaydı. "İki yıl boyunca peşinde koştuğum suçlunun sen olduğunu yeni keşfetmiştim - kardeşimle gizlice nişanlandığından bahsetmiyorum bile. Kalbim kırılmıştı! Bana Alex'in benim olabileceğimden iki kat daha iyi bir adam olduğunu söylemiştin!"

"Çünkü beni ölüme teslim ediyordun!" diye fısıldadı, tamamen ona doğru dönerek.

Gideon avucunu yüzünde gezdirdi ve içini çekti. "Yeterince makul." Elini bırakarak sustu ve onu düşünmeye başladı. "Madem dertleşiyoruz, senin başka erkekleri baştan çıkarmanı izlemek beni öldürüyor."

"Çünkü zalimce. Anladım." Arkasını döndü ve koridora en uzak nokta olan yazı masasına doğru ilerledi.

Bileğini tutarak onu durdurdu. "O yüzden değil."

Rune ona tekrar baktı.

"Onlarla flört etmeni izlemek beni..." Boğazından kısık bir ses çıkardı. "Poligona gidip onlara ateş ettiğimi hayal ederek yüz mermi atma isteği uyandırıyor."

Rune ona baktı. Ne diyordu? Kendisinin Kışkandın mı?

"Abbie ile flört etmeni izlemekten nefret ediyordum." Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı. "Onun hakkında bana yalan söylemenden nefret ediyorum."

Onu bıraktı ve geri çekildi. "Yalan mı söyledim?"

Koridordan gelen sesler ikisini de susturdu ve kapıya baktılar. Kapı açılmayınca ve sesler geçince

Sesini tekrar fısıltıya düşürdü. "Bana Abbie'nin eski bir arkadaş olduğunu söylemiştin. Ama öyle değil. O bundan daha fazlası."

Tüm tavrı karardı. Yaklaşan bir fırtına gibi. "Bunu sana William mı söyledi?"

Casus William mı? diye bağırmak istedi. Ama Gideon onun konuşmasına kulak misafiri olduğunu bilmiyordu ve öyle de kalmasını istiyordu.

"William seni ve Abbie'yi birlikte kulübemize giderken görmüş. Tek başıma. Bunu neden yaptın, eğer..." Cümlelerin geri kalanını ısırarak söyledi.

Bunu ona neden soruyordu? Gerçekten bilmek istiyor muydu?

"Ne yapmak için?" diye hırladı.

Ellerini yumruk yaptı ve ona ters ters baktı. "Sen söyle."

Ona doğru adım attı. Rune geri adım attı.

"Onu öpmek için mi?" Adam yürümeye devam ederken sesi koridorda gürlledi ve kadın geri çekilmeye devam etti. "Eski bir romantizmi yeniden alevlendirmek için mi? Duymak istediğin mu?" Bu onu öfkeliendirmişse benziyordu. Neden kızdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Neden onun romantik ilişkilerine kızabiliyordu da onunkileri sorgulayamıyordu?

Rune hemen arkasındaki masaya çarptı. Onu masaya sırtını dayamıştı.

"Bilmek mi istiyorsun? İyi o zaman." Yaklaştı, onun tüm havasını aldı. "Evet. Onu öptüm."

Bunu düşünmek -Abbie'nin ağzında- kalbine bir kurşun saplamak gibi geldi.

Ki bu hiç mantıklı değildi.

Buraya kurtarmaya geldiği her bir cadıyı öldürmeyi planlıyordu. Şu anda bile ona karşı planlar yapıyordu. Taş kalpli bir vahşiydi. Abbie ona sahip olabilirdi!

Ama Rune'un kalbi ve akli aynı hizaya gelmeyi reddediyordu. Onlar farklı rotalarda giden iki gemiydi.

Kalbi uzun zaman önce haydutlaşmıştı.

Gideon onun bir sonraki yumruğunu bekliyor gibiydi. Sanki bir boks ringindeydiler ve onun bir yumruk daha atmasını istiyordu. Ama herhangi bir yanıt anlamsızdı. O öpücüğü kabul ederek maçı kazanmıştı.

Başını sertçe sallayarak ringden çıkmak istediğini belli etti. Bu konuşmayla işi bitmişti. Rune onunla masanın arasından çıkmaya çalıştı. Eğer Edmund sonunda gittiyse, çocuğu aramaları gerekiyordu.

"Daha işimiz bitmedi." Gideon ellerini masanın üzerine bastırdı, biri kızın iki yanında, gitmesini engelliyordu. "O aptal prensi öpüşünü izlemek zorunda kaldım. Sence bu benim için eğlenceli miydi?"

Soren?

Bu hiç de aynı şey değildi!

Rune onun kollarındaki kafesi kırmaya zahmet bile etmedi.

"Soren'i öpmekten zevk aldığımı mı düşünüyorsun?"

Adam kızın üzerinde yükseliyordu, yüzü kızınkinden birkaç santim uzaktaydı. "Seninleyken bunu söylemek zor."

Soren Nord'un onun istediği şey olduğunu mu düşünüyordu? Aptal.

"Nefret ettim." Kelimeler ağzında kül olmuştu. "Onu öptüm çünkü buna mecburdum."

Bu çok açık değil miydi?

Ama hayır. Gideon'a göre Rune hayatta kalmak için savaşıyor bir kız değildi. İstediklerini elde etmeye alışkın bir aristokrattı. İnsanları kendi iradesine boyun eğdiren bir cadıydı.

"Hayatta kalmak için ne tür şeyler yapmak zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsiniz," dedi.

Gözleri sertleşti. "Bir fikrim var."

Cressida yüzünden, diye fark etti. Gideon uzun zamandır cadı kraliçenin merhametine kalmıştı. O da hayatta kalmak için istemediği şeyler yapmıştı.

"Tekrar tekrar yaşanan bir yalanın bir insanı yok edeceğini biliyorum" dedi.

Rune'un gözleri yandı. Gözlerini kaçırdı ama belli ki gözlerindeki yaşları görmeden önce değil. Çünkü eldivenli ellerini yanaklarına götürerek yüzünü tekrar kendisine çevirdi. Onun dokunuşuna eğilmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Başparmağı çenesinde gezindi ve çenesinin çizgisini etti. Onun tek bir dokunuşunun bile daha fazlası için acı çekmesine neden olması hiç adil değildi.

"Rune, gerçek şu ki-" Yutkundu. "-Abbie'yi öptüğüm süre boyunca... onun sen olmasını istedim."

Ne?

Rune kaşlarını çatarak ona baktı.

"O zaman beni öptüğünde neden bu kadar dehşete düştün?"

Elini kemerine götürdü ve bir parmağını ilmeklerden birinin içinden geçirdi. Onu kendine doğru çekip eğilirken nefesi boğazına doğru tüylendi. "Göstermemin sakıncası var mı?"

Rune'un nabızı tekledi. Odanın karşısındaki kapıya baktı.

Salonu kontrol etmeliyim.

Ama yapmadı.

Gideon'la ilgili en korkunç şey de buydu: Ona kendini yenilmez hissettiriyordu. Sanki içinden çıkamayacağı hiçbir tehlike yokmuş gibi. Rune bunu ilk kez Kızıl Güve olarak hissetmiş, gecelerini onu alt ederek geçirmişti. Şimdi bunu yepyeni bir şekilde tekrar hissediyordu.

Çok geçmeden Edmund salonun boş olduğunu fark edecek ve onları aramaya gelecekti. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü Gideon onun yanında olduğu sürece, bir takım oldukları sürece, yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Mantıksızdı. Hatta delice.

Bu onu heyecanlandığı kadar korkuttu

da. Adamın ağzına baktı. "Göster bana."

Birdenbire Gideon'un dudakları onunkileri arıyor, onunkiler de cevap veriyordu. Ağızları çarpıştı. Kanı ısındı. Adamın

elini beline bastırıp onu daha yakına çekti. İçinden aç bir ateş yakıyordu. Ağzını tekrar tekrar yakaladı ve ne kadar itici olmadığını açıkça gösterdi.

Öpüşmeleri umutsuzluğa dönüştü. Sanki hayatları hiç havaya çıkmamalarına bağlıymış gibi. Adamın avuç içleri Rune'un beline sıkıca yerleşip onu masanın üzerine kaldırdığında Rune'un nabızı hızla atmaya başladı. Adam bacaklarının arasına girip onu kendine doğru çektiğinde, Rune boğazının derinliklerinde mırıldandı.

Hiç durmayacağına söz verdiği sürece bu çocuğa ne vermeye hazırdı.

Mahvoldum, diye fark etti. Gideon Sharpe benim sonum olacak.

Ağzı hâlâ onu yutmaya devam ederken, elini çözülmüş gömleğinin altına soktu. Avucunu göğsüne doğru kaydırarak yara izine bastırdı. Rune onunkinin altındaki kabarık deriyi hissetti. Cressida yıllar önce onu bir hayvandan farksızmış gibi damgalamıştı ve şimdi damga avucunun altında sıcacıktı ve giderek daha da ısıniyordu.

Sıcak.

Sıcaklık arttıkça Gideon daha da sertleşiyor, kasları geriliyordu. Tıpkı Arcadia'da onu öptüğü zamanki gibi.

Ancak bu sefer Rune onun ne olduğunu anladı.

Acı.

Rune uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu masaya yapıştırmıştı. Ve bir şeyler yanlış olsa da -bu onun için çok açıktı- Gideon ellerini Rune'un kalçalarına doladı ve sanki onu bırakmak istemiyormuş gibi daha da yakınına çekti.

Ya da belki de onun gitmesine izin vermesini istemiyordu.

"Rune..." Onu arkasına yaslayarak masaya doğru indirdi. Rune bunu yatay olarak devam ettirmekten başka bir şey istemiyordu. Ancak tüm vücudu titriyordu, sanki dayanılmaz bir şeyi tutmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Gideon. Bekle." İki elini de onun göğsüne bastırdı. "Sorun nedir? Seni incitiyormuşum gibi hissediyorum?"

Onun sözleri büyüü bozmuş gibiydi. Ya öyle ya da acıya daha fazla dayanamadı. Gideon kendini onun kucağından kurtardı ve tökezleyerek geri çekildi; gömleğinin beyazından damgası kor kırmızısı parlıyordu. Sanki kızgın bir demir derisini kavuruyordu.

Runeun nefesi kesildi. Cressida ne yapmıştı?

Gideon bir kitap rafının ucuna çarptı. Rafı tuttu ve tüm vücudu titrerken kendini sabitlemek için kullandı.

Rune kendini masadan aşağı itti. Ona gitmek istiyordu; gitmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi.

"Bu bir lanet," dedi. "Abbie'yi bu yüzden öptüm. Herhangi birinin mi yoksa sadece senin mi bunu tetikleyebileceğini için."

Rune'un dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Benden. "Sana dokunduğumda oluyor. Ten tene." Kanı kulaklarında uğuldadı. "Sadece ben mi?"

Başını salladı.

Başının döndüğünü hissederek bir elini masaya bastırdı ve masanın onu kaldırmasına izin verdi. "Yani sen ve ben, biz asla..."

Başını iki yana salladı.

Asla.

Bu kelime boş bir mağarada yankılanan bir ses gibiydi.

Rune masadan kalktı. Volta atıyordu. İçinde bir fırtına kabarırken elleri yumruk haline geldi.

Gideon onu izledi, alnında çelişkili bir ifade vardı.

Cressida'yı çıplak elleriyle öldürmek istiyordu. Bunu nasıl yapabilirdi? Bu çok zalimceydi.

Daha bencilce: Rune'un ona asla sahip olamayacağı anlamına geliyordu.

Zaten ona sahip olabileceğinden değil. Gideon'la birlikte olmak imkânsızdı.

Ama onu itmiyorum.
Ve onun başkalarıyla flört etmesinden nefret ediyordu.
Ve az önce ona bir girdaptaki cankurtaran salı gibi sarılmıştı.
Rune volta atmayı bıraktı. Çenesini kaldırarak derin ve sabit
bir nefes aldı. Kararını verdi.
Eğer lanetini kırmanın bir yolu varsa, onu bulacağım.

OTUZ DÖRT

RUNE

"İYİ MİSİN?" Gideon'un sesi arkasında .

mı?

Çok öfkeliydi.

Üçüncü kattaydılar, açık kapılardan bakarak çocuk odasını arıyorlardı. Edmund çoktan gitmişti ve muhtemelen şimdiye kadar onların kaybolduğunu fark etmişti. Acele etmeleri gerekiyordu.

Gideon ona yetişti, uzun adımları onun öfkeli adımlarına ayak uyduruyordu.

"Bu seni üzüyor mu?" diye sordu.

"Beni üzen ne?"

"Bir lanetin birlikte olmamızı imkansız kıldığını mı?"

Birlikte olun.

Sanki, belki de bunu istiyordu.

Bu düşünce bir kıvılcımdı. Rune'u içten dışa ısıtan bir ateşe dönüşen bir kıvılcım.

"Bu beni neden üzsün ki?" Gözlerindeki gerçeği görmesini istemediği için bakışlarını dik tuttu. "Lanetli olmasaydın bile asla birlikte olamazdık." Yürümeye devam etti. Bu koridorun bitmesine sadece üç kapı kalmıştı. "Benim türümü avlıyorsun, hatırladın mı?"

Şu anda bile bizi avlıyorsun. Cressida'yı, ordusunu ve Roseblood varisini öldürebilmek için bana yardım ediyormuş gibi yapıyorsun.

Gideon onun koluna uzandı, ikna ederek durdurdu ve yüzünü kendisine çevirdi. "Arcadia'da," dedi onu dikkatle izleyerek, "sorsaydım benimle evleneceğini söylemiştin."

Onun gözlerinde dile getirilmemiş bir soru gördü: Bu hâlâ doğru mu?

Rune yumruklarını sıktı. Bunu asla itiraf etmemeliydi. Onu bu itirafın utancından kurtaran tek şey, adamın ona inanmıyor gibi görünmesiydi.

Ona gerçeği söylemeyin. Tam tersini yap. Gerçek seni sadece öldürtür.

Rune, Gideon'a karşı gardını düşürmek gibi bir hata yapmıştı ve bunun sonucunda kendini arındırma platformunda bulmuştu. Bunu tekrar yapamazdı. Gideon'a itici gelmemesi onu sevdiği anlamına gelmiyordu.

Ona şehvet duyuyor olabilirdi ama bu aşk değildi. Seni seven insanlar sana ihanet etmek için plan yapmazlar. Sizi avlamaya ya da türünüzü yok etmeye çalışmazlar.

Adamın elini kolundan çekti. "Bence odaklanmalıyız-"

Koridorun aşağısında bir yerde bir çocuk ağlamaya başladı. Rune ve Gideon sesin geldiği yöne baktılar: sağdaki son kapı. Rune hızını iki katına çıkardı, Gideon da arkasından. Kapıyı açık bulduğunda odaya adım attı.

Genç bir kadın limana bakan pencerenin yanında duruyordu. İleri geri sallanıyor, kucağındaki kızıl saçlı bebeği sakinleştirmeye çalışıyordu. Meadow, Gideon ona söylemişti.

Dadı Rune'u görür görmez sallanmayı bıraktı.

"Kimsin sen?" Kadın çocuğu daha yakına çekti. Ağlaması arttı.

"Bu Kaptan Sharpe." Rune aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı. "Ve ben... önemli değil. Çocuğu saraya götürmek için emir aldık."

Dadı geri adım atarak Rune ile arasındaki mesafeyi arttırdı. "Bu konuyu hanımım ile görüşmeniz gerekecek. Çocuğun yasal vasisi o."

Rune başını eğdi. Yasal vasi mi?

Devrimden sonra başlatılan bir uygulamaydı: çocukları cadılardan alıp cadı olmayanlara büyütmeleri için vermek. Annelerin öldüğü ya da saklandığı durumlarda genellikle sonsuza kadar.

İlk yürürlüğe girdiğinde Rune öfkeyle yanmıştı.

Şimdi de aynı öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

"Emirlerimiz bizzat Komutan'dan geliyor," dedi Rune ve ilerlemeye devam etti.

Kadın tekrar geri çekildi, doğruca pencere pervazına. Beşik yanında duruyordu, buluttan cep telefonu esintide usulca dans ediyordu.

"İzin almadan onu sana veremem."

Zamanlarının tükenmekte olduğunu anlayan Rune silahını çekti. "O çocuk sana ait değil."

Neredeyse Gideon'un kaşlarını çatıldığını duyacaktı. Kimliklerini tamamen açığa .

Rune'un umurunda değildi.

"Hanımınız bir hırsız ve o çocuk annesine ait."

Hizmetkârın gözleri silahla irileşti, sonra Rune'un yanına giderken Gideon'a kaydı.

"Dediğini yapsan iyi olur." Gideon ellerini uzattı ve korku dolu mavi gözlerle onları izleyen, çığlıkları gittikçe yükselen çocuğu almak için öne çıktı. "O şeyle ne yapacağı belli olmaz."

Rune silahını doğrultmadan önce ona bir bakış fırlattı ve bakışları kadına döndü.

"Ben ateş etmeden önce üç saniyen var," dedi Rune.

İsteksizce Meadow'u Gideon'a verdi, o da Cadı Zırhı'nın onu koruyabilmesi için onu paltosunun içine soktu. Rune'un arkasına çekilirken, onun küçük sesler çıkardığını duydu.

Rune onu salona kadar takip ettiği anda hizmetçi çılgık atarak yardım istedi.

"Davetsiz misafirler!" sesi sessizliği bozdu. "Yardım edin! YARDIM!"

Rune yüzünü buruşturdu.

Yakında bu kat muhafız kaynayacaktı.

Gideon geldikleri yoldan geri dönmek yerine hizmetkârların merdivenlerine yöneldi. Rune onu takip etti, aşağı inmeden önce omzunun üzerinden baktı.

Üniformalı adamlar doğruca onlara doğru geliyordu. "Git!" dedi, onu daha hızlı iterek.

Basamaklardan aşağı uçtu. Merdiven boşluğu bodrumda, mutfakların yakınında son buluyordu -ya da Rune tencere seslerine ve pişen soğanların kokusuna bakarak böyle düşünmüştü.

Gideon'un nereye gittiğini bildiğini uman Rune onun peşinden koştu, ürkmüş görevlilerin yanından geçerken muhafızlar arkalarından gürleyerek merdivenlerden indi. Gideon bir dizi kapıdan içeri daldı ve birlikte devasa bir yemek salonuna girdiler. Uzun pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı, beyaz masa örtüleriyle donatılmış düzinelerce masayı aydınlatıyordu. Yemek yüklü arabaları iten iki hizmetçi onları görünce durdu.

"İşte," dedi Rune, evin ön tarafına bir kapıyı başıyla işaret ederek.

Ama hizmetkârlara aldırmadan oraya doğru koşarlarken, ilerideki kapılar açıldı ve birkaç muhafız içeri doluştu. Gideon durdu. Rune geri döndü ama az önce geldikleri kapıdan daha fazla takipçinin girdiğini gördü.

Gideon ve Rune pencerelere baktılar. Ama ulaşırsalar, bile, daha önce yakalanacaklardı.

dışarı tırmandılar. Kurşunlar uçuşmaya başlamıştı bile. Kafalarının yanından vızıldayarak geçiyordu.

Bir tanesi omzuna çarptı. Kurşunun gücü onu bir adım geriye savurdu. Kurşun sekti ve isabet ettiği yerde sadece bir sızı ve muhtemelen bir çürük bıraktı.

En azından Cadı'nın Zırhı dayanıyordu.

Rune karşılık verdi ama onları vurup vurmadığını anlayamadı. Gideon'u pencerelere doğru takip etmekle meşguldü.

Bir eliyle ceketinin içinde sakladığı çocuğu kucaklarken, diğer eliyle masayı yan çevirerek çiçeklerle dolu cam bir vazoyu yere düşürdü ve onları bir taraftaki muhafızlardan korudu. Aynı şeyi ikinci bir masa için de yaptı ve onu da diğer muhafız grubuna doğru çevirdi.

Rune'un kolundan tutarak onu yere çekti ve silah seslerinden korudu. Geçici olarak güvendeydiler. Ama kapana kısılmışlardı. Her iki çıkışta da silahlı korumalar olduğu için pencerelere doğru koşamazlardı.

"Al," dedi sakince, Meadow'u ceketinden çıkarıp Rune'a verdi. "Silahını bana ver."

Rune tabancasını ona uzattı ve çocuğu kucağına çekerek ona sarıldı ve Gideon'un uçan mermilerin altında yaptığı gibi onu usulca susturdu.

Silah sesleri kesilince Gideon dizlerinin üzerinden kalkıp baktı, sonra silahını kaldırıp iki yöne ateş etti ve hemen ardından eğildi.

Karşı ateş hızlı ve öfkeli bir şekilde geldi. Korkuya kapılan Meadow titredi. Rune ona sıkıca sarıldı, Alex'in şarkılarından birini mırıldanırken Gideon da vücudunu onlara kalkan olarak kullandı. Rune gözlerini kapadı, tahtaları parçalayan ve duvarlardan seken kurşun seslerini dinledi. Onları bu durumdan kurtaracak bir büyü düşünmeye çalışıyordu.

Ama zihni buzdan bir tabakaydı. Korkudan bomboştu.

Takviye kuvvetlerin gelmesiyle birlikte silah sesleri yoğunlaştı. Gideon'un eldivenli eli Rune'un başını kavradı ve yüzünü omzuna bastırdı. Çocuğu iki bedenleri arasında korurken başını aşağıda ve tehlikeden uzak tuttu.

"Yakında annene kavuşacaksın," dedi küçük kollarını Rune'un boynuna dolamış olan Meadow'a. Gideon'un sesi, etraflarındaki her şeyin dağılmasına rağmen sıcak ve istikrarlıydı. Sanki kendisi de korkmuş olsa bile korkmuş çocukları nasıl yatıştıracağını çok iyi biliyordu. Üç çocuğun en büyüğü olarak muhtemelen biliyordu. "Yaralanmana izin vermeyeceğim. Buna söz veriyorum."

Ama böyle bir şeyi nasıl vaat edebilirdi? Kolay hedeflerdi. Eğer buradan çıkabilirlerse, prangalarla çıkacaklardı.

Ama sesinin sıcaklığı, sözlerinin kesinliği Rune'un korkusunu eritti.

Neden bu kadar kahraman olmak zorunda?

Bir an için kendi çocuklarıyla nasıl olacağını merak etti.

Bu düşünceyle birlikte tuhaf bir şey oldu. Gözlerinin önünde uyanıkken gördüğü bir rüya gibi bir görüntü canlandı. Çok daha yaşlı bir Gideon gördü, çocuklarla oynuyordu. O kadar net görüyordu ki, nefesi kesildi.

İmgeleminde Gideon belki on yaş büyüktü ve üç çocuğu kovalıyordu. Çocukların ondan olduğunu biliyordu, çünkü ikisinde onun gözleri, üçüncüsünde de onun sert ağzı vardı. Çocuklar kır çiçekleriyle dolu bir tarlada çığlık atarak ve gülerek ondan kaçmaya çalışıyor, Gideon ise onlara izin veriyormuş gibi yapıyordu.

Gelecekteki Gideon'un gülümseme şekli Rune'un kalbini sızlattı. Kahkahasının bulaşıcı sesi boğazının düğümlenmesine neden oldu. Onu daha önce sadece bir kez bu kadar mutlu görmüştü, o da çok kısa bir süreliğine, yatağında birlikte geçirdikleri gecede.

Bu imgelem kendi hayali miydi yoksa bazı cadıların yapabildiği gibi geleceği mi görüyordu, bilmiyordu. Daha önce hiç olmamıştı.

Kiminle evliydi? Bu çocukların annesi kimdi?

Eğer bir karısı varsa bile, Rune onu görmemişti.

Görüntü, diğer gemilerin yelkenlerini doldurmak için ilerleyen ani bir fırtına gibi kayboldu, Rune'u kafası karışmış ve yemek salonunda mahsur bıraktı, mermilerin bang! bang! bang! sesleri kulaklarını acıtıyor, barutun keskin kokusu burnunu yakıyordu, düşman bağırışları onları iki yandan kuşatmıştı.

"İşte böyle bir şey olurdu," diye düşündü yüksek sesle, yumruğu Gideon'un ceketinin yakasını kavrarken alnı da onun omzuna bastırıyordu.

Başını ona doğru eğdi. "Ne?"

"Sen ve ben. Bir cadı ve bir cadı avcısı." Meadow'u hâlâ sıkı sıkı tutarken yüzüne bakmak için geri çekildi. "Eğer sen ve ben birlikte olsaydık, bizi dünyanın öbür ucuna kadar avlarlardı." Kucağındaki savunmasız çocuğa baktı. Daha sessiz bir şekilde, "Sahip olabileceğimiz çocuklarla birlikte." dedi.

Kurşunlar tepelerinde vızıldarken Gideon sustu ve ona bakmaya başladı. Eli hâlâ kızın başının arkasındaydı.

"Çocuk istiyor musun?" Sesi garip bir şekilde sessizdi, gürültüyle çelişiyordu.

Rune'un midesi kendi üzerine yuvarlandı.

Bunu neden söyledim ki?

Aslında geleceği hakkında hiç düşünmemişti. Bir geleceği olacağına hiç inanmamıştı. Rune her zaman yakalanmayı ve bugün değilse bile yarın temizlenmeyi beklemişti. Yarın olmasa bile, ondan sonraki bir zamanda.

Yine de bunu bekliyordu.

Ama sorusu kadının içinde çınladı.

Ne tür bir gelecek istiyordu? Çocukları olacak mıydı? Bir aile? Bunu düşünmek mantıksız görünüyordu. O çok gençti. Her fırsatta avlanmasından bahsetmiyorum bile. Dünya çok ölümcül bir yerdi.

Ama ya değilse?

Daha büyük olsaydı ve dünya farklı olsaydı? "I-"

Gideon aniden onun çenesine uzandı ve bakışlarını kendi çenesine çekti. Kaşlarını çatarak onun gözlerini aradı. "Rune... bir şey mi gördün?"

"Ne?"

"Gözlerin-"

Bir mermi vızıldayarak geçti ve arkalarındaki ahşap masaya saplandı. Gideon vurulmuş gibi geri çekildi ve acı içinde tısladı.

Rune başını kaldırdığında omzuna yakın bir yerde gömleğinden sızan kanı gördü.

"Gideon!"

Eldiveniyle kana dokundu, çenesi sıkıştı. "Sadece bir sıyrık. İyi olacağım."

Rune bunun bir sıyrığa benzemediğini söylemek üzereydi ki bir hareket onun omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. Edmund -daha önce flört ettiği asker- Gideon'un birkaç adım arkasında duruyordu, silahını kaldırmıştı.

Rune tabancasını kaldırdı ve önce ateş ederek Edmund'un bacağına bir mermi gönderdi. Adam homurdandı ve yarasını tutmaya çalıştı. Rune tekrar ateş ederek onu görüş alanından çıkardı.

"Onlardan çok fazla var."

Gideon başıyla onayladı. "Meadow'u buradan çıkarmak için şu görünmezlik büyüünü kullanabilir misin?"

"Peki ya sen?" Rune kaşlarını çatarak gömleğine yayılan kana baktı ve onun doğruyu söylediğini, yani ciddi bir şey olmadığını umdu.

"Siz kaçarken ben onları oyalarım. Eğer hepimiz ortadan kaybolursak, hala odada olduğumuzu anlarlar ve geniş çaplı ateş açarlar. Ama yalnız olduğumu görecektense kadar yaklaşmalarına izin vermezsem, silah seslerimin sizi koruduğunu düşünecekler. Siz pencereden kaçarken onlar da bana nişan alırlar."

Ona onsuz gitmesini söylüyordu. "Ama nasıl çıkacaksın?"

Cebinden küçük deri bir çanta çıkardı. "Bunun için endişelenme." Elini içine daldırdıktan sonra yumruğu mermilerle dolu olarak çıktı. Onları yere bırakırken şingirdadılar ve yuvarlandılar, böylece tutması ve doldurması kolaylaştı. "Yoldaş'ı al ve Eski Şehir'e doğru yola çık. Beni orada bekle."

"Ama-"

"Evimin anahtarı göğüs cebimde," dedi, düşman ateşi vızıldayarak geçerken silahını doldururken.

O kadar muhafızı tek başına geçmesinin imkânı yoktu.

"Seni burada bırakamam!"

"Rune." Kızın adı bakışlarını onunkilere çekti. "Hayatında bir kez olsun benimle kavga etme."

Gözlerindeki sert bakış tartışmaya yer bırakmıyordu. Rune onun haklı olduğunu bilerek ters ters baktı; Meadow'u dışarı çıkarmanın tek yolu buydu.

Ama...

Rune kollarını onun boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Bana hayatta kalacağına söz ver."

Kadın onu bıraktığında Gideon şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "İyi olacağım."

Elde edebileceğinin en iyisi buydu. Rune anahtarı onun cebinden aldı ve kendi cebine koydu. Ona güvenmek zorundaydı. O bir Kan Muhafızı yüzbaşısıydı. Onu öldürmezlerdi.

Değil mi?

Kıymıklanan tahtaların sesi kulaklarında patladı. Yakında kurşunlar onları koruyan masaların arasından geçecekti.

Meadow'u göğsünde dengeleyen Rune, döküm bıçağını kaptı ve ayak bileğinin arkasına yakın iki küçük kesik açtı. Derisinde boncuklanan kanı kullanarak önce Meadow'un boynunun arkasına, sonra da kendi bileğine Hayalet Yürüteç sembollerini çizdi.

Büyü etkisini gösterdiğinde Gideon, "Git," dedi.

Ayağa kalktı ve her iki silahla da ateş etmeye başladı.

Rune, pencerelere doğru ilerlerken Meadow'a sıkıca sarıldı ve yere yakın durdu. En yakın pencereye varınca, Gideon'un yeniden doldurup ateş etmeye başlamasını bekledi ve ardından pencerenin kilidini açıp açtı.

Odadaki tüm dikkatler Kan Muhafızları kaptanının üzerindeyken, Meadow'u pencere çerçevesine doğru kaldırdı ve ardından onu takip etti.

Aşağıdaki bahçelere indikten sonra Rune Meadow'u ön kapıdan geçirdi ve silah sesleri evin içinde yankılanırken tetikte bekleyen muhafızların yanından görünmeden geçti.

Gideon'un atının beklediği suya doğru yöneldi ve sadece bir kez sarı eve baktı.

Ne yaptığını iyi olur.

Yoldaş'ı yerinden çözdü, ata bindi, sonra atı dörtnala koşturdu, kalbini o yemek odasında bıraktı, çocuk ve kendisi kaçabilsin diye hayatını tehlikeye attı.

OTUZ BEŞ

GIDEON

GIDEON ateş etti, yeniden doldurdu ve tekrar ateş etti. Tekrar ve tekrar. Düşman mermilerinden kaçarken Rune'a ihtiyacı olduğu kadar zaman kazandırmaya çalışıyordu.

Hava, silah seslerinden çıkan dumanla kaplanmıştı ve Rune'un büyüsünün kokusunu bastırıyordu.

Onun bir cadı olduğunu öğrenmeden önce Gideon kokuyu algılayamamıştı. Cressida'nın kan ve gül kokan büyüsünün aksine, Rune'un kokusu adaya karışmıştı. Deniz tuzu, odun dumanı ve taze kesilmiş ardıç gibi kokuyordu.

Nedense Rune'un büyüsünü düşünmek Gideon'a onun ağzını hatırlattı. O kütüphanede onunkine nasıl boyun eğdiğini. Neredeyse itiraf ettiği şeyler.

Artık ona sahip olmasına izin verilmediği için tek istediğinin o olduğunu düşünüyordu. Belki de sonsuza dek ulaşamayacağı şeyleri istemek kaderinde vardı.

Ve şimdi gözleri ...

Bir an önce ona baktığında, gözleri Aurelia'nın az önce gördüğü düşten sonraki halini hatırlatmıştı. Bulutlu ve solgun.

Ama bu doğru olamaz. Doğru olabilir mi?

Mermileri biterken hâlâ Rune'u düşünüyordu. Cephanesi kalmayan Gideon silahları yere attı ve ellerini havaya kaldırarak kurduğu barikattan yükseldi.

"Teslim oluyorum," diye seslendi duman dolu odaya.

Silah sesleri kesildi. Birinin bir emir verdiğini duydu ve saniyeler sonra karanlıktan birkaç muhafız çıktı.

"Yoldaşın nerede?" diye sordu biri, barikatın arkasına bakarken silahını Gideon'a doğrultmuştu. "Peki ya çocuk?"

Gideon omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Onu tutukladıklarında mücadele etmemiş.

★ ★ ★

ONLARI ONU DOĞRU Kan Muhafızına GETİRDİLER

Cressida'nın iki ay önce orijinal binayı havaya uçurmasının ardından karargâhın yeri değiştirilmişti. Artık limana bakan kayalıklar üzerindeki eski bir taş kalede bulunuyorlardı.

Muhafızlar Gideon'u karanlık geçitlerden geçirirken, meşalenin alevleri rüzgâra ve denizden gelen neme karşı savaşıarak titriyordu.

Onu, iki yanında boydan boya uzanan vitray pencereleri olan eski savaş odasına götürdüler. Üniformalı genç bir kadın uzun taş masanın karşısında duruyordu.

Laila Creed.

Gideon'un yokluğunda kaptanlığa vekalet ediyordu.

Harrow onun yanında durdu. Casus şefi ellerini masanın üzerine koymuş, Laila'nın baktığı şeye bakıyordu.

Gideon'un girişinde yukarı baktılar.

"Sharpe?" Gideon'un zincirlenmiş ellerini gören Laila'nın kara kaşları çatıldı. Ona içeri kadar eşlik eden muhafıza baktı. "Bu da ne böyle?"

"İzinsiz girerken, adam kaçırırken ve güvenliğe ateş açarken yakalandı. Yanında ikinci bir Kan Muhafızı memuru vardı. Rehineyle birlikte kaçtı."

Gideon odanın ucundan bile Laila'nın çenesindeki sinirin zıpladığını gördü.

"Ne rehinesi?"

"Meadow Kantor. Sibyl'in çocuğu."

"Teşekkür ," dedi Laila, yüzü kararmıştı. "Onu götürmemizi ister misin-"

"Hayır. Kelepçelerin anahtarlarıyla birlikte onu da bırakın.

O zaman gidebilirsiniz."

Muhafızlardan biri öne çıkarak anahtarları taş masanın üzerinden Laila'ya uzattı. Tüm dikkatini Gideon'a vermeden önce onların ayak sesleri koridorda kaybolana kadar bekledi.

"Ne , Sharpe. Yine mi?" "Noah ile konuşmam gerek."

"Noah Wintersea'de. Benimle anlaşmak zorundasınız."

Odayı garip bir gerginlik kapladı. Her zaman emirleri veren Gideon, itaat eden de Laila olmuştu. Şimdi işler tersine dönmüştü ve Laila'nın sert duruşu bu konuda ondan daha tuhaf hissettiğini gösteriyordu.

"O zaman bunları çıkarmanı istiyorum," dedi zincirlenmiş bileklerini kaldırarak, "ve gitmeme izin ver."

"Gideon," dedi Laila dişlerini sıkarak. "Birinin evine zorla girdiğini söylediler! Ve bir bebeğin çalınmasına yardım etmişsin! Yanında kim vardı? Ya da sormama gerek var mı?"

Gideon soruyu geçiştirdi. "Yapman gereken şey bana güvenmek."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve kollarını kavuşturdu. "Neden herhangi birimiz sana bir daha güvenelim ki?"

Gideon irkildi. Laila'nın babası, bir önceki İyi Komutan, onun yüzünden Cressida tarafından öldürülmüştü. Cadı kraliçenin geri dönmesinin ve onları savaşla tehdit etmesinin sebebi oydu. Hepsinin tehlikede olmasının sebebi. Eğer Rune'un onu kandırmasına izin vermeseydi, eğer

Cressida'yı çok daha önce ortadan kaldırılabildi.

"Tüm bunların suçlusu benim," dedi. "İşte bu yüzden her şeyi düzeltmek zorundayım. Ama bunu zincirlerle ya da sen bana karşı dururken yapamam."

"Kızıl Güve seninle birlikteydi, değil mi?"

Bu Harrow'dan geldi. Gideon ona bakmak için kendini zorladı. Eğer Laila'yla aralarında güven sorunu varsa, Harrow'la aralarında hiç yoktu.

"Rehineyle birlikte kaçan asker," diye bastırdı. "Rune'du, değil mi?"

Başka tarafa baktı.

Bir süre sonra Laila şöyle dedi: "Soruya cevap ver, Sharpe."

"Evet," diye nefes aldı. "Rune'du."

Laila avuçlarının içlerini gözlerine bastırdı. "Gideon. Neden o kıza karşı böyle bir zaafın var? Rune Winters kötü haber! Eğer seni bir kez kandırdıysa, emin ol-"

"Farkındayım."

Ne kadar çok isterse istesin, Rune'a tekrar güvenmek aptallık olurdu, tıpkı onun da kendisine güvenmek için aptal olması gibi. "Çocuğu almak için onu kullanıyordum."

Laila taş masanın karşısından ona baktı, açıkça şüpheliydi. Ama hiçbir şey söylemedi. Böylece Gideon devam etti.

"Noah planlarıma karışmayacağına söz verdi."

"Evet, ama Noah daha birkaç ay önce çıkarıcı bir cadının cazibesine kapıldığını görmedi. Farkında değil-"

"Kumandan'a Rune'u Kan Muhafızları'na teslim edeceğime söz verdim," dedi sözünü keserek, "Roseblood varisini öldürdükten sonra. Bunu yapmanın tek yolu Rune'un planlarını öğrenmek. Rune'un onun tarafında olduğuma inanmasına ihtiyacım var. Bana güvenmesine ihtiyacım var."

"Peki ya onun ekmeğine yağ sürüyorsanız?" Bu söz, yumruklarını kalçalarına dayamış, hiç de ikna olmamış görünen Harrow'dan geldi. "Sana varisi bulmak için burada olduğunu söyleyen o. Ya bu bir yalansa? Ya Cressida onu kendi davalarına daha fazla cadı katması ve bize içeriden saldırması için gönderdiyse?"

Laila Gideon'a baktı, cevabını bekliyordu. Ama Gideon'un cevabı yoktu. Bunu kendisi de merak etmişti.

"Daha iyi bir planın varsa," dedi Gideon, "duymak isterim."

Sessizliklerine bakılırsa, yapmamışlar.

"Cressida tüm ailemi öldürdü," dedi. "Onun davasına hiç sempati duymuyorum. Onun durdurulmasını istiyorum. Onun ölmesini istiyorum." Kelepçelerine karşı gerildi. "Burada durup benimle tartışarak sadece bunu başarmamı engelliyorsun. Noah'ya ölü varisi ve Rune Winters'ı Kan Muhafızlarının eline teslim edeceğime söz verdim. Şimdi beni serbest bırakın ki bu sözümü yerine getirebileyim."

Laila dudağını çiğnedi. "Peki ya Harrow haklıysa ve Rune seninle oynuyorsa? Ya onun tuzağına düşersen?"

"Eğer yakalanırsam," dedi ona gülümseyerek, "beni kurtaracaksın."

Kadın gözlerini adama dikti. Birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar.

Laila önce gözlerini kaçırdı. İç çekerek masanın üzerindeki anahtarları aldı.

"Tamam. Ama beni planlarınızdan haberdar edin. O kelepçelerden mi istiyorsun? Bize ne planladığınızı söyleyin ki size yardımcı olabilelim ya da en azından bir dahaki sefere tutuklanmanızı engelleyebilelim."

Gideon da öyle yaptı.

OTUZ ALTI

RUNE

RUNE üç saat boyunca Gideon'un gelmesini **bekledi**. Güneş battığında ve ondan hâlâ bir iz olmadığında Meadow'u sallayarak uyuttu ve yatağına yatırdı. Sonra Gideon'un birkaç yedek silahı ve mermi dolu kutuları sakladığı dolabı buldu. İki silahı doldurdu ve kolayca ulaşabileceği bir yere, masanın üzerine koydu. Kan Muhafızları gelirse diye.

Bu berbat bir fikirdi. Adımlarını hızlandırırken parmaklarını bacağına vurdu. Ne düşünüyordu acaba?

Ne düşünüyordu ki?

Onu terk etmemeliydim.

Ya canlı çıkamazsa?

Yarım saat daha geçip daire karanlığa gömüldüğünde Rune etrafı görebilmek için birkaç mum yaktı. Uyuyan Meadow'u bir komşusuna bırakmayı düşündü, böylece Gideon'a ne olduğunu öğrenebilir ve gerekirse onu kurtarabilirdi.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri donup kalmasına neden oldu. Rune dolu tabancalardan birini aldı ve kapıya doğrulttu, mandalda dönen bir anahtarın sesini dinlerken vücudu uğulduyordu.

Rune'un silahı tutuşu sıkılaştı.

Ama kapı açıldığında, Gideon çerçevenin içinde duruyordu.

Onu görmek vücudundaki tüm düğümleri çözdü. Ceketindeki kurumuş kana bakarak bir nefes verdi.

Gideon'un bakışları onun üzerinde gezindi ve yanına indirilmiş tabancada durakladı. "İyi misin?"

"İyi miyim?" Rune ona doğru koşmaya başladı, bir mıknatıs gibi çekiliyordu. Kollarını ona dolamak ve sıkıca sarılmak istiyordu. "Yaralandın mı? Nasıl-"

Arkasından bir kadın çıktı. Rune durdu.

Kadının kıyafetleri sanki haftalardır bir şey yememiş gibi ince bedeninden sarkıyordu ve saçları gevşek teller halinde sırtından ve omuzlarından aşağı sarkıyordu. Rune, kirin altında saçlarının bakır kırmızısının koyu bir tonu olduğunu tahmin etti. Çökmüş gözleri çılginca odayı taradı.

"Meadow nerede?"

Oh.

Bu Aurelia Kantor'du.

"Uyuyor," dedi Rune. "Yatak odasında."

Gideon'un odasını işaret etti. Sibyl onun yanından geçip kapı aralığında kayboldu.

Gideon kapıyı kapatırken, Rune onun yanına gitti. "Nasıl dışarı çıktın?"

"Muhafızlara teslim oldum." Uzun mesafelerde at sürmek için giydiği uzun etek ve bluzu inceledi. Endişeli haliyle kollarının manşetlerini iliklemeyi unutmuştu. Bunu fark eden adam binici eldivenlerini çıkarıp cebine soktu ve önce bir bileğinin, sonra da diğerinin düğmelerini ilikledi. "Beni Laila'ya getirdiler. Ondan sonrası sadece konuşarak kurtulma meselesiydi."

Bu mı? Ama tabii ki bunların hepsi muhtemelen ona ihanet etme planının bir parçasıydı. Ona baskı yapamadan, döşeme tahtaları arkalarından gıcırdadı.

Rune döndüğünde Aurelia'yı yatak odasından çıkarken Meadow'u kucaklarken buldu.

Aurelia, "Kaptan beni görmek istediğinizi söyledi," dedi.

Gideon'la ne kadar yakın durduklarını fark eden Rune hızla geri adım atarak ondan uzaklaştı. Ama artık çok geçti. Sibyl'in yüzündeki ifade, Rune'un fark etmesini istemediği şeyi tam olarak fark ettiğini gösteriyordu.

Rune boğazını temizledi. "Bu doğru." Tabancasını masanın üzerine bıraktı ve durakladı. İki tane doldurmamış mıydı? İkinci silahı bulmak için odayı taradı.

"Kimsin sen?"

"Benim adım Rune Winters. Düşmanlarımız"-Rune Gideon'a baktı-"bana Kızıl Güve derler."

"Kızıl Güve mi?" Aurelia'nın kaşları kalktı. "Eğer oyun oynuyorsak, o zaman ben de cadı kraliçenin ta kendisiyim."

Rune'a inanmadı.

Rune'un onun güvenine ihtiyacı olması dışında fark etmezdi. Ve onun yardımına. Bu yüzden döküm bıçağını kınından çıkarıp eteğinin altından kalçasına soktu. Derisini sıyıran Rune, açık avucunun üzerine Meşale sembolünü çizdi. Birkaç santim üzerinde bir alev tutuştu ve birkaç saniye sonra Rune'un başının üzerinde, havada kan kırmızısı bir güve şeklinde bir döküm işareti belirdi.

"Kanıt senin için yeterli mi?"

Aurelia'nın yüzündeki şüpheli ifade kayboldu.

Rune elini yumruk yaparak işareti lekeledi ve alev söndü.

"Benden ne istiyorsun?" dedi Aurelia, onunla Gideon'un arasına bakarak.

"Bir çağırma büyüü için yardımınıza ihtiyacım var."

Büyü bir Majora büyüüydü, bu da Rune'un büyüü yapmak için başka birinin kanına -kendi isteğiyle- ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Kendi kanı tek başına yeterli olmazdı.

"Peki sana neden yardım edeyim?" diye sordu Aurelia, Meadow'un yanağını öperek ve çocuk ona sıkıca sarılırken.

"Sorumlu olduğun tüm ölümleri telafi etmek için mi?" diye sordu Rune.

Sibyl'in gözleri parladı.

"nk bana yardım edersen seni ve Meadow'u bu adadan sağ salim çıkarabilirim."

Aurelia'nın sessizce hesap yaptığını gördü. Bu reddedilemeyecek kadar iyi bir teklifti ve ikisi de bunu biliyordu.

"Ne kadar yakında?"

"Sanırım bu size bağlı. Büyü sadece tek bir yerden yapılabilir ve oraya gitmek birkaç saat sürer."

"Sen hazır ben de hazırım," dedi Aurelia.

Rune başını salladı. "O zaman gidelim."

Ama Aurelia, Meadow'u kucaklayarak kapıya yöneldiğinde, Gideon kapının önüne ıktı. Dikkati Sibyl'in üzerindeydi. "Bir şeyi unutuyorsun."

Aurelia ona ters ters baktı. "Neymiş o?"

"ocuğunuzu size sağ salim teslim edeceğime söz verdim. Bana cevap sözü verdin."

"Bana yeterince eziyet ettiğini düşünmüyor musun?" dedi, onun etrafından dolaşmaya çalışarak.

Gideon kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak onun yolunu kapattı. "Bir anlaşma yapmıştık Aurelia."

Rune birinden diğerine baktı. Meadow'un kurtarılmasına bu yüzden mi yardım etmişti? Yapılması gereken doğru şey olduğu için değil, karşılığında bir şey vaat edildiği için mi?

Ağzı ekşidi.

"Sana bir şey borçlu olduğumu düşünüyorsan-" "Ne anlaşması?" diye araya girdi Rune.

Gideon ona baktı. Aurelia'nın harekete geçmesi için bir saniyelik dikkat dağınıklığı yetti. Cadı kayıp silahını çekti ve namluyu Gideon'un çenesinin altına dayadı.

Silahı doğrulttuğunda dondu kaldı. İşte o zaman Rune silahsız olduğunu anladı. Aurelia'nın tek yapması gereken tetiği çekmekti ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu zevkle yapacaktı.

"Vedalaşmanız için size bir dakika veriyorum, Yüzbaşı."

Silahın namlusu hâlâ çenesinin altındaydı, Gideon Rune'un bakışlarını tuttu, çenesi sıkılmıştı.

Aurelia'nın bir sonraki hamlesi yüzünden okunuyordu. Gideon'u vuracak ve ölüme terk edecekti. En güvenli yol buydu. Eğer ölürse, onları takip edemezdi.

Rune, Aurelia'nın mantığına katılıyordu. Ve eğer kapıyı kapatan başka bir cadı avcısı olsaydı, bunu kendisi de yapabilirdi.

Ama o Gideon'du.

Ona ihanet etmeyi planlıyor olsa da, onları takip etmeye çalışacak olsa da - bunu yapacağını biliyordu - Rune onun ölmesine izin veremezdi.

Alex'in kardeşiydi.

Zalim bir cadı kraliçe tarafından işkence görmüş ve lanetlenmişti.

Daha da önemlisi: milyonlarca nedene rağmen onu seviyordu.

Aurelia ateş etmeden önce, Rune hâlâ masanın üzerinde duran ikinci silaha uzandı ve onu doğrudan cadıya doğrulttu.

Aurelia ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Aptal kız!" Gözleri yeşil ateş gibi yanıyordu. "Seni neye inandırdıysa, bu doğru değil." Aurelia bir koluyla Meadow'u kucakladı, silahı hâlâ Gideon'un çenesinin altında tutuyordu. "Sana ihanet edecek. Başka seçeneği yok. Gitmene izin verirse onu idam ederler."

Onu idam etmek mi?

Kelimeler Rune'un içinde dalgalandı.

Yasaların değiştiğini biliyordu. Artık cadılara sempati duymak için hoşgörü yoktu. Ama idam?

Aurelia silahı daha sert bastırarak Gideon'un çenesini yukarı kaldırmaya zorladı.

Rune ikinci elini kendi silahına götürdü ve onu sıkıca kavradı. Aurelia'ya doğrulttu. Gideon'a şöyle dedi: "Kapıdan uzak dur."

Gideon ellerini havaya kaldırarak Aurelia'ya baktı, sanki onun yine de kendisini vuracağından şüpheleniyordu. Ama çocuğu ateş hattındaydı; bunu riske atmazdı. Ya da Rune öyle umuyordu.

Yavaşça ondan uzaklaştı.

Aurelia'ya Rune şöyle dedi: "Meadow'u aşağı götür ve beni dışarıda bekle."

Aurelia kaşlarını çatarak onaylamadı, kalçasıyla kapıyı itti, sonra dışarı çıktı ve Rune ile Gideon'u yalnız bıraktı.

Rune silahını indirdi.

"Kargo ambarında William'la yaptığınız konuşmayı duydum," dedi. "Ne planladığınızı biliyorum. Beni takip edecek, Roseblood varisini öldürecek, sonra da Soren'le takas yapabilmek için beni tutuklayacaksınız. İnkâr mı ediyorsun?"

Gideon ellerini saçlarında gezdirerek onları dağınık bir hale getirdi.

"Hayır," dedi iç çekerek. "Bunu inkar etmiyorum."

"Hâlâ planın bu mu?" diye sordu ona. Her şeyden sonra mı?

Ellerini iki yanına indirdi. "Ne yapmamı , Rune? Kaçmana izin mi vereyim? Eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, sen de aynı şeyi planlıyor olurdun."

Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil."

"Hayır mı?" Ona doğru bir adım attı. Ona yaklaştığında küçük bir çan alarmı çaldı: tehlike, tehlike. "O zaman söyle bana, sen olsan ne yapardın?"

Rune geri adım attı. "Sana zaten söyledim. Yaşayan son Roseblood'u bulacağım ve onları Cressida'dan uzaklaştıracam. Sonra da Soren'le nişanı bozup ittifakı bitireceğim."

"Ya işe yaramazsa? Soren, tutmadığınız sözlere rağmen savaştan hoşlandığına karar verirse? Eğer Cressida seni avlarsa

ve bu Roseblood ikinizi de geri mi sürüklüyor?" "I..."

Onun varlığı düşüncelerini karıştırdı.

"Ben... bilmiyorum."

"Çünkü bilmek zorunda değilsin," diye hırladı ona. "Üç cadı kraliçenin de tahtlarına geri dönmesi senin için bir nimet olur, dehşet ve sefalet değil. Eğer bu herkes için bir Terör Saltanatı olacaksa, sana ne... değil mi Rune?"

Bu doğru ya da adil değildi.

"Ne yapmam gerekiyor? Senin tarafını mı tutayım?" Silahı tekrar kaldırdı, horozunu kurdu ve ateş etmeye hazır tuttu. Ona gösterdiği şekilde. "Tıpkı diğer Kan Muhafızları askerleri gibi ölmemi istiyorsun."

Adam cevap vermek için ağzını açtı ama kadın onun sözünü kesti. "Her cadı canavar değildir, Gideon. Çoğumuz değiliz."

Bir adım daha attı. Rune gözlerini kıstı. Daha fazla yaklaşırsa ateş etmek zorunda kalacaktı.

"Ve yine de," diye hırladı, "insanlar Cressida gibi cadıların altında acı çekerken hiçbir şey yapmadınız. Hiçbiriniz yapmadınız."

Rune yutkundu. Bu doğrudu. Gideon gibi insanların ve sayısız diğerlerinin güçlü cadıların ellerinde ne tür zalimliklere maruz kaldığını bilmiyor olabilirdi. Ama büyükannesi kesinlikle biliyordu, tıpkı Rune'un hayranlık duyduğu Nan'ın arkadaşları gibi.

Çok sayıda cadı buna karşı durmaları gerekirken hiçbir şey yapmamıştı.

"Kefaret olarak kendimi teslim etmeli miyim?" diye sordu ona. "Beni arındırma platformuna götürme onurunu sana mı vereyim?"

Gideon sanki tam olarak bunu yaptığını hatırlamış gibi gözlerini kaçırdı.

Aurelia haklıydı. Ona hâlâ güvenemiyordu. Hâlâ ona ihanet etmeyi planlıyordu.

Yapamayacak kadar derindeydi.

Gideon, Rune'un buraya kurtarmaya geldiği cadıları kurtarmasına izin verirse, Rune'un kaçmasına izin verirse, inandığı her şeye ihanet etmiş olacaktı -arkadaşlarına ve asker arkadaşlarına, korumaya yemin ettiği vatandaşlarına, uğruna çok savaştığı Cumhuriyet'e.

Rune aptal değildi. Tüm bunlara rağmen onu seçmezdi.

Eğer yapsaydı, onu öldürürlerdi.

Sarı evde ne itiraf ettiğinin bir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu. Rune onu asla seçmeyeceğini biliyordu. Seçemezdi. İstese bile yapamazdı.

Bu düşünce onu ayılttı. Onu keskinleştirdi.

Bu iş neredeyse bitti.

Tek yapması gereken birkaç adım önde olmaktı. Birkaç saat daha.

Rune silahını onun göğsüne doğrulttu.

Burası yollarımızı ayırdığımız yer.

"Beni takip etmeye çalışmayın," dedi.

Gideon hiçbir şey söylemedi. Ama Rune onu, onun Gideon'u okuduğı kadar kolay okumuştı ve gözlerindeki bakış bunu söylüyordu: Keşke yapmayacağımı söyleyebilseydim.

OTUZ YEDİ

RUNE

Yüksek taş çemberine **vardıklarında** saat gece yarısını biraz geçiyordu.

Rune ve Aurelia şehirdeki ahırlardan iki at çalmış ve Gideon'un onları takip etmesini imkânsız kılmak için hepsini Rune'un Hayalet Yürüteç büyüsüyle gizlemişlerdi.

Ayrılırken gözlerindeki bakış yol boyunca aklından çıkmadı.

Ürkütücü taş silüetleri Rune'un üzerinde devler gibi beliriyor, yıldızları karartıyordu. Buradaki hava büyü gibi kokuyordu. Derin ve ilkel. Rune'un tenini karıncalandırıyordu. Sanki Eskiler birkaç dakika önce buradaydı. Sanki dünyadan çıkmak için kullandıkları kapı burasıydı.

Rune böyle şeylere inanmazdı.

Ama bazı insanlar inanıyordu. Örneğin Kadimler Tarikatı - bir grup dini fanatik - bu çağırma çemberinin bir zamanlar Kadimleri çağırmak için kullanıldığına inanıyordu. Onlara göre, Kadimler - ya da tarikatın bazen onlara atıfta bulunduğu şekliyle Yedi Kız Kardeş- çok uzun zamandır yoktular, kimsenin çağrısına cevap veremeyecek kadar derin bir uykudaydılar.

Çocuklara yatmadan önce anlatılacak güzel bir hikâyeydi. Ama eğer Kadimler gerçek olsalardı, yarattıkları bu dünyada yürümüş olsalardı, Rune şimdiye kadar onların varlığının kanıtını görmüş olurdu.

Hayır. Eğer bu eski taşlar ona bir şeyler hissettiriyorsa, bunun nedeni sıradan cadıların güçlü büyülerini yüzyıllardır burada yapıyor olmalarıydı. Rune'un bu yerde hissettiği şey sadece onların büyülerinin yankısıydı, tanrıların kalıcı varlığı değil.

Yakındaki bir tepede Eskiler Tarikatı'na ait bir zamanların görkemli tapınağının kalıntıları bulunuyordu. Tapınak devrim sırasında yıkılmış, rahibeleri ve yardımcıları öldürülmüş ya da saklanmak için kovalanmıştı. Çağırma taşlarının arasında durduğu yerden, Rune'un tapınak kalıntılarından görebildiği tek şey yarı ufalanmış bir duvardı.

Rune ve Aurelia hiç vakit kaybetmedi. Meadow yosun yatağında uyurken ay ışığının altında çağırma büyüsünü yaptılar. Rune bu büyüyü Seraphine'in yanında çalışırken öğrenmişti ama hiç kullanmamıştı.

Rune madalyonunu açtı ve Cressida'nın saçından bir parça çıkarıp dairenin ortasına yerleştirdi. Aurelia döküm bıçağını aldı ve omzunda küçük bir kesik açarak oradaki gümüşü döküm izlerine bir yenisini ekledi. Rune, Aurelia'nın verdiği kanı kullanarak sembolleri çizdi.

"Şimdi ne olacak?" Aurelia daha sonra etraflarını saran derin gölgeleri tarayarak sordu.

Rune gökyüzüne, tepelerinde parlayan yıldızlara baktı.

"Şimdi bekleyeceğiz."

Çağrılanların gelmesi on iki saat kadar sürebiliyordu. Beklemekten başka yapacak bir şey kalmadığı için de uyudular.

OTUZ SEKİZ

GIDEON

GIDEON yıkık tapınak duvarına yaslanmış, yağmurdan ıslanmamaya çalışıyordu. Buradan aşağıdaki vadiyi net bir şekilde görebiliyordu. Ya da fırtına yaklaşmasaydı görebilecekti. Şimdi, çağırma taşlarının içinde bir şey görebilmek için gözlerini karanlığın içinden kısarak bakması gerekiyordu.

Yonder, onu bu saygısız yere getiren av köpeği, yakınlardaki toprakta yatıyor, arada bir başını kaldırıp gölgelere bakıyor ve Gideon'un bunun kendisi için kurulmuş bir tuzak olmadığını ummasına neden oluyordu.

Yonder, Gideon'un ceketine koruyucu büyü yüzünden hâlâ bulaşmış olan kanının kokusunu kullanarak Rune'un izini bu vadiye kadar sürmüştü.

Gideon birkaç saat önce Aurelia ve Rune'un büyü yapmalarını izlemiş, sonra da beklemek için küçük bir mağaraya çekilmişti. O zamandan beri, çağırma çemberi boş kalmıştı - ortasında parlayan ve Rune'un büyüünün aktif olduğunu ilan eden küçük kıızıl güve dışında.

Gideon'un şakaklarında bir baş ağrısı başlamıştı, ya fırtınanın basıncından ya da görmek için bu kadar zorlanmaktan. Tam gözlerini dinlendirmek için arkasına yaslanmıştı ki, çemberin kenarındaki bir hareket onu öne doğru itti.

Beyaz parıltı olmasaydı, onu gözden kaçırabilirdi.

Rune çemberin içine adım attı. Yavaş, hantal adımlarından uyurgezer olduğu anlaşılıyordu - ya da belki de

bir tür trans. Ve onun etrafında, koruyucu, aydınlık bir çember içinde, yüzlerce beyaz ışık ateşböcekleri gibi parlıyordu.

Gideon kaşlarını çatarak, kadının çağırma çemberinin yassı taşa tırmanışını ve yosunlu yüzeyine uzanışını izledi. Orada, yan tarafına doğru kıvrıldı ve hareketsiz kaldı, saçları etrafına dağıldı.

Parıldayan ışıklar teker teker vücudunun her yerine yerleşerek daha parlak ve daha parlak parlıyordu. Ta ki kızıdan çok parıltı olana kadar.

İmzası -üzerinde çırpınan kan kırmızısı güve- kaynayan bir kömür gibi parladı ve aniden söndü. Büyünün bittiğini ilan etti.

Beyaz parıltı kayboldu ve Rune'u karanlıkta ve yağmurda yalnız bıraktı.

Bir anda, dehşet verici bir gerçekle .

"Merhametli Eskiler," diye fısıldadı Gideon, kalbi acıyla sıkışarak.

Rune kayıp mirasçıydı.

OTUZ DOKUZ

RUNE

RUNE yine Gideon'u **RÜYASINDA GÖRÜYORDU.**

Yine de bu rüya ilkinden daha farklı olamazdı. Sıcak, buharlı bir kazan dairesi yerine, Rune yağmurun altında duruyordu, nemli soğuk kıyafetlerinden sızıyordu.

Karşısında Gideon duruyordu. Koyu renk saçlarında su parıltıyor ve yüzünden aşağı damlıyordu.

Rune ona gitme isteğiyle dolup taşı. Yanağını onun göğsüne bastırmak ve ona sarılırken kalbinin atışını dinlemek için.

O bunu yapamadan Gideon silahını kaldırdı. Rune dondu kaldı, nabızı hızla atıyordu.

Elbette yapmazdı. Birbirlerine itiraf ettikleri onca şeyden sonra olmaz.

Silahın horozunu kaldırdı ve göğsüne nişan aldı.

Özür dilerim, gibiydi gözleri. Keşke böyle bitmek zorunda . Ama her zaman böyle olacağını bilmiyor muydu?

Kaçacak hiçbir yer yoktu. Kaçış yoktu. Bunu kabullenmekten başka yapacak bir şey yoktu.

BANG!

★ ★ ★

RUNE NEFES NEFESE KALDI VE AYAĞA FIRLADI. yutarken göğsü kabardı. Göğsüne baktı ve göğsüne bastırdı.

Elini gürleyen kalbine, rüyasındaki kurşunun girdiğini hissettiği yere götürdü.

Orada hiçbir şey yoktu. Kan yoktu. Acı da yoktu. O iyiydi.

Sadece... sırlıslık.

Etrafına bakınan Rune kendini çağırma çemberinin içindeki pürüzsüz, düz bir taşın üzerinde yatarken buldu, diğer taşlar etrafında yükseliyordu. Bir noktada bir fırtına çıkmış ve her şeyi sırlıslık etmişti ama şimdi geceyi de alıp gitmişti.

Güneş gökyüzünde yükseliyordu.

Rune'un omuzları rahatlayarak çöktü.

Sadece bir rüyaydı.

Yine de onun yüzünü gördü. Özür dolu. Patlama sesi hâlâ kulaklarında çınılıyordu ve göğsünde kurşunun saplandığı yerde garip bir sıcaklık vardı.

Gideon ve üç çocukla ilgili imgelemine benziyordu.

Geleceğe bir bakış gibi.

Rune titredi.

Aurelia çemberin içinden ona doğru yürüdü. Sadece eteğinin kenarları ıslaktı; geri kalanı kuruydu. Gözlerindeki uykulu bakıştan yeni uyandığı anlaşılıyordu.

Uykuya dalmadan önce hepsi çağrı çemberinin ötesindeki kırık taşların altındaki bir sığınağa sığınmıştı. Peki Rune burada, çemberin içinde ne yapıyordu?

"Kötü rüyalar mı?" diye sordu Aurelia, Rune'un gözlerini inceleyerek, sanki gözlerinde bir şey fark etmiş gibi.

" gibi bir şey."

Rune yüzündeki yağmuru sildi ve dizlerinin üzerine çöktü. Ne kadar zaman geçmişti? Yukarı baktı, büyüsünün imzasını tepesinde aradı.

Ama bir zamanlar parlak kırmızı olan güve ortadan kaybolmuştu. Rune kaşlarını çattı.

"Görünüşe göre büyü bozulmuş," dedi

Aurelia. "Belki de doğru yapmamışımdır?"

Bunun yerine Cressida'nın kanından biraz toplamalı mıydı? Bu daha güçlü bir büyü yapar mıydı?

"Bu mümkün," dedi Aurelia. "Bu Roseblood'u benim Görüm'ümden koruyan kadim büyü'nün onları çağrılmaktan koruyor olması da mümkün."

Birkaç saat daha beklediler.

Meadow uyanıp ağlamaya başlayınca Aurelia onu yatıştırmaya çalıştı, volta atıyor ve kızı kollarında sallıyordu.

"Karnı aç."

Ama ona verecek yiyecekleri yoktu.

Başkente geri dönmeliyiz.

Rune hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak boş çemberin etrafına baktı.

Neden kimse gelmedi?

Aurelia herhalde haklı, diye düşündü, kendini teselli etmeye çalışarak. Eğer ben Roseblood varisini çağıramazsam, Cressida da çağıramaz.

Ya da öyle umuyordu.

Şu anda Rune'un elindeki görevlere odaklanması gerekiyordu: Meadow'a biraz yiyecek bulmak ve hepsini adadan çıkarmak.

"Gideon Arcadia'yla kaçmamızı bekliyor," diye açıkladı Rune atlarını almaya giderken. "Bu da Kan Muhafızları'nın ana limanı ve özellikle de Arcadia'yı izleyeceği anlamına geliyor."

"Planın ne o zaman?"

"Daha küçük bir tekne aramayacaklardır. Eğer sadece üç kişiysek, bir yelkenli gayet iyi iş görür."

Aurelia kuşkulu görünüyordu. "Barrow Boğazı'nı bir yelkenliyle geçmek bir hafta sürer."

"Aslında beş gün," diye düzeltti Rune onu. "Eğer rüzgâr bizden yanaysa."

"Tekneniz var mı?"

"Sayılır." Dawn'ın Aria'sı limanda kullanılmadan duruyordu. "O... bir arkadaşıma ait. Onu özlemeyecektir." Açlıktan miyavlayan Meadow'a baktı. "Önce onu erzakla doldurmamız gerekecek."

KIRK

GIDEON

RUNE KAYIP VARİS.

Kestrel Winters'ın evlatlık torunu bir Roseblood prensesiydi. Kraliçe Winoa'nın kızı. Cressida'nın üvey kardeşi.

Roseblood tahtının varisi. Ve kimse bilmiyordu.

Yoldaş'ın toynakları toprak yollarda gürleyerek başkente geri dönerken Gideon'un zihninde fırtınalar kopuyordu.

Eğer Cressida bunu öğrenirse...

Ama Gidyon'un daha büyük bir sorunu vardı.

Verdiğin sözleri yerine getirmen için sana iki gün veriyorum. Noah'nın sesi kafasının içinde yankılandı. Eğer Kızıl Güve bir kez daha parmaklarının arasından kayarsa, bunun kasıtlı olduğunu varsaymak zorunda kalacağım.

Yarın son gündü. Gideon, Rune'u ve varisi teslim edeceğine söz vermişti. Eğer yerine getirmezse...

Başarısız olursanız, cadılara sempati duymakla suçlanır ve idam edilmeyi beklemek üzere bir hücreye konursunuz.

O gitmeden önce Rune'u tutuklamak için hâlâ zaman vardı. Noah'ya gerçeği söyleyebilirdi: Rune ve Roseblood varisi aynı kişiydi.

Verdiği her sözü yerine getirebilirdi.

Ama gerçeği söylersen, Noah onu öldürür.

Gideon'un kendisi de bunu yapmayı planlamıştı.

Ya doğruyu söylemezsem?

Rune'u Noah'a teslim edip sırrını kendine saklarsa... Noah onu öldürecek miydi?

Gideon hâlâ ölüm cezasından kurtulabilir. Rune'un tutuklanması Komutanı tatmin etmeye yetebilir. Özellikle de Soren, nişanlısının güvenli bir şekilde teslim edilmesi karşılığında Cressida ve cadılarını ortadan kaldırırsa.

Laila'nın onu destekleyeceğinden emindi.

Ama Rune onu asla affetmeyecekti. Onu Soren'e geri verdiği için değil. Daha fazla cadı öldürtmek için onunla pazarlık yaptığı için değil. Bu saf ve basit bir ihanetti.

Ya ona ihanet etmezsem?

Akla hayale gelmeyecek bir şey olacaktı: Cressida bir savaş başlatacak, tahtını geri kazanacak ve yeni bir terör saltanatı başlatacaktı. Gideon bunu görecektik kadar bile yaşayamayacaktı, çünkü önce Nuh onu idam edecekti.

Ve eğer Cressida Rune'un kim olduğunu öğrenirse... eğer o çağırma büyüsünü kendisi yaparsa...

Gideon topuklarını Yoldaş'a vurarak atı daha hızlı gitmeye zorladı.

Yapabileceği tek bir seçim vardı. Bunu yapmadan önce gereken biri vardı.

KIRK BİR

RUNE

RUNE VE AURELIA, Alex'in yelkenlisinin demirlediği küçük limana vardıklarında, limanın önü Kan Muhafızları askerleriyle doluydu. Bu yüzden Aurelia ve Meadow yakınlarda saklanırken, Rune tekneyi kontrol etmeye gitti.

Rune soğuk suya girdi ve Dawn'ın Aria'sına doğru yüzerken gözden uzak kalmaya dikkat etti. Kendini teknenin yanına çektikten sonra Rune, Gideon'un tabancasını geride bırakmayı unuttuğunu ve suyun içinde bir yerlerde kaybettiğini fark etti.

Artık onu asla bulamazdı. Denizin dibindeydi.

Dikkatsizliğine lanet eden Rune, ıslak ayaklarıyla tahta zeminlerde kaymamaya dikkat ederek güvertenin altına indi. İçeride su dolu bir fıçı buldu ve rahatlamış bir nefes vererek Alex'e teknesini tuttuğu için sessizce teşekkür etti. Yolculuk için yeterli suları varsa, tek ihtiyaçları olan biraz yiyecekti, özellikle de Meadow için.

Ama bu saatte nereden yiyecek bulacağım?

Hava karardıktan sonraydı. Hiçbir bakkal ya da market açık değildi.

Fazla yiyeceğim yok. Gideon'un sesi aklına hücum etti. Sadece lavabonun altında biraz elma ve peksimet var.

Oturduğu apartmanın anahtarı eteğinin cebindeydi.

Dairesine gizlice girip yiyeceğini çalma düşüncesi içini korkuyla titretti. Ama karnelerini doyururlarsa, elma ve peksimet onları beş günlük yolculuk boyunca idare etmeye yetecekti.

Rune'un daha iyi bir seçeneği yoktu.

Orada olsa bile beni ihbar etmez. Bekleyecektir. Mümkün olduğunca çok cadı yakalamak isteyecektir.

Bu onu pek rahatlatmadı. Ama Rune'un Aurelia ve Meadow'a karşı bir yükümlülüğü vardı. Onları bu gece dışarı çıkarması gerekiyordu.

Kendini elikleştiren Rune denize geri daldı.

Eğer şanlıysam, diye düşündü iskeleye doğru yüzerken, o evde bile olmayacak.

KIRK İKİ

GIDEON

Gideon mezarlıkta ilerlerken **AY DOĞUYOR**, solgun ışığı etrafındaki mezar taşlarını parlatıyordu. Dört beyaz taş bir sıra halinde, diğerlerinden biraz uzakta duruyor ve onu çağırıyordu.

Sun Sharpe. Sevgili eşim ve annem. Levi

Sharpe. Sevecen koca ve baba.

Tessa Sharpe. Parlak bir ışık çok erken söndü.

Parmakları dördüncüye gelene kadar taşları takip etti.

Alexander Sharpe. Sevgili kardeşim ve dostum.

Sevdiği herkes buradaydı. Yerin birkaç metre altında.

Ters dönmüş toprağın üzerinde dizlerinin üzerine çöken Gideon, elini Alex'in mezarının soğuk taşına bastırdı. Bu mezarı sadece iki ay önce kendisi kazmış olmasına rağmen, kardeşini burada bulmak hâlâ şok ediciydi.

"Benden memnun olmadığını biliyorum," dedi. "Ve bunun için üzgünüm. Yaptığım her şeyi doğru seçim olduğunu düşündüğüm için yaptım."

Rune hariç. Rune söz konusu olduğunda tamamen bencil davranıyordu.

Bu yüzden buradaydı.

Gideon boшта kalan elini kabaca çenesinin üzerinde gezdirdi. Nefesi titreyerek kesildi. "Onu sevdiğini biliyorum Alex."

Gideon gözlerini kapattı.

"Umarım beni affedersiniz."

Arkasında, çam iğneleri üzerindeki botların çıkırtısı sessizliği bozdu. Gideon gerildi, dinliyordu. Eli tabancasına uzandığında - Rune ve Aurelia diğerlerini çaldıktan sonra evinde kalan son tabanca- arkasından bir ses konuştu.

"Böldüğüm için özür dilerim, Yoldaş."

Harrow.

Ayağa kalktı ve yüzünü ona döndü. Mezarlığın içinden esen rüzgâr ağaçları sallayıp ay ışığını etrafa saçarken ışık ve gölgeler üzerinde titreşiyordu. "Telgrafını aldım. Laila rıhtım boyunca güvenliğin iki katına çıkarılması emrini verdi. Bu gece Cumhuriyet sularından hiçbir şey çıkmayacak."

Gideon başıyla onayladı. "Güzel. Peki ya askerler?"

"İsteğiniz üzerine sizi Karga Yuvası'nda bekliyorlar."

"Mükemmel."

Saygılarını sunmaya dönebilmek için onun gitmesini bekledi ama Harrow orada öylece duruyordu. Yüzünü herhangi bir günde okumak zordu ama bu gece gölgeler onu aşılmaz kılıyordu.

Gideon kaşlarını kaldırdı. "Başka bir şey mi var?"

Sanki düşünüyormuş gibi bir an sessiz kaldı.

"Komutanın size karşı bir sevgisizliği var diyelim, Yoldaş. Eğer kız tekrar kaçarsa seni seve seve öldürecektir."

Noah'nın kızgınlığının farkındaydı. "Kabul ettiğim şartlar ."

boşluğu daha fazla sessizlik doldurdu. Ama yine de gitmek için dönmedi.

Gideon sorunu anlayana kadar onu daha yakından inceledi.

Harrow -bugünlerde onunla çok az konuşuyor, kaşlarını çatmadıkça ona bakmıyordu

-Onun için endişelendim.

"Planlarımda küçük bir aksaklık oldu," dedi ona. "Ama her şey yolunda gidiyor. Bunu ben halledeceğim. Merak etmeyin."

Pek rahatlamış görünmese de başıyla hızlıca selam verdi ve yola doğru ilerlemeye başladı. Döndüğünde ay ışığı başının yan tarafını aydınlattı ve eksik kulağındaki yara izini ortaya çıkardı.

"Harrow? Bana hikayeni hiç anlatmadın."

Kadın arkasına baktı. Kayıp kulağına doğru başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Devrimden önce." "Belki bir gün sana anlatırım."

"Korkularının gerçekleşmesi ve Noah'nın benden kurtulmak için ihtiyaç duyduğu nedeni bulması ihtimaline karşı bana bu gece söylemelisin."

Bu onu duraksattı. Uzaklaşmak yerine kendini daha büyük bir mezar taşının üzerine çekti, orada tünedi ve bacaklarını aşağı sarkıtarak merhumun adını gizledi.

"Ailem pislik kadar fakirdi," dedi kenara tutunarak. "Çok fazla borçları ve beslemeleri gereken çok fazla çocukları vardı. Ben yedi çocuğun en küçüğü ve en işe yaramazıydım, bu yüzden beni sattılar."

Gideon kaşlarını çattı, buna karşı çıkmak istiyordu: Harrow becerikli değilse hiçbir şeydi. Yine de sessiz kaldı ve onun yanındaki mezar taşına yaslandı.

"Beni zengin bir cadı ailesine kiraladılar, onlar da bana iyi davrandılar sanırım. En azından başlarda."

Harrow'un her zaman ısırgan ve alaycı olan sesi birden yumuşadı.

"Kızları Ardiç bana okumayı ve yazmayı öğretti. En sevdiği kitapları bile benimle paylaştı: romanlar, operalar, oyunlar. Ne kadar hayali olursa o kadar iyi." Konuşurken yüzünde tuhaf bir parıltı belirdi. Gideon onu hiç böyle görmemişti. "Akşamları bana kitap okurdu, bazen de öğleden sonraları, eğer hava güzelse ve

fark edilmeden ev işlerimi bıraktım. Ağaçlarda oturur, birbirimize şiirler ve oyunlar okurduk."

Sanatın amacı da bu değil mi zaten, içimizdeki canavarları evcilleştirmek?

Kısa bir süre önce Harrow'un ona söylediği bir şeydi bu. Onun kendisiyle alay etmek için bir kitaptan alıntı yaptığını düşünmüş ve üzerinde durmamıştı.

"Onu seviyordun," diye fark etti.

Harrow yakalanmaktan utanarak irkildi. Sanki bir cadıyı sevmek suçmuş gibi.

"Ailesi fark ettiğinde bunu yaptılar." Bir kulağın olması gereken yeri işaret etti. "Beni onun için tatsız hale getirmeyi umdular. Belki de gözlerimi ya da burnumu almaya cesaret edemedikleri için şükretmeliyim. Bu muhtemelen işe yarardı."

Çenesi sıkıştı ama devam etti.

"Beni mahzene attılar ve kapıyı kilitlediler. Muhtemelen kan kaybından öleceğimi umuyorlardı." Elleri kucağında , çoktan ısırılmış tırnaklarını karıştırıyordu. "Juniper'in beni kurtaracağını düşünmüştüm. Duygularını hiç açıkça dile getirmemişti. Herhangi bir aşk ilanı yapmamıştım. Ama ummuştum ki..."

Ellerini yumruk yaptı.

"Gelmesini bekleyip durdum ama kapı hiç açılmadı. Sızdıran bir borudan su damlaları yakalayarak hayatta kaldım, açlıktan ölmeyi bekledim." Gözlerini sıkarak kapattı. "Kapı nihayet açıldığında halüsinasyon gördüğümü sandım. Gelen hanımım değildi; kırmızı üniformalı bir askerdi. Rahibe Kraliçelerin öldüğünü ve Cadılar Saltanatı'nın sona erdiğini söyledi. Özgür olduğumu söyledi."

Yumruklarını açarak açık avuçlarına baktı. "Garip olan şey, kendimi özgür hissetmememdi."

Gideon onun omzuna dokundu. "Harrow. Özür dilerim."

Kadın omuz silkti ve adamın eli tekrar yanına düştü. "Hepimizin yaraları var, Yoldaş." Ona bakarak, elini tuttu

bakışlar. "Ama bunu sana gerek yok, değil mi?"

Mezar taşından aşağı ve patikaya geri döndü.

"Bu gece kimin tarafında olduğunu unutma." Sesi ona doğru yankılandı. "Yoksa daha kötü yaralar açılacak."

KIRK ÜÇ

RUNE

Dairesine vardığında **GIDEON evde değildi**. Bu yüzden Rune hızlı hareket etti. O dönmeden çoktan gitmiş olması gerekiyordu. Aurelia ve Meadow'a ne kadar çabuk kavuşursa o kadar iyiydi.

Rune yüzdüğü için hâlâ ıslaktı. Dolapları karıştırırken buz gibi elleri titriyordu, ancak elma çuvalını ve peksimet torbasını bulduğunda durdu. Onları çekip çıkardı ve omzuna atmak üzereydi ki, döşemeden gelen bir gıcırta donmasına neden oldu.

"Önce silahımı çaldın. Şimdi de evime girip yemeğimi alıyorsun."

Rune ayağa fırladı ve onunla yüzleşmek için döndü.

Gideon hâlâ üniformasıyla kapının çerçevesine yaslanmıştı. Onu izliyordu. "Veda etmeden mi gidecektin?"

Kalbi göğsünde dört nala atıyordu.

Bu kadar mı? Onu şimdi tutuklayacak mıydı? Yoksa Roseblood varisi de dahil olmak üzere bir kargo dolusu cadı beklerken ona ihanet etmek için bekleyecek miydi?

Rune döküm bıçağını çekti ve önünde tuttu.

Gideon'un bakışları bıçağa ve tekrar kadının yüzüne kaydı.

Çalınan silahının olmadığını fark eden adam, bir yırtıcı hayvan gibi hareket ederek üzerine çullandı. Eliyle havayı yararak

bıçakla uyardı. Ama o sadece kızın bileğini tutarak kendisinden uzaklaştırdı.

"Sen benim için bir dikenden çok daha kötüsün," dedi, kara gözleri ona doğru parlayarak. "Sen kalbimde bir bıçaksın."

Sesi alçak ve tehlikeliydi, kollarındaki tüyleri diken diken ediyordu. Ancak sesiyle çelişen eldivenli parmakları Rune'un boğazına doğru kalktı. Boynunun kavisini nazikçe çizerken Rune yumuşak bir nefes verdi.

"Ve sen kaçamayacağım bir kurtsun," diye fısıldadı, onun dokunuşuna karşı gözlerini kapatarak. "Uykumda bile."

Adamın eli hareketsiz kalınca gözleri açıldı.

"Yine beni mi hayal ediyorsun?" Sanki bu onu memnun etmiş gibi bir kaşını kaldırdı. Bileğini sıkıca kavrayan adam eğildi, soğuk dudaklarına değen ılık nefesi kalbinin üç kat hızlı atmasına neden oldu. "Beni ne sıklıkla rüyada görüyorsun, Rune?"

Adamın gözlerindeki bakış, kadının özlemle sızlamasına neden oldu. İstedikimden daha sık.

Onun nasıl titrediğini gören Gideon bileğini bıraktı. Rune bıçağıyla saldırmayınca ceketini çekiştirerek çıkardı ve Rune'un omuzlarına bıraktı.

Rune ona ters ters baktı. İhanetinin arifesinde ne cüretle nazik davranırdı?

Etrafını sardıktan sonra onu kendine doğru çekti ve üstteki birkaç düğmeyi ilikledi. Onu daha da köleleştirdi.

Parmakları bıçağının kabzasını sıkıca kavradı.

Takviye kuvvetler yolda mı? yüzden mi beni geciktiriyor?

Planı onlar gelene kadar onu baştan çıkarmak mıydı?

Rune kapana kısılmıştı. Onu geçemezdi, eğer o istemezse. Kaçmanın tek yolu onun savunmasını düşürmektir. Bunu yapmak için de onun oynadığı oyunu oynaması gerekiyordu. Son bir kez.

Rune boştaki elini Gideon'un göğsünde gezdirdi ve avucunu gömleğinin altındaki yara izine dayadı. Gideon aşağı baktı ve onu izledi. Rune'u şaşırtacak şekilde eldivenli eli onunkinin üzerine kayd, parmaklarını birleştirdi ve avucunu Rune'un kalbine bastırdı.

İç içe geçmiş parmakları Rune'u garip ve korkunç bir özlemle doldurdu.

"Beni özleyecek misin, Crimson Moth?"

Yutkundu. "Bunu bana nasıl sorarsın?" "Bu bir evet mi?"

Normalde Rune onun bir şey planladığını anlayabilirdi. Bu gece, onu okumak imkansızdı.

"Nereye gideceksin?"

Onun buna cevap vermesini bekliyorsa aptalın tekiydi. "Beni asla bulamayacağın bir yerde."

Gideon aralarında bir santimden daha az boşluk kalana kadar yaklaştı. Adamın sıcaklığı Rune'un soğuk ve titreyen bedenini çağırıyordu. Kollarına atılmak ve onu tamamen ısıtmasına izin vermek ne kadar kolay olurdu.

Rune zihinsel olarak kendini salladı.

Hayır.

Eğer bu yolda yürürse, geri dönemeyecekti. Doğruca onun tuzaklarından birine daha düşecekti.

"Seni bir tilkinin kurdun çenesini kırmasını özlediğı gibi özleyeceğim," dedi.

Sözleri üzerine ağzı kıvrıldı. "Bana hakaret mi ediyorsun yoksa benimle flört mü ediyorsun anlayamıyorum." Eldivenli elini kızın boynunun arkasına kayd, ve başparmağıyla çenesini yukarı doğru eğerek ağzının kendisine doğru eğilmesini sağladı.

Onun ne yapmak üzere olduğunu biliyordu.

En kötüsü de, bunu onun yapmasını istemesiydi.

Rune bıçağını onun boğazına doğru kaldırdı. Onun tuzağına karşı sağlam durmaya çalışıyordu. "Sakın buna cüret etme."

Gideon yine de eğildi ve ağzı onunkine inerken blöfünü gördü. Boştaki eli saçlarına kayarak onu kendine çekti ve dudaklarını onunkilerden ayırdı.

Öpücüğü her zamanki yerlerini sızlattı. Ama aynı zamanda yeni bir yerinin de acımasına neden oldu.

Ya bu gerçekten bir vedaysa?

Bıçağını bıraktı ve onu geri öptü.

Gideon'un ağzı yiyip bitirici bir hal aldı. Rune gömleğini pantolonundan çıkardı ve ellerini Gideon'un çıplak göğsüne doğru kaydırды. Bir avucunu, dokunuşuyla ısınmaya başlamış olan yara izine bastırды. Gideon ürperdi ve onun kalçalarından tutarak kalçalarının üzerine kaldırdı ve onu kendine doğru güvenli bir şekilde çekti.

Rune'un kanı uğuldadı.

Bu bir oyun, diye hatırlattı kendine, Kan Muhafızları gelene kadar beni burada tutmak için.

Limandaki Aurelia ve Meadow'u hatırlamak için kendini zorladı. Barrow Boğazı'nı sağ salım geçmeleri için yemin ettiği iki kişi. Onu bekliyorlardı. Onları hayal kırıklığına uğratamazdı. Bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

Beni oyalamaya çalışıyor. Bu bir dikkat dağıtma. Kapanmayı bekleyen bir tuzağın başlangıcı.

Ama bu bile onu delilikten kurtarmaya yetmedi.

Bunu yapan Gideon'du. Lanetinin verdiği acıyla biraz titreyen Gideon, kadını kalçalarından indirdi. Kadının elini kendi eline alarak tabancayı kılıfından çıkardı ve avucuna bastırды.

"Bunu kaybetmeyeceğine söz ver," diye fısıldadı, yanağı onunkine sertçe değiyordu.

Rune ona baktı.

Ne?

Ama çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Silahını kızın elinde bırakarak.

"Ve eğer biri size zarar vermeye çalışırsa," dedi, "ve onu durdurmanın başka bir yolu yoksa, iki kez düşünmeyin. Sadece ateş et. Anladın mı?"

Kaşlarını çattı ve onun döküm bıçağını alıp kemerine yerleştirmesini izledi. Sanki bir takas yapmışlardı. Adam aradaki mesafeyi yine kapatmadı. Sadece yan tarafta durdu ve kapıya giden yolu açık bıraktı.

Onu durdurmaya çalışmıyordu bile.

Çünkü yolda askerleri var. Muhtemelen çoktan gelmişlerdir.

"Sana yirmi dakika avans vereceğim." Yüz ifadesi anlaşılmazdı. Ama dile getirmediği sözleri açıklı: Ve sonra senin için geleceğim.

Yirmi dakika. Rune yirmi dakikada limana bile varamazdı.

Yine de bir şeydi.

Dolaptan çaldığı yiyecek torbasını kaptı ve dairesinin açık kapısına doğru yürüdü. Ondaki olabildiğince uzağa gitmesi gerekiyordu. Onu asla bulamayacağı bir yerde yeniden başlaması gerekiyordu.

Ondan ayrı bir hayat nasıl olurdu?

Ayak sesleri yavaşladı ve kapı çerçevesinin içinde durakladı. Dönüp ona baktı.

"Gideon?"

Onun görüntüsü

bulanıklaştı. "Keşke-"

"Yapma." Sesi düzensizdi. "Sadece git, Rune."

Gözyaşlarını yutarak başını salladı. Yapılacak tek güvenli şey kaçmaktı.

O da öyle yaptı.

KIRK DÖRT

RUNE

Bir lejyon askerin onu gölgelerden pusuya düşürmesini **bekliyordu**. Ama karanlıkta Rune'u bekleyen kimse yoktu. Bulutlar ilerlemiş, yıldızlar tepelerinde ısıllı ısıllı yanmaya başlamıştı.

Rune sürekli arkasına bakıyor, sokaklarda Gideon'a dair bir iz olup olmadığını araştırıyordu. Ama ondan hiçbir iz yoktu. Bu yüzden Rune ceketini daha sıkı sardı ve çalıntı atını daha hızlı sürdü.

Oraya vardığında, Kan Muhafızları askerlerinin sahili kuşattığını gördü. Sessizce atı serbest bıraktı ve Aurelia ile Meadow'u bıraktığı ağaçlık parka girdi.

Rune ağaçların arasında saklanacağı yeri bulduğunda Aurelia, "Sen gittikten sonra güvenliği iki katına çıkardılar," diye fısıldadı. "Her yerde tazılar var."

Köpekler Rune ve Aurelia'nın kokusunu onlar iskeleye varmadan çok önce alırlardı.

Ama en önemli sorunları bu değildi: Meadow ağlıyordu.

Aurelia çocuğa sarılarak, "Sus," diye fısıldadı. "Şşşt, aşkım. Çok sessiz olmamız gerekiyor."

Ama artık çok geçti. Rune onu yatıştırmak için Gideon'un elmalarından birini çıkaramadan yakınlardan bir çığlık geldi ve ardından ayak sesleri duyuldu. Rune Aurelia'yı ağaçların derinliklerine doğru sürükledi.

Eğer cadı avlayan köpekler varsa, onların işi bitmişti. Üç asker parka girdi. Rune baktı. Meadow'un çığlıkları iniltiye dönüşmüştü.

"Buraya," dedi biri, Rune'dan üç adım ötedeki ay ışığına doğru adım atarak. "Şunu duyuyor musun? Sanki-"

Yanında bir şey tıkırdadı. Rune, Aurelia'nın tabancasını çektiğini görmek için baktı. Klik sesini duyan asker döndü ve gözlerini kısarak karanlığa baktı.

Ateş ederse, çıkan ses duyma mesafesindeki her Kan Muhafızı askerini kendilerine doğru çekerdi.

Ve eğer yapmazsa, birkaç saniye içinde asker onları bulacaktı.

Aurelia silahını kaldırdı.

Rune nefesini tuttu, eli Gideon'un kemerine soktuğu silahına gitti.

"Wheatley!"

Nefes nefese kalmış bir asker koşarak görüş alanına girdiğinde Rune bir adım geri çekildi ve soluklanmak için durdu. "Şehrin diğer tarafında bize ihtiyaç var. Yüzbaşı'nın emirleri. Tüm askerler. Acele edin!"

Askerler birbirlerine baktılar ve kaçtılar. Parkı sessizlik kapladı.

Rune sahile ve daha ileride, suda sabırla bekleyen Alex'in teknesine baktı.

Yol açıktı.

KIRK BEŞ

GIDEON

Rune evinden ayrıldıktan **yarım saat sonra** Gideon yeni Kan Muhafızları karargâhının erzak odasında duruyordu. Doğruca buraya gelmiş ve askerlerin çoğunun Kızıl Güve'nin kaçacağı ana limana taşınması emrini vermişti.

Ya da onları öyle inandırdı.

Ama Rune bu gece Arcadia'da cadı kaçakçılığı yapmayacaktı. Gideon onu bununla ilk suçladığı anda bu fikirden vazgeçmişti. Hayır, Rune ana limandan uzak duracak ve Gideon'un güvenliği iki katına çıkarmasını bekleyecekti.

Ama askerleri bunu bilmiyordu.

Ve Gideon, Rune'a mümkün olduğunca çok zaman kazandırmak niyetindeydi.

Cascadia'nın eski, rulo haline getirilmiş bir haritasını alarak -devrimden önce, bu kale terk edildiğinde- masanın üzerine yaydı. Düz bir şekilde yerleştirmek için bir kenarını lambasıyla, diğerini de Rune'un bıçağıyla tutturdu ve ucunu alttaki tahtaya sapladı.

"Ben Cressida olsaydım," diye mırıldandı, lamba ışığında satırları tararken, "kız kardeşlerimi nereye saklardım?" Başkente yakın, onları koruyan büyüü kolayca yenileyebileceği bir yere mi? Yoksa Kan Muhafızları'ndan olabildiğince uzağa mı?

Cressida'nın Rune'un kim olduğunu öğrenmesi an meselesiydi. Elowyn ve Analise'in cesetleri tamamen korunmuş bir şekilde dışarıda olduğu sürece Rune'un hayatı tehlikedeydi. Nereye kaçarsa kaçsın, avlanacaktı.

Ama cesetleri bulup yok ederse? Rune güvende olacaktı.

Gideon'un bakışları haritayı takip ederek başkentten ayrılan yolları izledi ve Cressida'nın eski yazlık evi olan Thornwood Malikânesi'nde durdu.

Onları Thornwood'un içinde mi saklayacaktı?

Orada büyüdükten sonra Cress evi ve arazisini yakından tanıyacaktı.

Başlamak için bir yerdi. İz bulamazsa, oradan dışarı doğru ilerleyecekti.

Haritayı bırakan Gideon malzeme odasına gitti. Boş bir sırt çantası alarak içini dinamit çubuklarıyla doldurmaya başladı. Kardeş kraliçeleri koruyan büyülerini etkisiz hale getiremiyordu ama şanslıysa, Cressida'nın yokluğunda büyüler oldukça zayıflamış olmalıydı. Birkaç dinamit lokumu onları paramparça etmeye yetebilirdi.

İşe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama denemek zorundaydı.

Ve eğer onları yok edemezse, başka bir yere saklayacaktı. Cress'in onları asla bulamayacağı bir yere.

Gideon ay ışığının içeri dolduğu pencerelere baktı. Deniz uzakta siyah bir genişlikteydi.

Rune'un içinde olduğunu umuyordu. Güvenli bir şekilde uzakta olmasını umuyordu.

Çantasını omzuna atan Gideon, lambayı ve Rune'un bıçağını aldı; ondan geriye kalan tek şeydi bu.

-Ve kapıya doğru döndü.

Bir silüet çerçevenin içinde durmuş, yolunu kesiyordu.

Gideon kaşlarını çatarak gölgelere baktı ve kim olduğunu anlamaya çalıştı.

"Sana güvenmiştim."

Ses bir fitil gibi ateşlendi.

Laila.

"Onun planlarını tam olarak bildiğini söylemiştin. Bu gece olacağını. Arcadia'yı kullanacağını!"

Odaya ve lambanın turuncu ışığına doğru adım attı.

Gideon geri adım attı. "Laila, ben-"

"Tazılar koku alamadı," dedi ona bir yabancıymış gibi bakarak. "Limandaki her geminin her yük ambarını kontrol ettik. Hiçbir cadı izi yok."

İşte, sonunda, tek şey buydu: Laila'nın yüzündeki ifade.

Onun arkadaşıydı ve güvenine ihanet etmişti. "Neden bana yalan söyledin?"

Gideon, Rune'un boğazına dayadığı bıçağı hatırladı.

Kaçarken gözlerindeki yaşları hatırladı.

Çünkü onu seviyorum.

Gideon dinamit dolu çuvalını yere düşürdü. "Laila, dinle-"

"Hayır, Gideon. Seni bir daha asla

dinlemeyeceğim." "Açıklamama izin verirsen..."

Arkasından birkaç asker içeri girdi. Onlarla birlikte Harrow da geldi. Gölgelerden bile, onun bakışlarındaki öfkenin kendisini yaktığını hissetti.

Hiçbir açıklama onları ikna edemezdi ve o da bunu biliyordu.

Harrow ışığa doğru adım attı. "Rune'un tek yaptığı seni kandırmak, Yoldaş. Cadıların hepsi aynıdır. Bu dersi şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Harrow'a bakmak bir aynaya bakmak gibiydi. İkisi de sevdikleri cadılar tarafından incitilmiş ve bu yaraların onları zehirlemesine izin vermişlerdi.

"Bu acıdan bıkmadın mı?" diye sordu ona. "Nefretten bıkmadın mı? Bunlar kolay, Harrow. Zor olan, her türlü nedene sahip rağmen kalbini katılaştırmayı reddetmektir. İhtimallerin sana karşı olduğunu bilmene rağmen."

Bunu ona Rune öğretmişti.

"Karanlıkta çok uzun süre yaşarsan, sonunda ışığı tanıyamazsın," dedi ona. "Nefret ettiğin canavarlar gibi olursun."

Kaşlarını çattı, yüzü kapandı. Kendini kapattı. "Kayboldun, Yoldaş."

Hayır. Gideon kaybolmanın tam tersiydi.

"Sen ve ben özgürüz, Harrow. Her zaman özgürdük. Bize işkence edebilirler, bizi hapsedebilirler, çürümeye terk edebilirler ama ruhlarımız hala bize ait. Ne olacağımıza biz karar veriz. Onlar değil."

Harrow'un bakışları karardı. Sanki Gideon'un huzurunda bir saniye daha durmaya dayanamayacakmış gibi döndü ve odadan çıktı.

O gittiğinde Laila, "Rune'un nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Gideon hiçbir şey söylemedi.

"Bunu hâlâ tersine çevirebilirsin. Bana söyleyebilirsin ve onu durdurabiliriz. Noah öğrenmeden önce."

Gözleri ona yalvaran arkadaşını inceledi. Laila'nın iyi ve cesur bir kalbi vardı. Onu bir kız kardeş gibi seviyordu. Onu zorlamak istemiyordu.

Ama Rune'dan da vazgeçmeyecekti.

"Özür dilerim," dedi. "Gerçekten üzgünüm."

Onun yüzünün düşmesini izledi. Bakışlarını kaçırışını ve arkasındaki askerleri çağırışını izledi. Saniyeler sonra yarım düzine subay Gideon'un etrafını sardı. Laila emri verdiğinde, adamlar birbirlerine baktılar, yüzbaşılarını tutuklamakta isteksiz oldukları belliydi.

Gideon onlara, "Ne diyorsa onu yapın," dedi. "Bir kaçağın kaçmasına yardım etmek için sizi bilerek kandırdım. Beni gözaltına alın."

Bu yüzden bileklerini zincire vurdular ve onu saraya götürdüler.

GIDEON'UN ACI PATLADI. Bu, Nuh'un tabancasının kabzasıyla yüzüne üçüncü vuruşuydu ve darbelerin acısından kulakları çınliyordu.

Siyah üniforması içindeki İyi Kumandan, önünde yere diz çökmüş olan Gideon'un üzerinde yükseliyordu.

"Kızıl Güve'nin kaçmasına yardım etmek için askerlerinizi kandırdınız. Bu nedenle sizi cadılara sempati duymaktan suçlu buluyorum." Noah tabancayı masasının üzerine koydu. "Bir devrim kahramanı olarak, seni alenen idam etmek en uygundur. Yarın resmi bir duyuru yapacağım. Seni bir örnek olarak kullanacağız."

Gideon'a baktı, yüzünde alaycı bir ifade vardı.

Aralarında her zaman sürtüşme olmuştu. Gideon bunun Noah'nın babası Nicolas Creed ile olan yakın ilişkisinden kaynaklandığını tahmin ediyordu. Gideon her zaman Noah'nın kıskanç olduğundan şüphelenmişti ama bu şüphesi hiçbir zaman doğrulanmamıştı.

"Neredeyse senin için üzüleceğim. Sevdiğin kız tarafından ölüme terk edildin."

Noah iki askere onu bir hücreye götürmeleri için başıyla işaret etti. Gideon'u ileri doğru iterlerken, Komutan'ın sesi arkasında yankılandı: "O her zaman senin liginin dışındaydı, Sharpe."

"Farkındayım," diye fısıldadı onu .

KIRK ALTI

RUNE

RUNE, Alex'in teknesinin açılmış yelkenleri başının üzerinde balon gibi yükselirken dudaklarındaki **deniz** tuzunu **yaladı**. Hayalet Yürüteç büyü, açık denize doğru ilerlerken teknenin gizlenmesini sağladı. Rüzgâr ilk başta onlara karşıydı, bu da onları daha büyük ve hızlı gemiler için kolay bir av haline getiriyordu. Bu yüzden Rune, Seraphine'in elemental büyü repertuarından bir büyü olan Tempest'ı yaptı.

Yelken için tasarlanmıştı ve bir cadının hangi yöne gitmek istediğini gösteren bir pusula ile birleştirildiğinde, büyü bir teknenin yelkenlerini doldurmak için güçlü bir rüzgar çağırarak tekneyi hedefine doğru çok daha hızlı bir şekilde ilerletiyordu.

Rune peşinde bir gemi görmeyi bekliyordu. Gideon'u kış tarafında, onu zapt etme emrini verirken bulmayı.

Ama etrafında sadece deniz vardı, yükselip bir alçalıyordu.

Aurelia bir kez bile arkasına bakmadı. Yüzünü rüzgâra dönmüş, Meadow'u kucağına almış, soğuk gece havasında titreyerek oturuyordu. Bir ara Rune, Gideon'un ceketini çıkarıp Aurelia'ya verdi, o da çocuğu sarmak için battaniye olarak kullandı.

Ada arkalarında küçüldü. Yakalanma korkusu azalırken Rune ellerini Aria'nın cilalı ahşabında gezdirdi ve Alex'i düşündü. Onu bir kez daha nasıl kurtardığını. Yıldızlara baktı, sessiz bir teşekkür gönderdi ve mezarın ötesinde ona ulaşım ulaşamayacağını merak etti.

Yeni Cumhuriyet sularını terk ettiklerinde, Rune nihayet yerleşti ve evi bir daha dönmek üzere ortadan kaybolurken son bir kez arkasına baktı.

Kıtaya varabilirse yapacağı ilk şey Seraphine'i bulmak ve ona kaçtığını söylemek olacaktı. Ne Cressida'nın ne de Cumhuriyet'in cadı avcılarının onu bulamayacağı bir yere. Belki Seraphine de onunla gelirdi. Gelmezse, Rune güvende olduğunda ona bir mesaj iletirdi.

Tuzlu spreya saçlarını nemlendirdi. Rüzgar yanaklarını yaktı.

Beni özleyecek misin, Crimson Moth?

Rune onun sesinin hatırasına karşı gözlerini kapattı.

Planının başarısız olmasına sevinmeliydi. Onu atlatmıştı; kutlama yapmalıydı.

Ama onun yerine, içinde bir uçurum açılmıştı.

Sen kalbimde bir bıçaksın.

Yelken açtılar.

KIRK YEDİ

RUNE

Beş gün sonra, Rune'un büyülü rüzgârının yardımıyla **UMBRIAN** sularına yelken **açtılar**. Denizdeyken, Rune Aurelia'ya nasıl yelken açılacağını öğretti, böylece sırayla uyuyabileceklerdi. Onları fiyordun karanlık sularından geçirip Larkmont'a götürdüğünde sabah olmuştu, Soren'in malikanesinin yakınına demir atıp gözden kayboldu.

Alex'in teknesi sağlam bir kaçış aracı olduğunu kanıtlamıştı ve Rune onu onları daha güneye götürmek için kullanmayı planlıyordu. Ancak şu anda Larkmont'a gizlice girmesi, yolculuğun geri kalanı için erzak alması ve Seraphine'i bulması gerekiyordu.

Tüm bunları görünmeden yapmayı umuyordu.

Cressida onun geri döndüğünü bilmemeliydi. Cadı kraliçe ondan Soren'le evlenme sözünü yerine getirmesini bekleyecekti ve Rune, Cressida'nın onu zorlamak için neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Özellikle de Rune'un son meydan okumasından sonra.

Dalgalara atlamadan önce, Rune botlarını çıkardı, böylece suyla dolup ona ağırlık yapmayacaklardı.

"Burada iyi olacak mısın?" diye sordu Aurelia'ya. Botlarını tekneye bırakan Rune arkasına baktı. Aurelia'nın uzun saçları deniz tuzuyla sertleşmişti. Soğuktan korunmak için Gideon'un ceketini giymişti ve günlerdir uyumamış gibi görünüyordu.

Fiyorda girdiklerinde Aurelia ona, "Ben tekne kalacağım," demişti. Cressida'yla karşılaşmak istemiyorum.

Aurelia'nın Roseblood'un zalimliğini çok iyi hatırladığı ve Meadow'u bundan uzak tutmak istediği ortaya çıktı.

Aurelia, kız güvertenin altında bulunduğu pusulayla oynarken elini kızının başına koyarak, "Bize bir şey olmayacak," dedi.

Rune karanlık suya dalmadan önce küçük bir gülümsemeyle ona baktı.

Buz gibi soğuk onu sersemletti. Vücudunun şoku atlatması birkaç dakika sürdü. Toparlandığında, kıyıya doğru yüzdü.

Yolun yarısına gelmişti ki, yelkenlerin şakırtısı onu duraklattı.

Tekneyi gizli tutmak için Rune yelkenleri indirmişti. Ama baktığında sadece yelkenleri indirilmiş bulmakla kalmadı, Aurelia'nın çapayı çektiğini de gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi, suya doğru ilerleyerek.

Aurelia elini Gideon'un ceketinin cebine attı. "Bunu adadan ayrıldıktan kısa bir süre sonra teknede buldum." Küçük bir nesne çıkararak Rune'a doğru fırlattı.

Suya düştü. Bir mücevher kutusu.

"Eğer sana gösterseydim, onun için geri dönecektin. Bunu yapmana izin veremezdim." Aurelia çapayı kenara çekip teknenin içine bıraktı. "Bizi tekrar yakalamalarına izin veremem."

Küçük kutu batmaya başlamadan önce dalgaların üzerinde sallanıyordu. "Sen neden ?" Rune kutuyu kaptı çok derine inmeden ve geri alınamadan önce.

"Özür dilerim." Aurelia dümenin başına oturdu. Sesinin titremesinden, gerçekten pişman olduğu anlaşılıyordu. "Düşünmem gereken bir çocuğum var. Meadow'u güvenli bir yere götürmeliyim."

Rune onu nasıl durduracağını düşünmeden Aurelia tekneyi döndürdü ve fiyorttan dışarı doğru yelken açmaya başladı.

Terkedilmiş R n.

Alex'in teknesinin -kendi kaçış teknesinin- uzaklarda kaybolmasını şaşkınlıkla izledi. Aurelia'yı ve çocuğunu özgürlüğüne kavuşturmak için hayatını tehlikeye atmıştı ve Sibyl ona borcunu böyle mi ödüyordu?

Ne yapacağım ben?

Bir at çalıp Caelis'e gidebilirdi. Ya da belki Soren'in teknelerinden birine el koyabilirdi. Ama prensin yelkenlileri büyük ve sofistike teknelerdi, idare etmek için koca bir mürettebat gerekiyordu. Rune bir tanesini tek başına idare edebileceğinden şüpheliydi.

Denizin soğuğu Rune'un kemiklerine işliyordu ve dişleri takırdamaya başladı. Hipotermi başlamadan önce dışarı çıkması gerekiyordu. Gerisini karaya çıktığında çözebilirdi.

Mücevher kutusunu avucunun içine alarak döndü ve kıyıya doğru y zdd .

Sudan çıkıp kayaların üzerine yürüyen Rune, sırlıslık olmuş saçlarını geriye itti, küçük kutuyu tuttu ve açtı.

İçinde katlanmış, su dolu bir not duruyordu. Rune notu açtığında küçük bir madeni para kuma düşerek ışığı yakaladı.

Parayı aldı ve güneş ışığına doğru tuttu. Gümüşe bir delik açılmış ve ince bir zincir takılmıştı.

Bir . Ama herhangi bir kuruş değil.

Yüzeyine damgalanmış bir kelime Rune'un titreyen bedenini ısıttı.

Cascadia.

Onu ters çevirdi. Kraliçe Althea'nın gümüşe bastırılmış yüzü ona bakıyordu.

Althea Cascadia'yı çeyrek yüzyıl boyunca, barış ve istikrarın hüküm sürdüğü bir dönemde yönetmişti. Kadimlerle iletişim kuran son kralieydi - ya da bazıları öyle olduğuna inanıyordu.

-Ve efsaneye göre Bilgelik sık sık kraliyet bahçelerinde onunla yürürken görülebilirdi.

Devrimden sonra bunun gibi sikkelerin hepsi eritilmişti. Yakılması gereken eski haritalar gibi, Yeni Cumhuriyet'te bir zamanlar cadıların hüküm sürdüğünü hatırlatacak hiçbir şey olmamalıydı. İyi Komutan tarihin silinmesini istiyordu.

Birisi bu kaçak malı saklamış ya da bulmuş olmalı -belki bir çekmecenin arkasında ya da döşeme tahtalarının çatlakları arasında- ve onu bir kolyeye dönüştürmüş olmalı.

Ama neden?

Diğer elindeki nota baktı. Islak kâğıt yarı saydamdı ve Rune'un soluk mürekkeple yazılmış kelimeleri seçebilmesi için gözlerini kısması gerekiyordu.

Rune-

Umarım özgürlüğü bulursunuz.

Sevgiler, Gideon

Rune nota baktı. Bir anlam veremiyordu. Gideon'un el yazısıydı. Ama kelimeler... para...

Adadan ayrıldıktan kısa bir süre sonra bunu tekne de buldum. Ama Gideon'dan gelen bir hediye nin Alex'in teknesinde ne işi vardı? Tabii...

Rune'un kalbi midesine indi.

Onu bulmam için oraya koydu.

Bu da onun kaçmak için Alex'in yelkenlisini kullanacağını bildiği anlamına geliyordu.

Madem biliyordu, neden beni durdurmadı?

Rune rıhtıma üşüşen muhafızların Aurelia ve kendisinin saklandıkları yere inişlerini hatırladı. Onları bulup ele geçirmemiş olmalarının tek nedeni...

Onları çağırdı.

Rune o geceyi düşündü. Aurelia silahını çekip ateş etmeye hazırlanırken kalbinin çarpışını. Askerin bağırarak verdiği komutla içine dolan rahatlamayı.

Şehrin diğer tarafında bize ihtiyaç var. Kaptanın emirleri. Herkes ellerini kaldırsın. Acele edin!

Gideon Kan Muhafızlarını uzaklaştırarak Rune'un kaçmasına izin vermişti.

Onu alt etmemiştir. Hem de hiç.

Şimdi de cadılara sempati duymakla suçlanacak.

Muhtemelen zaten .

Eğer İyi Komutan Gideon'un Rune'u bıraktığını biliyorsa, Gideon ölmüş sayılırdı.

Rune nottan başını kaldırıp denize baktı ve kendini korkunç bir hata yapmış gibi hissetti. Sanki ruhunun yarısını cehennemde bırakmış gibi.

On birinci saatte fikrini mi değiştirmişti, yoksa Gideon bir süredir hepsini kandırıyor muydu? Ve eğer öyleyse, onu bırakmaya ne zaman karar verdi?

Eğer dikkat etseydi, bunu anlayabilirdi. Ama şimdi Gideon'un hayatı tehlikedeydi ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Aralarında bir okyanus vardı ve Rune'un onu geçmek için hiçbir yolu yoktu.

Denize atlayıp yüzerek geri dönme dürtüsü onu ele geçirdi.

İsteseydim benimle gelir miydi?

Ama olsa bile, nereye gideceklerdi? O ve Gideon asla birlikte olamazlardı.

New Republic'te değil belki. Ama dünya çok geniş bir yer.

Neden ona sormamıştı?

Aurelia haklıydı. Rune, Gideon'un ölmesine izin veremezdi. Onun hayatını kurtardıktan sonra olmazdı.

Ya onu çoktan idam ettilerse?

Rune onun hayatta olduğuna inanmak zorundaydı; Rune'un onu kurtarmasına yetecek kadar uzun süre ölümden kaçmanın bir yolunu bulacaktı. Kolyeyi başının üzerinden geçirerek ayağa kalktı.

Geri dönmek zorundayım.

Kumların üzerinde yalınayak yürüdü ve Larkmont görünene kadar kıyı şeridini takip etti. Bakışları Soren'in özel iskelesine takıldı, burada birkaç yelkenli yanaşmıştı ve hepsi de bir kızın tek başına idare edemeyeceği kadar büyüktü.

Ama bir cadı?

Doğru büyülerle, yeterince güçlü bir cadı yelken açabilir.

Rune'un bakışları Larkmont'a kaydı. Cressida oradaydı. Kaldığı odada düzinelerce büyü kitabı bulunduran Cressida.

Rune'un tek yapması gereken içeri sızmak ve doğru olanı bulmaktı.

KIRK SEKİZ

RUNE

Larkmont'un **asil salonları** sessiz ve sakindi. Rune Hayalet Yürüteç tarafından gizlenerek aralarından geçerken, iki muhafızın Soren'in başkente yaptığı yolculuk hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldu ve filosofun Yeni Cumhuriyet'e yelken açmaya hazır olduğunu söyledi.

Cressida ve sığınak verdiği diğer cadılar da ona katılmış mıydı? Bu boş sarayı açıklar.

Eğer Cressida Caelis'te olsaydı, büyü kitapları da muhtemelen yanında olurdu.

Çok mu geç kaldım?

Rune adımlarını hızlandırdı. Larkmont'un misafir odasına vardığında, cadı kraliçenin süitine doğru yürüdü ve kulağını kapıya dayadı. İçeriden hiçbir ses ya da hareket duymayınca kapıyı açtı ve içeri süzüldü.

Mermer sütunlar yatak odasının yüksek tavanını yükseltiyor ve gösterişli mobilyalar burada sadece ayrıcalıklı konukların uyuduğunu gösteriyordu.

Terasta toplanmayı bekleyen bir kahvaltı tepsisi yoktu. Hiçbir giysi etrafa saçılmamıştı. Hiçbir şey yerinde değildi.

Çoktan gitti mi?

Yan odadan gelen bir esinti eski büyüünün kokusunu getirdi. Rune kokuyu takip etti, aceleyle içinden

Kemerli geçitten geçerek özel banyoyu geçti ve akşamları dinlenmek için kullanılan salona girdi.

Açık pencerelerden içeri bir esinti girdi. Perdeleri dalgalandırarak sessiz odada güneş ışığının titreşmesine neden oluyordu. Hava yoğun bir şekilde kan ve gül kokuyordu; bu da Cressida'nın bu odayı oyuncu seçimi için kullandığını gösteriyordu. Rune'un bakışları, sanki birinin onu almasını bekliyormuş gibi kanepenin üzerinde duran paketlenmiş bir bavula takıldı. Bavulun yanında deri bir kitap çantası duruyordu.

İçinde umut .

Cressida eşyalarını toplayıp başkente getirmesi için bırakmış olmalı.

Rune çantayı açtı ve büyük bir gemiyi tek başına yönlendirmesine yardımcı olacak kadar güçlü yelken büyüleri aramak için büyü kitaplarını çıkardı. İlk kitap elemental büyülerden oluşuyordu ve bazıları -akıntıyı ya da gelgiti değiştirmek; güçlü bir rüzgârı sakinleştirmek ya da yönünü değiştirmek- yardımcı olabileceken, ihtiyacı olan bunlar değildi.

Rune bir sonraki kitabı çıkardı ve sayfalarına göz gezdirdi, birkaç aşk büyüsü tanıdı. Onları geçmeyi denedi ama sonunda kendini aşk lanetleri bölümünde buldu. Hiçbiri onun işine yaramıyordu.

Rune tüm kitabı bir kenara fırlatmak üzereydi ki Gideon'un anısı onu durdurdu. Avucunun altında yanan damgası her geçen saniye daha da ısıniyordu. Acıdan titreyerek ondan nasıl uzaklaştığını.

Sana dokunduğumda oluyor.

Öfke Rune'un içinde duman gibi kıvrıldı.

Gözlerini kucağındaki kitaba dikti. Rune kitabı bir kenara bırakmak yerine, Cressida'nın Gideon'u incitmek için kullandığı büyüyü bulmak için kitabın sayfalarını çevirdi.

Çok geçmeden buldu:

GERÇEK AŞKIN LANETİ bir Arcana büyüsüdür. Kurbanın her dokunduğunda acı çektirerek gerçek aşkıyla birlikte olmasını engeller.

Bu sözler Rune'un başını döndürdü.

İkisi de büyü'nün Gideon'u özellikle Rune'dan uzak tuttuğunu düşünmüştü. Ama bu başka bir şeydi. Bunun amacı Gideon'u gerçek aşkından uzak tutmaktı. Bu da demek oluyordu ki.

Sana dokunduğumda oluyor.

Boğazındaki garip yumruyu yutan Rune okumaya devam etti.

Gerçek Aşkın Laneti bir kez uygulandıktan sonra . Sadece kurbanın gerçek aşkının kurban olarak dökülen kanı bu laneti bozabilir.

Ne tür bir kurban eylemi?

Rune sayfayı taradı ve en altta karşı büyü için büyü işaretleri buldu. Toplamda üç tane vardı. Onlara baktı.

Laneti bozmak için tek gereken o üç büyü işareti miydi?

Ve bir kurban eyleminde dökülen kan.

Gıcırdayan bir kapı sesi Rune'un donup kalmasına neden oldu.

"Acele edin." Cressida'nın sesi kemerli geçitten süzüldü.

"Yarın şafakta yola çıkabilmek için bu gece Caelis'e varmalıyız."

Cadı kraliçenin ayak sesleri daha da yükseldi. Büyü kitabını kapatıp hızla ayağa kalkarak pencerelere doğru ilerlerken Rune'un nabızı çılgınca atıyordu. Hayalet Walker onu gizliyordu ama en son Cressida'dan saklanmak için görünmezlik büyü'sünü kullandığında, cadı kraliçenin onu hâlâ odada hissettiğinden emindi.

Bunu şansa bırakmak istemeyen Rune, büyü kitabını tutarak perdelerin arkasına geçti.

Ayak sesleri kesildi. "Ne-

"

"Sus," diye tısladı Cressida, odada onunla birlikte kim varsa susturdu. Muhtemelen açık çantaya ve

büyü kitapları kanepenin üzerine dağılmıştı. Onları kaldıracak kadar zaman olmamıştı.

Rune nefesini tuttu.

Arkasından gelen hafif bir esinti ona arkasındaki pencerenin açık olduğunu söyledi. Dönüp dışarı tırmanabilirdi. Cressida buraya girenin Rune olduğunu asla bilmeyecekti, sadece birinin eşyalarını karıştırdığını bilecekti.

Ama akıllı Gerçek Aşkın Laneti'ndeydi.

Kırma talimatlarında.

Yani: bir kurban eyleminde dökülen kan.

Perdelere Cressida'nın ayakkabıları fayanslara vuruyordu.

Rune kaçmak istiyorsa hemen gitmeliydi.

Ama birdenbire laneti bozmak için neyin gerekli olduğunu anladı. Bunun korkunç düşüncesi midесinin sıkışmasına neden oldu.

Ya yanılıyorsam? Ya işe yaramazsa?

Cressida şimdi tam karşısında, perdenin diğer tarafında duruyordu. Rune onun aldığı nefesleri duydu. Onun varlığının soğukluğunu hissetti.

Gideon bu riske değer miydi?

Rune boynunda asılı olan madeni paraya dokundu.

Evet.

Gideon, Cadıların Hükümdarlığı altında akıl almaz şeylere katlanmıştı. Ve yine de, bir şekilde, ruhu bozulmadan ortaya çıkmıştı. Kanıtı: Rune'un, yani bir cadının -serbest kalabilir.

Cressida perdeyi kenara çekti. Çalınan büyü kitabını göğsüne bastıran Rune başını kaldırıp kraliçesinin öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Sen."

Rune hiç bu kadar korkmamıştı.

Cressida'nın gözleri aşk büyüleri kitabına , ağzı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ah, Rune. Aşkta şanssız mısın?"

Rune'un öfkesi alevlendi. Çenesini kaldırdı. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim. Eğer lanetin olmasaydı, onun beni sevdiğine dair reddedilemez bir kanıtım olmayacaktı."

Cressida'nın burun delikleri alevlendi. Rune'un çenesinden tutarak başını sertçe cama çarptı, cam kırıldı ve kafatasına bir acı saplandı.

Yaşadığı şoka ve Cressida'nın çenesini sıkkan vahşi kavrayışına rağmen Rune kraliçeye dik dik baktı. "Gideon'a bir daha dokunursan ölmüş olmayı diletirim sana."

Cressida eğildi ve kulağına yakın bir yerden fısıldadı. "Beni tehdit edenlere ne yaptığımı biliyor musun?"

Oh, Rune biliyordu.

Elinden gelenin en kötüsünü yap.

KIRK DOKUZ

RUNE

CRESSIDA RONE'u yatak odasına **sürükledi**. Juniper - süitte ona eşlik eden cadı - Rune'u yerinde tutarken, Cressida yere onu çevreleyen kanlı sembollerden bir halka çizdi.

"Geri çekil, Juniper."

Cadı uzaklaştı, gözleri acıma doluydu.

Büyü işaretleri tutuştu, parlak beyaz parladı ve Rune'un etrafında bir hapishane hücresi gibi tam bir daire oluşturdu. Sadece onu kapatan çelik parmaklıklar yerine büyüydü. Rune daha önce de Cressida'nın bu bağlayıcıyı kullandığını görmüştü. Halkanın içine bir kez girdiniz mi, bir daha çıkamıyordunuz.

Rune başını kaldırdı ve Cressida'nın onun etrafında döndüğünü gördü, yanında büyüü bir kırbaç vardı. Ellerinde şimşek gibi görünüyordu, beyaz ve çatırdıyordu.

Kırbacı sarmalından kurtaran Cressida gözlerini kıstı.

"Onu benden koruyabileceğini mi sanıyorsun?"

Kırbacı savurdu. Kırbaç Rune'un sırtına çarparak omzundan kalçasına kadar derisini yırttı. Acı onu aydınlattı.

Rune şok içinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Tahtıma kavuştuğumda..." Cressida'nın ayak sesleri çemberin etrafında yürürken yankılandı. "... yapmak istediğim ilk şey Gideon'u avlamak."

Bir kırbaç daha vuruldu. Kumaşı ve eti yırttı. Rune'u ikiye ayırdı.

Rune haykırdı - tanımadığı çığ, hayvani bir ses. Bu onu neredeyse Cressida'nın kırbacı kadar korkutmuştu.

Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Tamamen ölmesini isteyen yozlaşmış bir cadının merhametine kalmıştı.

"Beni öldürürsen Soren sana ordusunu vermez," diye soludu Rune, Cressida'ya hayatının neden değerli olduğunu hatırlatmak için çırpınıyordu.

"Soren Caelis'te. Ona göre sen hâlâ Yeni Cumhuriyet'te kaçırılmış durumdasın."

Rune'un içine buzbir korku yayıldı.

"Seni kaçıranların seni öldürdüğünü öğrendiğinde, öfkeyle ordusunun geri kalanını istediğim gibi kullanmam için bana teslim edecek."

Bir başka kamçı Rune'u omzundan yakaladı. Çıkan acı dolu sesleri durdurmak için dişlerini sıktı. Yaralardan fışkıran taze kan gömleğini ıslatırken, iki kırbaç darbesi daha sırtını yardı.

Rune dizlerini altında tuttu. Alnını yere bastırdı, nefes almak için mücadele etti, kollarını başını korumak için kullanırken sırtını açıkta bıraktı. Kolay bir hedef olan sırtı, daha yumuşak, daha savunmasız kısımlarını koruyarak kirpiklerin ağırlığını aldı.

Cressida onu acımasızca kırbaçladı. Durmadan. Ta ki Rune'un kanı gömleğini ıslatıp yerde birikene kadar.

Cildi alev alev yanıyordu. Oda kıpkırmızı oldu. Artık çığlıklarını tutamıyordu.

Çok geçmeden, bilinçsizliğin rahatlatıcı uyuşukluğu onu çağırdı ve Rune ona doğru kaydı.

Hayır. Henüz değil.

Cressida'nın kırbacı durmadı ve Rune'un sırtını şeritlere ayırdı. Kendi kanından oluşan bir su birikintisinin içinde tüm vücudu sarsıldı.

Kan.

Rune'u cadı yapan şey. Gücünün kaynağı.
Hala yapmam gereken bir şey var.
Kırbaçlar yağarken Gideon'un lanetini düşündü.
Sadece kurbanın gerçek aşkının kurban olarak dökülen kanı
onu kırabilir.

Beklediği şey buydu.

Cressida nefesini tutmak için duraklayıp Rune'un işini bitirmeden önce gücünü toplayınca kırbaçlama kesildi.

Bilinci zar zor yerinde olan Rune, Gerçek Aşk'ın Laneti'ni bozmak için gereken isimsiz büyü işaretlerini hatırladı. Titreyen kollarının üzerinde doğrulmaya çalışan Rune, bir parmağını yapışkan kırmızı kana daldırdı ve çizmeye başladı.

Gideon'a onu sevdiğini söyleme fırsatı bulamamıştı.

Belki bu yeterli olur.

Zayıf düşmüştü, olması gerekenden daha uzun sürdü. İkinci sembolü bitirmeden önce Cressida silahını hazırladı.

Zihnini temizlemeye zorlayan, acıyı bastırmak ve bilincini korumak için dişlerini sıkan Rune, ikinci ve üçüncü sembolleri tamamladı.

Bu bir rahatlama olmalıydı. Ama büyü kabarıp derisini karıncalandırırken ve kulaklarını uğuldatırken bile Rune işinin bitmediğini biliyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Rune'un güve imzası havada cisimleşmiş olmalı.

Gideon'a bir daha dokunursan ölmüş olmayı diletirim sana.

Cressida'yı öldüremezdi. Ama belki bir sonraki en iyi şeyi yapabilirdi.

"Sen düşünmek sen olabilir dur Benile a
karşı büyü?" Cressida başını geriye attı ve güldü. "Ah,
Rune..."

Cressida'nın son kırbaçlama raundu başlamadan önce Rune ilk büyüü değiştirerek iki sembol daha çizdi. İşe yaramasını umuyordu. Fedakârlığının yeterli olacağını umarak.

Büyü tekrar dalgalandı, etrafında dönmeye başladı. Yeni büyüü ilkinе bağladı.

Kırbaç indi, onu hazırlıksız yakaladı ve acıya boğdu. Rune'un ön kolları onu dik tutmayı reddetti ve yere yığıldı. Elmacık kemiği fayanslara çarptı. Kalan azıcık gücü de vücudunu terk etti.

Rune bir kan gölü içinde yan yatıyordu.

Ayağa kalk.

Odanın kenarları karardı.

Kalk... kalk..

Cressida'nın gölgesi onun üzerinden kaydı.

Cressida bıçağını çekerken metal deriye sürtündü. Rune gözlerini kapadı ve öldürücü darbeyi bekledi.

"Bunu yapmak bana acı veriyor, Rune. Ama tedavi edilemez bir meydan okumayı gördüğümde tanırım. Ne kadar yazık. Çok büyük bir potansiyelin vardı-"

BANG.

Kapı patlayarak açıldı.

Rune'un görüşü ; karanlık onu sürüklüyordu. "Bu kadar yeter!"

Birisi Rune'un önüne geçti. Onu Cressida'dan koruyor.

Seraphine?

"Bana kulak vereceksin."

Sesi gök gürültüsü gibiydi.

"Sana kulak mı vereyim?" Cressida kıkırdadı. "Bildiğim kadarıyla sen de onunla birliktesin."

Sesler bir dünya uzakta gibiydi.

Sadece önce ve karanlık iddia etti Onu,
o Seraphine'in dediğini duydum:

"Bana kulak vereceksiniz kraliçem, çünkü Rune sizin kız kardeşiniz."

ELLİ

RUNE

RUNE uyandığında oda sallanıyordu. Bir yandan diğer yana devriliyordu. Bu sırada yüksek sesle gıcırıyordu.

Gözlerini açtı ama her şey bulanıktı. Bir yatak ve etrafına sarılmış çarşaf lar vardı. Büyü kokusu havada asılı duruyordu, bayat ve soluk. Deniz kokusuyla karış ıyordu.

Yakınlarda bir yerde bardak ş ıngırdadı. Suyun döküldüğ ünü duydu. Yüz ünü ona doğru çeviren Rune, ış ığın altında siluet halinde bir figür gördü.

"Neredeyim ben?" Sesinin kısıklı ğ ı onu ş aşırttı. Rune boğ azını nemlendirmek için yutkundu.

"Yeni Cumhuriyet sularına giriyoruz," dedi kadıns ı bir ses.

Rune kaş larını ç attı. Bu doğru olamazdı. Larkmont'ta olması gerekiyordu.

"Birkaç gündür bilincin gidip geliyordu. Çok kan kaybettiniz."

Bir gemideyiz, diye fark etti Rune, görüş ü netleş ip kamara duvarları etrafında katılaşı rken.

Ve onunla ilgilenen cadı Juniper'dı.

Rune doğrulmaya çalış ı ve hemen piş man oldu: sırtında alev alev yanan bir acı vardı. Diş lerini sıktı ve hareketsiz kald ı. "İş te."

Juniper yatağ ın yanındaki sandalyeye oturdu, bir bardak su uzattı. "İç."

Rune gözlü o dikkatlice. Ama Hatta Eğer o oldu Uyuşturulduktan sonra susuzlu ğ u galip geldi ve kızın ona bastırmasına izin verdi.

dudaklarını.

Rune suyu .

"Büyülerim kanamayı yavaşlattı ve yırtılan kas ve tendonları onardı," dedi Juniper, boş bardağı doldurmak için ayağa kalkarak. "İyileşmeyi hızlandırdım ama bir süre acıyacak."

Rune kırbaçların yağdığını, kırbacın sırtını kestiğini hatırlıyordu. Yerdeki sıcak, yapışkan kanı hatırladı.

Ben onun kardeşiyim.

Bunun dehşeti Rune'un içine işledi ve her yanını ürpertti. O bir Roseblood'du. Zalim bir cadı hanedanının varisi. Korkunç bir katilin kız kardeşiydi.

Juniper bu yüzden buradaydı: Rune'u hayatta tutmak için. Cressida muhtemelen iyileştirme büyülerindeki ustalığıyla tanınan kıza Rune'un yanında kalmasını emretmişti.

Diriltme büyüsünü yapmak için Rune'a canlı ihtiyacı vardı.

Nan neden bana söylemedi?

Ardıç döküldü daha fazla su gelenve

Sürahi, sonra Rune'un yanına döndü ve bardağı uzattı.

Rune başını sallayarak suyu reddetti. "Kalkmama yardım eder misin?"

Juniper isteksiz görünüyordu ama Rune'un dediğini yaptı, dikkatlice kollarından tutup onu oturur pozisyona çekti.

Rune'un sırtı protesto çığlıkları attı.

Dişlerini sıktı, acıya dayandı ve ayağa kalktı. Oda dönmeye başladı. Sadece çok kan kaybetmemiştir, günlerdir yemek de yememiştir. Zayıflığı bunu açıkça gösteriyordu.

Başının döndüğünü hissederek kendini yatağın kenarına itti ve yavaşça ayağa kalktı. Hareket ettiği her santimde acı daha katlanılabilir hale geliyordu, ta ki sonunda lombozun önünde durup dışarı bakana kadar.

Etraflarını bir gemi filosu sarmış, bacalarından gökyüzüne dumanlar yükseliyordu. Rune Soren'in amblemini tanıdı

yanlarında süslenmiş.

Uzaktan tanıdık bir ada görünüyordu, batan güneşe karşı siluet halindeydi.

Cascadia.

Bu muydu yani? Cadılar Yeni Cumhuriyet ile savaşta mıydı?

Rune tam lombozdan uzaklaşmak üzereydi ki camdaki yansımaları gördü. Yüzü hastalıklı bir şekilde solgundu ve gözlerinin altında morluk benzeri gölgeler asılıydı. Bir hayalete benziyordu.

Ön tarafım görünüyorsa, arka tarafım ne kadar kötüdür?

Rune kulübenin duvarında asılı duran kararmış aynaya baktı. Juniper gözlerinde acıma duygusuyla bakarken, Rune gömleğinin eteğinden tutup başının üzerinden yukarı çekti. Kavurucu acı sırtında alevlenerek gözlerini yaşarttı. Rune dişlerini sıktı, hasarı görmeye kararlıydı.

Gömleği yanına indirerek döndü ve aynaya baktı. Beyaz teninde düzinelerce kalın, kırmızı çizgi göze çarpıyordu. Sırtını bir ağ gibi kaplıyordu.

İğrenç görünüyordu.

Rune harap olmuş bedeninin görüntüsüne karşı gözlerini kapattı.

Koridordaki ayak sesleri gömleğini karıştırmasına neden oldu, acıdan baygömleğini başının üzerinden geri çekmeye çalıştı.

Kapı açıldığında daha yeni giymişti.

"Ne yapıyorsun sen?" Seraphine içeri girdi ve endişeli bakışları Rune'un üzerine düştü. "Dinleniyor olman gerekirdi."

Seraphine Oakes'u bulacağına söz ver, sevgilim.

Benim her şeyi sana anlatacak.

Bu Nan'ın ona yazdığı son nottu.

Seraphine bunca zamandır Rune'un kim olduğunu biliyordu. Ve gerçeği ondan saklamayı seçmişti.

"Neden?" Rune, öfke, ihanet, keder gibi duygular titreyerek sordu.

Seraphine kapıyı arkasından kapattı ve aralarında duran yatağa doğru geldi.

"Böyle bir sırrı benden nasıl saklarsın?"

Rune bağlarının koptuğunu hissetti. Ondan alınabilecek her şey alınmıştı. Nan. Wintersea. Alex. Toplumdaki konumu. Ve şimdi de bu: kendi geçmişi hakkında inandığı her şey.

Rune, denizde trajik bir kazada ölen iki kişinin yetim kızıydı; ona söylenen buydu. Ama bu bir yalandı. Nan'ın kendisinin sürdürdüğü bir yalan.

Neden?

"Kestrel ve ben ne kadar az kişi bilirse o kadar güvende olacağınıza inanıyorduk."

"Evet, ama sırrı benden sakladın! Ben sır tutma konusunda son derece yetenekliyim ve bunu bilmeyi hak ediyordum."

Seraphine, sessizce odadan çıkan Juniper'e baktı.

"Kızmakta sonuna kadar haklısın," dedi Seraphine yatağa oturarak. Hareketleri Rune'a yuvasına yerleşen bir güvercini hatırlattı: nazik, zarif.

Rune'un tutması için elini uzattı.

Rune bunu duymazdan gelerek kollarını kavuşturdu ve omzunun ham derisi çekilirken yüzünü buruşturdu. "Gerçeği bilmeye hakkım var."

"Evet. Biliyorsun." Seraphine elini bıraktı. "Sen Kraliçe Winoa'nın kızı ve onun ikinci eşisin. Doğduğun gece ebe seni döndürmekte zorlanınca beni çağırdı. Seni döndürmeyi başardım ve bir saatten kısa bir süre sonra, işte oradaydın, ellerimde. Ama sana dokunduğumuz anda içimde bir şey uyandı." Bakışları yatağa kaydı. "Bir illüzyon yaptım ve ebeleri senin ölü doğduğuna inandırdım. Kraliçeye yalan söyledim,

öldüğünü söyledim. Sonra da seni yetiştirmesi için Kestrel Winters'a teslim ettim."

"Ne demek , içinde bir şey mi uyandı?"

"Roseblood ailesi işlevsiz ve ahlaksızdı," dedi Seraphine ama bunu söylerken Rune'un gözleriyle karşılaşmadı. "Masum bir çocuğun o ortamda büyümesine izin veremezdim."

Muhtemelen Cressida ve kız kardeşleri de bir zamanlar masumdu. Peki Seraphine neden onları götürmedi?

"Sana inanmıyorum," dedi Rune.

Ona tüm hikaye . Bunu hissedebiliyordu.

Ve hala Seraphine'in yaşı meselesi vardı...

"Nan bana ikinizin birlikte büyüdüğünüzü söyledi. Boynuna bir madalyon takarmış ve içinde iki resim varmış: biri onun on sekiz yaşındaki hali, diğeri de senin çok da yaşlı olmayan halin."

Seraphine başını salladı. "Hatırlıyorum."

"Kırk yıl önce çizilen o portredeki halinizle şimdi aynı görünüyorsunuz. Bir tür büyü altında değilseniz, bu nasıl mümkün olabilir? Lanetli misin?"

Seraphine derin bir nefes aldı. Nefesini verirken titriyordu.

"Sanırım bu bir lanet gibi. Kesinlikle öyle hissettiriyor." Seraphine mavi gökyüzünün bir parçasını gösteren lomboza doğru baktı. "Tamamlamam gereken bir görev var ve bu görev tamamlanana kadar... yoluma devam edemem."

Rune kaşlarını daha da çattı. Devam etmek mi?

Bir çeşit ruh muydu? Bitmemiş bir iş yüzünden ölümünden sonra buraya mı hapsolmuştu?

Böyle şeylerle ilgili hikâyeler vardı ama Rune bunlara hiç inanmamıştı. Yataktaki kadın açıkça etten ve kemikten yapılmıştı. Rune'un kendisi kadar katı.

Seraphine yanındaki yatağı okşayarak Rune'u yanına davet etti.

İsteksizce oturdu.

"Wintersea Evi'ne doğru yola çıktığımda göğsüme sarılmış minicik bir yaratık olduğunu dün gibi hatırlıyorum. Ve işte buradasın, büyümüşsün." Rune'u incelerken Seraphine'in ifadesi yumuşadı. "Sende onu aramaya devam ediyorum -Bu çok saçma, biliyorum. Kan bağınız yok. Yine de bazen onu görür gibi oluyorum. Sanki onu yanında taşıyormuşsun gibi."

Seraphine boynundaki kuş şeklindeki yara izine dokundu.

"Seni Kestrel'e getirdiğim gece bana çok kızmıştı. Hiç çocuk istememişti ve ilk başta seni almayı . Eğer bir kraliyet bebeği çalacaksam, en azından onu kendim büyütebileceğimi söyledi.

"Ama Winoa'nın burnunun dibinde büyümen için seni başkentte tutamazdım. Bu çok tehlikeliydi. Kraliçe o zamana kadar benden şüphelenmeye başlamıştı bile. Konseyinde onun zalimliğine karşı duyduğum tiksintiyi gizlemeyen tek cadı bendim. Diğerleri gibi özel hayatımda ondan nefret edip herkesin içinde ona yağ çekmiyordum. Tam olarak ne düşündüğümü biliyordu: Cascadia'nın başına bela olduğunu.

"Seni Wintersea'ye getirdikten üç gün sonra, sanki aldatmacamı sezmiş gibi, Winoa beni sürgüne gönderdi. Otoritesini sarsmama daha fazla tahammül edemezdi. Eğer gitmezsem, sabaha ölmüş olacağım konusunda uyardı. Doğruca Wintersea'ye gittim ve Kestrel'i geri dönmem güvenli olana kadar seni tutması için ikna ettim. Kraliçenin peşimden casuslarını göndermeyeceğine güvenmiyordum.

"Yıllar sonra, Winoa'nın ölümünden sonra, seni almak için geri geldim. Ama o zamana kadar Kestrel aşık olmuştu. Sen onun başına gelen en güzel şeydin." Seraphine hatırlayarak gülümsedi. "Seni almaya çalışırsam beni bir mektup açacağıyla şişleyeceğini söylemişti."

Gözyaşları Rune'un boğazını tıkadı. Onları . "Onu özledim," diye fısıldadılar hep bir ağızdan.

Seraphine bir şeyler daha söyleyecek, Rune'a uzanacak gibiydi ki ani bir patlama yankılandı

geminin dışında. Lomboza baktılar.

Top ateşi mi?

Seraphine ayağa kalktı ve bakmaya gitti. Rune çok daha yavaş hareket ederek lombozda ona katıldı.

Dışarıdaki gemiler limana ateş ediyordu.

Rune elini kulübenin duvarına bastırımış, uzaktan patlamaları izliyordu. Avucunun altındaki am tahtalar pürüzlüydü.

Kuşattıkları yer onun eviydi. "İşte başlıyor," diye mırıldandı Seraphine.

ELLİ BİR

GIDEON

BUGÜN GIDEON ÖLECEKTİ.

Onu söyledikleri buydu.

Gideon sırtını soğuk taş duvara dayayarak yerde oturuyordu, hapisane hücresi zifiri karanlıktı. Gardiyanın şafak vakti gelip birkaç saat içinde idam edileceğini söylemesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Bu yerde zamanın nasıl geçtiğini anlamak zordu. Gideon bir haftadır buradaydı ve hüccresinin kapısı açıldığında, gardiyanlar önce şafakta, sonra da alacakaranlıkta su ve ekmek getirdiğinde günleri saymayı öğrenmişti. Ama dakikalar? Saatler? Bunları takip etmek imkânsızdı.

Tek bildiği, burada daha kalamayacağıydı.

Onu bir idam mangası bekliyordu.

Gideon Cumhuriyet'in tahammül edemediği o iğrenç şeydi: bir cadı sempatizanı. Hayır, daha da kötüsü: O bir cadı aşığıydı.

Yakında bunun bedelini ödeyecekti.

Kilitte bir anahtar döndüğünde Gideon'un kalbi yerinden fırladı.

İşte bu kadar.

Kapı açıldı ve içeri dolan ışık onu geçici olarak kör etti. Hangi muhafız olduğunu göremeden kafasına bir başlık geçirildi.

"Gitme zamanı."

Gideon kendine tüm ailesinin öldüğünü ve kendisinin de sadece onlara katıldığını hatırlattı.

Ölmekten korkmuyorum.

Ama eğer bu doğruysa, kalbi neden bir savaş davulu gibi çarpıyordu?

Mücadele etmedi. Gardiyanla savaşmaya çalışmadı. Bunun yerine on kişi daha gelebilirdi. Öyle ya da böyle onu alt edeceklerdi.

Gideon ayağa kaldırılmasına izin verdi.

Gardiyan onu kelepçeler içinde hücrelerinden çıkardı. Başındaki kukuleta yüzünden Gideon hiçbir şey göremiyordu. Korku midelerini kemiriyor, her adımda daha da şiddetleniyordu.

Hapishane kapıları tıkırdayarak açılırken, yaklaşan ölümünü düşünerek dikkatini dağıtmaya çalıştı. Dışarıdaki kalabalık ne kadar büyük olacaktı? Tüm şehir bir devrim kahramanının idamına tanıklık etmeye gelecek miydi? Cumhuriyet'in savunucusu Gideon Sharpe, Cumhuriyet'in ellerinde ölürken kaç kişi tezahürat yapacaktı?

En de: değdi mi? Rune buna değer miydi?

Onu düşünmek sadece kararlılık getirdi.

Rune her şeye değer.

BOOM!

Gideon'un ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. Durdu, kendini dengeledi.

BOOM!

BOOM!

BOOM!

Ne ...

Tüm hapishane onun etrafında titredi. "O da neydi öyle?"

Kimse cevap vermedi. Muhafızları adımlarını hızlandırarak, yükselen alarm çığlıkları ve aceleci ayak sesleri arasında onu ileriye doğru sürüklediler.

Dışarıda, muhafız onu sessiz bir ara sokak gibi görünen bir yere çevirdi ve bir duvara doğru itti. Gideon'un sırtı tuğlalara çarptığında, halka açık bir gösteri olmadığını fark etti.

Bu hızlı bir arka sokak infazı olacak.

Silahın ateşlenmesini beklerken nabızı kulaklarında atıyordu.

Ama silah sesi duyulmadı. Onun yerine, kapüşon başının üzerinden kalktı ve gözlerine güneş ışığı doldu. Gideon gözlerini kırıştırarak temizlemeye çalıştı.

"Laila?"

Üzerinde üniforması vardı ve günlerdir uyumamış ya da üstünü değiştirmemiş gibi görünüyordu. Elinde demir anahtarlardan oluşan bir yüzük vardı.

"Neler oluyor?"

"Bana borçlusun." Yaklaştı ve kelepçelerin kilidine bir anahtar soktu. Hızlı bir dönüş ve klik sesinden sonra zincirler yere düştü.

BOOM!

İkisi de sıçradı ve sokağa baktı. Laila onları saraydan uzaklaştırmıştı, büyük bir kalabalık şimdi kaosun ortasında dağılıyordu. Patlamalar devam ederken askerler panik içinde bir ileri bir geri koşuyordu.

"Bu da ne?"

"Top ateşi." Laila onun eline bir tabanca tutuşturdu. "Saldırı altındayız."

"Kimden?" Gideon silahı kontrol etti ve dolu olduğunu gördü. "Soren'den mi?"

Laila omzunun üzerinden kargaşaya doğru baktı. "Bilmiyoruz. Daha yeni başladı."

Rune'un ittifakı bozması gerekiyordu. Eğer Soren buradaysa ve bunlar onun şehre ateş açan toplarıysa, bu Rune'un anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmediği anlamına geliyordu.

Prensle olan nişanını iptal etmemişti.

Etraflarındaki binalar daha fazla sarsılırken, Gideon top ateşine doğru yöneldi ve Laila'nın ona verdiği silahı sıkıca kavradı. "Gidip öğrenelim."

Toplar gümbürdüyor, limana yaklaştıkça sesleri daha da yükseliyordu. Çok geçmeden silah sesleri de onlara katıldı. Gideon ve Laila çatışmayı görebilecek kadar yaklaştıklarında, iskelenin yandığını, gökyüzünü dumanların kapladığını ve binaların top mermileriyle ezildiğini gördüler.

Cumhuriyet'in askerleri liman cephesine doğru ilerlemek yerine oradan kaçıyorlardı.

Gideon bir tane kaptı. "Ne yapıyorsun sen?" Önündeki adamı ceketinden tutup çekti. "Senin görevin şehri savunmak."

"Bu bir hayalet ordusu, efendim." Gideon'un tutuşuna karşı koymaya çalışan adamın yüzü şoktan bembeyaz olmuştu. "Bizi katlediyorlar!"

Kendini kurtardı ve koşmaya devam etti.

Laila üniformalı başka bir adamı durdurdu. "Neler oluyor? Sayımız ne kadar az?"

Asker, kanın ıslattığı kolunu kavradı. Belli ki vurulmuştu. "Söylemesi zor." Sığ nefesler alıyordu. "Onları göremiyorsun. Sadece kurşunlarını hissedersin. Cadıların büyüleriyle gizlenmişler. Nereye ateş edeceğimizi bile bilmiyoruz."

O da tökezleyerek uzaklaştı ve onlara seslendi: "Kaçmalısınız. Hepimize geri çekilmemiz söylendi."

Laila Gideon'a baktı.

Düşmanınız görünmez olsaydı nereye çekilirdiniz?

"Noah'a söylemeliyiz."

Gideon kaşlarını çattı. "Sen kardeşini uyar. Ben daha yakından bakacağım."

Bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. "Gideon, sanmıyorum-
"

Bir başka mermi silah sesi Laila'nın sesini bastırdı. İsteksizce onu takip etti.

Çok geçmeden, şehrin kenarının limanla buluştuğu arka sokaklardan geçerek yoğun bir çatışmanın içine girdiler. Hava dumanlıydı ve kül kokusu büyü ve barutla karışıyordu. Bazı askerler geride kalmıştı ve hâlâ ateş ediyorlardı. Ama boş havaya ateş ediyor gibiydiler.

Hava da karşılık olarak ateş ediyor ve onları teker teker öldürüyordu. Geri çekilin, sizi aptallar.

Bir balık tüccarının dükkânının duvarını siper olarak kullanan Gideon, daha uzağa bakmak için yana kaydı. Yanında, Laila silahını çekti.

Şimdi yanan iskeleyi daha geniş bir açıdan görebiliyordu. Dumanların arasından, açıkta her biri Soren Nord'un amblemini taşıyan devasa bir gemi filosu belirdi. Bu gemilerle limanın önü arasında, her biri bir cadı taşıyan askerlerle dolu yüzlerce sandal vardı.

Cumhuriyet'in ordusu geri çekilirken, artık onları görünmezlik büyülerinin altında tutmaya gerek yokmuş gibi görünüyordu. Bunun yerine, büyülü kalkanlar onları koruyor ve düşmanlarının kurşunlarını püskürtüyordu.

Gideon'un bakışları özellikle bir tekneye takıldı. Cressida orada bile, o yıpranmış küçük içinde hüküm sürüyor gibiydi. Siyah dantelli bir elbise giymişti ve solgun başının üzerinde güllerden bir taç vardı. Gözleri açlıkla şehre bakıyordu. Sanki onu bütünüyle yutmak üzereymiş gibi.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Rune'un prensle evlenmeyi reddederek ittifakı bozması gerekiyordu.

"Gideon... gitmemiz gerek." Laila onun kolunu tuttu ve çekiştirdi. Ama Gideon gözlerini Soren'in, başında Cressida'nın bulunduğu, üzerlerine doğru ilerleyen ordusundan ayıramıyordu.

Rune'un bunun olmasını engellemesi gerekiyordu. O yapardı söz verildi Onu. Bu ittifak oldu önceden belirlenmiş üzerinde Soren

Rune'la evlenmek. Eğer Soren'in ordusu buradaysa ve onlara saldırıyorsa, Rune düğünü iptal etmemiştir.

Ya da daha kötüsü, zaten onunla evli.

Bu Gideon'un yüreğine indirilmiş bir darbeydi.

O bir aptal mıydı? Başından beri Rune'un planı bu muydu?

Hayır. Gideon şüphelerini dağıttı. O bunu yapmazdı. Buna inanıyordu.

Ama eğer Rune anlaşmalarının kendisine düşen kısmını yerine getirseydi -ya da daha kötüsü, yerine getirmeye zorlansaydı...

"Gideon!" diye fısıldadı Laila. "Hemen gitmemiz gerek."

Laila haklıydı. Soren'in ordusu limanın önünü aldıktan sonra -ki bunun olmasına saniyeler dışarıya, şehre doğru ilerleyeceklerdi.

Gideon onun kendisini sürüklemesine izin verdi. Birlikte koşular. , liman yandıkça gökyüzünü duman kaplıyordu.

ELLİ İKİ

RUNE

CRESSIDA ardında bir yıkım **izi bıraktı**.

Ordu geri çekildi. Kan Muhafızları görev yerlerini terk etti. Aristokrasi şehir dışındaki evlerine ve yazlıklarına kaçtı.

İyi Kumandan hiçbir yerde bulunamamıştı.

Geriye kalanlar insanlardı. Gidecek başka yeri olmayanlar. Sürgülü kapıların ve kilitli dükkanların arkasına saklandılar. Rune geçerken onların pencere perdelerinin arkasından baktıklarını gördü, ancak gözleri onunkilerle karşılaştığında saklandılar.

Cadılar sarayı kolayca ele geçirdi. Onlar gelmeden önce terk edilmişti, mermer salonları bir mezar kadar sessizdi. Sanki gerçek efendisinin dönmesini bekliyormuş gibi. Cressida'nın tek yapması gereken içeri girip sarayı almaktı.

Taht odasında Rune, Seraphine ve Juniper'ın arasında, arka duvara yakın bir yerde duruyordu. Cadılar büyük alanı doldurmuş, Cressida Roseblood'un sütunlu gezinti yolunda yürüyüşünü izliyorlardı. Gece çökerken pencereler karanlıktı. Cressida'nın siyah dantel elbisesinin kuyruğu arkasından uzanıyordu. Gül tacının yaprakları yere döküldü.

Önündeki boş tahtlara bakarken gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Cressida kürsünün basamaklarını çıktı ve ortadaki tahta yaklaşarak siyah oniks taşıni okşadıktan sonra

onlarla yüzleş.

"Bu gece, şehri ele geçirmeyi bitireceğiz." Sesi büyük salonda yankılandı. "Bana sadakat yemini eden herkesin geçmişteki tüm suçları affedilecek; Kan Muhafızları ve Cumhuriyet görevlileri hariç. Bunlar ve kraliçelerine sadakat yemini etmeyi reddeden herkes yok edilecek."

Cressida tahtına oturdu. "İnfazlar şafakta başlayacak."

Onun sözleri üzerine devasa odayı sessizlik kapladı.

Bir bağırışla kesildi: "Kraliçe Cressida'yı selamlayın!"

Rune'un etrafındaki diğerleri de bu slogana katıldı.

"Uzun süre hüküm sürsün!"

Cadılar birer birer karanlık, dalgalı bir deniz gibi dizlerinin üzerine çöktü. Onun yanında Juniper yere çöktü. Seraphine onu takip etti.

Bunun olmasına ben yardım ettim, diye düşündü Rune. Kısa süre sonra, ayakta kalan tek kişi o oldu.

Soren'i kandırmamış olsaydım, bunların hiçbiri . Cressida'nın gözleri kısıldı. Gözleri odanın öbür ucundan Rune'unkileri delip geçti, o ölümcül bakışlar onu kendine çekmeye çalışıyordu irade gücüyle dizleri.

Rune'un zihninden anılar geçti.

Cressida kırbacını geri çekiyor. Kirpiklerin sıcaklığı. Derisi yırtılıyor. Avuçlarının altındaki kan birikintisi.

Rune'un kalbi o anın içinde sıkışıp kalmıştı. Dehşet onu taşlaşmış bir hayvana dönüştürmüştü.

Bu ona devrimi hatırlattı. Kan Muhafızları'nın Nan için geldiği geceyi.

O zaman da dehşete kapılmıştı.

Cressida'nın bakışlarını tutan Rune dizlerinin üzerine çöktü. "Uzun süre hüküm sürebilir."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Onu bugün toprağa verdik: güzel kraliçemizi, sevgili kız kardeşimizi.

Kendisinden önceki kudretli kraliçeler gibi büyük bir geçit törenini hak ediyordu. Halkı sokakları doldurmalı, onuruna mumlar yakmalı ve ayaklarına çiçekler atmalıydı. Vedalaşmalıydılar.

Ama Gaspçı bunu yasakladı.

Biz de İyi Althea'yı tapınağa götürdük ve bir ateş yaktık. Ağlayan bir gökyüzünün altında ayrılık sözlerini söyledik ve alnına kutsal öpücükler kondurduk. Kanlı bedenini meshettik, beyaz kefenlere sardık ve onu Kadimlere bıraktık.

Ve ondan geriye kalan tek şey kül olduğunda, en kötüsüne hazırlandık.

**-KRALİÇE ALTHEA'NIN ÖLÜMÜ VE GÖMÜLMESİ, KRALİÇE ALTHEA TARAFINDAN
YAZILMIŞTIR.
ACOLYTES**

ACIMASIZ CRESSIDA'NIN BEŞ KARARNAMESİ

1. Gece sokağa çıkma yasağı yürürlüktedir. Vatandaşlar akşam karanlığında evlerinde olmalı ve şafağa kadar orada kalmalıdır. Bu emre karşı gelenler görüldükleri yerde vurulacaktır.
2. Kraliyet Ordusu subayları herhangi bir haneye baskın yapma ve aramalarında işbirliği yapmayan herkesi tutuklama yetkisine sahiptir. Eğer bir hain bulunursa, evdeki herkes tutuklanacak ve sorgulanmak üzere getirilecektir.
3. Ölen ya da kaçan hainlere ait unvan ve mülklere el konulacak ve Kraliçe Cressida'ya bağlılıklarını kanıtlamış vatandaşlar arasında yeniden dağıtılacaktır.
4. Vatanseverleri gönüllü olarak ihbar eden tüm vatandaşlara iyi bir tazminat ödenecektir.
5. Sadakat yemini etmeyi reddedenler idam edilecektir.

Kraliçe çok yaşa.

ELLİ ÜÇ

RUNE

SOREN'İN ORDUSU başkenti güvence **altına aldı**. Askerler her sokağa karınca gibi üşüşüyor, açılmayan kapıları tekmeliyor ve halkı sürükleyerek dışarı çıkarıyordu. Cascadia kraliçesine sadakat yemini edenler bağışlandı; reddedenler ailelerinin önünde vuruldu.

Çoğu yemin etti.

Şehirden kaçmamış olan eski rejimle bağlantılı herkes içeri alındı ve sorgulandı. Konuşmayı reddedenlere işkence yapıldı. Yine de reddederlerse idam ediliyorlardı. Konuşanlar fazladan bir ya da iki gece daha geçirdi, ancak elde edecekleri bilgi bittiğinde onlar da idam edildi.

Pek çok cadı, bir zamanlar kendilerini avlamış olan insanları avlamaktan mutluluk duyuyordu. Ancak Rune kenarlarda büyüyen bir huzursuzluk sezdi.

"Korkuyorlar," dedi Seraphine bir gece, sesi bir susturma büyüyle gizlenmiş, Rune'un yatak odasının dışında görevli iki cadının konuşmalarını dinlemesini engellemiştir.

Rune burada kapana kısılmıştı. Her kapı ve pencere Cressida'nın büyüyle mühürlenmişti ve Rune'un ellerini cadı kelepçeleriyle kapatmışlar, sadece yemek yemesine ya da tuvalet ihtiyacını gidermesine izin vermek için çıkarmışlardı.

Gece gündüz kapısının önünde iki cadı nöbet tutuyordu ve Rune dışarı çıktığında -bir saatliğine, akşam yemeğinde- bu muhafızlar ona eşlik ediyor, her sözünü ve hareketini Cressida'ya rapor ediyorlardı.

Rune pahalı bir mücevher gibiydi, sıkı sıkıya kilitlenmişti. Eğer ona bir şey olursa, Cressida Elowyn ve Analise'i diriltmek için tek şansını kaybedecekti.

Cressida'nın Seraphine'in ziyaretine izin vermesinin tek nedeni Seraphine'in Rune'a yardım edecek gücü olmamasıydı. Herkes öyleydi.

"Onu desteklemeyen ama emrinde bir ordu olduğu sürece asla ona karşı durmayacak olan cadıların sayısı giderek artıyor."

Rune onları tam olarak suçlayamazdı. Cressida'dan çok korkuyordu.

"Soren'in ordusuna sahip olduğu ve kız kardeşlerini yetiştirmeyi başardığı sürece kimse ona karşı konuşmayacaktır."

"Yani hiçbir şey yapılamaz," dedi Rune. Avuç içleri, ellerini tamamen saran demir kelepçelerin altında kaşınıyordu.

"Hiçbir şey değil," dedi Seraphine, gözleri loş ışıktaki parlıyordu. "Cressida tehlikeye atılabilirse -Soren'in desteğini kaybeder ya da başka bir şekilde zayıflarsa- muhalifleri ortaya çıkarmak daha kolay olur."

Rune, Gideon'un planını hatırladı: yaşayan son Roseblood'u avlamak ve öldürmek. Bu Cressida için ciddi bir darbe olacaktı.

"Benden kurtulabilirsin."

Seraphine yüzünü buruşturdu. "Kastettiğim bu değildi." Ama işe yarayacaktı.

"Soren'e gerçeği söyleyebilirim: Cressida beni öldürmeyi planlıyor ve bu nedenle onun karısı olmama izin vermeye niyeti yok."

Sorun şu ki, Gideon'la birlikte Arcadia'dan kaçtıklarından beri Soren'i görmemişti. Soren'in

Cressida, askerlerini alıp şehri çevreleyen kırsal bölgeyi taramasını ve Kan Muhafızları'nın sürpriz bir saldırıda bulunmamaları için buralarda kamp kurmasını istemişti.

Rune onun nişanlısının burada, hapiste olduğunu bilmediğinden şüpheleniyordu. Cressida onu Rune'un hâlâ cadı avcılar tarafından kaçırıldığına inandırmıştı.

"Cressida sadece misilleme yapar," dedi Seraphine ve Rune'u kırbağı geri çağırmaya zorladı. Kırbaçlar. Kan.

Saç çizgisinde boncuk boncuk ter vardı. Rahatsız bir şekilde kıpırdarken zincirleri kucağında şingirdedi.

"Elowyn ve Analise'in cesetlerini yok etmek daha iyi bir plan olurdu."

"Ama kimse nerede olduklarını bilmiyor," dedi Rune.

Bu Cressida'nın sıkı sıkıya koruduğu sırlardan biriydi.

"Böyle bir büyü'nün sürekli yenilenmesi gerekir. Cressida aylardır adadan uzakta; ya büyüü yenilemesi ya da sonunda onları diriltmesi gerekiyor. Yakında onlara gideceğine inanıyorum. Ve bunu yaptığında, seni de yanında götürecekt."

Rune başını salladı. Günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Cressida kız kardeşlerini yanında istiyordu ve Rune onları hayata döndürmenin anahtarıydı.

Şimdiye kadar kaçmayı deneyebilirdi ama kısıtlamalar, büyüler ve muhafızlarının sürekli gözetimi bunu imkânsız kılıyordu.

"Soren her an dönebilir. Döndüğünde ona gerçeği anlatacağım."

Eğer hala hayattaysam.

Prens, Cressida'nın Rune'u öldürmeye niyetlendiğini öğrenince onu güvenli bir yere götürecek.

"Peki ya tam da bunu önlemek için onu uzak tutuyorsa?" diye sordu Seraphine.

Rune gecenin kararttığı pencerelere baktı. Umutsuzluğa kapılmaya yakın hissediyordu. Elbette bu yüzden Cressida

onu gönderdi.

"Soren'i bekleyemeyiz," dedi Seraphine.

"Daha iyi bir planın var mı?" Rune tutsak olduğunu göstermek için bağlarını havaya kaldırdı. "Her zaman tam olarak olmamı istediği yerdeyim. Her hareketimi takip eden iki cadısı var, beni odalarım kilitleyen büyülerden bahsetmiyorum bile."

"Aslında," dedi Seraphine, "daha iyi bir planım var."

★ ★ ★

ŞANDELLER TWINKLED OVERHEAD AS hizmetkarlar şarap şişelerinin mantarlarını açıp kadehlere doldurdular. Cressida'nın maiyeti masalarda gülüşüp dedikodu yaparak gösterinin başlamasını beklerken ziyafet salonu altın rengi bir ışıkla aydınlanıyordu.

Her akşam yemekte, Cressida'nın düşmanları hayatları için yalvarmaları için önüne getirilirdi.

Rune gösterişli odaya göz gezdirdiğinde, altın çerçeveli tabaklarda yemek yiyen şık giyimli cadılar gördü. Sanki Cressida çoktan kazanmıştı. Sanki hiç kraliçe olmamış gibi.

Gerçekten bu kadar kolay mıydı? Yoksa bu ayrıntılı bir gösteri mi?

Kan Muhafızları yarın toplanıp gelse, ona karşı bir şansları olur muydu? Yoksa yenilecekler miydi?

Rune bunu öğrenmek istemiyordu. Seraphine'den gelecek işareti beklerken elleri kucağında kıpırdandı, planlarını harekete geçirmeye hazırdı. Yakalanmanın bedelini çalıştı. Tek yapması gereken sırtındaki yara izlerine dokunmaktı.

Kısa süre sonra askerler günlük yakalamalarını getirdiler: Mahkeme üyeleri, Kan Muhafızları askerleri, İyi Kumandan ya da onun bakanlıklarından biri için çalışmış olan herkes. Her biri

Cressida'nın masasının önünde diz çökmeye zorlandılar ve cezalarını bekliyorlardı.

Bazı cadılar izlemek için çatallarını yere bıraktı; diğerleri sohbetlerine devam etti. Buraya geleli daha bir hafta bile olmamıştı ve birçoğu bu gece eğlencesinden sıkılmıştı.

Rune'a özel arındırmaları hatırlattı, cadıların akşam yemeği partilerinde ortaya çıkarıldığı ve konuklar yemek sonrası kahvelerinin tadını çıkarırken öldürüldüğü nadir olayları.

Hâlâ cehennemdeyiz, diye düşündü. Sadece farklı tuzakları var.

Mahkûmlar hayatları ya da eşlerinin ve çocuklarının hayatları için yalvarırken, cadılar şaraplarını yudumlayıp tatlılarını yediler. Umursamadan.

Ya da en azından öyle görünüyordu.

Seraphine gibi Rune da bazılarından, hatta belki çoğundan şüpheleniyordu, rahatsız oldular ama bunu göstermekten çok korktular.

Bir sonraki mahkûm içeri sürüklendiğinde teorileri doğrulanmış oldu.

Komutan'ın casus şefi.

Onu Cressida'nın masasının önüne sürüklediklerinde Juniper'in elleri masa örtüsünü sıktı. Rune, Juniper'in sıkıca kavradığı ellerinden, kemikten daha beyaz olan yüzüne baktı ve bakışları dizlerinin üzerine çökmeye zorlanan kıza sabitlendi.

Koyu renk saçları topuz yapılmış, sol kulağı olmayan mahkûmu tanıyor gibiydi. Juniper'in sandalyesi, onu geriye iterken yere sürtündü.

"Affedersiniz," dedi, masadan sendeleyerek kalktı ve odadan aceleyle çıktı.

Rune yumuşak bir horlama sesi bakışlarını masanın karşısında oturan muhafızlara çekene kadar onun ardından baktı. İkisi de uyuyordu. Biri başını kollarının üzerine koymuş, diğeri ise çenesini ellerine dayamıştı.

Seraphine temizlendi onu Boğaz. "Juniper
görünüyor üzgün, Rune. Belki de gidip onu
kontrol etmelisin."

Rune yanındaki cadiya baktı.

Korumalarını bana bırak, demişti Seraphine ona daha önce.

İçkilerine büyü mü yapmıştı?

Juniper de bu planın içinde miydi? Kalbi

küt küt atıyordu.

Rune hissetmediği bir sakinlikle peçetesini katlayarak odanın
diğer ucuna, Cressida'nın yakın çevresindeki cadılarla birlikte
oturduğu masaya baktı. Kraliçe gece yarısı gibi parlayan lacivert
bir elbise giymişti ve beyaz saçları arkadan sıkıca örülmüştü.
Dikkati önünde diz çökmüş olan casus ustasının üzerindeydi. Kız
cadı kraliçeye dik dik bakıyor, ayaklarına kapanmayı ya da
yalvarmayı reddediyordu.

Onda tanıdık bir şeyler vardı.

Rune silkindi, masadan kalktı ve salona doğru süzüldü.

Büyü bıçağı olmadan, Hayalet Yürüteç büyüsunü yapabilmek
için kan çekecek bir şeye ihtiyacı vardı. Mutfaktan kaçmayı,
keskin bir bıçak almayı ve ardından ahırdan bir at çalmayı
planladı. Oradan bir trenle adanın kuzeybatı tarafına geçecekti;
burada tanınma ihtimali daha düşüktü ve kimse cadıları
aramayacaktı. Sert rüzgârları ve çorak arazisi nedeniyle seyrek
nüfuslu olan adanın bu kısmı çoğunlukla küçük balıkçı
kasabalarından oluşuyordu. Kendisini götürecek birini bulacaktı
ya da bir tekne çalıp kendisi gidecekti. Ve tüm bu süre boyunca
Seraphine'in büyüsuyle saklanacak, hiçbir sibyl tarafından
görülemezcekti.

Planı Juniper tarafından yarıda kesildi.

Kızın bir eli duvara, diğer eli de karnına bastırılmıştı.
Göğsünün kabarmasından kusmak üzere olduğu anlaşılıyordu.

"Juniper?"

Cadı sıçradı ve dönerek onunla yüzleşti. Siyah saçları başının üzerinde sıkı bir taç şeklinde örülmüştü ve koyu kahverengi gözleri kocaman açılmıştı.

Hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Rune.

"Ben... Ben o kızı tanıyorum. Hani şu casus şefi dedikleri."

Rune kaşlarını çattı. Belki de Juniper, Seraphine'in planının içinde değildi.

Juniper ziyafet salonunun kapısına doğru baktı. "Ailem onu sattıklarını söyledi. Bana Kıta'da olduğunu ve onu asla bulamayacağımı söylediler. Her ipucunu takip ettim. Her yere baktım."

Rune onun bakışlarını az önce geçtiği ve hâlâ kapalı olan kapılara doğru takip etti. O kapılar bir daha açıldığında burada duruyor olamazdı.

Gitmesi

gerekiyordu. Şimdi.

O döndü için Kafa için ve Mutfaklar, ne zaman

Juniper fısıldadı:

"Harrow'un öldüğünü sanıyordum."

Harrow.

Bu isim Rune'u sarstı. Yaygın bir isim değildi. Cressida'nın önünde diz çöken Harrow'un Gideon'un arkadaşı olma ihtimali neydi?

"Sonra askerler onu ve ben... Rune, onu kurtarmak zorundayım."

Eğer Harrow Komutan'ın casusluk şefi olsaydı, kesinlikle sorgu odalarına gönderilirdi. Onu kırmaya çalışacaklardı. Bunu yapamayacakları kadar değerliydi.

Gidin! Şimdi! Burada kaldığın her saniye bir risk!

Rune ellerini sıkıp açarak koridorda mutfaklara doğru bakmaya devam etti.

"Keşke sana yardım edebilseydim Juniper. Ama edemem."

Rune, konumları tersine dönse aynısını yapmayacak bir düşmanı kurtarmak için hayatını riske atacak değildi. Ayrıca: Harrow ölmüş sayılırdı. Rune'un bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İçinde eski bir korku uyanmıştı. Bir yılan gibi kalbinin etrafını sarmıştı. Hayatta kalmasını engelleyebilecek her şeyi boğuyordu.

Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaşmaya başladı, hizmetçi odalarına açıldığını bildiği bir kapıya yöneldi.

"Sen Kızıl Güve'sin," diye seslendi Juniper arkasından. "Senin işin insanları kurtarmak."

Artık değil.

"Kan Muhafızları'nın kaptanıyla arkadaş," dedi Juniper, daha sessiz bir şekilde. "Gideon'un nerede olduğunu bilecek. Eğer Cressida onun yerini öğrenirse..."

Bu Rune'un durmasına neden oldu.

Çünkü tabii ki Cressida Harrow'u bunun için kullanacaktı.

Onu benden koruyabileceğini mi sanıyorsun? Cressida ona söylemişti. Tahtıma kavuştuğumda yapmayı planladığım ilk şey Gideon'un peşine düşmek olacak.

Rune, Gideon Cressida'nın eline düşerse ne olacağını biliyordu.

hala hayattaysa.

Bu düşünce kalbini sıkıştırdı.

Ya yaşıyorsa?

"Peki," diye homurdandı ve Juniper'la yüzleşmek için döndü. Aklında bir plan - aptalca, tehlikeli bir plan - şekilleniyordu. Bu onun son kurtarışı olacaktı. Bundan sonra, başka yok.

"Bu kızı senin için saklayacağım." Ve Gideon için. "Ama karşılığında senden bir şey istiyorum."

Juniper yanaklarından süzülen yaşları avuçladı. "Ne olursa."

"Sana nerede olduğumu sorduklarında, onlara beni görmedin. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Anladın mı?"

Ardıç başını salladı. "Evet," diye nefes aldı. "Elbette."
Rune geri adım attı. "Gerisini bana bırak."

ELLİ DÖRT

RUNE

SORGU ODALARI saray hapishanesinin içindeydi. Rune'un şansına, iki ay önce Alex'in yardımıyla Seraphine'i kaçırmayı planladıkları sırada bir hapishane haritası görmüştü. O plan hiçbir zaman gerçekleşmemişti ama harita hâlâ Rune'un kafasının içindeydi. Şimdi ona yardım edebileceği yerde.

Hayalet Yürüteç'i kullanamazdı. Büyü bıçağı ya da keskin bir şey olmadan gereken kanı akıtması mümkün değildi. Rune tam mutfağa gitmek üzereydi ki biri tam önüne çıktı.

"Rune?"

Prens onu burada bulduğuna şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. Darmadağınık ve bitkin görünüyordu.

"Soren?"

Buraya mi gelmişti?

Onun geri dönmesini bekleyen Rune birdenbire bu durumdan rahatsız oldu. Kız kendini kurtardığına göre, adam gelip doğrudan kızın yoluna dikilmişti.

"Gelgitlere şükürler olsun ki güvendesiniz." Soren'in sesi sessizdi. Yorgun. "En kötüsünden korkuyordum... O vahşiden nasıl kurtuldun?"

Adam aralarındaki mesafeyi kapatırken, Gideon'un gelinlik dükkanında "kaçırılmasından" beri birbirlerini görmediklerini fark etti.

"Soren, ben-"

Cressida'nın planlarını anlatmasına fırsat vermeden onu kendine doğru çekti ve ağzını onunkine dayadı.

Tüm duyuları aynı anda geri tepti.

Hayır.

Avuçlarını adamın göğsüne bastırarak onu itti. "Soren." Nefes nefese kaldı. "Bir şey var bilmem gerek."

"Gel bakalım sevgilim." Elinin tersiyle ağzını sildi. "Ordumun yarısı seni aramak için dışarıdaydı. Çok endişelendim..."

Tekrar ona uzandı, parmakları yanağını okşadı. Rune irkildi ve yüzünü çevirdi.

"Dur."

Kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Bu," dedi Rune, işaret ederek. "Bitti."

Yüzü karardı. "Sana yaptığımız anlaşmayı hatırlatayım mı?" Ona doğru ilerledi. Rune geri adım attı. "Sen, tüm bunlar için." Etraflarındaki saray salonlarına el salladı. "Cressida tahtını aldı, bu da artık bana ait olduğun anlamına geliyor."

Rune'un karnında öfke titreşti.

Neden bu adamın onu her şeyden kurtaracağına inanmıştı ki?

"Cressida'nın bana sahip olmana izin vermeye niyeti yok," dedi. "Seni kullanıyor. Herkesi kullanıyor. Sen ve ben onun oyununda sadece birer piyonuz. Tanıştığımız gece? Bana rastlamadın. Kendimi opera kutunuzun dışına yerleştirdim. Buluşmamızı ben ayarladım lordum. Çünkü Cressida'nın ordunuza ihtiyacı vardı ve bana karşı koyamayacağınızı biliyordu."

Burun delikleri alevlendi. "Seni küçük düzenbaz..." Tekrar ona doğru ilerledi. Rune yine geri adım attı ve ulaşamayacağı bir yerde durdu.

Adam onu bir köşeye doğru itiyordu. Kız eğildi, adamın etrafından dolanmaya çalıştı ama adam boğazını yakaladı ve onu itti.

onu sertçe duvara yasladı. Yaraları yeniden açılırken sırtı acıyla alevlendi. Görüşü bembeyaz oldu.

Adamın boшта kalan elinin elbisesini kurcaladığını hissetti. Kumaşın yırtıldığını ve elbisenin göğsünün etrafında gevşediğini hissetti.

"Ben her zaman hakkımı alırım," dedi.

Onun keskin kokusu her yerdeydi. Onun dokunuşuyla bir top gibi kıvrılmak istiyordu. Onun ne yapmak üzere olduğunu bildiği için kendini hasta hissediyordu.

Durdurun onu.

Ama nasıl? O daha büyüktü, daha güçlüydü. Büyü yapmanın bir yolu yoktu.

O bir asker. Silahlı olacak.

Adamın kalçasına baktı. Elbette, orada kılıfında bir tabanca vardı.

Daha fazla kumaş yırtılırken ve Soren kendini şehvet ve öfkesine kaptırırken, Rune silaha uzandı.

Emniyeti kapattı ve kurdu.

Gideon'un sesi içine doldu, onu sakinleştirdi ve odaklanmasına yardımcı oldu: Biri sana zarar vermeye ve durdurmanın başka yolu yoksa, iki kere düşünme. Sadece ateş et. mı?

Silahı Soren'in kafasına doğrultan Rune ateş etti.

ELLİ BEŞ

RUNE

UMBRIA KRALI'nın oğlu ayaklarının dibinde öldü.

Rune ona baktı, tüm vücudu şokla titriyordu.

Aferin kızıma, dediğini duyar gibi oldu Gideon.

Tam arkasını dönüp uzaklaşacaktı ki Soren'in kanını görmesi onu durdurdu.

Çömelerek iki parmağını adamın şakağından damlayan kana bastırdı, sonra da ön koluna Hayalet Gezgin sembollerini çizmek için kullandı. Normalde yozlaşma konusunda endişelenirdi. Ama Soren'i bir Arcana büyüsü yapmak için öldürmemiştii; onu nefsi müdafaa için öldürmüştü ve büyüsü aradaki farkı biliyordu.

İçinde alevlendi. İçinden geçen bir akım gibi hissetmek Rune'u rahatlatıı. Elleri hâlâ titriyor olsa da nefesi daha kolay geliyordu.

Askerler koşarak onlara doğru geldiğinde, Rune büyüsünün pelerini altında fark edilmeden hapishanenin girişinin altından geçiyordu. Tepede, yedi Kadim'in resimleri çelik kemere işlenmişti.

Önde, elleri kelepçeli Harrow yürüyordu, ona iki cadı eşlik ediyordu.

Demir bir kapı hapishanenin ilk bölümüne girişlerini engelliyordu. Kalın siyah parmaklıkları uçan güvercinleri andıracak şekilde dövülmüştü ve hepsi de üzerinde Merhamet Kapısı yazan girişin tepesine doğru yükseliyordu. Yaklaştıklarında kapı yavaşça açıldı.

Her cadının kalçasında bir döküm bıçağı olduğunu fark eden Rune cesaret edebildiği kadar yaklaştı ve bir tanesini dikkatlice dışarı kaydırđı. Cadı başını eğdi, sanki Rune'un varlığını hissetmiş gibi

-ya da belki büyüünün kokusunu alıyordu- ama kapı açıldı ve hemen dikkatini içeri çevirerek Harrow ve diğer cadıyla birlikte kapıdan içeri adım attı.

Rune'un çaldığı bıçağı kavrayışı sıkılaşıırken, büyüünün altında görünmez olarak onların arkasına geçti.

Önce ekşi bir koku çarptı burnuna. Ter kokusu. Ve küf. Muhtemelen onlarca yıllık. Nem soğuk havaya yapışmıştı.

Normalde sorgulamalar Kan Muhafızları karargâhında yapılırdı. Ama Cressida orayı aylar önce havaya uçurmuştu. Şimdi, sorgulanmak üzere getirilen mahkûmlar burada, hapishanenin ilk bölümünde tutuluyordu.

Bu koridordan iki geniş bölme uzanıyor, kanat gibi kıvrılarak gözden kayboluyordu. Bir gardiyan onları her duvarda kapıların sıralandığı en yakın bölmeye götürdü.

Rune onu takip etti, ayak sesleri taşın üzerinde sessizdi.

Hücre bölmesinin sonunda, gardiyan bir kapının kilidini açtı ve açık tuttu. Cadılar Harrow'u içeri itti, sorgucu diğer incelemelerini bitirene kadar burada kalacaktı.

Gardiyan kapıyı kapatmadan önce Rune hücreye girdi. Kapı arkasından kilitlendi ve onu karanlığa gömdü. Rune'u bir mezar gibi saran, ağır ve boğucu karanlık, Nan'ın da böyle bir hücrede ölümünü beklediğini düşünmesine neden oldu. Zifiri karanlıkta hapsedilmişti.

"Siktir," dedi Harrow.

Bu kelimeyi, yere yığılırken duvardan aşağı kayma sesi takip etti.

Rune'un yokluğu muhtemelen şimdiye kadar fark edilmişti. Ve Soren'in öldürüldüğü haberinin Cressida'ya ulaşması sadece birkaç dakika sürerdi. Bir kez ulaştığında, ikiyle ikiyi bir araya getirecekti.

Yakında saraydaki her cadı ve asker Rune'un peşine düşecekti.

Harrow'u hemen dışarı çıkarması gerekiyordu.

Rune kolundaki büyü işaretini lekeledi, sonra çalınan büyü bıçağını kullanarak Meşale'yi yapmak için yeterince kan çekti. Açık avucunun üzerinde beyaz bir alev parladı ve Harrow'u yukarı bakmaya zorladı.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama bunu hemen gizledi ve ifadesini taş gibi boş bir hale getirdi.

"Görünüşe göre biri seninle uğraşmaya çalışmış."

Rune aşağı baktığında korsajının neredeyse beline kadar yırtılmış olduğunu ve altındaki elbisenin görüldüğünü fark etti.

"Denedi," dedi Rune. "Şimdi öldü."

Harrow başını eğerek Rune'u inceledi. Sanki etkilenmiş ve bunu belli etmemeye çalışıyormuş gibi. Bir kedi gibi gerinirken kelepçelerinin zincirleri şingirdadı. Sanki karanlık bir hücrede hapsedilmiş gibi değil de tamamen normal şartlar altında, tamamen normal bir konuşma yapıyormuş gibiydi. "Sanırım benden bir şey istiyorsun. Aksi takdirde burada olmazdın."

Rune bir adım öne çıktı.

Harrow irkildi.

"Sana zarar vermeyeceğim." Rune çömeldi, parmaklarını açtığı kesikten akan kanla ıslattı. Harrow'un kelepçelerini tutarak Picklock için büyü işaretini çekti. "Seni buradan çıkaracağım ama hızlı olmamız gerek. Beni yavaşlatmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Harrow, o ürkütücü alevin ışığı altında onu inceleyerek.

"Güzel," dedi Rune, büyü içinden fırlayıp havada mırıldanırken.

Kelepçeler açılarak taş zeminde şangırdarak düştü.

Harrow bileklerini ovuşturdu.

Rune ayağa kalktı. "Hadi
gidelim."

ELLİ ALTI

RUNE

Hapishaneden kaçarken **RUNE'UN BÜYÜLERİ ONLARI GİZLİ TUTTU** ve saray koridorlarında çılgınca koşuşturan, açıkça birini arayan muhafızlardan kaçtılar. Ahırlara girdiklerinde kaos arkalarında kalmıştı. Ahırların arasında toz, altın ışık huzmeleriyle sarmalanıyor ve ara sıra duyulan at kişnemeleri sessizliği bozuyordu.

"Kimi ?" diye sordu Harrow.

"Prens öldü," diye fısıldadı Rune, kır bir kısrak başını ahır kapısının üzerinden uzatıp omzuna sokulurken. Hayalet Yürüteç, duyuları daha gelişmiş olan hayvanlar üzerinde işe yaramıyordu. "Katilini arıyorlar."

Harrow parçaları birleştirerek sessizliğe gömüldü. "Gideon nerede?" Rune ona sordu.

"Son duyduğumda Kan Muhafızları batıya gitmişti. Sanırım onu da yanlarında götürdüler."

"Batı mı? Nereye gittiklerini biliyor musun?"

Harrow onu inceledi, güvenilir olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. "Kıyıda terk edilmiş bir kale var. Oraya Rookery diyorlar. Plan orada yeniden silahlanmak."

Gideon'u yanlarında getiriyorlarsa, bu onu idam etmeyi planlamadıkları anlamına geliyordu. Başkent Soren'in ordusu tarafından istila edilmişken ve Cressida tahtında otururken, Kan Muhafızları'nın alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları vardı. Belki de Gideon yok edilemeyecek kadar değerliydi.

Ahırın kapısını açan Rune, kısırağı hızla bağladı ve ipi Harrow'a uzatmadan önce onu Hayalet Yürüteç'le gizledi. "Onu al ve şehirden çık."

"Nereye gideceksin?" diye sordu alırken.

"Eğer Cressida beni yakalarsa, ölmüş sayılırım." Rune bir sonraki ahıra girdi ve atın sağrısına Ghost Walker'ın işaretlerini çizmeye başladı. "Bu adadan gitmem gerek."

Ama önce Rune'un son bir durak yapması gerekiyordu: Wintersea Evi.

Eğer evi savaşla parçalanmak üzereyse, onun da yeniden silahlanması gerekiyordu. Soren öldüğüne göre Cressida'nın kazanacağı artık kesin değildi. Eğer kazanırsa, Rune'u öldürecek. Kazanamazsa ve İyi Komutan gücü yeniden ele geçirirse, Rune'u öldürecek.

Yapılacak tek şey kaçmaktır.

Ve eğer Rune kaçacaksa, Nan'in büyü kitaplarından bazılarını da yanında istiyordu. Geçinebilecek kadar büyü biliyordu ama daha fazlasını öğrenmesinin imkânı yoktu. Dışarıda tamamen yalnız olacaktı.

Daha da önemlisi, kitaplar onun büyükannesiyile olan son bağıydı. Eğer Rune her şeyi sonsuza dek geride bırakacaksa, onu çok seven ve Rune'un yaşayabilmesi için kendini feda eden kadını hatırlatacak bir şey istiyordu.

"Senin hakkında yanılmışım," dedi Harrow, Rune'un ikinci atı çivilemesini izlerken.

Neredeyse bir özür gibi geldi.

★ ★ ★

Wintersea'ye **vardığında** hava karanlıktı ve Kan Muhafızları askerleriyle doluydu. Kapıların dışında üniformalı dört asker duruyordu, silahları yanlarındaydı ve daha fazlası da arazide devriye geziyordu.

Wintersea Evi şu anda Noah Creed'in ikametgahı,
Gideon ona söylemişti.

İyi Kumandan, mülkünün yağmalanmaması için geride asker bırakmış mıydı?

Rune atını iterek girişi koruyanların yanından geçti. Hayalet Yürüteç yakında kaybolacaktı. Onu kullanalı birkaç saat olmuştu. Acele etmesi gerekiyordu.

Rune ahırların önünden geçerken tanıdık bir kişneme onu çalıntı atını durdurmaya zorladı.

Lady. Nan'in eski gösteri atı.

Rune onu geride bırakmak zorunda kalmıştı.

Atından inerek taş ahırın içine süzüldü. Çok geçmeden Lady'nin parlak beyaz kafası ahır kapısının üzerinden fırladı ve doğrudan Rune'a baktı. Sanki "Neden bu kadar uzun sürdü?" der gibiydi.

Rune'un kalbi onu görünce kabardı.

Kollarını Lady'nin boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı, sonra onu çaldığı atla değiştirdi. Lady'yi ahırdan evin arka tarafına doğru götürdü ve bahçelerin üç girişinden birini oluşturan Nan'ın labirentinin yanında durdu. Labirent aşırı büyü müştü ve gül çitlerinin umutsuzca budanmaya ihtiyacı vardı. Lady'yi girişte beklemesi için bırakan Rune, Wintersea Evi'nin arka tarafına doğru döndü. Bakışları duvarda gezindi ve iki kat yukarıda, tam tepesindeki pencerede durdu: döküm odası.

Kalın sarmaşıklar taş duvarların üzerinden kıvrılarak cam bölmelerin etrafından dolanıyordu. Rune eski sarmaşıkları yakaladı ve ağırlığını taşıyacaklarını umarak tırmanmaya başladı. Hayalet Yürüteç'in ihtiyacı olan büyü kitaplarını bulup dışarı çıkmasına yetecek kadar uzun süre dayanmasını umuyordu.

Pencereye ulaşp kilidi açtığında, üç devriye geçmişti. Camı sallayarak

sessizce açılan Rune sürünerek içeri girdi, aşağıdaki odalarda birilerinin bulunması ihtimaline karşı yere gümbür gümbür inmemeye dikkat etti.

Büyü odasını boş ve yasadışı eşyaları yakılmış halde bulmaktan korkmuştu. Ama odaya dokunulmamıştı, aynen bıraktığı gibiydi: dünyası altüst olmadan önce topladığı büyü kitaplarıyla dolu sandıklar.

Gizli duvar sıkıca kapatılmıştı, bu da Noah'ın onu bulamadığını gösteriyordu.

Rune odada yavaşça ilerleyerek gözlerinin karanlığa alışmasına izin verdi. Masasının üzerindeki kibrit kutusunu alarak bir kibrit çaktı ve bir mum yaktı.

Rune hızla odayı aradı. Masanın üzerinde bozuk paralarla dolu küçük bir çanta ve Lady'nin düdüğünü buldu. İkisini de cebine attı. Sonra, ahşap nakliye sandıkları içinde paketlenmiş büyü kitaplarına yöneldi.

Alınacak çok fazla şey vardı. Üç ya da dört tane seçmesi gerekiyordu. İdare edilebilir bir şey.

Rune ayak seslerine dikkat ederek yarım düzine kitabı çıkardı ve masaya getirdi. Orada, onları iki yığın halinde sıraladı: getiren ve giden.

Yığından özellikle ağır bir kitabı çekti ve bir diğeri de onunla birlikte kayarak yere düştü.

Bir gümbürtüyle yere düştü.

Rune dondu kaldı. Başını eğdi, sesleri ya da ayak seslerini dinledi. Bazı işaretler evdeki muhafızların onun varlığına karşı tetikte olduğunu gösteriyordu.

Ama Wintersea sessizdi.

Rune yutkunarak elinde kitapla yere oturdu ve titrek mum ışığında sayfaları çevirmeye başladı. Kitap eskiydi, belki de yüzlerce yıllıktı, sarı sayfaları kırılıyordu.

İlk büyüye döndü. Bir çağırma büyü. Bu dünyanın ötesindeki dünyadan bir Kadim çağırabilen bir büyü.

Ne yapmak için? Rune kaşlarını çatarak sayfaya baktı.

Aptalca görünüyordu. Eğer Eskiler var olduysa bile, bu dünyayı yüzyıllar önce terk etmişlerdi. Sadece ebeveynlerin çocuklarına yatmadan önce anlattıkları hikâyelerde çağrılabilirlerdi.

Odanın dışında bir döşeme tahtası gıcırdadı.

Rune'un omurgası dikleşti. Dinlemek için başını çevirdi.

Belki de ev yüzündendir.

Wintersea yüz yıldan daha eskiydi. En ufak bir rüzgârda kemikleri gıcırıyor ve inliyordu.

Ses tekrar geldi. Bu sefer daha yakından. Sahte duvarın hemen ötesinden.

Rune'un kalbi küt küt atmaya başladı. Kitabı kapattı. Mandal tıkladı.

Rune patladı dışarı ve Mum, dalma ve oda karanlığa.

Ayağa kalktığı sırada duvar açıldı. Birisi onunla birlikte odaya girdi.

ELLİ YEDİ

GIDEON

"TÜM CADILAR GÖRÜLDÜKLERİ YERDE VURULACAKLARDIR."

Gideon duvarın dibinde durmuş, Nuh'un eşyalarını Kışdeniz'den ordunun gittiği Rookery'ye götürmek üzere sandıklara dolduran genç askerlerin ileri geri koşuşturmalarını izliyordu.

"Tereddüt etmeyin. Onlara şüpheyile yaklaşmayın."

Gideon, başkentten kaçmayı başaran küçük bakanlar kurulunun yemek masasının etrafında Noah ile görüşmesini izledi.

Rune'un yemek odası masası, diye düzeltti kendini.

Gideon bileklerini sıkıan kelepçeleri ovuşturarak iki yanındaki askerlerin ona doğru bakmasına neden oldu.

İçlerinden biri -Felix adında genç bir adam- henüz on altı yaşındayken askere alınmıştı. Ateşli kıvılcı saçları olan cılız bir şeydi. Eğitimin ilk haftasından sağ çıkacağına kimse inanmıyordu. Gideon, Laila ve diğerlerinin onun ne zaman toparlanıp eve döneceği üzerine bahse girdiklerini hatırlıyordu.

Gideon diğer acemilerin çocuğu tekrar tekrar yere sermelerini izlemişti. Ama Felix her seferinde ayağa kalkıyor, hırpalanıyor ve sallanıyordu. Onların yanıldığını kanıtlamaya kararlıydı.

Bu yüzden Gideon onu bir kenara çekmiş ve kendisi eğitmişti. Bu bir yıl önceydi.

Şimdi o benim gardiyanım.

Daha kötüsü de olabilirdi. Cressida'nın bulması için onu o hücrede bırakabilirlerdi. İşlediği suçlar yüzünden onu yolda öldürebilirlerdi.

Bunun yerine onu hayatta tutmuşlardı. Cressida tahttayken, Gideon değerli bir varlıktı. Cadı kraliçeyi yakından tanıyor, davranışlarını tahmin edebiliyordu ya da onlar öyle umuyordu.

Ama Gideon cadılara sempati duyduğunu da kanıtlamıştı. Yani ona da tam olarak güvenemezlerdi.

Bu yüzden
zincirler. Ve
muhafızlar.

"Bir saat içinde ayrılmanız gerekiyor efendim." Eski kamu güvenliği bakanı Aila Woods, dağınık sayılarını organize etmeye ve onları daha güvenli bir yere götürmeye çalışarak geçirdiği gecelerden dolayı bitkin görünüyordu. Adanın batı kıyısındaki eski bir kale olan Rookery'de karar kılmışlardı. Yarım yüzyıl önce terk edilmişti ama hâlâ çok iyi tahkim edilmişti. "Prens Nord'un ordusu başkente yakın mülkleri yağmaladı. Her an Wintersea için gelebilirler."

"Evet, evet, farkındayım." Noah da aynı derecede yorgun görünüyordu, yüzü bir fenerin loş ışığıyla aydınlanmıştı.

Her gün infaz haberleri geliyordu ve moraller her zamankinden daha düşüktü. Çok sayıda asker kaybetmişlerdi ve ellerindeki tek silah ve mühimmat da infaz ettikleriydi. Yaklaşmakta olan şeyi durdurma umutları varsa, yeniden toparlanmaları, daha fazla silah edinmeleri ve bir karşı saldırı başlatmaları gerekiyordu.

Bu yüzden kıyıya doğru çekiliyorlardı.

"Kardeşimin zamanında çıkmasını sağlayacağım," dedi Laila Aila'ya. Bir kenarda durmuş, kollarını kavuşturmuş, masanın üzerinde duran Rookery haritasına bakıyordu. "Hepiniz şimdi gitmelisiniz. Arka yolları kullanın. Soren'in askerleri ana yolun yirmi mil yukarısında görüldü."

Güm!

Gideon sesin geldiği yere, tavana baktı. Wintersea'ye yaptığı önceki ziyaretlerden, yatak odalarının tam üstlerinde olduğunu biliyordu.

"Bunu duydunuz mu?" diye sordu muhafızlarına. Aralarında bir bakış alışverişinde bulundular. "Neyi duydum efendim?" dedi Felix.

İkisi de ondan gençti ve belli ki gergindiler. Ne de o Gideon Sharpe'tı. Eski Kan Muhafızı yüzbaşısı, isyanda iki cadı kraliçeyi öldürmüş bir Cumhuriyet kahramanından bahsetmiyorum bile.

Gideon masanın etrafında yapılan acil durum toplantısına baktı ama konuşma hız kesmeden devam ediyordu. Ne Nuh ne de bakanları sesi duymuştu.

Ancak Laila ona doğru baktı.

Yani bir şeyler duymuyorum.

Çenesiyle tavanı işaret ederek bir kaşını kaldırdı.

Kontrol edecek misin?

Belki de Nuh'un eşyalarını toplayan beceriksiz bir askerdi.

Ya da belki de daha sinsi bir şeydi.

Laila bir fener kaparak odayı geçip ona doğru gitti. "O sesi sen de duydun mu?" Tavana doğru baktı. Ama hiçbir ses gelmiyordu.

Başını salladı. "Bir haydut olabilir."

Cressida'nın saldırısının ardından malikâneler sadece Soren'in ordusu tarafından değil, ceplerini değerli eşyalarla doldurmayı hırsızlar tarafından da yağmalanmıştı. Kaşlarının çatılmasına bakılırsa Laila haydutlar için endişelenmiyordu. Daha kötü bir şey için endişeleniyordu.

"Bu evi senden daha iyi ," dedi. "Beni de yanına al."

Laila fenerinin ışığında Gideon'u inceledi. Ona diğer askerlerden daha fazla güvenebilirdi ama çok fazla değil.

"Kaçıp Cressida'ya katılmayacağım," dedi ona. "Kendimi denizde boğmayı tercih ederim."

Laila nefes . "Tamam." Felix'e döndü ve elini uzattı. "Mahkûmu ödünç alıyorum. Bana anahtarlarını ver."

Laila kaptan vekili olduğu için Felix onun dediğini yaptı. Açıkçası Gideon'u teslim ettiği için rahatlamış görünüyordu.

Laila kelepçelerini çıkardıktan sonra Gideon onu odadan çıkıp ikinci kata çıkan merdivene kadar takip etti. Gaz lambaları sönmüş, ana koridor karanlığa gömülmüştü.

"Ben en uçtan başlayacağım," dedi Gideon. "Sen buradan başlarsan, ortada buluşabiliriz."

Laila başını salladı, ilk yatak odasına girdi ve fenerini yanına aldı.

Gideon karanlık koridorda sessizce ilerledi. Sona doğru giderken Rune'un yatak odasının kapısının önünden geçti.

Hesaplamayı çoktan yapmıştı, alt katta. Gümbürtü bu genel alandan gelmişti. Ama evin düzeni hakkındaki bilgisinden daha güçlü bir his vardı içinde.

Bilmek.

Gideon, Rune'un yatak odasına girdi.

Hâlâ onun gibi kokuyordu. Rüzgar, deniz ve yağmur gibi. Vahşi ve evcilleştirilemez bir şey gibi. Onu içine çekti.

Pencerelerden süzülen ay ışığında odayı hızla aradı. Dolapları ve yatağın altındaki boşluğu kontrol ederken döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırdadı. Ama burada kimse yoktu.

Gideon dönüp gitmek üzereydi ki, sahte duvarı hatırladı.

Yüzünü ona döndü.

Duvarın ötesinde Rune'un döküm odası vardı. Bunu keşfetmek Gideon'un onun Kızıl olduğunu anlamasına neden olmuştu.

Güve.

Gideon ellerini duvar kâğıdına bastırarak çatlağı . Bulduğunda içeri itti ve mandal tıkladı.

Duvar açıldı.

Yeni sönmüş bir mumun dumanı etrafa yayıldı.

Yakaladım.

Gideon odaya girdi.

Kör bir cisim kafasına çarpmış.

ELLİ SEKİZ

RUNE

RUNE MUMLUĞU DÜŞÜRDÜ ve koştu.

Asker küfretti, sonra ona doğru hamle yaptı. Elleri ayak bileğine dolandı. Rune düştü. Zemin dirsekleriyle buluşacak şekilde yükseldi ve kollarına acı yayıldı.

Karanlıkta boğuştlar: adam onu sıkıştırmaya çalışıyor, Rune ondan kaçmaya çabalıyordu.

Kız onun kaval kemiğine tekme attı. Adam küfretti ve bıraktı. Avantajını kaybettiği anda Rune onun üzerine oturdu ve çaldığı bıçağı boğazına dayadı. Nefes nefese kalmıştı.

Adam hemen onun altında hareketsiz kaldı.

Artık kaçmanın tek yolu onu öldürmektir. Yardım çağırmadan önce.

Bu gece zaten bir adam öldürdüm. Bir tane daha ne olacak?

Ama adamın boğazını kesmek için bastırmaya gücü yetmedi.

"Eee?" diye hırladı. "Ne bekliyorsun? Öldür beni ve bitsin bu iş."

Rune dondu kaldı.

O ses.

Ruhu için bal gibiydi.

"Gideon?" diye fısıldadı, bu olasılık karşısında neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Adam onun altında kaskatı kesildi.

O yaşıyor.

"Benim," dedi. "Rune."

Bıçağı adamın boğazından çekti. Bunu yaptığı anda adam bıçağı kaptı ve onu sırt üstü çevirdi. Rune yaraları yırtılırken yüzünü buruşturdu, acı onu yeniden sardı.

"Kanıtla." Bıçağın soğuk ucunu kalbine bastırdı, saplamaya hazırdı. "O olduğunu ve onun sesini takınan başka bir cadı olmadığını kanıtla."

Vücudu sarmal bir yay gibi gergindi.

Ama bu Gideon'du. Rune ondan korkmuyordu. Tam tersine, kollarını ona dolamak ve asla bırakmamak istiyordu.

Onu bulmuş olması imkânsız görünüyordu. Hayatta olması bile.

Wintersea'de ne işi var?

"Beni son gördüğünde," diye fısıldadı, "dolabından elma çalıyordum. Bana seni özleyip özlemeyeceğimi sormuştun. Ben de hayır dedim."

Nefesi titredi.

"Yalancı." Bıçağı bıraktı ve alnını onunkine yaklaştırdı. "Beni bir tilkinin kurdu özlediği gibi özleyeceğini söylemiştin."

"Hiç de öyle değil."

Karanlıkta onun gülümsediğini neredeyse hissedebiliyordu. Avuçlarını çenesinin üzerinde kaydırarak yüzünü ellerinin arasına aldı. Dokunuşu bir merhem gibiydi. Rune kollarını adamın omuzlarına dolayıp onu kendine çekmek istedi ama sırtındaki yaralar yeniden açılmıştı ve adam onu yere bastırdıkça daha da çok acıyordu.

Acı onu sertleştirdi.

Gideon bunu hissetti ve onu yanlış anlayarak hemen geri çekildi.

Açıklamak istiyordu ama bunun için Cressida'nın ne yaptığını ona anlatması gerekiyordu. Gideon ondan yara izlerini göstermesini isteyecekti. Ve Rune bunu asla yapmazdı.

Onu eskiden olduğu gibi hatırlamasını istiyordu: güzeldi, derisi yüzülmemişti.

Çirkin değil.

Gideon ayağa kalkıp bir mumu yeniden yakarken üzerindeki ağırlık kalktı. Titrek ışıkta Rune darmadağınık halini ve Soren'in ne yaptığını hatırladı. Ayağa kalktı ve duvara doğru koşmaya başladı. Ama artık çok geçti. Gideon onun yırtık korsesini ve altındaki yırtık elbiseyi gördü.

Gözleri karardı.

"Bunu sana kim yaptı?"

Rune yere baktı, nedenini bilmeden utandığını hissetti. Yırtık kumaşı kavradı ve göğsünün üzerinde kapalı tuttu.

Gideon onun önünde dizlerinin üzerine çöktü, öfkesinin sıcaklığı üzerinden akıp gidiyordu. Ama sesi artık daha az hırıltılıydı. Sesini kontrol ettiğini fark etti. Onun iyiliğı için. "Rune. Bana onun adını ver."

Koridorda Soren'le yaşadığı anı hatırlayınca gözleri yaşardı. Ona söylemek istiyordu ama boğazı çalışmıyordu. Kelimeler çıkmıyordu.

"Fark etmez," demeyi başardı. "Onu ben öldürdüm. Tavsiyene uydum ve tereddüt etmedim."

Gideon mum ışığında onu inceledi, gözleri vahşiydi, kaşları çatıktı. Dağınık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için elini kaldırdı. Eli oyalandı, sonra bıraktı. Sanki kızın kendisine dokunulmasını isteyip istemediğinden emin değildi. "Sanırım bu beni onu öldürme zahmetinden kurtarıyor."

Birbirlerine bakarlarken "Seni öldürdüklerini sanıyordum," diye fısıldadı. Parmakları adamın çenesinin çizgilerini, burnunun köprüsünü, kaşının sert çıkıntısını izlemek için kaşınıyordu. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım." Sesi kırıldı.

Yumuşadı. "Gittiğini sanıyordum." "Ayrıldım."

"O zaman burada ne işin var?"

Koridorun sonundan gelen bir ses ikisinin de sıçramasına neden oldu. Gideon döküm odasının açık duvarına baktı.

"Bu evde düzinelerce Kan Muhafızı askeri var." Ayağa kalktı. "Seni gördükleri yerde vurmaları emredildi. Saklanmak zorundasınız..."

Odayı geçmeye başlamıştı ki, yatak odasının ötesinden ayak sesleri yankılandı. Gideon duvarı kapatıp onları içeri hapsedemeden, Noah yanında birkaç askerle birlikte açıklıktan içeri adım attı.

Rune ve Gideon'un itişip kakışmasından çıkan gürültüyü duymuş olmalıydılar. Laila tökezleyerek arkalarından geldi.

Rune'u görünce hepsi silahlarını çekti. Gideon onun önüne geçti.

Noah kız kardeşine, "Bayan Winters'ı arkaya götür ve onu vur," dedi. "Cadının fahişesiyle ben ilgilenirim."

Rune'un içinde kızgın bir şey canlandı.

Gideon'a böyle demeye nasıl cüret eder?

Gideon'un düşürdüğü yerden çalıntı bıçağını aldı ve onun arkasından çıkıp Noah'nın silahının namlusuna baktı. "Gideon'un tırnağında senin tüm varlığında olduğundan daha fazla yiğitlik var, seni
-"

"Rune." Gideon'un sesi bir uyarıydı.

Ama Noah ne ? Onu vurabilir miydi? Laila bunu zaten yapacaktı.

"Bıçağı bırak," dedi Laila, yaklaşırken tabancasını kaldırdı.

Rune teslim olacakmış gibi iki elini de kaldırdı. Ama bıçağı bırakmak yerine fırlattı.

Doğrudan Noah'a.

Eğildi ama yeterince hızlı değildi. Bıçak omzuna battı ve çığlık attı.

Silahı ateş aldı. Atış boşa gitti. Rune ona doğru hamle yaptı, kendini vahşi hissediyordu. Sanki tüm öfkesi, kederi ve korkusu

Birdenbire bir hedefi olmuştı ve eğer onu vurabilirse, belki de kendini daha iyi hissedecekti. Tekrar kendisi gibi.

Diğer askerler Gideon'un üzerine çullanırken, Laila onu belinden yakaladı.

Rune vahşi bir kedi gibi tırmaladı ve çırpındı. Ama faydası olmadı. Laila destek çağırdı ve aniden onu yere atıp orada kıstırdılar. Laila bir dizini Rune'un yüzülmüş sırtına bastırdı.

Acı Rune'un içinde patladı. Kıpırdamadan düştü.

Bileklerini bağladılar ve onu ayağa kaldırdılar.

"Hayır," dedi Gideon. "Hayır!"

Onu sürükleyerek odadan çıkarırlarken Rune arkasına dönüp baktığında askerlerin onu tuttuğunu gördü. Dört tutsağa karşı mücadele ederken kasları kasılırken gözlerinde vahşi bir ifade parladı.

"Laila, yapma!"

Laila durakladı. "Cressida'yı tahta oturttu, Gideon. Biz konuşurken insanları idam eden Cressida'yı." Arkasına baktı. "O canavar babamı öldürdü."

Rune bunu hatırladı. Cressida'nın Nicolas Creed'in kafasına öyle rahatça bir kurşun sıkışını. Taşların üzerine yığılmasını, tamamen sessiz ve hareketsiz kalışını.

"Babanın Kestrel Winters'ı öldürdüğü gibi mi?" Laila doğruldu.

"Rune büyükannesinin ölümünü izlemek zorunda kaldı," dedi Gideon. "Tıpkı senin babanın ölümünü izlemek zorunda kaldığın gibi."

Laila'nın burun delikleri alevlendi. Ama başka bir şey söylemedi. Sadece Rune'un kolunu sıkıca kavradı ve yürümeye devam etti, onları Rune'un yatak odasından çıkarıp koridora götürdü, Rune'u alt kata, arka kapıdan çıkmaya ve soğuk geceye zorladı.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Laila diğer askerlere. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Tek başına, Rune'u bahçelere doğru yürüttü.

"Dizlerinin üzerine çök."

Rune onun dediğini yaptı. Toprak onun altında sert ve soğuktu, gökyüzü ise tepesindeki yıldızlarla parlaktı.

Elleri önünde bağlı olan Rune, Nan'ın güllerinin kokusunu içine çekti.

Burası ölmek için iyi bir yer.

Wintersea bahçeleri, kana susamış bir güruh tarafından kuşatılmış bir platformdan daha iyiydi. Belki de onu buraya, güllerin arasına gömerlerdi.

Rune, Laila silahını kurarken yumuşak bir tıkırtı duydu.

En azından Gideon'u görebildim, diye düşündü, yanağına dokunan nasırlı elini hatırlayarak. Son bir kez.

Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve atışın gelmesini bekledi.

ELLİ DOKUZ

GIDEON

Felix ve diğer askerler Gideon'u zincirlerine vururken Nuh, "Tarihe bir kahraman olarak geçecektin," dedi. "Bunun yerine, bir cadiya aşık oldun."

O her zaman senin liginin dışındaydı, Sharpe.

Gideon birden, Noah'nın bir balo salonunun ya da opera locasının karşısından Rune'a nasıl baktığını hatırladı. Gözlerinin onu takip edişini.

Gideon onu istediğini fark etti.

Noah'nın aylar önce Alex'in kart oyununda Rune hakkında söylediği şeyleri hatırladı. Onun itibarını zedelemeye yönelik çirkin şeyler.

Onu reddettiği için cezalandırmak için.

Birden her şey anlam kazandı.

"Seni gerçekten rahatsız eden bu mu - ona aşık olmam mı?" Gideon bileklerindeki kelepçeleri kilitlemeye çalışırken hırladı. "Yoksa onun da beni sevmesi mi?"

Noah'nın ağzı kaşlarını çattı.

"Cadı olduğu için ölmesini istemiyorsun," dedi Gideon, "seni istemediği için ölmesini istiyorsun."

Noah yaklaşıp silahını kaldırdı. Sessizce Gideon'a kendisini esir alanlarla işbirliği yapmasını söyledi. "Yakında o da seni istemeyecek, çünkü yerin altı metre altında olacak."

Rune'un öldüğü düşüncesi Gideon'un kalbini taşla çevirdi. Ama silah sesi duymamıştı. Bu onun hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu -şimdilik.

Kendisini zapt etmeye çalışan askerlere karşı daha fazla mücadele etti. Ama dörde karşı birdi ve çabalarına rağmen kelepçeler tıkırdayarak bileklerini arkadan kilitledi.

Kendisini engellemeye niyetli bu kadar silahlı asker varken, zincirlenmiş bir halde ona nasıl ulaşacaktı?

Rune dayanıklıdır. Hayatta kalmanın bir yolunu bulacaktır.

Yapmak zorundaydı.

Gideon onsuz bir dünyada yaşamak istemiyordu.

Öfkeli bakışlarını Noah'ya çevirdi.

"Aşkla ilgili sorun, onu ne kadar yok etmeye çalışırsanız o kadar güçlenmesidir."

Noah alay etti.

Ama çok uzun zaman önce Gideon da Noah'ın inandığı şeye inanıyordu: Rune'u sevmenin onu zayıflattığına. Ona güvenmek onu aptal yapıyordu.

Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz.

"Yüzeyde zayıf gibi görünebilir. Ama gerçekte, çelikten daha sağlamdır. Sevgi kontrol edilemez. Sevgi adaletsiz yasalara itaat edemez. Sevgi her zaman tiranlara karşı çıkacaktır."

Gideon, Felix'in ona baktığını hissetti.

"Aşk, rejimin gerçek düşmanıdır ve bu yüzden onu küçümsüyorsunuz. Cressida bu yüzden onu ezmeye çalışıyor. Çünkü ikiniz de biliyorsunuz ki, derinlerde bir yerde, sizi devirecek güce sahip."

Noah bir adım daha yaklaşarak, "Saçmalamana son verecekse seni tam burada vurmak istiyorum," dedi. "Ama daha iyi bir planım var."

Zincirlenmiş olan Gideon, ağzı bağlı bir köpekten biraz daha fazlasıydı. Hiçbir tehdit oluşturmuyordu. Noah'nın bu kadar yaklaşmasının nedeni de tam olarak buydu. Eşit şartlarda olsalardı Gideon'u tehdit etmeye cesaret edemezdi.

İki genç adam baktılar.

Noah'ya bakmak, Nicolas'ın daha genç bir versiyonuna bakmak gibiydi; Gideon'u kanatları altına almış ve ona oğlu gibi davranmış bir adama. Noah ve Nicolas birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Gidyon bir oğulun nasıl olup da babasının bu kadar gerisinde kalabildiğini merak ediyordu.

Nicolas sahip olduğu her şey için çok mücadele etmişti; Nuh'a ise her şey gümüş tepside sunulmuştu. Nicolas yiğit ve cesurdu, doğal bir liderdi. Noah ise daha babasının cesedi toprağa verilmeden İyi Komutan pozisyonunu ele geçirmiş bir korkak ve fırsatçıydı.

"Bir takas önereceğim," dedi Noah ona. "Sen, Cressida'nın idam ettiği mahkûmlara karşılık."

Cressida'ya teslim edilme düşüncesi Gideon'un kanını dondurdu.

"İçimden bir ses cadı kraliçenin ne istersem vereceğini söylüyor, eğer bu fahişesini geri alacağı anlamına geliyorsa." Noah sıırttı, sonra Felix'e döndü. "Onu aşağıya getir ve bir ata bindir. Cadı ölür ölmez Rookery'ye doğru yola çıkıyoruz."

"Evet, Komutan."

Noah odadan çıkıp karanlık koridora doğru ilerlerken Felix ve yoldaşı Gideon'un kollarını tuttular. Ama onu takip etmeden önce Felix, Gideon'un ellerine küçük bir nesne sıkıştırdı. Soğuk, sert ve ince bir şey.

Kelepçelerinin anahtarı.

Gideon, kendisi ve diğer asker onu karanlığın içinden çekip çıkarırken dümdüz önüne bakan Felix'e baktı.

Bu hediye karşısında göğsü kabardı. Ve sonra işe koyuldu.

Karanlıkta Gideon anahtarı kilide soktu. Zincirleri hareket ettikçe şingirdiyor, kelepçelerinin açılma sesini maskeliyordu.

Gideon onları . Zincirler bir sesle yere düştü. thud.

Bunu duyan Felix'in yoldaşı döndü. Gideon çocuğun silahını kaptı, onu yolundan itti ve koridora doğru kaçtı.

"Hey! Durdurun onu!"

Gideon öndeki askerlerin döndüğünü duydu ama koridor karanlıktı ve iyi göremiyorlardı. Gideon avantajlıydı.

Onların yanından hızla geçerek merdivenlerde Nuh'a yetişti. İyi kalpli komutan döndü ve ceketini kapmış olan Gideon'u görünce gözleri büyüdü.

Onu duvara doğru iten Gideon, yumruğunu Nuh'un yüzüne doğru savurdu.

Tekrar yaptı. Ve yine.

Parmak eklemlerinde oluşan acı, katarsis ile kıyaslanamazdı. Noah sersemlemiş bir halde yere yığılırken o acıyı üzerinden attı. Her ne kadar işini bitirmek istese de Rune tehlikedeydi. Ona ulaşmak zorundaydı.

Ay ışığı buradaki pencerelerden süzülerek Gideon'un arkasındaki askerlere daha iyi bir görüş sağlıyordu. Gideon merdivenlerden aşağı koşarken ona ateş ettiler. Gideon parmaklıklardan atladı ve kurşunları ıskaladı.

Ön kapıyı omuzlayarak açtı ve çok geç kalmadığını umarak dışarı fırladı. Rune hâlâ hayattaydı.

Nuh alarmı kaldırırken içeriden bağırışlar yankılandı. O sırada Gideon çoktan evin etrafını sarmıştı.

Rune'un dizlerinin üzerine çöktüğünü ve Laila'nın ateş etmek üzere tabancasını kaldırdığını görünce olduğu yerde durdu.

"Laila! Hayır!"

Bağırışıyla irkilen Laila irkildi. Silahının çatırtısı geceyi böldü. Gideon ürkmüş ama zarar görmemiş gibi görünen Rune'a baktı.

Şut az farkla auta gitti.

Laila ikinci bir silah çekti ve ikisini de doğrudan ona doğrulttu.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdı, öfkesi yüzüne yansımıştı.

Tehdit olmadığını göstermek için ellerini kaldırdı. "Bu şekilde kazanamayız."

Göğsü kararsız nefesleriyle yükselip alçaldı ama hedefi sabit kaldı.

"Laila-"

"Kapa çeneni, Gideon."

Evden bağırışlar yankılandı. Askerler yakında etraflarını saracak ve her şey sona erecekti. Rune'un elleri bağlı olduğu için büyü yapamıyordu. Ve Gideon düzinelerce askere karşı tek bir adamdı -çoğunu kendi eğitmişti.

Laila omzunun üzerinden eve doğru baktı. "Laila..."

"Kapa çeneni dedim. Düşünmeye çalışıyorum." Öfkeli bir hissimla kollarını indirdi. "Sana on beş saniye veriyorum, tamam mı?" Rune'a başıyla işaret etti. "Umarım hızlı koşuyordur."

Gideon ona sarılmak istedi. Bunun yerine Rune'un kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı.

"Teşekkür ederim."

"Şimdi bana iki katını borçlusun!" diye bağırdı koşarlarken.

Rune onları bakımlı çitlerin ve koruların yanından geçirerek bahçelerin daha vahşi kısımlarına götürdü. Kurşunlar uçuşmaya başladığında neredeyse bahçe kapısına varmışlardı.

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat!

Gideon Rune'u kapının üzerinden kaldırdı, sonra atladı, vücudunu Rune ile askerler arasında tutmaya dikkat etti. Onu silah ateşinden korudu.

Çayır boyunca koştular. Elleri bağlı olduğu için Rune her zamankinden daha yavaştı. İlk kez tökezlediğinde Gideon kalkmasına yardım etti ve omzuna bir kurşun saplandı. Acı içini kavururken hırıltısını bastırdı.

Koşmaya devam ettiler.

Rune ikinci kez tökezlediğinde, bir kurşun daha hedefini buldu - bu sefer Gideon'un kalçasına. Bu yüzden onu kucağına aldı.

kollarını kavuşturdu ve gözlerini ilerideki ormana dikerek yoluna devam etti. Rune ona karşı koymadı -ki bu bir şeylerin ters gittiğinin ilk işareti olmalıydı. Sadece teslim oldu ve kollarına yığılırken yanağını onun göğsüne bastırdı.

Kısa süre sonra omzu ve kalçası ısı ve acıyla zonklamaya başladı. Yavaşladığını hissetti.

Kan kaybediyordu. Çok fazla kan.

Ormana git.

Takipçilerinden kurtulmak için en iyi şansları buydu.

Açık çayır yerini ağaçların gölgesine bıraktığında, Gideon çalılıkların arasından geçerek onları ormanın en sık olduğu derinliklere doğru sürükledi. Ceketinin arkası şimdi sıcak ve ıslaktı, kanla ıslanmıştı. Vücudu ağırlaşmıştı, zihni bulanıklaşmıştı ve birden fazla kez bacakları istediğini yapmadı ve tökezledi.

Bu kadar çok kan kaybetmişken, yakında bilincini kaybedecekti. Daha fazla devam edemezdi.

Ama bunu Rune'a söylerse, onunla kalabilir ve tekrar yakalanabilirdi.

"Ayrılırsak daha çok şansımız olur," dedi. "Sen önden git. Ben geri döneceğim."

Şimdi ormandaki askerleri duyuyordu: seslerini, silah seslerini, atlarının kişnemelerini.

Rune sertçe dönüp onunla yüzleşti. "Ama birbirimizi nasıl bulacağız? Güvenli hiçbir yer yok."

Kız onun önünde bulanıklaştı. Gideon elini bir ağacın gövdesine bastırarak ormanın yavaş dönüşüne karşı kendini sabitledi.

"Rune... eğer başaramazsam-"

"Neden ?"

Sesi çok uzakta gibiydi. Sanki suyun altındaymış gibi.

"Gideon?"

Bacakları onu yukarıda tutmaya devam edip etmeme konusunda karar vermeye çalışıyordu.

Buna karşı karar verdiler.

Toprak onu karşılamak için koştu.

"Gideon!"

ALTI

RUNE

GIDEON elleri ve dizleri **üzerine yığılırken** Rune onun paltosunu gördü. Karanlık bir şekilde parlıyordu.

Rune kaşlarını çattı, daha yakından baktı. Ne...

Kanı görünce kalbi midesine doğru fırladı.

"Seni mutlak aptal." Dizlerinin üzerine çöktü, bilekleri hâlâ iple bağlıydı. "Seni vurduklarını neden bana söylemedin?"

Gideon sadece başını salladı, gözleri odaklanamadı. "Beni burada bırak. Ben artık ölü bir ağırlığım."

Rune onun omuzlarından tutup bağırarak aklını başına getirmek istedi. "Seni Wintersea ormanlarında ölüme terk edeceğimi sanıyorsan, bir kütükten daha aptalsın."

bir at kişnedi. Rune dondu

kaldı, dinliyordu.

Her yerde atlı askerler vardı. Gideon'u buradan çıkarması gerekiyordu.

Ama önce kanamasını durdurması gerekiyordu.

Juniper'ın kanamasını durdurmak için kollarına çizdiği büyü işaretlerini hatırlayarak onun sıırsıklam olmuş ceketine dokundu. "Gideon? İznine ihtiyacım var."

Adam ona baktı. Karanlıkta bile onun şaşkınlığını hissetti.

"Kanına ihtiyacım var."

"Oh." Başını salladı. "Devam et."

Başka bir at kişnedi ve Rune, Gideon'a dönmeden önce dinlemek için durakladı. Büyü işaretlerini doğru hatırladığını umarak, elleri bağlıyken zahmetli bir iş olan bu işaretleri Gideon'un derisine çizdi. Hiçbir şey olmayınca büyü'nün başarısız olduğunu düşündü.

Ama sonra: büyü aktı, içinden güneş ışığı gibi aktı. Etraflarında dönerek havaya karıştı.

Gideon nefis bir kokuyu içine çeker gibi soludu, sonra ayağa kalkmak için mücadele etti.

Rune onun yanına gelerek kalkmasına yardım etti. Ama Rune'un kolu omuzlarına dolanıp aşağı doğru bastırıldığında, ağırlık Rune'un yüzülmüş sırtına fazla geldi ve acıdan dişlerini sıktı.

Kolunu geri çekti. "Sorun nedir?"

Başını iki yana salladı. "Önemli bir şey değil." Ağaçlardan gelen sesler üzerine -öncekinden daha yakındı- ekledi: "Yardım almadan yürüyebilir misin?"

Büyü birkaç saat içinde etkisini yitirecekti. O zamana kadar güvenli bir yere gitmeleri gerekiyordu, böylece Rune kurşunları çıkarıp onu dikebilirdi.

"Sanırım öyle." Kendi ayakları üzerinde titreyerek durdu.

Aniden, karanlığın içinden yumuşak bir vınlama geldi. Çok yakından.

Onun yanında, Gideon gerildi.

Ama Rune sesi tanıyarak gülümsedi.

Birkaç metre ilerideki ağaçların arasından dev bir at silueti belirdiğinde, "Sorun yok," dedi. "Bu Lady."

Rune, Gideon onu çayırdaki taşırken elbisesinin cebindeki düdüğü hatırlamıştı. Onu çıkardı ve insan kulağının duyamayacağı sertlikte bir ses çıkardı. Ne Gideon ne de takipçileri bunu duyabilirdi.

Ama Lady yaptı.

"Bizi buldu."

At başını salladı ve usulca kişnedi.

Rune yardım etti Gideon montaj ve At, kim
içinde Dönüp kızın elini tuttu ve onu önüne çekti.

ALTMİŞ BİR

RUNE

Wentholt ailesinin yazlık evine **girdiler**.

Teknik olarak, içeri girdiler. Arka kapı kilitli değildi.

Wintersea'den kaçtıktan sonra Rune, Gideon'la buranın şu an için en güvenli yer olduğu konusunda hemfikirdi; kulübe ormanın içinde, ana yollardan uzaktaydı ve muhtemelen aile çoktan kaçmıştı. Şansları yaver giderse, yola devam etmeden önce erzak alabilecek ve yaralarını tedavi edebileceklerdi.

Rune ona Wentholt'ların evinde ilk yardım malzemeleri ararken yardım ederken Gideon ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Yüzündeki kül rengi Rune'u endişelendiriyordu, büyü'nün etkisinin yakında geçeceğini biliyordu. Büyüyü yeniden yapabilirdi ama Gideon'un asıl ihtiyacı olan şey mermileri çıkaracak, sonra da yaraları sterilize edip dikecek biriydi.

Boş hizmetkâr odasında Rune, Gideon'u dinlenmesi için bir sandalyeye oturttu ve sonra ihtiyacı olan şeyi bulmak için dolapları karıştırdı. Meşale tepesinde parlıyor, çekmeceleri ve kutuları ararken beyaz alev onu takip ediyordu.

Vücudu panikle uğuldadı. Burada hiçbir şey yoktu. Mermileri çıkarmak için daha temiz, daha keskin bir bıçak bulabileceği mutfaklara bakmak üzereydi. Ama sonra ne olacaktı? Yaraları bir şekilde dezenfekte etmesi gerekiyordu. Onları dikmek için bir iğne ve ipliğe ihtiyacı vardı.

Rune daha fazla iyileştirme büyüsü öğrenmediği için kendine lanet etti. Eğer şansı olsaydı, bunu düzeltirdi.

Odayı geçip Gideon'a doğru ilerliyordu ki sesler onu olduğu yerde durdurdu. Rune elindeki büyü işaretini lekeleyerek Meşale'yi söndürdü ve onları karanlığa gömdü.

Bir adam güldü; alçak, boğuk bir ses.

"değil," dedi diğer ses. "Bırak piler bizi bulsun. Hepsiyle savaşacağım. Senin için, ben..."

Alçak bir inilti onun sözünü kesti ve ardından yere çarpan bir kemer tokasının sesi duyuldu.

Rune karanlıkta Gideon'a baktı, yüzü . Onlar...?

Bu...?

Gaz lambaları yandı.

Odaya iki genç adam girdi; ikisi de soyunmanın ortasındaaydı, saçları dağınıktı, dudakları pşmekten şişmişti.

-Ve davetsiz misafirleri görünce donakaldı.

"Bart?" dedi Rune, düğmeleri açık gömleğinden göğsünün tamamını görebildikleri kızıl saçlı çocuğa bakarak.

"Rune?" dedi Bart, ondan Gideon'a bakarken ağzı açık kaldı.

Rune, Gideon'un belindeki silahı çekip kaldırdı. "Yardım çağırırsanız ikinizi de vururum."

Bart'ın yanındaki genç adam teslim olmak için ellerini kaldırdı. Wentholt'un varisinden daha kısa ve tıknazdı, teni daha

koyuydu ve Bart'ın aksine -ki onun üzerinde üç parçalı bir takım elbise vardı- sade giysiler giyyordu. Bart ellerini kaldırarak,

"ldğn sanıyordum," dedi.

"de."

Bartholomew Wentholt her zaman partilerin en aptal çocuğu olmuştu. Kendine olan takıntısı ve ayakkabı, at arabası ya da çay seti gibi yeni aldığı şeylerle sürekli övünmesi kolayca gözden düşmesine neden oluyordu. Bart büyük bir mülkün mirasısıydı ve bu nedenle mükemmel bir

mevkiini yükseltmek isteyen her kız için bir fırsattı, ancak sinir bozucu kişiliği çoğu aileyi uzaklaştırdı.

Rune odanın diğer ucundan Bart'ı inceledi. Belki de darmadağınık halinden kaynaklanıyordu ama kendisine bakan o boş kafalı aristodan çok farklı birini buldu.

"Evde başka kim var?" diye sordu sandalyesinden kalkmamış olan Gideon. Muhtemelen bunu yapmak onu yere düşüreceği içindi.

"Hizmetçim Bess," dedi Bart. "Başka kimse yok." "Peki burada olduğunu kim biliyor?"

Bart başını salladı. "Hiç kimse."

Rune yanındaki genç adama baktı. Odaya girdiğinden beri tamamen sessizdi. "Bu kim?"

"Bu-"

"Antonio Bastille." Çocuk Bart'ın sözünü kesti. "Ben Wentholtlar tarafından çalıştırılan bir aşçıyım. Onun nesi var?" Sandalyesinden düşmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünen Gideon'a doğru başıyla işaret etti.

"Vuruldu. Burada erzak bulmayı umuyorduk."

Antonio ellerini iki yanına indirdi. "Ben şifa sanatları konusunda eğitimliyim. Ona yardım edebilirim."

Konuşma tarzı bir aşçı için fazla resmi ve biraz da tuhaftı. Rune bunu anlayamadı. Silahı sıkıca kavradı, ona güvenmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Ama Gideon'un yardıma ihtiyacı vardı -acilen- ve şimdiye kadar bunu sağlayamamıştı. Tereddütle tabancasını indirdi ve Antonio'ya yaklaşması için başıyla işaret ederek kenara çekildi.

Parmağını tetikte tuttu. "Eğer ona zarar verirsen-"

"Kadimlerin önünde yemin ettim," dedi Antonio, öne çıkarken kollarını sıvayarak. "Yaşayan hiçbir şeye zarar veremem. Paltosunu çıkarmama yardım eder misin?"

Antonio, Gideon'un düğmelerini çözerken Bart, "Antonio bir rahip yardımcısıydı," dedi. "Eskiler Tapınağı'ndan."

Rune'un Roseblood varisini çağırmaya çalıştığı yerdı. Aynı tapınak devrim sırasında yıkılmış ve yardımcıları ya öldürölmüş ya da yeraltına sürölmüştü.

Antonio, Kan Muhafızları'nın tapınağa saldırdığı gün orada mıydı? Katliamı kendi gözleriyle görmüş müydü?

"Özür dilerim," dedi. "Yaptıkları şey çok korkunç."

Antonio, Gideon'un paltosunun düğmelerini çözmeyi bitirirken sessizce başını sallamakla yetindi. Rune, Gideon'un öne doğru eğilmesine yardım etti ve birlikte kana bulanmış paltoyu dikkatlice çıkardılar. Altındaki beyaz gömlek kırmızıya boyanmıştı.

"Bu da ne?" Antonio, Rune'un kanamayı durdurmak için büyü işaretleri çizdiği Gideon'un boynuna dokundu. Adam başını kaldırıp ona baktı. "Sen bir cadı mısın?"

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye homurdandı Gideon.

Sanki zayıflamış haliyle bu konuda bir şey yapabilirmiş gibi. Antonio sadece başını sallayarak onayladı. "Bunu yapmasaydın kan kaybından ölecekti," dedi Rune'a. "Sen onun hayatını kurtardın.

hayat."

Sesi gerçekten memnun olmuş gibiydi. Bu memnuniyet - becerisinden ve Gideon'un hayatta olmasından- Rune'u rahatlattı. Parmağını tetikten çekti ve silahı masanın üzerine bıraktı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Gömleğini çıkarmama yardım edebilirsin. Bart, biraz su kaynatabilir misin? Ve evdeki en sert içkilerden bir şişe getir."

Rune silahı tekrar almak ve Bart'a olduğu yerde kalmasını söylemek için harekete geçti, çünkü onu Komutan'a ya da daha kötüsü Cressida'ya bir mesaj göndermekten ne alıkoyacaktı? Kendi silahını alıp ikisini de öldürmesini engelleyecek ne vardı?

Ama Antonio onun koluna dokundu ve bu hareket o kadar nazikti ki Rune'un dikkatini tekrar ona çekti.

"Hepimiz birbirimize güvenmeliyiz." Bart'ın bir an önce durduğu boş kapı aralığını başıyla işaret etti. "Onun sizi lanetleyeceği kadar siz de onu lanetleyebilecek bir konumdasınız."

Rune onun, usta ve aşçıdan çok daha fazlası olduğu belli olan ilişkilerinden bahsettiğini düşündü.

Antonio, "Bizi sır olarak saklamak için insanları -özellikle de genç ve uygun kadınları- kendisinden uzaklaştırmak için çok uğraştı," diye açıkladı.

Rune, Bart Wentholt gibi aristokratların bir eşte aradığı iki şeyden yoksun olduğu açıkça belli olan yardımcıyı inceledi: ona varisler verme yeteneği ve toplumdaki konumunu ilerletme yeteneği. Bu nedenle Bart ve Antonio asla evlenemezdi. Ve eğer öğrenilirlerse, Wentholtlar muhtemelen oğullarını kendi isteği dışında bir kızla evlenmeye zorlayacaklardı. Reddederse de onu evlatlıktan reddedebilirlerdi.

Antonio, "Yıllardır başarıyla sakladığı şeyi ortaya çıkardınız," dedi.

"Anlıyorum," dedi Rune.

O zaman hepsi bir rol müydü? Bart Wentholt sadece kur yapma girişimlerini püskürtmek için sığ, narsist bir ukala gibi mi davranmıştı?

Eğer öyleyse, Rune onu alkışladı. Onu kesinlikle kandırmıştı ve Rune olmadığı bir şeymiş gibi davranmakta ustaydı. Bart birkaç dakika sonra elinde sadece kaynamış su ve ispirotolarla değil, bir takım malzemeye döndü. İçinde cımbız, bandaj, iğne ve iplik vardı - Rune'un sahip olduğu her şey aradı ve bulamadı.

Antonio çalışırken Gideon kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve başını onlara yasladı. Antonio mermileri çıkarıp yaraları alkolle sterilize ederken dişlerini sıktı. Rune, Gideon'un yanına çömeldi, elini tuttu ve acı çok fazla olduğunda istediği kadar sıkmasına izin verdi.

Sonunda temizlendi, dikildi ve bandajlandı. Yüzüne biraz renk bile gelmişti. Antonio aletleri temizlerken ve Rune kanlı ellerini yıkarken, Bart getirdiği viski şişesinden hepsine birer içki doldurdu.

Gideon reddetti. Rune da aynı şeyi yaptı ve en son içtiğinde neler olduğunu hatırladı.

Antonio bir sandalye çekerken, Rune Bart'a döndü. "Ailenin geri kalanı nerede?"

"Kıtada. İki hafta önce Umbria'daki kız kardeşimin yanına gitmek üzere yola çıktılar. Caelisli bir adamla evli ve savaş söylentilerini duyar duymaz gelmeleri için onlara yalvardı."

Rune başını salladı. Bart'ın annesi emekli bir cadı avcısıydı; idam edilirdi.

"Neden onlarla gitmedin?"

"Söylentilere inanmadım." Antonio'ya baktı, gözleri gaz ışığında parlıyordu. "Ya da belki de inanıyordum ama umursamıyordum."

"Ayrılmayı reddettim," dedi Antonio, Bart'ın eksik bıraktığı yeri tamamlayarak. "Bu ada benim evim."

Antonio gitmezse, Bart'ın da gitmeyeceği söyleniyordu.

Üzerlerine yumuşak bir sessizlik çöktü. Gaz lambaları duvarlarda uğulduyordu ama odayı tam aydınlatacak kadar parlak değillerdi ve dördünü yarı gölgede bırakıyorlardı.

"Cressida'nın kırsal bölgeyi ele geçirmesi an meselesi," dedi Rune sessizliği bozarak. "Burayı bulacaktır. İkinizi de bulacak."

Bart omuz silkti. "Başka nereye gidebiliriz ki? Askerleri ailemin mülkünü çoktan yağmaladı. Elimizde kalan tek şey bu." Viskisini çalkaladı, sonra kadehini yere bıraktı. "Cumhuriyet'i ya da Roseblood'ları hiç sevmedim. Sonunda kimin kazanacağı umurumda değil. Saklanmaktan ve rol yapmaktan yoruldum." Yanında oturan çocuğa baktı.

"Antonio ve ben hayatımızın geri kalanını
Her zaman istediğimiz gibi -ne kadar sayılı olursa : yan yana.
Artık saklanmak yok."

Antonio ona baktı, ağzının kenarları hüzünlü bir
gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Ya numaralandırılmaları gerekmiyorsa?" dedi Gideon
sessizliği bozarak.

Herkes ona bakmak için döndü.

"Ya hiç tepki görmeden, olduğunuz gibi dolu dolu bir hayat
yaşayabilseydiniz?"

Bart kaçırdı. "Bir peri masalından bahsediyorsun." Rune
aynı fikirdeydi.

Ama Antonio içkisini bıraktı ve "Dinliyorum" dedi. Gideon'un
ihtiyacı olan tek şey bu küçük cesaretlendirmeydi.

"Bu ada çok uzun zamandır tiranlıkla tanıştı" dedi. "Yeni bir
şey denemenin zamanı geldi. Hepimizin eşit olarak
yaşayabileceği bir dünya."

"Saflık ediyorsun," dedi Rune. Gideon
dönüp ona baktı. "Nasıl yani?"

"Bu yeni dünyayı nasıl var edeceksiniz? Ordunuz yok.
Desteyiniz yok. Bu arada Cressida başkenti ele geçirdi ve Kan
Muhafızları onu geri almak için yeniden toplanıyor. İki taraf da
senin ve benim gibi insanların eşit olarak yaşadığı bir dünya
istemiyor. Ya Cressida kazanacak ya da Kan Muhafızları. Ve eğer
birincisi olursa, öldürüleceksin ya da daha kötüsü." Daha
kötüsünün ne anlama geldiğini düşününce gözlerini kaçırdı.
"Eğer Kan Muhafızları kazanırsa, ben öldürüleceğim. Olası tek
sonuç bunlar."

İşte tam da bu yüzden Rune bir trene binip gidebildiği yere
kadar gitmek, sonra da birilerine para verip onu ya da kendisini
buradan uzaklaştırmak niyetindeydi.

Gideon uzun bir süre sessiz kaldı, lamba ışığında onu inceledi.
"Yanılıyorsun."

Ona kaşlarını çattı. Ne oldu?

"Üçüncü bir olası sonuç daha var."

Masanın karşısındaki, odada sözlerini yutan tek kişiye baktı: Antonio'ya.

"Çoğumuz elimize tutuşturulan seçeneklerden bıkmış durumdayız. Yozlaşmış bir cadı hanedanı tarafından yönetilmeye geri dönmek istemiyoruz ama Cumhuriyet'in otoriter kontrolünden de hoşnut değiliz. İçten içe başka bir şeye açız." Rune'a baktı. "Olmadığını söyleyenler böyle bir dünyanın mümkün olduğunu hayal edemeyecek kadar korkuyorlar. Eğer ikna edilebilirlerse, bir şansımız olabilir."

Ama Rune, Nan'in korkunç ölümünü alkışlayan kana susamış kalabalığı hatırlıyordu. Taht odasındaki cadıları hatırladı, saltanatının nelere yol açacağını çok iyi bildikleri halde Cressida'ya sadakat yemini etmekten son derece mutluydular.

Rune artık kırbacın sırtındaki eti sıyırdığını hissetmeden ya da havadaki kan kokusunu hatırlamadan Cressida'yı düşünemiyordu. Ya da Cressida'nın ölene kadar onu kırbaçlamayı bırakanladığı o korkunç anı.

Rune'un boğazında bir korku dalgası yükseldi. Onu karanlık bir denize çekmek ve derinliklerine sürüklemekle tehdit ediyordu.

Rune bu tür bir korkuyu daha önce sadece bir kez yaşamıştı: Nan ile birlikte yeni rejimden kaçamayacaklarını ve Rune'un hayatta kalmasının tek yolunun sevgili büyükannesini ihbar etmek olduğunu anladıkları gece.

Rune sandalyesini itti ve yutkunarak odadan çıktı. Kendine iki yıl geçtiğini ve teslim olmanın Kestrel'in istediği şey olduğunu hatırlattı. Geçmişte verdiği kararlar için kendini affetmişti.

Ayrıca, Cressida çok . Rune burada güvende idi.

Ama ne kadar için?

"Rune."

Onun sesini duyunca gözlerini sıkıca kapattı. Onun kendisini böyle görmesini istemiyordu: o kadar korkmuştu ki nefesini tutamıyordu.

Kendini toparlayan Rune onunla yüzleşmek için döndü.

Gideon onu salona kadar takip etmiş ve elini duvara dayayarak onu ayakta tutmasına izin vermişti. Loş ışıktaki yüzü bitkin görünüyordu.

Onu henüz terk edemezdi. Vurulması onun suçuuydu. O yüzden bekleyecekti. Ve sonra ikisi için de en güvenli şeyi yapacaktı: ortadan kaybolacaktı.

"Cressida'ya karşı gelmeye istekli olabilecek herhangi bir cadı tanıyor musun?" diye sordu.

Saraydan kaçmadan önce Seraphine'le tam da bu konuyu konuşmuşlardı. Soren öldüğüne göre, askerlerinden kaçıp kalıp Cressida için savaşacaktı? Hepsi değil. Kalanlar da vaat değil, ödeme bekleyecekti.

Soren olmadan, konumu birkaç gün önce olduğu kadar güçlü değildi.

"Seraphine'i çağırabilirim." En azından o, Gideon'u dinlemekle ilgilenebilirdi. Diğerlerine gelince... "Diğerlerinin kendilerini riske atacaklarından şüpheliyim."

Tıpkı benim kendimi riske atmayacağım gibi.

Gideon kendisini ve yakın çevresindeki herkesi öldürtmek istiyorsa, bu onun bileceği bir işti. Rune bu işe karışmayacaktı.

Gideon başını salladı. "Bir tane hiç yoktan iyidir."

Bir kişi mi? Bir cadı lejyonuna karşı mı? Bir ordu askere karşı mı?

Kurşunlar yüzünden bir tür kan zehirlenmesi geçirmiş ve sağlıklı düşünme yetisini mi etkilemişti?

Onunla tamamen yüzleşmek için döndü. Belki de onu bundan vazgeçirebilirdi.

"Gideon. İkimiz de burada sadece iki olası yol olduğunu biliyoruz. Biri kötü niyetli bir cadı kraliçeye götürüyor.

diğeri ise otoriter bir rejime yol açar. Alex haklıydı: eğer özgür olmak istiyorsak, tek seçenek ayrılmak ve asla arkamıza bakmamaktır."

"Hayır," dedi Gideon duvardan uzaklaşarak. Bunun ona neye mal olduğunu gördü; nasıl sallandığını, çenesinin nasıl sıkıldığını. "Üçüncü bir yol daha var. Sen sadece bunu düşünmeyi reddediyorsun."

Rune başını salladı. "Güven bana, her seçeneği düşündüm."

"Bu yol henüz mevcut değil," dedi yaklaşarak. "Şekillendirilmesi gerekiyor."

Sözleri dişlerinin ağrmasına neden oluyordu.

"Kim tarafından? Sen ve ben mi? Kendimizi bir değil, iki orduya karşı mı savunacağız? Tamamen çıldırдың mı?"

"Belki."

Korku dalgası yeniden yükselmiş, onu boğmaya geliyordu.

"Asil olmaya çalıştığını biliyorum ama şimdi sırası değil," dedi. "Aptalca davranıyorsun ve bu sevdiğin herkesin ölümüne neden olacak."

"Ve sen," dedi karanlıkta onu inceleyerek, "korkunun seni yönetmesine izin veriyorsun."

Rune'un elleri yumruk oldu.

"Bu durumda tek tepki korku! Eğer beynini burası ile Wintersea arasında bir yerde kaybetmemiş olsaydın, sen de korkardın!"

Topuklarının üzerinde döndü.

"Korkaklık sana yakışmıyor, Kızıl Güve."

Öfkesi kızgın korlar gibi alevlendi. Korkak mıyım ben?

"Aptal olmaktansa korkak olmayı tercih ederim," dedi.

★ ★ ★

FIRTINA GİBİ GİTTİKTEN SONRA, RONE Bart'ın yazlık evinin çatı katındaki bahçesinde volta atarken hâlâ öfkeliydi ve kendi kendine öfkeyle mırıldanıyordu.

İçten içe Gideon'un haklı olduğunu biliyordu: korkakça davranıyordu. Ama korkak olmak hayatta kalmanın tek yoluymuş ve Rune da tam olarak bunu yapmaya niyetliydi.

Ayrıca, o da haklıydı: Gideon'un fikri aptalcaydı.

Ancak haklı olmak suçluluk duygusunu bastırmaya yetmedi. Gururu özür dilemesine izin vermeyeceği için Rune bir sonraki en iyi şeyi yaptı: Seraphine'e nerede olduğunu söylemek için bir Haberci büyü yaptı. İlk yardım çantasından çaldığı bıçağı baldırının arkasına bir iz daha kazımak için kullandı ve derisini oyan düzinelerce gümüş güveye katılmasına izin verdi.

Ona aptal dememeliydim.

Önünde, korkuluklara tünemiş, ışıldayan bir karga şekli canlandı. Karga parıldıyordu, yıldız ışığı kadar parlaktı.

Yüz yıl önce, Kraliçe Callidora mesajlarını göndermek için büyü kargalar kullanıyordu. Ya da tarih kitapları öyle diyordu.

Bu büyüün ona ait olduğu iddia ediliyor.

Rune büyüün üzerine Seraphine Oakes ismini üflediği anda karga kanatlarını açarak havalandı ve doğuya doğru yöneldi. Saraya uçacak ve Rune'un yerini Seraphine'e gösterecek, o noktada da parçalanacaktı.

Seraphine buraya gelmek isteyip istemediğine karar verebilirdi.

"Bayan Winters?"

Rune döndü. Hizmetçi kıyafetleri giymiş yaşlı bir kadın, sarmaşıklarla kaplı iki kafesin arasında duruyordu.

"Bay Wentholt sizin için bir oda hazırlamamı istedi." Bu Bess olmalı.

Hizmetçi Rune'u misafir odasındaki bir yatak odasına götürdü ve burada yatağın üzerine serilmiş beyaz geceliğe dokundu. "Bu Bayan Celia'nındı," dedi. "Dolapta daha fazla kıyafet bulacaksınız. Buyurun alın; o giymez."

Aklımda. Hanımım üç yıl önceki düğününden beri buraya adım atmadı."

"Teşekkür ederim," dedi Rune, soğuktan korunmak için kollarını ovuşturarak. Ocakta ateş olmadığı için oda daha soğuktu. Ama kimse istenmeyen misafirleri doğrudan bulundukları yere çekebilecek duman kokusunu göze almak istemiyordu.

"Normalde sizi hamamda ısınmaya davet ederdim - hamam yeraltı sıcak su kaynaklarıyla ısıtılıyor. Ancak Bay Wentholt daha bu akşam geldi ve henüz hazırlamaya fırsatım olmadı. Ancak yakınlarda yıkanabileceğiniz bir kaplıca var. Yarın size yolu tarif edebilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Rune, düzgün bir şekilde temizlenmeyi dört gözle bekliyordu. "Bu çok hoşuma giderdi."

"Başka bir şey yoksa Bayan Winters, ben gidiyorum."

Rune ona iyi geceler dilemek üzereydi ki kendini durdurdu.

"Bir şey daha var." Bess'e bakmak için döndü. "En yakın tren istasyonunun tarifesini biliyor musun?"

"Senin için getirebilirim.

Ama..." "Ama?"

"Söylentiler var hanımefendi. İnsanlar Westport İstasyonu'nun yakında kapatılacağını söylüyor. Kraliçe başka kimsenin kaçmasını istemiyor."

Rune gözlerini kıstı. Tabii ki bilmiyor.

"Bu durumda..." Rune elbisesinin cebine uzandı ve döküm odasından aldığı bozuk paralarla dolu keseyi çıkardı. "Hala çalışır durumdayken bana en kuzeybatıya giden tren için bir bilet alabilir misin?"

Rune keseyi eline tutuştururken Bess gözlerini kırptırdı. "Elbette hanımefendi. Memnuniyetle."

ALTMİŞ İKİ

GIDEON

GIDEON, Antonio ve Bart'ın yüzlerindeki ciddi ifadeyle fısıldaştıkları masaya **geri döndü**. Bart bu acemi plana ikna olmamıştı ama Antonio'nun teşvikiyle potansiyel müttefiklerin bir listesini yapmaya, davalarına sempati duyabilecek aristokratların isimlerini karalamaya başladı.

Gideon elindeki işe odaklanamayarak sessizce oturdu. Kalbi koridorda kalmış, Rune'un tepinerek uzaklaşmasını izliyordu.

Onda bir sorun vardı ve bu onu yiyip bitiriyordu. Bu konuda konuşmak istemiyordu - mesafesini koruyarak bunu açıkça belli etmişti. Onun dokunuşuyla irkildi. Bakışlarından kaçındı. Sanki onun fikirlerinden bıkmış gibi konuşmanın yarısında çıkıp gitti.

Ondan bıktım.

Kadının yırtık korsajını görmüştü, dantel elbisesi herkesin görebileceği şekilde açıkta kalmıştı. Soren yapmıştı, bundan emindi. Ama ne kadar ileri gitmişti? Onu ne kadar incitmişti?

Gideon'un zihni en karanlık yerlere gitti - kendisi de oralarda bulunmuştu. O yerleri yakından tanıyordu. Rune'un birinin merhametine kaldığı fikri bedenini öfkeyle sertleştirdi.

Onu ben öldürdüm, demişti. Tavsiyene uydum ve tereddüt etmedim.

Ama bu bir teselli değildi, çünkü Rune hâlâ bu acıyı taşıyordu. Ona her baktığında bunu gözlerinde görüyordu: ıstırap, acı ve zorlukla kontrol edilen öfke. O sanki

Her şeyi içinde tutma çabasından dolayı her an parçalanabilirdi.

Bilmedikleri bir bölgedeydiler ve Gideon'un elinde kayalık arazide yollarını bulabilecekleri bir harita yoktu.

Antonio uzanıp bileğine hafifçe dokundu. Gideon başını kaldırıp baktığında Bart'ın isim listesini de alıp gittiğini gördü.

"Nereye gitti?"

"Yatağa. Birazdan oraya gideceğim ama her şeyin yolunda olup olmadığını sormak istedim."

Gideon yere baktı ve Bart'ın viski bardağının dibinden masaya yayılan ıslak lekeye baktı. "Bu gece ona karşı çok sert davrandım."

Antonio elini geri çekti, gerisini bekliyordu.

"Sanırım biri onu kırdı."

"Ah," dedi Antonio, arkasına yaslanıp ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. "Başka bir şey var mı?"

Gideon başını kaldırıp baktı. "Korkarım onu tekrar bir araya getiremeyeceğim."

"Onu tekrar bir araya getiremezsin. Bunu sadece o yapabilir."

Gideon'un duymak istediği hiç de bu değildi. Antonio'nun gölgeli yüzüne kaşlarını çatarak baktı. "Peki ya bu arada onu kaybedersem?"

Antonio'nun gözleri yumuşadı. "Aşk sabırlıdır, Gideon."

Yumruklarını sıktı. "Yani geride durup hiçbir şey yapmamalı mıyım?"

Antonio viski şişesini alıp mantarını açtı ve önündeki boş bardağa biraz döktü. "Bir şey değil." Bir yudum alarak şöyle dedi: "Daha az korkarak başlayabilirsin."

Gideon'un Rune'u suçladığı şey buydu: korkmak. "Bunun yerine güvenmeyi deneyebilirsin. Sadece ona değil kendin."

Gideon eski yardımcısına baktı. "Bu konuşma beni daha iyi hissettirmiyor."

Antonio güldü. "Belki bir uyku ilacı? Mutfakta malzemelerimiz var. Senin için bir tane yapabilirim. En azından bu gece için acını hafifletmeye yardımcı olur."

Gidyon'un yaralarının acısını kastetmişti, ama Gidyon'un yüreğinin sızısını da kastetmiş olabilirdi.

"İyi bir gece uykusunun sabahları daha net görmemi sağladığını düşünüyorum."

Gideon içini çekti ve sandalyesini itti. Kendini ayağa kalkmaya zorlarken yorgun bedeni protesto edercesine inledi. "Peki. Uyku iksirini alacağım."

Eğer iki orduyla -Cressida'nın ve İyi Komutan'ın- karşı karşıya gelecekse, elde edebileceği tüm açık görüşlülüğe ihtiyacı olacaktı.

★ ★ ★

ERTESİ SABAH, GIDEON yüzüne vuran ılık güneş ışığı ve yastıkların üzerindeki Rune kokusuyla uyandı. Gözlerini açtı ve ona doğru uzandı.

Ama yatak boştu. Ve soğuktu.

Yatağın başucuna çekilmiş koltuğa baktı ama o da boştu. Sadece bir rüyaydı.

Antonio'nun içkisi biraz fazla işe yaramıştı. Gideon taş gibi uyumuştur ama bütün gece boyunca rüyaları Rune'la doluydu.

O kadar canlıydılar ki gerçek olduklarından emin olmuştu: Rune karanlıkta onun odasına giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyordu. Rune koltuğa gömülmüş ve öne doğru eğilerek saçlarını yüzünden taramıştı. Onun dokunuşuyla uyanmıştı -en azından rüyasında uyanmıştı- ve parmaklarını bileğine dolamıştı. Onu yorganın altına çektim. Kıvrıldı

Vücudu onunkini koruyucu bir kabuk gibi sarıyor, ısıtmak için avuçlarını onun soğuk teninde gezdiriyordu.

Avucunun altındaki kalçasının yumuşaklığını hatırladı.
Dudaklarında teninin tuzlu tadı.

Ama hayır. O . Bu bir rüyadan başka bir şey değildi.
Gideon Rune'a dokunamazdı; Cressida'nın laneti
o.

Görüntüleri zihninden kovdu ve arabadan indi.
Yatakta. Giyindikten sonra merdivenlerden salona indi. Yarı yolda tanıdık bir sesin "Burada olduğunu biliyorum" diye homurdandığını duydu.

Harrow mu?
"Onunla konuşmam gerektiğini söyle."
Gideon merdivenlerden inmeye devam etti ve en altta durdu.
Harrow salonun girişinde duruyordu; dağınık sütunlar ve devasa bir şömineyle noktalanmış geniş bir açık alan. Karşısında Antonio duruyordu.

"Eğer onu getirmezsən, ben..." Altın rengi gözleri Gideon'un üzerinde parlıyordu. "Sonunda."

"Beni ihbar etmeye mi geldin?" Yaralanmamış kalçasını parmaklığa yasladı ve kollarını kavuşturdu. "Her an bir müfreze subayın kapıları kırmasını beklemeli miyim?"

Harrow soru karşısında irkildi. Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, sonra fikrini değiştirdi.

"Kan Muhafızları dümensiz kaldı," dedi onun yerine. "Senin ilticanla birlikte, Cressida'nın güçlerine karşı güçlü bir duruş sergileme şansları kalmadı. Hepimiz kolay hedefiz."

Gideon kaşlarını çatı. "Yani benden... tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Benimle geri gel."
Kadın ona doğru adım attığında, adam onun morarmış bileklerini ve yanağındaki yarayı fark etti. Gözleri kısıldı.

"Askerlerin kaptanlarına ihtiyacı vardır."

"Eğer geri dönersem, Noah bu sefer beni öldürecek. Ve öldürmese bile..." Gideon başını salladı. "Artık cadıları katletme işinde değilim."

Onun gözler parladı. "Eğer sen Yapma. Geri dön, Biz olacak aniden bu kadar düşkün olduğun cadılar tarafından ." Koridorda, ön girişten gelen ani bir telaş vardı. Harrow gerildi ve cadıların olduğu yöne baktı.

Gürültü.

Askerler onu buraya kadar takip etmiş miydi? Bu bir tuzak mıydı?

Gideon onun yanından geçerken kalçasında kılıfında duran silaha dokundu, gerekirse çekmeye hazırdı.

"Büyüsü buraya gelmemi söyledi," diye kadınsı bir ses geldi. "Bu eve. O iyi mi?"

Gideon, Seraphine Oakes'un salona girişini izledi. Birbirlerini gördüklerinde hem cadı hem de cadı avcısı donup kaldı.

Rune dediğimi yaptı.

Seraphine'i çağırmıştı.

Elini silahından çekti.

"Sen." Harrow yanından bu kelimeyi tükürdü. Ne olduğunu anlayamadan silahını kapmış ve Seraphine'e doğrultmuştu.

Hayır. Seraphine değil.

Seraphine'in peşinde başka bir kız daha vardı. Şimdiye kadar görmediği biri.

"Bekle..." Harrow'a doğru adım attı. Bu, düşmanlar arasında barışı sağlamayı planladığı, kan gölüne yol açmayı değil, burada ihtiyaç duyduğu son şeydi.

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" Harrow tıslayarak Gideon'un ulaşamayacağı bir yere kaçtı. Gözlerini kızdan onunla konuştu. "Juniper Huynh. Ailesi beni mahzenlerine kilitledi ve açlıktan ölmeye terk etti. Juniper onlara izin verdi. Beni ölüme terk etti."

Gideon, Harrow'dan Seraphine'in yanındaki cadiya baktı. Kızın uzun siyah saçları bir omzunun üzerinden örülmüştü ve kahverengi gözleri Harrow'a bakıyordu.

Juniper. Harrow'un sevdiği kız.

Harrow, "Seni burada vurmamam için bana iyi bir neden söyle," diye sordu.

Juniper kendini savunmaya bile çalışmadı.

"Harrow." Gideon yaklaştı ve silahına uzandı. Harrow kemerinden bir bıçak çıkardı ve ona doğru savurdu, Onu geri adım atmaya zorladı, silahını ya da bakışlarını salonun karşısındaki sessiz cadıdan hiç ayırmadı. "Eğer Cressida Roseblood odanın karşısında duruyor olsaydı, ateş ederdin. Sakın bana yapmazdım deme."

O haklıydı. Yapardı. Ama ...

Birisi Juniper'in önüne geçerek onu Harrow'un ateş hattından ayırdı. Bronz bir binicilik derisi giymişti ve yanakları soğuktan pembeleşmişti. Çilek sarısı saçları dağınık örgüsünden kurtulmuş, sanki rüzgâra karşı dörtlale koşuyormuş gibi savruluyordu.

Rün.

Harrow gözlerini kıstı. "Kenara çekil, Kızıl Güve."

Ama Rune sağlam durdu, çenesini dik tuttu ve Juniper'ı arkasında tuttu.

Onu silahın yanlışı tarafında görmek Gideon'un nabzını hızlandırdı. Müdahale etmek için harekete geçti.

Ama Rune elini kaldırdı ve Harrow'a bakarken sessizce ona durmasını söyledi.

"Juniper olmasaydı, şu anda ölmüş olurdun. Seni o hapishane hücrelerinden çıkarmam için beni zorladı."

Gideon kaşlarını kaldırarak arkadaşına baktı. Harrow yakalanmış mıydı? Ve Rune onu kurtarmış mıydı?

İlginç bir .

"Juniper'e hayatını borçlusun."

"Yalan söylüyorsun," dedi Harrow, bıçağını hâlâ havada tutuyor ve bir eliyle Gideon'u işaret ederken diğer eliyle silahı cadılara doğrultuyordu.

"Keşke olsaydım." Rune gözlerini kıstı. "Belli ki bunu hak etmemişsin."

Gideon'u şaşırtan bir şekilde Harrow iki silahını da indirdi. Ama bunun Rune'a inandığı için mi yoksa ona borçlu olduğu için mi olduğunu Gideon anlayamadı.

"Ne kadar hoş, değil mi?" dedi Bart, bu gergin konuşma sırasında içeri girmiş olmalıydı. Üzerinde, göğüs cebine gümüşle işlenmiş evinin arması bulunan bebek mavisî bir bornoz vardı. "Neden kahvaltıda bize katılmıyorsun? Antonio, bu sabah birkaç kişiyi daha ağırlayabilir miyiz?"

Antonio sakince salonu tarıyor, her birini -doğal düşmanlarını, hepsini- süzüyordu ki bakışları Seraphine'e takıldı. Onu görünce kaşlarını çattı ve sanki sessiz bir soru soruyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi.

Seraphine cevap olarak başını eğdi. Neredeyse belli belirsiz.

Antonio gözlerini Seraphine'den ayırıp Bart'a bakarak, "Bu sorun olmaz," dedi. "Bess ve ben yemekleri hazırlarken sen de herkese terasa kadar eşlik et." Harrow'un önüne geçti ve iki elini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı. "Korkarım kahvaltıda silah yok."

Harrow ona baktı, sonra Bart'ı bahçeye doğru takip etmeden önce hem silahı hem de bıçak kabzasını onun açık ellerine sıkıştırdı. Juniper'a bakmadı.

Gideon geride durup cadılar geçerken Rune'la göz göze gelmeye çalıştı ama Rune çoktan Seraphine'le konuşmaya başlamıştı ve onu fark ettiyse bile belli etmedi. Rune'un arkasında yerini alıp bahçeye doğru ilerleyen bu tuhaf topluluğu takip ederken, Seraphine'in boynunun arkasında, deri yakasının üstünden görünen kırmızı bir iz fark etti. Yeni iyileşmiş bir yara izi gibi.

Kaşlarını ve bunu nasıl öğrendiğini merak etti.

ALTMİŞ ÜÇ

RUNE

Dün gece Gideon'un yatağına gitmek tamamen aptalcaydı.

Rune, onun yorganının altına tırmanıp içine girdiğini hatırlayamayacak kadar uyuşturulmuş olduğundan emindi. Sorun bu değildi.

Sorun şuydu ki, hatırlıyordu. Hepsini hatırlıyordu.

Onun sıcaklığı, vücudundaki soğuğu kovuyordu. Çıplak teninin onunkine karşı verdiği lezzetli his. Güçlü kolları onu şiddetle, sıkıca tutuyordu. Sanki onunmuş gibi. Sanki o orada olduğu sürece hiçbir şey ona zarar veremezmiş gibi.

İstersen her gece böyle olabilirdi. Ve o da bunu istiyordu.

Sorun da buydu.

Rune bir kâbustan uyanmış ve kendini karanlıkta yalnız bulmuştu. Bu günlerde kâbusları genellikle Cressida hakkındaydı. Ama dün gece rüyalarına giren Nan'dı. Rune'un ona yardım etmesi için çılgılık atarken Kan Muhafızları askerleri büyükannesini arındırma platformunun merdivenlerinden yukarı sürüklüyordu. Ama kalabalık her yönden bastırıyordu ve Rune ona ulaşmaya çalıştıkça onu geri çekilmeye zorluyorlardı.

Nan'in çılgınlıkları susana kadar.

Rune ondan sonra uyuyamadı. Her gölge bir kâbus saklıyordu. Mantıksız olsa da Gideon'u istiyordu.

Bir anlık zayıflıkla onu aramaya çıktı.

Onu koridorun karşısındaki yatak odasında uyurken buldu, yatağının başucundaki masada da bir miktar tentür vardı. Kokladığında Rune bir uyku ilacının kokusunu fark etti.

Bu bir hataydı ve pişman olmuştu. Bunun tekrar olmasına izin veremezdi. Cressida onları bulmadan önce kendini uzaklaştırmalıydı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

İki seçenek vardı: Gideon'un ondan koparılması ya da koparılmadan önce gitmesi.

Hayır, üçüncü bir seçenek daha var. Seninle gelmesini isteyebilirsin.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. "Şeker?"

Rune başını kaldırdığında Bart Wentholt'un bir elinde bir fincan kahve, diğerinde bir şekerlik tuttuğunu gördü.

Rune kahveyi aldı, sıcaklığını kavradı. "Lütfen."

Şimdi gerçekten baktığında, adamın sıcak kahverengi gözlerinde daha önce fark etmediği bir zeka olması komikti. Bart Wentholt onu aptal sanarak kandırmıştı ve Rune bunun için ona hayranlık duyuyordu -bir dolandırıcının diğerine hayranlık duyması gibi.

Bart, terastaki masada yerini çoktan almış olan Seraphine'in yanına gitmeden önce bardağına bir parça şeker attı. Etraflarında çiçeklerde arılar vızıldıyor, ağaçlarda kuşlar ötüyor ve güneş ışığı havayı dolduruyordu.

Savaş halindeki bir ada için garip bir şekilde huzurluydu.

Harrow masanın diğer ucuna, Rune'un diğer tarafında oturan Juniper'ın karşısına oturdu. Gideon, Harrow ve Bart'ın arasındaki koltuğa oturdu.

Masanın üzerine cadılarla vatanseverleri ayıran görünmez bir çizgi çekilmişti. Vatanseverlerin bu cadıların gizliden gizliye Cressida'ya ya da davasına sadık olmadıklarına inanmaları için hiçbir sebep yoktu. Ve cadılar da bunun bir

Kan Muhafızları askerleri her an onları tutuklamaya gelebilir.

Eğer bu iş , birbirlerine güvenmeleri gerekiyordu.

Ama kimsenin bunu yapmak için bir nedeni yoktu.

Belki bu görevin ne kadar imkânsız olduğunu görünce Gideon vazgeçer ve benimle gelir.

"Seraphine, Juniper..." Gideon cadılardan vatanseverlere baktı. "Bu Bart. Görünüşe göre Harrow'u zaten tanıyorsunuz."

Juniper oturduğu yerde kıpırdandı ama hiçbir şey söylemedi. Harrow kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını çatı.

"Ee?" diye sordu Gideon. "Planın nedir, Yoldaş? Kan Muhafızları seni arıyor. Cressida seni arıyor. Sonsuza dek burada saklanamazsın."

"Onun bir planı yok," dedi Rune.

"Henüz." Gideon ona alaycı bir bakış fırlattı. "Henüz bir planım yok."

"Onları teslim etmek için çok geç değil." Harrow başıyla Rune, Seraphine ve Juniper'i işaret etti.

Gideon onu görmezden gelerek, "Bir teklifim var," dedi.

Oturduğu yerden kalktı ve terastaki masa ile ötesindeki bahçeler arasında . Rune gözlerini kahvesine dikmiş, kendini onun saçmalıklarını tekrar dinlemeye hazırlıyordu.

"Kan Muhafızları'nın dümensiz olduğunu kendin söyledin Harrow. Ve Noah Creed onun babası değil. Ordusunun asker kaybettiği doğruysa, o askerleri kendi tarafımıza çekebiliriz. Bu adamları ve kadınları tanıyorum. Ne istediklerini ve ne için savaşacaklarını biliyorum ve bahse girerim ki sizin tarafınızda da aynı şeyi isteyenler var" -Seraphine ve Juniper'e baktı- "kendilerinin ve sevdiklerinin mutlu ve güvende olabileceği bir dünya. Zorbalık, şiddet ya da nefretin olmadığı bir dünya. Eşit olarak yaşayabileceğimiz bir dünya."

Harrow şüpheci bir nefes verdi ve sandalyesine daha da gömüldü.

"Yıllardır peşimizdesiniz," dedi Ardıç aniden. "Size güvenmek için ne sebebimiz var?" Harrow'a baktı. "Herhangi birinize?"

"Az önce sana düşmanın zayıf noktasını verdim," dedi Gideon. "Kan Muhafızları güçlü bir lider olmadan bocalıyor. Bana güvenmek için tek bir sebep var."

"Yine de haklı," dedi Bart. "İyi Komutan'ın ordusunu elinden alıp Cressida'nın ordusunu ezmek mümkün olsa bile, birbirimizden nefret etmeye devam etmeyeceğimize kim inanır ki?"

Gideon cevap verecek gibiydi ki Seraphine'in sesi gürültüyü kesti.

"Cressida'nın ordusu da darmadağın olmuş durumda," dedi ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. "Soren'in askerlerinin yarısı prensin öldürülmesinden Cressida'yı sorumlu tuttu ve gemilerini de yanlarına alarak ayrıldılar. Diğer yarısını da yanında tutmak için para ödüyor ama bir noktada para tükenecek."

Bu durum Gideon'u şaşırtmışa benziyordu; bilgiyi doğrulamak istercesine Harrow'a baktı.

"Şu anda bile," diye devam etti Seraphine, "birçok cadı Cressida'nın taktiklerinden derin rahatsızlık duyuyor, ancak sadakatsizlik hayatlarına mal olacakken ona karşı çıkmaktan korkuyorlar. Cressida'nın kendileriyle cadı avcıları arasında duran tek şey olduğunu biliyorlar ve sırf bu yüzden çoğu ona sadık kalacaktır. O kötünün iyisi. Ancak Soren'in ordusu azalmışken ve yanında yönetmek için şiddetle ihtiyaç duyduğu kız kardeşler olmadan, Cressida gücünü elinde tutmakta zorlanacaktır. Eğer biri cadılara daha iyi bir teklif sunarsa, kraliçelerini terk etmeye ikna olabilirler. Ya da daha iyisi, ona sırt çevirebilirler."

Rune bunun tam da Gideon'un istediği şey olduğunu biliyordu: her iki tarafa da uzanan fay hatları.

Ama Seraphine bunu gerçekten düşünüyor muydu? Kendini Gideon'un pervasız davasına ortak etmeyi mi? İntikamının ne kadar acı verici olabileceğini bilen çok az cadı Cressida'ya karşı durmaya cesaret edebilirdi. Rune'un sırtındaki yara izleri bunu kanıtlıyordu. Cressida'nın onu neredeyse ölene kadar kırbaçladığını görmemiş olan cadılar bu hikâyeyi duymuştur. Bu ibretlik bir hikâye olacaktı.

Gideon ellerini masanın üzerine koydu ve bakışları Seraphine'inkilere kilitlenirken eğildi. "Eğer Elowyn ve Analise'i diriltemeyeceğini kalıcı olarak garanti altına alırsak, bunun bir faydası olur mu?"

"Bu bir başlangıç olur."

"Uzun zamandır kayıp bir varis var, değil mi?" dedi Harrow, sandalyesini iki ayağı üzerinde dengede duracak şekilde arkaya yaslayarak. "Cressida'nın diriltmek için ihtiyaç duyduğu bir kardeş mi? Eğer onları bulup öldürürsek, bu onun diriltme planlarına son verir."

Seraphine gerildi. Juniper masanın altından Rune'un eline uzandı.

Rune kahvesine baktı, Gideon'un kayıp Roseblood'u avlama planlarını hatırlayınca içini bir ürperti kapladı.

Gideon'a gerçeği söylemek için yeterli zaman olmamıştı. Olsaydı bile Rune onun bilmesini istediğinden emin değildi.

Ben olduğumu bilseydi, ne düşünürdü?

Biyolojik ailesi onunkini yok etmekle kalmamış, Rune onu taciz eden kızın kız kardeşiydi.

Harrow'un önerdiği gibi mi yapacaktı - Cressida onu kullanmadan önce ondan kurtulacak mıydı?

Herkesin kabul edeceği gibi, yapılacak en akıllıca şey bu olurdu. Onun ölümü dirilişi engelleyebilir ve Cressida'nın nihai tiranlık planlarını altüst edebilirdi.

Gideon'un Harrow'un sorusunu düşünüyormuş gibi bir elini kaba traşlı yanaklarında gezdirmesini izledi. O cevap vermeden önce Juniper araya girdi, hâlâ Rune'un elini sıkıyordu.

"Masumları öldürmek yerine" - bakışlarını Harrow'a çevirirken sesi keskinleşti- "Başkente dönüp Cressida'nın kız kardeşlerinin cesetlerini nerede sakladığını öğreneceğim. Eğer onları yok edersek, yeniden diriltilemezler." Juniper Gideon'a baktı. "Oradayken devamıza daha fazla cadı katabilirim."

Bizim davamız.

Rune kelime seçimini fark etmekten kendini alamadı.

"Peki sana neden güvenelim?" Harrow'un sandalyesinin ayakları yere çarparak masaya doğru eğildi ve gözlerini Juniper'a dikti. "Hepimizi kolayca ele verebilirsin."

İşte yine biz.

Juniper ona dik dik baktı. "Aynı şey senin için de söylenebilir."

Bizim. Biz. Kavgalarına rağmen, henüz bilmeseler de aynı taraftaymış gibi konuşuyorlardı.

"Cressida'ya sadakatsiz olduğuma inanması için hiçbir sebep vermedim. O bana güveniyor." Juniper şimdi Harrow'u görmezden gelerek Gideon'la konuşuyordu. "Elowyn ve Analise'in nerede korunduğunu öğrenir öğrenmez rapor vereceğim."

"Ben de onunla gideceğim," diye araya girdi Harrow. "Bize ihanet etmeyeceğinden emin olmak için."

Juniper'in kaşları alnına doğru kalktı. "Sen mi? Başkente adımını attığın anda tanınacak ve öldürüleceksin."

"Ve sen bunu umursuyor musun?"

Juniper bakışlarını kaçırdı. Harrow masanın öbür ucundan Juniper'ın gözlerindeki yaşların parıltısını göremiyordu. Rune onun elini sıktı.

"Peki ya tüm bu plan başarısız olursa?" Rune tartışmayı keserek talep etti.

Harrow ve Juniper'dan Gideon ve Seraphine'e baktı. "Gideon'un katledilmesinden siz sorumlu olacaksınız."

Yanlış umut verdiğin kişiler. Eğer takasınız işe yaramazsa ve Cressida kazanırsa, ona karşı duran herkese işkence edecek ve öldürecek. Bunu biliyorsun."

Seraphine oniks gözleriyle Rune'u inceledi. "Haklısın. Ama eğer bir şans varsa-"

"Gitmiş olman gerekiyordu," dedi Gideon masanın karşısından, Rune'u ateşli bakışlarıyla kıstırarak. "Ama yine de buradasın."

Öfke göğsünde alevlendi. Rune başka seçeneği olmadığını söylemek istedi; Cressida ona işkence etmiş ve onu geri sürüklemişti. Ama Cressida'yı düşünmek kırıbacın acısını ve o derin korkuyu geri getirdi.

"mı istiyorsun?" dedi. "Git. Kimse seni durduramaz."

Kelimeler canımı yaktı. Sanki artık onun burada olup olmaması umurunda değilmiş gibi ona ters ters baktı. Sanki şüphesi onu rahatsız ediyormuş gibi.

Sanki onu kızdırmış gibi.

Bess ve Antonio, her biri büyük, kapaklı bir tabak taşıyarak terasa adım atarak gerginliği bozdular.

"Kahvaltı hazır," diye seslendi Antonio, elindeki tabağı masaya bırakırken.

"Birkaç ziyaretçiniz daha var, Kaptan Sharpe," dedi Bess, elindekini indirerek.

Onun sözleriyle çağrılan bir grup insan terasa çıktı. Onları gören Gideon ayağa kalktı.

"Ash? Abbie? Burada ne yapıyorsun?"

Sadece Ash ve Abbie değil, Arcadia'dan gelen tüm grup.

Gideon'un eski yoldaşları.

"Laila'dan tuhaf telgraf aldım," dedi Ash, masanın etrafında dönerek Gideon'u sertçe kucakladı. "Tek söylediği senin

ve eğer yapabilirsek gelmemizi istediler. Dışarıda işlerin oldukça kötü olduğunu söylemeliyim."

Birbirlerinden ayrıldılar. Gideon eski dostuna baktı, gözleri merak doluydu. "Ve sen de bunca yolu...?"

"Yardım etmek için tabii ki." Konuşan Abbie'ydi.

Abbie bir adım öne çıktı ve Ash uzaklaştı, sadece o ve Gideon birbirlerini düşünmeye başladılar.

"Sizi desteklemek için buradayız."

Rune, Abbie'nin Gideon'a nasıl baktığını fark etmekten kendini alamadı. Sanki ona inanmış gibiydi. Sanki istese onu cehenneme kadar takip edecekmiş gibi.

Rune'u masadan uzaklaştıran ve kaçmasına neden olan şey buydu.

★ ★ ★

Gideon'a öyle **bakmak istiyordu**. Ona böyle inanmak istiyordu. Onları bu durumdan kurtarabileceğine inanmak.

Ama buna inanmadı. İnanamadı.

Sadece Cressida'nın zalimliğine, gücüne ve intikamına inanabiliyordu. Cressida'nın galip geleceğine ve hepsini idam edeceğine inanıyordu. Gideon'un herkesi ölüme götüreceğine inanıyordu.

Burada kalıp bunun izleyemem.

Kendisi ile terastaki sahne arasına tüm dünyayı koymak istedi.

Bess bu sabah ona kaplıcanın yerini tarif etmişti. Dünyanın öbür ucunda değildi ama Rune'a mahremiyet sağlayacaktı. Hem günlerdir yıkanmamıştı hem de birinin onu orada bulup mahvolmuş bedenini görme ihtimali çok azdı.

Yosunlu bir burnun tepesinde yer alan kaplıcaya gitmek sadece on dakikalık bir yolculuktu. O ve Lady geldiğinde, biraz daha az üzgündü. Sıcak su fışkırıyordu

Kaynaktan bir Őelale oluŐturarak alttaki dŰz taŐlara dođru akıyordu.

Rune, Lady'yi daha uzakta otlaması için bıraktı, havlusunu ve heybesine koyduğu bir kalıp sabunu aldı ve Őelaleye doğru yola ıktı. Havlusunu kuru bir kayanın Űzerine bırakarak kıyafetlerini çıkardı ve havayı kaplayan buharın içine adım attı. Sıcaklığı tenini okŐadı.

Őelaleye yaklaştı, ayakları ıslak taşa . Şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. Kendini daha iyi.

Őimdi bunun ne kadar saçma olduđunu, Abbie'yi gŰrŰnce gŰđsŰnŰn nasıl sıkıŐtıđını gŰrŰyordu. Ve Abbie ile Gideon'un bakıŐlarının onda kŰŰk, korkmuŐ bir hayvan gibi kaçma isteđi uyandırmasının ne kadar aŐađılayıcı olduđunu.

O Űyle bir kız deđildi. Aptalca duygulara kapılmadı. Rune hayatta kaldı.

Őelaleye adım attı ve sıcaklığının tenini izin verdi. İhtiyacım olan tek Şey buydu. Zihnimi boŐaltmak için bir Şans.

akan suya çevirerek, ılık damlacıklara karŐı gŰzlerini kapattı...
... ve gŰzyaŐlarına bođuldu.

ALTMİŞ DÖRT

GIDEON

Gideon'un eski arkadaşlarının **neden olduğu kargaşadan sonra** masaya daha fazla sandalye çekildi ve Abbie, Ash ve diğerleri sıkıştılar. Antonio ve Bess beklenmedik misafirleri için daha fazla yemek pişirmek üzere mutfağa çekilirken, Gideon nihayet yerine oturdu.

Tam o sırada masanın karşısındaki boş koltuğu fark etti.

"Rune nerede?"

Bess biraz daha kahve getirerek Ash'in fincanına döktü ve "Onu dağlık bölgeye doğru giderken gördüm. Orada bir kaplıca var. Ona sıcaklığın yaralarına iyi geleceğini söyledim."

Gideon kızın boynunda gördüğü yarayı hatırlayarak kaşlarını çatı. "Ne yarası?"

Bess irkildi, Ash'in fincanını elinden kaçırdı ve kahveyi masa örtüsüne döktü. "Bildiğini sanıyordum." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim."

Juniper sessizce, "Rune'un sırtı kemiğe kadar yüzülmüş," dediğinde Gideon onu sıkıştırmak üzereydi.

Ateşi yükseldi.

"Ne?"

Bess başını salladı, artık Rune'un sırrını açıklayan tek kişi olmadığı için rahatlamıştı. "Bu sabah giyinmek için yardım istediğinde izleri gördüm."

Kemiğe kadar yüzülmüş mü?

"Kim-"

"Cressida onu can evinden vurdu," dedi Juniper.

Herkes dönüp ona baktı.

"Kanamayı durdurmak için tüm becerimi kullandım," diye ekledi. "Günlerce bilinci gidip geldi. Adaya dönüş yolculuğu boyunca hasta yatağındaydı. O... size bunların hiçbirini anlatmadı mı?"

Gideon'un yumrukları masanın altında sıkıldı.

Seraphine kaşlarını çatarak Gideon'a baktı. "Rune ne olacağını bile bile Cressida'ya karşı geldi. Bunu senin lanetini bozmak için yaptı."

Beni kırmak için ...

Rüyasını düşündü. Rune'un yatağına tırmanışını. Yumuşaklığı ve sıcaklığıyla ona sokulmuştu.

Bu bir rüya değildi.

"Cressida onu öldürecekti," dedi Seraphine. "Öldürmemesinin tek nedeni ona istediği şeyi vermiş olmamdı: Kayıp Roseblood varisinin adını."

Gideon'un başı döndü.

Cressida, Rune'un kız kardeşi olduğunu biliyor.

Başka kim biliyordu?

Seraphine bunu açıkça söylemeyecekti, burada değil, çünkü bu Rune'un hayatını riske atacaktı. Ama Rune tekrar Cress'in eline geçerse...

Sandalyesini itti ve ayağa kalktı. "Bu kaplıca nerede?"

ALTMİŞ BEŞ

GIDEON

Onu şelalenin **içinde buldu**, sırtı ona dönüktü, gözleri kapalıydı ve yüzünü püsküren suya dönmüştü. Solgun, çıplak bedeni koyu gri kayanın üzerinde göze çarpıyordu.

Islak saçları bir omzuna dökülmüş olan Gideon ona verilen zararı tam olarak görebiliyordu.

Sırtında omuzlarından kalçalarına kadar kırmızı çizgiler vardı. Derin, taze yara izleri. Gideon'un midesi bu manzara karşısında sıkıştı.

Rune'un bir kırbacın altında olduğunu düşününce öfkesi kabardı. Cressida'ya bunu ödetecekti.

Bart'ın atından inerek düz, pırıl pırıl parlayan kayaya doğru yürüdü.

"Bu yüzden mi benden kaçıyorsun?"

Rune irkilerek sıçradı ve yüzünü ona döndü. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı.

"Ne yapıyorsun burada?" Yakındaki bir kayanın üzerinde duran bir havluyu kaptı ve hızla kendi etrafına sardı

-Kendini ondan saklayarak yakınlarda otlayan Lady'ye doğru ilerledi. "Burada olmamanız gerekiyordu."

Gideon onun önünü kesmek için hareketlendi ve yoluna çıktı. "Peki benim nerede olmam gerekiyor?"

Onun bu konuşmadan kaçmasına asla izin vermeyecekti.

Verecek bir cevap bulamayınca çıplak ayaklarıyla geriye doğru yürüdü ve havlusunu hızla ıslatan spreye geri döndü.

"Rune. Neden bana söylemedin?"

Onun sorusu üzerine yüzü .

Birden korkusu anlam kazandı. Rune artık Cressida'nın merhametine kalmanın ne demek olduğunu ilk elden biliyordu.

Çok korkmuş.

Gideon ona doğru, akan suyun içine doğru adım attı. Birkaç saniye içinde o da kız gibi sıırılsıklam olmuştu.

"Ben onun kız kardeşiyim," dedi, sanki bu onu itebilirmiş gibi. "Umurumda değil."

Daha doğrusu, umursamasının tek nedeni onu riske atmasıydı.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Sen... değil misin?"

Gideon, kızın kaçmaması için bileğine uzandı ve başparmağını oradaki küçük kemik düğümünün üzerinde hafifçe gezdirdi. "Sırtına bir bakayım."

Kadın reddedecek gibiydi, bu yüzden adam yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bir bakayım. Lütfen."

Omuzları çöktü ve döndü, ıslak havlunun ayaklarının dibindeki taşa düşmesine izin vererek sırtını adama açıkta bıraktı.

Sırtındaki çapraz yara izlerine, solgun ve pürüzsüz tenini kesen kırmızı kirpik çizgilerine dişlerinin arasından tıslayarak baktı. Bazıları iyileşmişti; diğerleri ise hâlâ hamdı. Bu onda ağlama isteği uyandırdı.

"Oh, Rune..."

"Biliyorum." Sesi kelimelerle çatallaştı ve ellerini yüzüne götürdü. "Ben iğrenç biriyim."

"Hayır." Sözcük öfkeyle ağzından çıkmıştı. Bunu nasıl düşünebilirdi? Gideon bir adım daha yaklaştı ve kollarını onun beline doladı. "Mümkün değil."

Ağzını omzundaki yara izine götürdü ve kabarık deriyi öptü. Kadından bir nefes kaçtı. Başka bir yara izini öptü ve gerginlik vücudunu terk etti. "Sen tanıdığım en nazik, en zeki, en cesur kızsın." Daha fazla öptü ve

daha fazla yara izi buldu ve ağzıyla nazikçe izlerini sürdü. "Bu yara izleri bunun bir başka kanıtı."

Hiçbir acı alevlenmedi. Sonuçsuz bir şekilde ona dokunuyordu.

Laneti bozulmuştu ve işte bedeli: Rune acı içindeydi; cesareti paramparçaydı.

"Seni öldürebilirdi." Onu daha yakına çekerek yanağını başının tepesine bastırdı. "Neden kendini riske atasın ki?"

"Çünkü sana acı çektirmesi düşüncesine dayanamadım." Rune'un eli koluna doğru kalktı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdiği eline doğru kayd. "Ve çünkü..."

Yüzü hâlâ ona dönüktü, başını çevirerek şakağının çenesine değmesini sağladı ve burnunu ona dayadı.

"Çünkü bir cadı avcısına aşık olacak kadar aptaldım. Onun da beni sevebileceğini umacak kadar aptaldım. Ve eğer severse, aramıza bir daha hiçbir şeyin girmesine izin vermeyecektim."

Ona doğru döndü ve kucaklamasını gevşetmeye zorladı. Adamın yüzünü incelerken, yanaklarından aşağı süzülen sulu damlalar çenesinden süzülüyordu.

Elleri gömleğinin düğmelerine gitti, gözleri sessiz bir soru soruyordu. Gideon başıyla onayladı ve düğmeleri çözmesine izin verdi. Islanmış giysiyi üzerinden sıyrıp havlusunun yanına bırakmasına izin verdi.

Rune göğsündeki damgaya baktı ve avucunu yara izine doğru kaldırdı. Sanki yaptığı fedakârlığın işe yaradığına inanmıyormuş gibi. Sanki acının alevlenmesini, damgalanmış çizgilerin köz kırmızısına dönmesini bekliyordu.

Ama yapmadılar.

Gideon'un hissettiği tek şey onun sıcaklığından, yumuşaklığından duyduğu zevkti.

Rune yanağını yara izine yasladı.

"Bunu tekrar yapardım," diye fısıldadı. "Sadece bunun için."

Ben bu kızı hak etmiyorum. Avuçlarını kızın yanaklarına doğru kaydırđı ve başını geriye yatırdı. Ama ben istiyorum. Rune Winters'ı hak eden adam olmak istiyorum.

Dudaklarını öpmek için başını eğmeden önce gözlerinin yüzünün çizgilerini izlemesine izin verdi.

Rune'un nefesi titredi. Parmaklarını onun saçlarına geçirdi.

"Dün gece benim yatağında mıydın?" dedi onun ağzına karşı.

"Ben mi? Yatağında mı? Rüya görüyor olmalısın."

"Hmm."

Su üzerlerinden akarken ten tene dokunuyorlardı. Artık aralarında hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir sır. Lanet yok. Onları durduracak hiçbir şey yoktu ...

Rune ona doğru eğilirken kolları boynuna dolandı. Adam kalçalarını sıkıca kavradı.

"Benimle gel," diye fısıldadı ellerini onun üzerinde gezdirirken.

Gideon onun dudaklarına karşı gülümsedi. "Nereye gitmek istersin?"

"Herhangi bir yer," dedi, boğazından aşağı öpücükler bırakarak, hafifçe ısırđı. "Buradan başka herhangi bir yer. Dünyanın öbür ucuna yelken açabiliriz. Yaşayabiliriz, Gideon."

Ah.

Başladıkları yere geri dönmüşlerdi. Ellerini bıraktı.

"Rune."

Ses tonundaki cevabı duymuş , çünkü geri adım attı ve yüzü düştü.

"Eğer gidersek Cressida kazanır," dedi. "Laila, Harrow, Bart, Antonio... her biri ölecek. Benden onları terk etmemi mi istiyorsun? Evimi terk etmemi mi?"

"Evet," dedi, gözleri yalvarırcasına. "Benimle birlikte olmak için."

Kendini ikiye bölünmüş hissederek ona baktı.

Tabii ki baştan çıkmıştı. Rune ile bir hayat? Her şeye değ erdi. Tam da bu yüzden kalıp sava şması gerekiyordu. İkisinin de ait oldu ğ u yer burasıydı. Bunu kurtarmayı herkesten çok istiyordu; onun için, onlar için. Daha azını yaparsa asla onun hak etti ğ i adam olamazdı.

Gideon onun yanında duracak, onun yanında sava şacak, onun yanında ölecekti. Ama onunla kaçmayacaktı. Kaçmak hiçbir şeyi düzeltmezdi.

Bana inanın, demek istedi. Bizi bu durumdan güven.

"Kalamam," dedi savunmaya geçerek. Çenesini kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Baş ka seçene ğ im yok. Bunu görmelisin."

Gördü ğ ü şey, korkudan iç i boşalmış, sevdi ğ i kızdı. "Burası bizim evimiz, Rune. Senin, benim. Sence de uğ runa sava şmaya de ğ ecek bir şey var mı?"

Gözlerinde bir şey parıldadı ama her neyse, onu bastırdı. "Ev, güvende oldu ğ un yerdir. Bu ada uzun zamandır güvenli de ğ il."

"O zaman benimle birlikte durun ve daha iyisi için sava şın."

Baş ını üzüntüyle salladı ve döndü, giysilerinin oldu ğ u yere do ğ ru yürüdü, nemli vücuduna geçirdikten sonra Lady'ye do ğ ru ilerledi.

Ama Gideon ondan vazgeçmek üzere de ğ ildi. Henüz de ğ il. Korkunun altında bir yerlerde sevdi ğ i kız vardı. Tehlikeye gülümseyerek ve bıçakla bakan bir kız. Onun cesur, zeki Kızıl Güve'si.

Atının otladı ğ ı yere giden yolu keserek onun peşinden yürüdü.

"Korktu ğ unu biliyorum," dedi geriye do ğ ru yürüyerek. "Bunun zor oldu ğ unu biliyorum. Ama sana ihtiyacım var. Yan yana sava şan bir cadı ve bir cadı avcısından baş ka kim onlara yol gösterebilir?"

Durdu ve kollarına uzanarak onu durdurdu.

"Doğmayı bekleyen daha iyi bir dünya var, Rune. Hepimize ait olan bir dünya. Ama eğer bunun için savaşmazsak asla gelmeyecek."

"Ya yanılıyorsan?" diye sordu. "Ya kırılan her şey onarılamazsa?"

"Ya yapabiliyorsa?"

Adamın elinden kurtuldu. "İkimizi de öldürecek."

Gideon ona baktı. "O halde senin yanında ölmek benim için bir onurdur."

Sinirli bir ses çıkardı ve başını salladı. "Beni dinliyor musun ki? Tekrar onun eline düşmeni izleyemem!" Avuçlarını gözlerine bastırdı, sanki kâbus gibi görüntüleri zihninden atmaya çalışıyordu. "Nan'in ve Alex'in ölümünden sonra toparlanabildim. Ama seninkinden kurtulamayacağım." Ona doğru baktı. "Bu beni paramparça edecek."

"Olmayacak," dedi, aradaki mesafeyi kapatarak. Alnını onunkine değdirdi. "Sen bundan daha güçlüsün."

"Belki bir zamanlar öyleydim," diye fısıldadı. "Artık değilim."

Ellerini kadının kollarında ve omuzlarında gezdirerek boynunu kavradı. Kız onun dokunuşu altında yumuşamaya başladı. Ama Gideon onu daha yakına çekmeye çalıştığında kadın sertleşti.

"Ben kararımı verdim." Geri çekildi. "Cevabın bu mu? Benimle gelmeyecek misin?"

Sefil bir şekilde başını salladı. "Yapamam. Tehlikede olan çok fazla hayat var."

Rune sert bir şekilde başını salladı. Anlıyordu ama adam onun kalbini kırıyordu. Yüzü her şeyi anlatıyordu. "O zaman bu bir veda."

Döndü ve patikadan Lady'ye doğru ilerledi, sonra ona bindi ve uzaklaştı.

Gitmesine izin vermek Gideon'u neredeyse öldürüyordu.

Ama o yaptı.

ALTMİŞ ALTI

RUNE

RUNE, KALBİNİN KİLDEN YAPILDIĞINI VE BİRİNİN ONU BİN PARÇAYA **AYIRDIĞINI HİSSETTİ.**

Gideon'un onu neden reddettiğini anlamıştı. Elbette anlıyordu. Ama bu onu daha az kırılmış hissettirmiyordu.

Lady'yi kaplıcadan uzaklaştırırken kendi kendine, bunu arkanda bırak, dedi. Sen gidiyorsun. O kalıyor. Bu iş burada biter.

Treni bu akşam kalktı. Bess ona bilet almıştı. Gün batımına kadar gitmiş olacaktı.

İstasyona zamanında varmak istiyorsa bir an önce yola çıkması gerekiyordu.

Rune'un yeni kıyafetler giymesi ve tren biletini alması gerekiyordu. Aceleyle yatak odasına gitti ve merdivenlerde Abbie'nin yanından geçti. Rune'u tanıyan kız durdu ve döndü. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi.

Rune hızla yanından geçti. Gideon'un eski sevgilisiyle yüzleşmek istemiyordu; onu geri kazanmak için artık çok özgür olan bir kızla.

Merdivenlerden yukarı daha hızlı koştu.

Rune burada bir dakika daha kalmaya dayanamadı.

ALTMİŞ YEDİ

GIDEON

GIDEON, Wentholt'ların kulübesinin kapılarına bakan ikinci kat penceresinin **önünde duruyordu**. Giysileri şelaleden dolayı hâlâ nemliydi ve Rune'un Lady'yi kapıdan çıkarışını izlerken saçlarından ensesine su damlıyordu.

O anda, bir şekilde onun geri gelmeyeceğini biliyordu.

Gideon, kız çevredeki ormanda gözden kaybolana kadar onu izledi ve şakağını soğuk cama dayayıp doğru seçimi yapıp yapmadığını merak ederek uzun süre oyalandı.

"Onunla gitmedin mi?"

Kendine gelen Gideon döndüğünde Harrow'u arkasında, duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buldu.

Gideon, Harrow'u koyu kahverengi saçlarını tepesinde toplamış halde görmeye o kadar alışmıştı ki neredeyse onu tanıyamayacaktı. Saçlarını salıvermişti. Uzun ve düz, güneş ışığında parılıyordu. Sert hatlarını yumuşatıyordu.

"Sevdiğim kız, masumları katledilmeleri için isteyerek terk eden bir adama asla saygı duymaz."

"Belki de artık o kız değildir."

Öyle.

Acı, korku ve öfkenin altında, aşık olduğu aynı Rune vardı. Buna inanıyordu. O sadece

Kendini unutmuştı, tıpkı bir zamanlar onun da kendini unuttuğu gibi.

"Eğer onunla gidersem, korkaklığım yüzünden beni hor görmeye başlar," dedi. Ve o küçümsemese bile, o kendini küçümseyecekti. Gideon başını salladı. "Onunla yaşamak istediğim hayat bu değil. Ne de içten içe onun istediği hayat." Pencereye doğru baktı. "Şu anda bunu hatırlayamayacak kadar korkmuş durumda."

Harrow onun yanına geldi ve aynı pencereden dışarı baktı.

"En azından iyi olduğundan emin olmak için takip etmelisin."

Kaşlarını kaldırarak arkadaşına baktı. "Ne zamandan beri Rune'un güvenliği için endişeleniyorsun?"

Harrow onu görmezden geldi. "Westport İstasyonu Cressida'nın askerleri ve casuslarıyla kaynıyor. Kızıl Güve'nin kokusunu almak için yanlarında cadı avcısı tazılar da var."

Midesi bulandı. "Ne?"

"Bess bu sabah erkenden oradaydı, Rune'un biletini alıyordu."

Harrow bunu nasıl öğrendi? İki saattir buradaydı.

"En azından kızınızın trene sağ salım bindiğinden emin olmalısınız." Harrow altın rengi gözlerini onunkilere çevirdi. "Sence de öyle değil mi?"

"Senin cadının bu fikir değişikliğiyle bir ilgisi var mı?"

"Juniper benim cadım değil," diye tersledi, gözleri uyarıyla kısılmıştı.

Ama artık çok geçti. Gideon onun zırhındaki çatlağı görmüştü. Juniper'ı ya da onu affetmemiş olabilirdi ama Harrow'da bir şeyler değişiyordu.

Birbirlerini düşündüler.

"Bu benimle birlikte olduğun anlamına mı geliyor?" sordu.

Alay etti ve uzaklaşmak için döndü. "Hizmetlerim için en çok parayı kim öderse onunla birlikteyim."

"Beni daha önce hiç suçlamamış olman ne tuhaf," seslendi arkasından. Ki bu doğrudu. Harrow'un Gideon'a verdiği her bilgiyi karşılıksız olarak vermişti. Hiçbir karşılık beklemeden.

"Her zaman birden fazla ödeme şekli vardır," diye karşılık verdi, saçları omuzlarında dalgalanıyordu.

Gideon nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Onunla birlikte çalıştığı, cadıları yakalayıp temizlemesine yardım etmek için ipuçları bulduğu yıllar boyunca Harrow'a başka bir şekilde ödeme yapmış mıydı?

Belki de cadıları temizlemek ödemeydi.

Ama eğer öyleyse, Harrow şimdi ne tür bir para birimiyle ticaret yapıyordu?

* * *

Gideon geldiğinde **WESTPORT İSTASYONU** kaos **içindeydi**.

Bart'ın ödünç verdiği kahverengi bir seyahat kıyafeti giymişti, Gideon'un uyum sağlamasına yardımcı olacağını savunmuştu.

Kimse takım elbiseli Yüzbaşı Gideon Sharpe'ı aramaz.

Ash'in tabancasını kemerine sokan ve cebinde fazladan bir kutu mermi taşıyan Gideon, istasyonun tuğla duvarına karşı pozisyon aldı ve raylar üzerindeki tek trene doğru ilerleyen kaotik kalabalığı tararken Bart'ın yün şapkasının kenarının yüzünü gölgede bıraktığından emin oldu.

Kaosun kaynağını çabucak öğrenmişti: Bu istasyon, Kızıl Güve olduğu söylenen haydut bir cadıyı avlayan kraliçenin emriyle gün batımında kapatılıyordu. Cressida yakındaki tüm istasyonları kapatarak avının daha uzağa gitmesini engellemeyi umuyordu.

Rayların üzerinde duran tren, giden son trendi. Eğer bu savaş ülkelerini parçalara ayırırsa muhtemelen sonsuza dek. Bu da Rune'un bu gece çıkmak istiyorsa trene binmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Onu hemen fark etti.

Daha doğrusu, onun bir versiyonunu gördü. Arcadia'da olduğu gibi görünüşünü değiştirmiştii. Rune'un saçları çilek sarısı yerine, buğday rengindeydi ve sırtından aştığıya doğru örülmüştü. Tehlike olup olmadığını anlamak için etrafına baktığında, Gideon çenesinin daha sivri olduğunu ve gözlerinin gri yerine mavi olduğunu gördü.

Eğer gemideki illüzyonunu fark etmeseydi, onu tamamen gözden kaırabilirdi.

Gideon, hamallar işleri kontrol altında tutmaya çalışırken, neredeyse dolmak üzere olan son trene binmek için can atan insanların oluşturduğu izdihamı iterek geçmesini izledi.

Kız güvenli bir şekilde gemiye bindiğinde Gideon geri dönecekti. Cressida'nın o kadar çok askeri istasyonda devriye gezerken -çoğu yanlarında av köpekleriyle- oyalanmayı göze alamazdı.

Sonunda, istasyon şefi son ağrı anonsunu yaptığında, Rune bilet kontrolörüne doğru ilerledi. Gideon tam rahatlamış, Rune trene adımıını attığı anda gitmeye hazırlanıyordu ki, yüksek sesli bir havlama onu dondurdu.

Bir köpeğin, ayrılan kalabalığın arasından bir askeri sürükleyerek Rune'un bulunduğu yöne doğru gittiğini ve yakındaki diğer birkaç askerin dikkatini çektiğini görmek için başını çevirdi.

Rune trene bile köpek onu takip ederdi. Orada kapana kısılacaktı.

Gideon duvardan uzaklaştı, beden yığınını iterek, omuzlarını ve dirseklerini kullanarak ilerlemeye çalıştı. Rune'un bilet kontrolryle birlikte durduğu yerden birkaç metre ötede, doğrudan köpeğin önüne geçti.

Tkezliyormuş gibi yaparak ağırlığını askere doğru attı ve kendini zorla tasmaya kaptırdı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Köpeğini kontrol altında tut, olur mu?"

Köpek havlayarak ikisini de trene doğru sürüklemeye çalıştı. Ama tasma şimdi Gideon'un baldırına dolanmıştı,

ve kendini sıkıca yerine yerleştirdi. Gideon'un tüm boyu ve genişliği Rune'un görüşünü engellediğinden, asker artık köpeğin hangi yöne doğru gittiğini göremiyordu.

"Kenara çekilin efendim, yoksa müdahale ettiğiniz için sizi tutuklarım." Gideon'un kaşları alnına doğru fırladı.

"Engel mi? Yoluma ıkıyorsun."

Arkalarında tren düdük alarak herkesi raylardan uzak durmaları konusunda uyardı. Gideon hızla omzunun üzerinden baktı ve hamal basamakları trenden uzaklaştırırken Rune'un içeride kaybolduğunu gördü.

"Efendim, bu son uyarınız."

Köpek hırladı ve çekiştirdi. Tasma Gideon'un bacağına dolandı.

"Kenara çekil, yoksa seni içeri alırım."

Tren istasyonda olduğu sürece askerler trene binebilirdi. Gideon bunun olmasına izin vermeyi reddetti.

"Nasıl kenara çekilebilirim ki?" dedi üniformalı genç adama bakarak, "Kpeğiniz beni tasmaıyla tuzağa dşrmşken?"

İki asker daha geldi.

"Buradaki sorun nedir?"

Dikkatlerini üzerinde tutmak isteyen Gideon, "Sorun" dedi - önündeki askeri olay çıkaracak kadar sert bir şekilde itti- "itlerini kontrol edemeyen ocuklar."

"Hey şimdi."

Gideon bir askerin kelepelere uzandığını gördü. "Bu bir subaya saldırıdır."

Gideon dönüp ona da meydan okumak üzereydi ki üçüncü bir ses daha katıldı.

"Yüzbaşı Sharpe?"

Gideon yeni gelene baktığında yanaklarında gümüş döküm izleri olan bir kadın gördü. Siyah saçları dağınıktı.

Omuzlarına dolanmıştı ve gözleri onu delip geçerken kedi gibiydi.

Gideon cadıyı tanımadı ama cadı onu açıkça tanıdı.

Yavaşça raylardan uzaklaşırken inleyen trene baktı.

En azından Rune güvende.

Cadı, "Onu bana bırakın," dedi ve döküm bıçağını Gideon'un boğazına doğru kaldırarak hiçbir şey denememesini sağladı.

Onlardan daha üstün görünüyordu, çünkü asker, Gideon'un bacağındaki sarmaşık gibi tutuşunu gevşeterek karışık tasmaşını serbest bıraktı. Av köpeğı trenin peşinden fırladı.

Ama artık çok geçti. Tren istasyondan ayrılmak üzereydi. Onu yakalamak istiyorlarsa bir sonrakine yetişmeleri gerekiyordu ki bu da yaya ya da at sırtında imkansızdı.

Askerler köpeğı kovalarken, cadı Gideon'un kemerine sıkıştırılmış silahı buldu. Silahı kaydırarak çıkardı ve namluyu Gideon'un kürek kemiklerinin arasına bastırdı.

"Bana verilen emir seni ölü ya da diri buraya getirmek." Onu raylara doğru itti. "şimdi yürü."

ALTMİŞ SEKİZ

RUNE

RUNE kalabalık koridorda ilerleyerek boş bir koltuk aradı.

İnsanlar vagonu tıka basa doldurmuştu. Al yanaklı çocuklar ebeveynlerinin kucaklarında otururken -bazen kucak başına iki ya da üç kişi- yetişkinler koridorda duruyor, sadece Rune'un geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorlardı. Ya bilet kontrolörleri bu insanların yarısına acımişti ya da trenin kapasitesinden daha fazla kişiyi bindirmeleri için rüşvet almışlardı.

Her iki durumda da Rune'un umurunda değildi. Başarmıştı.

Koltuğunu bulduğunda vücudundaki gerginlik buharlaştı. Oturdu ve yüzünü pencereye çevirdi, nefesi kesildi. Camın diğer tarafında insanlar kapılardan adımlar kaybolurken bile trene için umutsuzca hamallara para sallıyor, diğerleri ise vagonların içinde sevdiklerine veda ederken ağlıyordu.

"Başarabileceğimizi sanmıyordum," dedi koridorun karşısındaki bir yolcu - kucağında yürümeye başlayan bir çocuk olan bir kadın. "Şimdi ne olacak?"

Kocası eğildi ve başını öptü. "Bilmiyorum," dedi, elini uzatıp sıkıca kavrayarak. "Ama birlikteyiz. En önemli şey bu."

Rune kırpıştıarak başka tarafa baktı.

Tren tekrar düdük çaldı.

Camdaki yansımasını gördüğünde pencerenin ardındaki umutsuz kalabalık karardı. Bu, kendini benzetmeye çalıştığı kız değildi; gerçek benliğiydi. Ne de olsa sihir pencerelerde işe yaramıyordu.

Camdaki yüzü incelerken, o sinir bozucu soru yeniden ortaya çıktı.

Ben kimim?

Gerçek Rune Winters kim?

Yüz hatlarında Nan'ın izini ne kadar ararsa arasın, Rune'da Kestrel Winters'a ait hiçbir şey yoktu. Bu da mantıklıydı; onu evlat edinen büyükannesiyse aralarında kan bağı yoktu. Ama Rune üvey kız kardeşlerine dair bir ipucu da bulamamıştı. Cressida'ya dair hiçbir şey yoktu. Ya da Elowyn. Ya da Analise.

Ama Rune yansımasını incelerken saçının tonunu başka bir yerde gördüğünü fark etti. Ve gözlerinin rengini. Ve çenesinin şeklini.

Aslında bunu üç kişide daha görmüştü. Çok yakın zamanda.

İçinde yeni yanmış bir mum gibi vahşi ve parlak bir şey titreşti.

Hayır.

Onu söndürmeye çalıştı. O yolda yürüyemezdi. Çoktan kararını vermişti: Bu onun yoluydu.

Ben gidiyorum.

Motor tıkırdayarak onları yavaşça ileriye doğru çekti. Rune şakağını soğuk cama yasladı. Yakında Cressida'nın pençesinden . Yakında Kan Muhafızları'ndan sonsuza dek kaçacaktı.

Tren kalabalık peronu geride bırakırken, yakında özgür olacağım, diye düşündü.

Artık hiçbir şey onu geri döndüremezdi.

ALTMİŞ DOKUZ

GIDEON

GIDEON, arkasındaki cadı tarafından itilerek boş rayların **yığıldı**. Arkalarında istasyonun platformu uzanıyordu.

Tren gitmişti.

Rune gitmişti.

Bunu düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine bu cadının onu bir ata bindirip doğruca Cressida'ya göndermek yerine neden demiryoluna götürdüğünü düşünmeye çalıştı.

Belki de minnettar olmalı.

"Cressida selamlarını yolladı, Yüzbaşı Sharpe."

"Cressida gidip kendini becerebilir."

"Kanayan kalbini ona verdiğimde mesajı ileteceğim." Gideon'un dolu silahının namlusunu kürek kemiklerinin arasına daha sert bastırdı.

Kadının ne kadar güçlü olduğu ya da elinde ne gibi büyüler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama emin olduğu bir şey vardı: Eğer bir şey denerse, öldürmek için ateş edecekti.

"Biraz üzücü, sence de öyle değil mi?" Oyalamaya çalışıyordu. Demir parmaklıkların üzerinden geçerken bir kaçış yolu uydurmaya çalışıyordu. Ama üzerinde sadece cebindeki bir kutu mermi vardı. Silahı ondaydı. "Cressida kazanan kişiliğiyle kalbimi elinde tutamadı, bu yüzden onu cesedimden kesip çıkarman için seni gönderdi. Acaba onu bir kutuya mı koyacak? Yastığının altında mı saklayacak?"

Silahlı adamın sırtına daha sert sapladı. "Kraliçeye küfretmeye devam edersen seni bu raylara bağlarım, böylece ölümünün gelişini bir mil öteden izleyebilirsin."

İsterse yapabilirdi. Hâlâ çalışan başka trenler de olabilirdi. Başkente yiyecek, kömür ve diğer ihtiyaçları getiren ikmal trenleri. Cressida bu savaşı kazanmak istiyorsa onlara ihtiyacı olacaktı.

İçini meydan okuma ateşi yaktı. "Cressida Roseblood asla benim kraliçem olamayacak."

"Bu kelimeler boğazında kalacak."

"Öyle olsun. Öldürün beni. Yüzlercesi yerime geçmek için ayaklanacaktır."

"Ve onlar da katledilecek," diye homurdandı. "Dizlerinin üzerine çök."

Uzaktan bir tren düdüğü duyuldu.

Gideon yere düşerken sese doğru baktı. Ama görünürde tren yoktu.

Kafasına bir kurşun sıkmayı tercih ederek geri adım atmasını bekledi. Ama o, döküm bıçağını çekti ve keskin kenarını adamın boğazına dayadı.

Çelik soğuktu. Titredi, ölümü bekliyordu.

"Kıymetli Cumhuriyetinin toprağa gömüldüğünü göreceksin kadar yaşayamayacak olman çok kötü," diye fısıldadı kulağına. "Tatlı rüyalar, canım-"

BANG!

Gideon irkildi, kulakları silah sesiyle çınılıyordu.

Ama hiçbir acı patlamadı. Hiçbir kurşun onu delip geçmedi.

Cadı bıçağını düşürdü. Bir saniye sonra da yere yığıldı, Yanındaki yere bir gümbürtüyle çarptı.

BANG!

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Gideon dönerek ellerinin üzerine düştü.

BANG! BANG! BANG!

Biri arkasında durmuş, silahını ölü cadiya doğrultmuştu. Hazne tık tık tıklayana kadar ateş etti. Mermisi bitmiş.

Bakışları Gideon'a kaydı.

Rune'un illüzyonu yok olmuştu. Batan güneşin ışığında, rüzgâr kızıl altın saçlarını örgüsünden kurtardı ve dumanı tüten tabancayı indirirken gözleri gök gürültüsü gibiydi. Yanakları kıpkırmızıydı, teni terden parlıyordu ve sanki buraya kadar çok koşmuş gibi göğsü kabarmıştı. Ona zamanında ulaşmak için çaresizce.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemişti. Ya da daha öfkeli bir tane.

"Ne oluyor, Gideon?"

YEDİ

RUNE

Tren perondan uzaklaşırken Rune onu demiryolunda gördü: Gideon, süslü bir binici kıyafeti giymiş, yün şapkasının kenarı yüzünü gölgeliyordu ...

Ve kürek kemiklerinin arasına bir silah dayamıştı.

İçinde vahşi bir şey kükreyerek canlandı.

Ama tren istasyondan ayrılıyordu ve onunla birlikte kurtulmak için son şansıydı. Rune inmenin ona neye mal olacağını biliyordu. Ve aniden, bunun bir önemi kalmadı.

Bunun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Koridorda yolunu kesen yolcuları iterek geçmek zorunda kaldı ve ardından personel kapıyı açana kadar deli gibi bağırdı.

Ve sonra atladı. Hareket

halindeki bir trenden.

Perona.

Tren istasyondan ayrılırken dünyasının kendi üzerine çöktüğünü hissetti ve ona zamanında ulaşip ulaşamayacağını bilmeden demiryolu boyunca koştu. Hayatında hiç koşmadığı kadar çok koşmuştu. Ciğerleri yanana ve bacakları çıgılık atana kadar koştu ve sonra daha da çok koştu.

Ve şimdi buradaydı: tren raylarının üzerine yayılmış, elleri toprakta, o gülünç yün şapka başından düşmüştü.

Yaşıyor.

Rune'un dizlerinin üzerine çöküp rahatlayarak ağlamak istemesine neden oldu.

Peron gözden kaybolmadan önce trenin penceresinden bir kez daha bakmasaydı, adam ölmüş olacaktı. Ve o da hiçbir şeyden habersiz istasyondan uzaklaşıyor olacaktı.

Bir yumruk kalbini sıktı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu, tabancayı elinde tutarken öfkesi içinden taşıyordu. Onu karakoldaki bir askerden çalmıştı.

"Ben mi?" dedi, kendini ayağa kaldırarak. "Nesin sen? burada ne yapıyorsun?"

Rune ayaklarının dibindeki ölü cadıyı işaret etti. "Seni kurtarmak hayat!"

Uzaktaki trene baktı. İçinde olması gereken trene.

"Her şeyi mahvettin!" Tabancayı yere fırlattı. Boş haznesiyle silah onun için işe yaramazdı. "Bu benim kaçmak için son şansımdı!"

Yüzü karardı. "O zaman onu almalıydın!" "Ve seni öldürmesine izin mi verseydim?"

"Bu yüzden geldim: ayrılırken güvenli bir şekilde gemide olduğunuzdan emin olmak için."

Uzakta bir köpek havlayarak onları böldü. Gideon Rune'un omzunun üzerinden baktı. Orada gördüğü şey yüzünün kızarmasına neden oldu. Rune'un yere attığı tabancayı kaptı ve kemerine soktu. "Gitmemiz gerek. Şimdi."

Rune arkasına dönüp baktığında bir grup askerin ve birkaç av köpeğinin demiryolu avlusunu geçerek hızla onlara doğru ilerlediğini gördü. Silahlarını çekmişlerdi.

Lanet olsun.

Gideon onun elini tutarak peşinden bahçeye doğru çekti. Ama gidecek hiçbir yer yoktu. Sadece kilometrelerce raylar ve sık sık park edilmiş tren vagonları vardı.

Havlama ve silah sesleri uzaktaki trenin gürültüsünü bastırdı. Rune ve Gideon'un şansına, askerler epey gerideydi ve koşarken ateş ediyorlardı, bu da nişan almalarını zorlaştırıyordu.

Gök gürültüsüne benzeyen bir başka gümbürtünün ardından gelen yüksek sesli bir ıslık Rune'un raylara bakmasına neden oldu.

Bu sesi çıkaran onun treni değildi. Avludaki en uzak ray setinden geçen başka bir tren geliyordu.

Ve Gideon doğruca ona doğru gidiyordu.

"Şaka yapıyorsun," diye hırladı Rune, bacaklarını olabildiğince sert bir şekilde pompalayarak.

"Hızını düşürmek zorunda." Zorlu nefesler alarak konuştu. "Avluya girdiğinde durmayacak... ama yavaşlayacak."

Rune arkasına baktı. Köpekler onlara yaklaşıyordu. Bu bir seçenek değildi. Atlamak zorundaydılar.

O hazır olmadan çok önce, tren yanlarına yanaştı, motoru vızıldıyordu. Fren yaptığında tekerlekleri raylarda gıcırıyor, zar zor yavaşlıyordu. Ses o kadar yüksekti ki, köpekleri ve silah seslerini bastırıyordu.

Rune ve Gideon bacaklarını daha hızlı pompaladılar.

Vagonların çoğunda pencere vardı, yani bu bir ikmal treni değildi. Ama trende hiç insan da yoktu. En azından onun görebildiği kadarıyla.

Gideon'un eli, sanki "Hazır mısın?" der gibi onun elini sıktı.

Rune hazır değildi. Tren çok hızlı gidiyordu. Ya atlar ve ıskalarsa? Ya tekerleklerin altına düşerse?

Ama köpekler tam arkalarındaydı ve hırılıyorlardı. Ve Rune'un bacakları yoruluyordu. Yavaşlıyordu.

Ve tren şimdiden yanlarından geçip gidiyordu. Sadece üç vagon sonra gitmiş olacaktı.

"Yavaşlaması gerektiğini söylediğini sanıyordum!"

Gideon cevap vermedi. Sadece elini bıraktı ve atlamaya hazırlandı. Onun yanında hızlandı. Gideon'un tam zamanında atlayışını izledi: sondan ikinci vagonun yanına gelmesini bekledi ve kendini platformun raylarına doğru fırlattı.

Tutundu, botlarının parmak uçları platformun kenarına indi. Kendini parmaklıkların üzerine çekti.

"Gösteriş," diye .

Gideon onu beklemek için geri döndü.

Ama artık çok geçti; vagon yanından geçip gitti. Bir sonraki vagon -trenin sonu- yanına yanaştığında Gideon'u gözden kaybetti.

İşte buydu.

Onun son şansı.

Atlamak zorundaydı, yoksa geride kalacaktı.

Köpekler peşine takıldı. Mermiler kafasının yanından vızıldayarak geçti. Teslim olmalıydı. Pes etmeliydi. Denemek faydasızdı.

Hayır.

İçinde bir şey kıvılcımlandı. Eski bir his. Tanıdık bir his. Sanki bir soygunun ortasına geri dönmüş, Kan Muhafızları'nın yüzbaşısını alt etmiş, bir cadıyı daha tasfiyeden kurtarmak için her şeyi riske atmıştı.

Bunun heyecanını unutmuştu. Kendisini nasıl dokunulmaz hissettirdiğini.

Yenilmez.

Ben Kızıl Güve'yim.

Bu onun en eski sorusunun cevabıydı.

Sen tanıdığım en nazik, en zeki, en cesur kızsın. Bu Rune Winters'dı. Bu kız. Şu anda.

Rune bakışlarını son vagonun platformuna sabitledi, ya şimdi ya da asla olduğunu biliyordu.

Ve sonra atladı, ona doğru süzüldü.

Tren uzaklaşmadan saniyeler önce parmakları korkuluğu yakaladı ve etrafına kilitlendi. Dizleri soğuk çeliğe çarptı ve acı içinde titremeye başladı.

Rune .

Tren vagonundan seken mermileri ve aşağıda hırlayan köpekleri görmezden gelerek kendini yukarı ve rayların üzerine çekti.

şey buydu. Cressida'dan değil. Kan Muhafızları değil.

Rune kendinden kaçıyordu. En derinden istediği ve sahip olamayacağından korktuğu şeyden.

Arabanın kapısı açıldı. Gideon dışarı çıktı, tabancasını kaldırdı ve askerlere ateş etti. Mermisi bitene kadar ateş etti, sonra yeniden doldurdu ve tekrar ateş etti. Tren demiryolundan ayrılıp hızlanana ve onları menzil dışına taşıyana kadar silahını hiç indirmed i.

YEDİ BİR

RUNE

BİRLİKTE karanlık arabanın **içine doğru yuvarlandılar**, rüzgârlı ve zor nefes alıyordu. Tren tıkırdadı ve şingirdadı. Rune, tren raylarında ilerlerken avucunu dar koridorun duvarına bastırdı ve dengesini korumaya çalıştı. Nefesini tutmaya çalışıyordu.

Gideon'a baktığında onu karşı duvara yaslanmış, kendisine bakarken buldu. Pencereleden bakıldığında güneş neredeyse ufku altına inmişti.

Rune bu dağ gibi çocuğa baktı. Onun yanında hayatını riske atan çocuğa. Birlikte olmalarının ayrı olmalarından daha iyi olduğunu tekrar tekrar kanıtlamış bir çocuk.

Neden onu terk etmişti ki?

Çünkü onu kaybetmekten korkuyorum.

Ama kaçmak onu kaybetmek demektir. Gönüllü olarak.

Ne düşünüyordu ki?

Rune ondan asla kendisiyle birlikte gitmesini istememeliydi. Bunu yaparak ondan vicdanına karşı gelmesini istemişti. İyiliğine. Teklifini kabul etmenin Gideon'a neye mal olacağını gayet iyi biliyordu. Ama yine de ondan bunu istemişti.

Sanki Rune, kaçması için ona yalvaran Alex'le yer değiştirmiş ve bunu yaparak onu aslında hiç tanımadığını kanıtlamıştı.

"İyi misin?" diye sordu sessizliği bozarak.

Rune onun sorusunu zar zor duydu. Diğer trenin istasyondan ayrılışını hatırlıyordu, onu hatırlıyordu

camdaki yansıması.

"Bir keresinde bana çocuk isteyip istemediğimi sormuştun," dedi. Sanki bu onun söylemesini beklediği son şeymiş gibi başını eğdi.

"Üç tane istiyorum."

Rune onları o gün sarı evde görmüştü, kurşunlar onun ve Gideon'un başlarının üzerinden vızıldayarak geçerken: kır çiçekleriyle dolu bir tarlada koşarken gülen üç küçük çocuk.

Onların Gideon'a ait olduğunu hemen anlamıştı. Ama bu akşam, trenin camındaki yansımasını incelerken, onların da kendisine ait olduğunu fark etti. Onların yüz hatlarını kendi yüzünde görmüştü.

Rune bunu umut etmekten bile korkuyordu: kendine ait bir aile. Ait olacağı insanlar. Bunun gerçek bir hayal mi yoksa hayali bir düşünce mi olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği bunu istediğiydi. Onları istiyordu.

Ama onlara sahip olmak için kalması gerekiyordu.

Gideon elini siyah saçlarında gezdirerek pencereye baktı.

"Bu tren güneye gidiyor," dedi. "Bu da bir sonraki istasyonun birkaç saat uzakta olduğu anlamına geliyor. Şurada inebiliriz, ben de başka bir trene atlamana yardım ederim. Ya da henüz sızılmamış bir liman bulup sizi bir tekneye bindirebiliriz."

Kaşlarını çattı.

yanıt tam olarak bu değildi. "Gideon, az önce-"

"Bir gün bir ailen olsun istiyorsun." Dikkatini pencereden çekip ona yöneltti. Yüzündeki ifade üzgün görünüyordu.

"Anlıyorum. Bu yüzden kaçmak istiyorsun." "Hayır." Rune ona doğru bir adım atarak başını salladı. "Yani, evet. Ama..." Adamın yakalarına uzandı, iki eliyle kavradı ve trenin hareketine karşı kendini ona sabitledi.

sarsıntı. "Sana şartlar sunuyorum, Gideon." Adam kaşlarını çatarak ona baktı, kafası karışmıştı.

"Hâlâ kalmamı istiyor musun?"

Bir elini kızın saçlarına götürerek, vahşi bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Her şeyden çok."

"Benim de istediğim bir şey var. Kalmamı sağlayacak bir şey."

Şimdi onu yakından izliyordu. "Dinliyorum."

Bakışlarını onun boğazına indirdi, aniden kararsız hissetti. Ya o da aynı şeyi istemiyorsa?

"Bazen," dedi, ceketinin yakasına sertçe bakarak, "senin karın olmayı hayal ediyorum."

Kaşları alnına doğru fırladı. "Gerçekten mi?" Sırıttı, açıkça memnun olmuştu. "Senin fantezilerin çok daha sağlıklı..." Sırıışı kayboldu. "Bekle. Ne demek istiyorsun?"

Başparmağını kızın çenesine bastırarak bakışlarını tekrar kendi çenesine çevirmeye zorladı.

"Senin karın olmak istiyorum, Gideon."

Boğazındaki nabız tekledi. "Ve sizin de istediğiniz bu çocuklar... onlar bizim çocuklarımız mı?"

"İşlerin böyle yürüdüğünden oldukça eminim, evet." Daha sessiz bir şekilde, dedi ki: "Bu iyi mi?"

Gideon parmaklarını kızın saçlarına daldırdı. "İyi misin?" Alnını onunkine bastırdı. "Rune. Seninle evlenmek benim için hayatımın onuru olur. Seninle evlenirsem kalıp savaşağını mı söylüyorsun?"

"Aşağı yukarı." Bir elini göğsünde gezdirerek kalbine dayadı. "Bu haraç mı?"

Ağzı kıvrıldı. "Senin tarafından gasp edilmekten mutluluk duyacağım."

Binici eldivenlerini çekiştirerek çıkardı ve teker teker yere bıraktı. Çıplak ellerini yüzüne doğru kaldırarak avuçlarını çenesi boyunca kaydırды, yumuşak ama sertti. Onun çıplak tenini kendi teninde hissetmek Rune'un içini öyle güçlü bir özlemle doldurdu ki yokluğundan ölebileceğinden korktu.

Gözleri kısılmış, kadının ağızına bakıyordu.

"Arcadia'da seni o rüyadan zamanı hatırlıyor musun?"

Boynunda bir kızarıklık belirdi.

Merhametli Eskiler. Bunu öylece unutamaz mıydı?

"Bana ne hakkında olduğunu hiç söylemedin."

Tüm vücudu utançtan karıncalandı. "Bunu gerçekten bırakamaz mısın?"

Başını salladı ve dudaklarını onun boynuna bastırmak için eğildi.

"Belki bunu daha sonra konuşabiliriz?" dedi.

"Bir sonraki istasyona varmamız saatler sürecektir," diye mırıldandı, dudakları yumuşak bir sıyrıktı.

Adam boğazından aşağıya doğru öperken Rune yumruklarını sıktı, rüyayı çok canlı bir şekilde hatırlıyordu. Kazanlardan çıkan buhar. Artan öfkelerinin sıcaklığı. Onun baskısı-

"Biz..."

Yutkundu.

"Sen... bana dokunuyordun."

"Sana dokunmak mı?" Gideon sinsi bir gülümsemeye başını kaldırdı. "Bunun gibi mi?" Elini yavaşça Rune'un kolunda gezdirdi ve oradaki tüyleri kaldırdı. Rune ürperdi ama başını salladı.

"Göster bana."

"Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"O gece adımı söyleme şeklin..." Parmaklarının arkasını bluzunun düğmelerinde gezdirdi. En üstteki düğmeyi açmak için durduğunda Rune'un karnı arzuyla sıkıştı. "Bunu tekrar böyle söylediğini duymak istiyorum."

Bu sözler onun kızarmasına neden oldu. "Gideon-"

Parmakları bir sonraki düğmeyi açarken, karanlık gözleri bir meydan okuma gibi onunkilere kilitlendi. Bu ellerin ve bu ağzın neler yapabileceğini biliyordu. Ona daha önce göstermişti.

Ve ona -ya da bir meydan okumaya- karşı koyamadığı için Rune, bluzunun düğmelerini çözerken ona baktı.

Pantolon.

Elini avucunun içine alıp ipeğin altından kaydırarak nasırlı avucunu karnına bastırırken bileğindeki nabzın hızlandığını hissetti. Ona tam olarak ne istediğini gösterdiğinde göz bebekleri büyüdü: elini göğsüne götürdü ve rüyasında yaptığı gibi avucuyla yumuşak kıvrımı kavradı.

Başparmağı okşayarak kadının zevkle mırıldanmasına neden oldu.

"Başka ne var?" Şakağını eliyle dürttüğünde sesi alçaktı.

Rune etrafına bakındı. Ama trende onlardan ve muhtemelen diğer uçtaki kondüktörden başka kimse yoktu.

Pantolonunun düğmelerini çözdü ve adamın diğer elini tuttu. Avucunu kalça kemiklerinin arasına bastırarak parmaklarını kalçalarının arasına doğru yönlendirdi. Adamın nefesi ürperdi. Eli onun yumuşak sıcaklığına bastırırken aralarındaki hava çatırdadı.

Gözlerini onun yüzünden ayırmadı.

Gideon'un bu kez talimata ihtiyacı yoktu. Eli Rune'un üzerinde hareket ederken, parmakları Rune'u okşayıp ısıtırken birbirlerine baktılar. Bir tanesini kızın içine kaydırıp ve Rune nefesini tutarak onun etrafında kenetlendi.

"O gece rüyada gördüğün şey bu muydu?" Sesi nefes nefese geliyordu. "Bu mu?"

Başını salladı, adamın verdiği zevkle birlikte vücut ısısı da yükseliyordu. Elleri göğsünün sert düzlemlerine kaydı. Kollarını onun boynuna dolayarak ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve parmaklarını onun saçlarına geçirerek ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Gideon'u öpmek eve dönmek gibiydi. Ona kim olduğunu ve nereye ait olduğunu hatırlatan sabitleyici bir güç.

"Rune..."

Onun adını soluması kanını tutuşturdu.

Parmakları kadının içine daldı, derin ve ısrarcıydı. Sanki ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibiydi.

Rune onun eline doğru eğildi.

"Gideon."

Ama bitirmek yerine geri çekildi.

Onun kaybı Rune'un dengesini bozdu. "Ne yapıyorsun?"

Koridordaki kapılara bakarak birine doğru ilerledi ve boş bir depo odasını ortaya çıkaran kapıyı açtı. "Bu bir yolcu treni."

"Yani?" Onun ilgisizliğinden ve bağıllığından rahatsız olan Rune, bluzunu çekiştirip yere atarak gözlerini tekrar ona çevirmeye çalıştı.

Gideon'un bakışları kadının sütyeninin askısına kaydı.

"Yani..." dedi ona doğru bir adım atarak. "Yolcu trenlerinin yataklı vagonları vardır."

Onu kendine çekerken kollarını beline doladı. Rune onun ağzını tekrar kendi ağzına çekti ve onu geriye, bu araba ile diğeri arasındaki kapıya doğru götürürken öptü. Kapıyı açtı, hâlâ onu öpüyordu ve buz gibi bir rüzgâr uğuldayarak içeri girdi.

Rune şaşkınlıkla inledi. Gideon ellerini, tüyleri diken diken olan çıplak kollarında gezdirdi. Onu ısıtmaya çalışıyordu.

Rüzgâr saçlarını ve giysilerini savuruyordu. Alacakaranlıktı ve yıldızlar tepelerindeki siyah gökyüzünü çilleştiriyordu.

"Hazır mısın?" diye seslendi uğuldayan rüzgârın ve tıkırdayan trenin üzerinden, elini ona uzatarak.

"Bu çılgınlık!" diye gülerek onun elini tuttu ve bir platformdan diğerine onu takip etti.

Bir sonraki kapıyı açtığında, Rune başka bir depo arabasının içine adım attı.

"Burada kalalım," diyerek onu duvara doğru itti ve ceketini çıkardı.

"Cezbedici," dedi tren sarsılırken. "Ama hayır."

Yan kapıya doğru ilerlemeye başladı, onu öpüyor, okşuyor ve kendisiyle birlikte gelmesini sağlıyordu. Rune onlar giderken gömleğinin düğmelerini çözdü, gömleği çıkardı ve ağzını göğsündeki yara izine bastırdı. Dudaklarıyla onu keşfediyor, diliyle tadına bakıyordu.

Gideon bir elini duvara bastırdı, nefesi kesildi. Bir an için ona teslim olacak gibi göründü. Ama toparlandı ve kapıyı çekerek açtı, onu bir sonraki arabaya sürükledi.

Birkaç vagon daha, birkaç parça giysiyle dolup taştıktan sonra aradıklarını buldular: yataklı vagon.

O sırada gece olmuştu ve pencerelerden içeri sadece ayın ışığı giriyordu. Gideon bir oda seçti ve onu içeri çekti, iç çamaşırlarını çıkarırken onu ranzaya yönlendirdi.

"Bana neyi sevdiğini söyle," diye fısıldadı karanlığın içinde, elleri adamın üzerinde gezinirken, adam onu gevrek çarşafıya yatırdı.

"Senden hoşlanıyorum," diye mırıldandı saçlarına, bacaklarının arasına diz çökerek. Birkaç tren vagonu önce başladığı işi bitirmek üzereydi.

Başını iki yana salladı. Bu yeterince iyi değildi.

Bunu son kez yaptıklarında Gideon onu nasıl memnun edeceğini iyi biliyordu. Sanki Rune kilitli bir kapıydı ve onu açacak tek anahtar ondaydı.

Rune onun için öyle olmak istiyordu.

Sırtındaki taze yara izlerini daha da kötüleştirmemek için kendini yavaşça onun üstüne bıraktı ve ağzıyla vücudunda bir çizgi çizmeye başladı.

"Yalnız kaldığında," dedi hiç istifini bozmadan, dirseklerinin üzerinde doğrulup, "ve bizi düşünüyorsun, birlikte, ne yapıyoruz?"

Dudaklarını onun kalçasına bastırıldığı yerden başını kaldırıp baktı. "Bunu düşünüyor musun?"

Gülümseyerek başka tarafa baktı. "Soruya cevap ver, Gideon." İtiraz edecek gibiydi ama onun yerine hâlâ dağınık bir örgüyle bağlı olan saçlarına uzandı.

"Bunu yapmayı düşünüyorum."

Onu çekiştirerek çözdü, böylece omzunun üzerinden düştü. "Ve bu."

Sırt üstü döndü ve üzerine çekti.

Rune onun kalçalarını kavrarken güldü.

"Ve... bu."

Ayağa kalkarak onun boynunu kavradı ve ağzını kendi ağzına götürdü. Adam onu açlıkla öperken Rune boğazında alçak sesle mırıldandı. Kolu kızın beline dolandı ve yavaşça ona doğru sallanırken onları birbirine kenetledi. Ona ne istediğini gösteriyordu.

Karnındaki ateş, her sallantıyla daha da harlandı ve parladı.

Başının üstündeki ranzaya tutunan Rune, kalçalarını onunla buluşmak için döndürdü. Onun nefesine, nabzına, gerçekten hoşuna giden bir şey yaptığına nasıl inlediğine dikkat etti ve sonra bundan daha fazlasını yaptı. Ta ki mükemmel ritmi bulana kadar.

Bunun büyüüne hayret etti. Sanki onları birbirine bağlayan, kendilerinden çok daha büyük bir şey vardı. Ateşli bir büyü gibi çalışıyordu.

"Rune." Onun adını bir büyü gibi söyledi. "Rune." Parmakları kızın saçlarına daldı. "Eğer yavaşlamazsan, ben-"

Onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Yapmanı istiyorum, aşkım."

Gözleri ona bakıyordu, şefkatli ve meydan okuyan. Direnmeye çalışıyordu.

Onu beklemek için.

Rune kazanmaya kararlı bir şekilde gözlerini ona dikti, ta ki o yüksek sesle gülene kadar. Onu kendine getiren kahkahasıydı; aşkının ve zevkinin sesi. Kendini onun içinde kaybetti. Alnını onunkine bastırarak ateşin kendisini de ele geçirmesine izin verdi.

Sanki son kez sevişeceklermiş gibi seviştiler. Sanki yarın hayatta kalamayacaklarmış gibi.

Olur da yapmazlarsa diye.

YEDİ İKİ

GIDEON

Tren bir sonraki demiryolunda **yavaşladığında**, giysilerini aldılar, giyindiler ve atladılar. Gar kırsalın derinliklerindeydi, bir tarafta buğday tarlaları, diğer tarafta çavdar tarlaları vardı. Yakınlardaki bir merada otlayan iki at buldular ve onları ödünç aldılar. Rune, atlar geri dönmeden önce sahiplerine tazminat ödemek için para dolu kesesini geride bıraktı.

Wentholt kulübesine doğru at sürdüler, ormandan uzak durdular ve ana yollardan kaçınmak için mümkün olduğunca nehirleri takip ettiler. Wintersea görüldüğünde, terk edilip edilmediğini görmek için yaklaşmaya cesaret ettiler. Atlar gitmişti. Devriye gezen muhafız yoktu. Ev boş görünüyordu.

Rune'un geçen sefer çalmayı başaramadığı, Cressida ve İyi Kumandan'a karşı koyarken işlerine yarayabilecek büyük kitaplarını alabilmesi için dikkatlice içeri girdiler. Boş mermer koridorlar ayak sesleriyle yankılandı. Tablolar kırılmış ve masalar devrilmişti ama bunu yapanın Kan Muhafızları mı, haydutlar mı yoksa Cressida'nın kiralık askerleri mi olduğunu anlayamadılar.

Tahrip edilmiş koridorlarda yürürken, Gideon bu eve ilk kez ayak ana gitti: Kan Muhafızları'nın Kestrel Winters'ı arındırılmak üzere sürüklediği gece, yaşlı cadının torununu yakından izliyordu.

Rune'un orada durup her şeyin olmasına izin verdiğini, yüzünün bir heykel gibi donuk olduğunu hatırladı. Gideon onun elini tuttu ve sıkıca sıktı, hayatının en korkunç gecesinde bir rol oynamış olmaktan nefret ediyordu.

Geçmişini değiştiremem, diye düşündü yürürken, hasara bakarak. Ama birlikte belki geleceğini değiştirebiliriz.

Merdivenlerden çıkmaya başladıklarında Rune boştaki elini maun korkuluklara dayadı. "Bir gün burası yine benim evim olacak," derken sesi kesin bir şekilde çınıyordu.

O ihtiyacı olan şeyleri toplarken Gideon yatak odasının dışında nöbet tutuyordu. Sessizce volta atıyor, herhangi bir tehlike sesine kulak kabartıyor, koridorun sonundaki pencerenin önünde durup davetsiz misafirlerin izlerini bulmak için etrafı tarıyordu.

Ama Wintersea'de her şey yerli . Dışarıda kimse yoktu.

Tam pencereden uzaklaşmak üzereydi ki bir ses duydu. Metalin metale çarpması gibi.

O kadar zayıftı ki, dışarıdan geldiğini düşündü. Ama sonra tekrar duydu.

Clang!

Ayaklarının dibindeki yere baktı.

Clang! Çın!

Kaşlarını çattı.

geliyor.

"Bunu duyuyor musun?" diye fısıldadı Rune, başını yatak odasının dışına uzatarak. Elinde tozlu, deri ciltli bir büyü kitabı tutuyordu ve saçları mum ışığında kızıl-altın rengine bürünmüştü.

Silahını kılıfından çıkararak merdivenlere yöneldi. "Kendini döküm odasına kapat ve ben dönene kadar dışarı çıkma."

Gideon onun dediğini yapmasını beklemedi, sadece kendisini dinleyeceğini biliyordu. Bunun yerine

ana kata indi. Hizmetçilerin odasına ulaştığında ses kesilmişti. Rune onu takip etmemişti. Dinleyerek bekledi.

Yine geldi.

Clang! Çın!

Mekanik değildi ve her çınlama arasındaki sessizlik düzensiz görünüyordu. Ses bazen daha sert, bazen daha yumuşaktı; sanki biri bir şeye öfkeyle, sonra da umutsuzca vuruyordu.

Şimdi daha yüksekti. Tam geliyordu.

Bodruma.

Gideon, mutfakta aşağıya inen bir dizi sıkışık merdiven bulana kadar hizmetçi odalarını aradı. Onları kullandı.

Bodrum katı kiler gibi rutubetliydi. Duvarlar ve zemin kaba yontulmuş taştan yapılmıştı. Işığın içeri girmesini sağlayacak pencere de olmadığından, görmek için çok karanlıktı. Bir lamba almak için geri dönmek zorunda kaldı.

CLANG! CLANG! CLANG!

Sesin arkasından geldiğinden emin olduğu bir kapıya varana kadar adımlarını hızlandırdı.

CLANG!

Gideon tabancasının emniyetini açtı.

CLANG!

Kapı kolunu çevirdi.

CLANG!

Kapıyı açtı.

Oda zifiri karanlıktı. Kapı içeri girdiği anda sesler aniden kesildi. Lambasını kaldıran Gideon ışığı içeriye tuttu.

Burası kazan dairesiydi. Koridordan daha sıcak olan bu alan, evin üst katlarına su pompalayan demir borularla doluydu.

Odanın içinde, üzerinde kırmızı üniformasıyla Laila duruyordu.

Bilekleri yanındaki boruya kelepçelenmişti ve elinde bir İngiliz anahtarı vardı, onu boruya vuruyordu.

"Gideon?" Koyu renk saçları nemin etkisiyle kıvrılıyordu ve gözleri gölgelerle çevriliydi.

"Laila?" Odaya girip ona baktı. "Rookery'de olman gerekiyordu. Burada ne yapıyorsun?" Kazan dairesine göz gezdirdi.

"Senin ve Rune'un kaçmasına izin verdiğim için cezalandırılıyorum."

Anlayamadan ona baktı. Noah'nın kız kardeşinin meydan okumasına kızması bir şeydi, ama onu ölüme terk etmek?

"Noah sadakatimi kanıtlamak için seni bulup getirmemi istedi. Reddettiğimde, Cressida'nın paralı askerleri bulsun diye beni buraya kilitledi."

Gideon'un içini bir öfke dalgası kapladı.

"Savaş zamanında askerlerin kadınlara ne yaptığını bilmiyor mu?" dedi dişlerini sıkarak.

"Tam tersine," dedi Laila, bakışlarını başka yöne çevirerek. "Bu yüzden beni burada bıraktı." Elindeki İngiliz anahtarına baktı. "Bir karar vermem gerekiyordu: Ya açlıktan ölecektim ya da yanlış tipte bir asker tarafından keşfedilecektim." Bakışları Gideon'a kaydı. "Neyse ki doğru kişi içeri girdi."

Kadının sesindeki rahatlamayı duydu. Çok farklı bir kader bekliyordu.

Gideon odanın karşısına geçti ve onu kucakladı. Başını onun omzuna yasladı, titrek bir nefes aldı.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

Kısa bir an için savaşta olduklarına şükretti. Savaşta nezaket kuralları değişirdi. Gideon bir gün Nuh'la yüz yüze gelirse, vicdanı rahat bir şekilde onu vurabilirdi.

"Peki ya diğer askerler? Seni burada mi bıraktılar?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorlardı. Noah muhafızlarına beni kilitlemelerini emretmeden önce onları önden göndermiş. Muhtemelen Rookery'ye onlardan bir gün geride olduğumu düşünerek gelmişlerdir."

Gideon onun kelepçelerinin zincirlerine uzandı ve kilidi aradı.

"Nuh anahtarı yanında götürdü."

Zincirleri bıraktı ve boruları inceledi. Birbirlerine kaynaklanmışlardı. Bir baltanın -bulabilse bile- fazla zarar vereceğinden şüpheliydi.

Onu buradan nasıl çıkaracaktı? "Yardım edebilirim."

Ses arkalarından geliyordu. Laila'nın bakışları, Rune'un gölgeler arasında durduğu açık kapı aralığına doğru kayarken Gideon döndü. Uzattığı elinin üzerinde, havada soluk beyaz bir alev titriyordu. Omzunda, içi kitaplarla dolu deri bir çanta asılıydı.

"Eminim hatırlarsın" -ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle kalktı- "kilitleri açmak için bir büyüm var."

YEDİ ÜÇ

RUNE

LAILA'YI KURTARDIKTAN SONRA, hep birlikte Wentholt'un kulübesine doğru at sürdüler ve gün batımından kısa bir süre önce oraya vardılar. İki atı üçü arasında paylaşmaları gerekiyordu, bu yüzden Rune Gideon'la gitti.

Ağaçların arasından kırmızı üniformalıları gören Rune oldu - Kan Muhafızları. Bir düzine kadar, arazide devriye geziyorlardı.

Atlarını durdurdular. İçeride
daha kaç kişi vardı?

Önemli değil, diye düşündü Rune, gözlerini kırmızı paltolara dikerek. Daha zor durumlardan kurtulmuştu. Ve arkadaşları o kulübenin içindeydi.

Attan indi, Gideon'u eyerde bıraktı ve doğruca ona yöneldi.

"Rune," diye fısıldadı Gideon. Ama onu durduramadan ağaçların arasından altı asker çıktı, silahlarını onlara doğrultmuşlardı.

Gideon ve Laila hemen ellerini kaldırırken Rune, Gideon'un kılıfındaki tabancayı ya da baldırındaki bıçağı almayı düşünüyordu ki şaşkın bir ses .

"Dur!"

A genç asker ile bakır saç alçaltılmış onun
diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti.

"Sharpe ve Creed."

Rune kaşlarını çatarak atlarından inerken rahatlamış görünen Gideon ve Laila'ya baktı.

"Felix? Burada ne işin var?" Gideon kızıl saçlı askere doğru yürüdü ve el ele tutuştular.

"Komutan bizi sizi yakalamamız için gönderdi," dedi Felix.

Gideon dondu kaldı, eli yanına düştü. "Bizi tutuklamaya mı geldiniz?"

"Hayır, efendim." Felix hepsi hazır olda duran yoldaşlarına baktı. "Emirlerimiz için buradayız."

Gideon bir kaşını kaldırdı. "Emirler mi?"

"Evet, efendim."

Laila'ya baktı, sanki onun açıklamasını umuyormuş gibi.

"Evet, Kaptan?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Emirleriniz nedir?"

★ ★ ★

GIDEON, LAILA, ASH, Abbie ve bir müfreze Kan Muhafızı askeri Bart Wentholt'un salonunu doldurmuş, bundan sonra ne yapacakları konusunda strateji geliştirirken Harrow'dan bir mesaj geldi. O ve Juniper ihtiyaçları olan bilgiyi elde etmişlerdi.

Gideon-

Analise ve Elowyn'in cesetleri Kavşak'ta saklanmaktadır. Cressida yeni aydan önce oraya gitmeyi planlıyor. Onları koruyan büyü azalıyor ve tamamen kaybolursa bedenleri çürüyecek. Bu gerçekleşmeden önce büyüü güçlendirmesi gerekiyor.

-Harrow

Kavşak, hepsi de tehlikeli bir geçitte çarpışan üç büyük nehrin buluşma yeri idi. Onun gücü

Çarpışan akıntılar ölümcül bir girdap yarattı.

"Başka bir şey söylemiyor mu?" diye sordu Gideon, Rune'dan notu alıp çevirerek daha fazlasını aradı. Juniper'ın cadıları davalarına katma girişimiyle ilgili hiçbir şey yoktu. Harrow başkentte kalmayı mı yoksa geri dönmeyi mi planladıklarını da söylememişti.

"Bu bir yenileme büyüsü," dedi Rune'un omzunun üzerinden okuyan Seraphine. "Yeni ayda yapılması gerekiyor. Eğer yapılmazsa, bir sonraki aya kadar beklemek zorunda kalacak."

"Çok geç olacak gibi görünüyor," dedi Rune.

Cressida onun penceresini kaçırmayacaktı.

"Adanın bir haritası var mı?"

Bart onun için de bir tane hazırladı. Masanın üzerine yayarak bulundukları yerden Kavşağa olan mesafeyi ölçtüler.

"Buradan Crossroads'a üç günlük bir yolculuk var gibi görünüyor," dedi Gideon.

"Yeni aya dört gün kaldı," dedi Seraphine.

"Eğer oraya ondan önce varırsak," dedi Rune, "cesetleri bulup yok edebilir ve onları diriltme ihtimalini ortadan kaldırabiliriz." Bu -umarım- daha fazla cadının cadı kraliçeye karşı dönmesini sağlayacaktır.

Bakışları Gideon'unkilerle buluştu. Denemek zorundaydılar.

Rune, Gideon ve Seraphine'in Cressida'nın önünde Kavşak'a gitmesine karar verildi. Bart ve Antonio geride kalarak Harrow ve Juniper'ı ve işe aldıkları diğer cadıları bekleyecekti. Bu arada Laila, Ash, Abbie ve diğer askerler, içerideki müttefiklerin de yardımıyla Noah'dan zorla almak üzere Rookery'ye doğru yola koyulacaktı.

Ama Rune üvey kız kardeşlerinin cesetlerini bulsa bile, onları koruyan büyüyü bozmak için karşı büyüye ihtiyacı olacaktı. Analise ve Elowyn'i koruyan büyü zayıflamış olabilirdi ama bu Rune'un cesetleri yakma girişimlerini püskürtecek kadar güçlü olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kararlı bir şekilde, Kışdeniz'den getirdiği büyü kitaplarını araştırmaya başladı ve sorununun cevabının onların sayfalarında yattığını umuyordu.

★ ★ ★

RUNE, etrafı mumlarla çevrili, alevleri karanlıkta dans eden çalışma odasının zemininde **oturuyordu**. Büyü kitapları etrafındaki döşeme tahtalarına dağılmıştı.

Her birini aramış ve bir karşı büyü bulamamıştı.

Döşeme tahtaları gıcırdayınca Rune yukarı baktı. Antonio elinde bir lambayla kapı aralığında çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, odaya ışık tutarak.

Rune iç çekerek ayak kendine doğru çekti ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

"Analise ve Elowyn'i koruyan büyüü bozmak için bir büyüye ihtiyacım var," dedi önündeki sayfalardaki büyü işaretlerine bakarak. "Ama bu kitapların hiçbirinde yok."

Belki de böyle bir büyü yaratabilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı. Hayalet Yürüteç onun icadıydı.

Ama oyuncu seçimini doğru yapmak aylarımı aldı.

Ayları yoktu.

Umarım Cressida'nın koruma büyüü, cesetleri müdahale olmadan yok edebilecekleri kadar zayıflamıştır.

-Cadı kraliçe bu yüzden Kavşak'a gidiyordu. Solmakta olan büyü kız kardeşlerinin cesetlerini savunmasız hale getirmişti.

Ve eğer değilse ...

Onları daha sonra yok etmek için yanımızda götürebiliriz.

Ceset kaçırma fikri onu hasta hissettiriyordu. Ama Rune, Cressida'ya bir darbe vurmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Antonio odaya girdi ve onun yanında yere çöktü, mum halkasının içinde bağdaş kurarak oturdu. Şeker ve tarçın kokusu da onunla birlikte geliyordu, muhtemelen Bess'le mutfakta geçirdiği bir günün kokusu saçlarına ve kıyafetlerine sinmişti.

Bir büyü kitabı açtı. Üzerine eğilip sayfalarındaki işaretleri incelerken, yakasının altından küçük bir madalyon çıktı ve ışığı yakaladı. Yüzeyine kazınmış, gözlüklü bir kadın ve omzuna tünemiş bir baykuş vardı.

Bilgelik.

Kadim.

"Kutsandığın kişi bu mu?" diye sordu Rune, havada sallanan gümüş ovale dokunmak için uzanarak. Başparmağının ucundan daha büyük değildi.

Antonio onun ne demek istediğini anlayarak kordonun halkasını başının üzerinden çekti ve madalyonu ona uzattı. "Bilgelik. Evet."

Gümüşe kazınmış yüzü inceleyen Rune, büyü odasında büyü kitaplarını toplarken karşılaştığı büyüü hatırladı: bir Kadim çağırma büyüü.

Dalgın bir şekilde, "Birini çağırmanın gerçekten mümkün olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

Antonio sessizleşti. "Kraliçe Althea yaptı."

Onun yüzüne baktı. "Buna inanıyor musun?"

Nan'ın çocukken ona anlattığı hikâyelerden geliyordu: Bilgelik, Kraliçe Althea'nın en yakın danışmanıydı ve Cascadia'nın onun yönetimi altında on yıllar boyunca gelişmesinin nedeni buydu.

"Bu bir gerçek," dedi kordonu ve madalyonu geri alıp başının üzerine çekerek. "Althea'nın saltanatının sonlarına doğru, değişen sadakatler kuzeni Winoa Roseblood'a güçlü bir destekle sonuçlandı. Althea, Winoa ve takipçilerinin doğru olduğuna inandıkları şeyi uygulamayı reddetti.

kanlarında büyü vardı, cadı olmayanlar cadılara itaat ediyordu. Ancak Winoa'nın propagandası saraya çoktan bulaşmıştı ve Althea'yı tahttan indirmeye yönelik bir komplo giderek güç kazanıyordu."

Rune'a bu tarih dersi hiç verilmemişti. Büyük bir dikkatle dinledi.

Antonio, "Althea Kadimleri kendisine danışmanlık yapmaları için çağırdı," diye devam etti. "Bu Diriliş Savaşları'ndan yüzyıllar sonraydı, Yedi Kız Kardeş bir daha asla ölümlülerin işlerine karışmamaya yemin etmişti. Ama Bilgelik Althea'ya acıdı ve çağırılmasına izin verdi.

"Althea, Winoa'nın tehlikeli ideolojisini kınamak, onu Cascadia'ya ihanet eden biri ilan etmek, unvanlarını elinden almak ve sürgüne göndermek istiyordu. Wisdom bunun ülkeyi parçalayacak ve pek çok kişinin ölümüne neden olacak bir iç savaşa yol açacağını biliyordu. Althea'ya Winoa'nın destekçilerini ve onların cadı üstünlüğü fikrini karanlıktan çekip çıkaracak, herkesin bunun ne olduğunu görebileceği ışığa getirecek bir konsey çağırmasını tavsiye etti: bir sapkınlık."

Rune kaşlarını çattı. "İşe yaradı mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Winoa, Althea'nın danışmanlarının desteğiyle, tam da Althea'nın sarayındaki yozlaşmanın kökünü kazımayı umduğu odada kuzenine ihanet etti. Konsey yerine bir katliam oldu: Althea ve destekçileri bıçaklanarak öldürüldü ve Winoa onların kanından yeni bir yönetim kurdu: Roseblood Hanedanlığı; onlarca yıl sürecek bir zorbalık ve kan dökme saltanatı başlattı."

Antonio sessizliğe gömülürken mum alevleri titredi. Rune sersemlemiş bir halde ona baktı.

Nan'ın ona anlattığı hikâyelerin hiçbirinde böyle bir şey yoktu. Gerçi Rune bunun nedenini anlayabiliyordu: bu ona kâbuslar gördürürdü.

"Ve Wisdom bunun olmasına izin mi verdi?"

"Kadim, Althea'yı kendi kanından oluşan bir havuzda yatarken buldu, bedeni altındaki taşlar kadar soğuktu. Tavsiyesinin korkunç bir trajediye neden olduğunu fark eden Bilgelik, hatasını düzeltene kadar kendini insan formunda Cascadia'ya bağladı. Ancak o zaman bu dünyanın ötesindeki kız kardeşlerine yeniden katılacaktı."

Rune, tarihsel anlatıya inandığı belli olan Antonio'yu inceledi. Güzel bir fikirdi: Bilgelik bir tür nöbetçi gibi, dünyayı düzene sokmak için doğru anı bekliyordu. Ama belli ki bu bir efsaneydi.

Eğer doğruysa, bu onun hala burada olduğu anlamına gelir. Aramızda dolaşıyor.

Althea'nın konsey düzenleme fikrini kendi başına bulmuş olması ve tarihçilerin Bilgeliği daha sonra yazmış olmaları daha mantıklıydı.

Antonio kucağında açık duran kitaba başıyla işaret etti. "Arcana büyülerini yasaklandı. Büyükannende neden bunlarla dolu bir büyü kitabı olsun ki?"

"Bilmiyorum," dedi Rune, söz konusu büyüye bakarak.

ÖLÜLERİN DİRİLİŞİ, yazıt okunuyordu.

Rune araştırması sırasında buna rastlamış ve daha sonra incelemek üzere bir kenara koymuştu. Ama Antonio şimdi lambasının ışığında onu inceliyordu.

ÖLÜLERİN DİRİLİŞİ

SINIFLANDIRMA: ARCANA

Bu büyü yapılırken yakın bir akraba feda edilmelidir. Bir ebeveyn, çocuk veya kardeşten daha azı yeterli olmayacaktır. Ölüyü diriltmek için aşağıdaki adımların atılması gerekir:

Başlamak için kurbanı kesin ve ölümlerin bedenlerine gerekli büyü işaretlerini çizmek için taze kanlarını kullanın. Tüm büyü işaretleri tamamlandığında

Kurbanın kalbini delmek için döküm bıçağı. İşaretlerdeki büyü kurbandan yaşam gücünü çekerek ölüye aşılacak ve yeniden dirilmesini sağlayacaktır. Bu nedenle büyü başladığında kurban yaşıyor olmalıdır ve ancak büyü işaretleri çizildikten sonra öldürülebilir. Ölü bir kurbanın kanı taze olsa bile işe yaramayacaktır. Büyü yapılırken kurbanın canı alınmalıdır, aksi takdirde büyü başarısız olur.

Sayfanın alt kısmına yakın bir yere bir ek yazılmıştı:

Bu büyü Cascadia yasalarına göre yasaktır. Eğer korkunç bir nedenden ötürü kullanılması gerekiyorsa, uyaralım: kurban ölecek ve bunu üstlenen cadı kendini telafi edilemeyecek şekilde bozacaktır. Riski size ait olmak üzere devam edin.

Rune titredi.

Eğer insanlar onun Analise ve Elowyn'in kız kardeşi olduğunu öğrenirlerse, onu öldürmek herkesin yararına olacak ve Cressida'nın kız kardeşlerini geri getirmek için onu kullanmasını kalıcı olarak engelleyecektir.

Antonio kitabı kapattı ve kendisinden uzaklaştırdı. "Fikrini ne değiştirdi?" dedi. "Çok kararlı görünüyordun ayrılıyorum."

Rune, Gideon'un daha iyi bir dünyaya olan inancını ve bunun için ölmeye hazır olduğunu düşündü. Gelecekteki çocuklarının bir tarlada kahkaha ve neşe içinde koşuşlarını düşündü.

"Onun haklı olduğunu fark ettim," dedi. "Uğruna savaşmaya istekli olduğunuz dünyayı elde edersiniz."

Antonio'nun boynunda asılı duran madalyona baktı.

"Akolitler düşünleri yönetebilir mi?"

"Bazı durumlarda, evet." Antonio başını ona doğru eğdi.
"Neden sordunuz?"

"Bu iş bittiğinde bizimle evlenir misin?"

Ne zaman dediğini fark ettiyse de bunu .
Sadece gülümsedi.

"Bu benim için bir onurdur."

Döşeme tahtalarının altından gelen telli çalgılar mırıldanarak konsantrasyonunu bozdu. Rune ve Antonio kaşlarını çatarak birbirlerine baktı, ses karşısında şaşkınlıkları alınlarına kazınmıştı.

Müzik mi?

Araştırmaya gittiler, zemin kata yaklaştıkça müziğin sesi daha da yükseliyordu. Gideon, Laila ve diğerlerini stratejilerini tamamlamaları için bıraktıkları odada, sadece bir cümbüş olarak tanımlanabilecek bir şey buldular.

Mobilyalar duvarlara itilmişti ve hâlâ Kan Muhafızı üniforması giyen iki kemancı odanın ortasında durmuş, yaylarını tellerine öfkeyle vuruyorlardı. Diğer herkes onların etrafında dans ediyordu. Sanki bir savaşın ortasında değil de bir parti sonrasındaydılar.

Rune yukarıda büyü kitaplarını karıştırırken birkaç kişi daha gelmişti. Bunların birçoğunu tanıyordu: Rune'un cadı doğasını saklayıp, hala silik bir sosyetik gibi davrandığı zamanlarda sosyal çevresinde dolaşan aristokratlar.

Bart kızarmış yanaklarıyla onlara doğru dans etti.

"Bu Charlotte Gong mu?" Rune kızı görünce ona sordu. Nişanlısı Laila'yı kucaklarken Charlotte dansın eteklerinde bir grup askerle konuşuyordu. "Ve... Elias Creed?"

Noah ve Laila'nın erkek kardeşi, Kamu Güvenliği Bakanlığı için çalışıyordu - diğer şeylerin yanı sıra cadı tasfiyelerini denetleyen bürokratik bir ofis.

Rune her zaman Charlotte'un gizliden gizliye cadılara sempati duyduğundan şüphelenmişti. Belki de bu onun fikir değişikliğini açıklıyordu?

Ya da belki Elias başından beri bir sempatizandı.

"Gidecek başka yerleri yoktu," dedi Bart, eğlenceyi izlemek için dönerek. "Cressida'nın askerleri başkentin elli mil çevresindeki her evi ele geçirdi ya da yağmaladı. Kaçmayanlar esir alındı. Bunlar" -grubu başıyla işaret etti- "canlarını kurtarabildikleri için şanslıydılar."

Antonio gözleri parlayarak dansı işaret etti. "Peki bu ne?"

Bart gaz ışığında tilki gibi gülümsedi.

"Son bir parti," dedi Antonio'nun ellerini tutup onu dansçılara doğru çekerek. "Madem öleceğiz sevgilim, mutlu ölelim."

Rune gülümseyerek onların çılgınlığın içinde kayboluşunu izledi. Duvara yaslanarak odayı taradı ve ne Harrow'un ne de Juniper'in orada olmadığını fark etti. Başkentte mi kalmışlardı? Yoksa kulaklarında müzik çınlarken bile geri mi dönüyorlardı? Bu gürültülü partiye girdiklerinde ne düşüneceklerdi?

Bakışları dansçıların arasından Gideon'u buldu. Charlotte'la aynı grupta duruyor, onun söylediklerini dinliyordu. Charlotte onu görür görmez, sanki dikkatini çekmiş gibi başını kaldırdı.

Konuşmaya ara vererek ona doğru yürümeye başladı. Çenesi günlerdir tıraş olmadığı için kirli sakallarla kaplıydı ve gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Yorgun ama kararlı görünüyordu.

Rune yaklaşırken yutkundu, trende ne yaptıklarını hatırlıyordu. Sanki o da hatırlıyormuş gibi bakışları onunkilere kaydı.

"Bana bir dans borçlusun," dedi müziğin sesini duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Kaşları çatıldı. "Affedersiniz?"

"Bir keresinde bana gerçek bir partide eşlik etmen için sana meydan okumuştum, yoksa hatırlamıyor musun?"

Balo elbisesi olmayacak. Kiralık müzisyenler olmayacak. Saçma sapan adımlarla şarkılar olmayacak, demişti ona bir ömür önce, Wintersea'nin salonlarında, tam da bu tür bir partiyi tarif ederken.

Tarihi söyle, orada olacağım.

Dikkatli olun Bayan Winters, yoksa blöfünüzü görebilirim.

Tam onun önünde durdu. Rune duvara daha sıkı yaslandı, bakışları adamın göğsünde gezindi, ta ki başı adamın gözleriyle buluşmak için geriye doğru eğilene kadar. Dışarıdaki şenlik - müzik, kahkahalar, dans- sessizliğe gömüldü. Sanki odada sadece iki kişi varmış gibi.

"Beni... neyle suçladın?" dedi, garip bir şekilde nefessiz kaldığını hissederek. "'İtibarsız yerlerdeki ayak takımıyla' ölüme yakalanmak istememekle mi?"

"Yanıldığımı kanıtla o zaman." Parmak eklemlerini kızın elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi.

Parmaklarını kendi parmaklarına dolamak, onu üst kata ve yatağa çekmek istedi. Ama o yerinde durdu, bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Onu ölçüp biçti. "Yeterince itibarsız olduğundan emin değilim, Gideon Sharpe. Daha fazla skandal yaratacak ayaktakımını beklesem iyi olur."

Alçak sesle hırladı. Onu belinden kavrayıp yüzünü boynuna gömdü ve dişleriyle hafifçe ısırıldı. "Skandal yaratabilirim."

Rune güldü ve onun kendisini kavgaya sürüklemesine izin verdi.

Onu alışık olmadığı bir dansa yönlendirdi ve kalbi şarkıyla birlikte çılgınca atarken, yüzü kızarıırken ve saçları terli tenine yapışırken, Rune etrafındaki insanlara baktı, sanki bu duyacakları son şarkıymış gibi pistte dönüyor ve tepiniyorlardı.

Rune, Cressida'yı alaşağı edemesek bile, kurmak istediğimiz dünyanın zaten var olduğunu fark etti.

Tam burada, bu odadaydı.

Düşmanların sadece müttefik değil, sevgili, dost ve en önemlisi eşit olabildiği bir dünyaydı. Kimsenin gerçekte kim olduğunu saklamak zorunda olmadığı bir dünyaydı.

Alex'in burada olup bunu görmesini diledi.

Şarkı bitip tezahüratlar yükselirken, Gideon terli ve nefessiz bir halde ona bakıp sırttı. Yüzünü ellerinin arasına alarak onu dudaklarından sertçe öptü.

Rune hayret etti. Bir cadı herkesin gözü önünde bir Kan Muhafızı yüzbaşısı tarafından taparcasına seviliyor muydu? Daha bir hafta önce bu çok saçma olurdu. İmkânsız olurdu.

Ama yeni bir şeyin eşiğinde duruyorlardı. Kırılğan ve ısıltılı, tıpkı krizalitinden çıkan bir kelebek gibi. Bu geceden daha uzun süre hayatta kalıp kalamayacağını kim bilebilirdi?

Rune da Gideon'u öptü, her ihtimale karşı bu anı hatırlamaya kararlıydı. Çünkü hayatında ilk kez tamamen kendisiydi.

Ve bu her şeye değerdi. Uğruna ölmeye bile.

YEDİ DÖRT

RUNE

Kavşağa varmak **üç gün süren** zorlu bir sürüş gerektirdi.

Yarı yolda grup dağıldı. Laila askerleri aldı ve içeride Laila'nın emrini bekleyen azımsanmayacak sayıdaki Kan Muhafızı askerinin yardımıyla burayı zorla ele geçirmeyi umarak Rookery'ye doğru yola çıktı. Rune ve Gideon Kavşak'ta başarılı olurlarsa yakında ona katılacaklardı.

Bart, Harrow ve Juniper'in saflarına daha fazla cadı katarak geri dönme ihtimaline karşı Wentholt kulübesinde kaldı. Charlotte Gong, Elias Creed ve sürgündeki diğer aristokratlar Bart'la birlikte kalarak Cressida'nın ordusu tarafından işgal edilen ev ve kasabalarda hayatta kalanları bulma umuduyla arama ekipleri oluşturdular.

Gideon ve Rune, Seraphine ve Antonio'nun eşliğinde Kavşak'a doğru ilerledi. Antonio son anda gönüllü olmuş ve Rune'u şaşırtmıştı.

"Bart senden ayrılmayı umursamıyor mu?" diye sordu ona.

"Bazen yollarımız sevdiklerimizden ayrılmak zorunda kalır," dedi Antonio, atlarını yan yana sürüp çevredeki dağları tararlarken. "Ama eğer sevgi en yüce güçse, yollarımız tekrar birleşecektir - bu dünyada değilse bile, bir sonraki dünyada."

Bu sözler bir önsezi gibi geldi ve onu ürpertti.

"Buna inanıyor musun?" diye sordu. "Sevginin en büyük güç olduğuna mı?"

Ona suyun ıslak olup olmadığını sorar gibi baktı. "Öyle değil mi?"

Gün batımında, Kavşakın gök gürültülü kükremesini görmeden önce duydular: açılan geçit ve aşağıdaki aç beyaz girdap. Akıntıları bir devin giderinden akan su gibi öfkeyle dönüyordu.

Ortada belki yirmi adım genişliğinde kayalık bir ada vardı. Cılız bir halat köprü adayı vadinin kıyısına bağlıyordu. Etraflarını saran kuvvetli rüzgârın etkisiyle sarsılıyor ve sallanıyordu.

Rune içten içe gitmesi gereken yerin o küçük ada olduğunu biliyordu. Cressida'nın üvey kız kardeşlerini sakladığı yer tam olarak orasıydı: bir girdabın ortasında.

Seraphine'e baktı, sanki o da aynı şeyi hissetmiş gibi onun da gözlerinin oraya odaklandığını gördü.

"Gideon ve ben gidip bakacağız," dedi Rune, içinde gerekli büyü kitabının bulunduğu çantasının kayışını düzelterek. "Sana ihtiyacım olursa Seraphine, el sallarım."

Antonio etraflarındaki dağlık tepeleri taramaya devam ederken Seraphine başıyla onayladı. Ay, kızıl gökyüzünde soluk bir şerit halindeydi ve onlara Cressida'nın yakında geleceğini hatırlatıyordu. Yeni ay yarındı. En iyisi Rune'un üvey kız kardeşlerini bulup kaçmaktı.

Önce Gideon gitti, köprüyü test etti. Cesetleri çıkarmak zorunda kalırlarsa diye sırtına bir kürek bağlamış ve beline bir tabanca yerleştirmişti. Köprü onun ağırlığıyla sallandı ve Rune'un kalbi boğazında düğümlendi. Ama ipi tutuşu hiç kaymadı ve kendini hızla ileri çekti. Sonunda diğer tarafa ulaştığında ona başıyla işaret etti.

Rune köprüye adım attı.

Sprey elbiselerini ve saçlarını ıslattı. Suyu kayganlaşan ipler, derisi kırılana kadar sert ellerini kemirdi. Birden fazla kez ayağı kaydı ve neredeyse yere .

Bu akıntılara düşse bile hayatta kalamazdı. Girdap onu altına çekecek ve hava almak için yukarı çıkmayı başarsa bile su vücudunu kayalara çarparak yaşam enerjisini tüketecekti.

Rune kendini düzeltti, çantasının güvende olup olmadığını kontrol etti ve devam etti.

Gideon'un bakışları onu hiç terk etmedi. Onun her hareketini izlediğini, her tökezlediğinde gerildiğini hissetti. Kız ona yaklaştığında elini uzattı.

Rune onu yakaladı ve sıkıca tuttu. Onu güvenli bir yere çekti.

Ayrıldılar, işaretleri kontrol ettiler: devrilmiş toprak ya da kayalarda doğal olmayan bir desen. Cressida onları iki yıl önce buraya gömmüş, büyüsünü yenilemek için en az birkaç kez geri dönmüş olmalıydı.

Ama Rune onları toprakta bulamadı.

Onları sazların gizlediği durgun bir havuzda yatarken buldu. Onu uyaran şey parıltıydı. Uzun otlar yer değiştirip soluk ışık parladığında, Rune beyaz bir döküm imzası yakaladı: bir gül ve hilal.

Rune havuzun kenarında durana kadar sazlıkların arasından yürüdü. Su kristal berraklığındaydı. Cressida'nın imzasının soluk ışıltısının altında onları gördü: iki genç kadın yüzeyin altında huzur içinde yatıyorlardı, sanki uyuyorlarmış gibi.

Gümüş beyaz saçlar Elwyn ve Analise'in yüzlerini çerçevesiyordu. Uzun, solgun kirpikleri açık renk yanaklarına yaslanmıştı. Ve her ikisinin de alnında, öldürücü darbeyi vuran kurşunun girdiği yerde açık bir delik vardı.

Rune'un nefesi ciğerlerinde dondu.

Kız kardeşlerim.

Yutkundu, dinlendikleri ve Cressida'nın onları hayata döndürmesini bekledikleri bu yere adım atmak istemiyordu. Ama onları koruyan büyü'nün gücünü kontrol etmek, onları yok etmek için onları dışarı sürüklemesi gerekecekti.

Derin bir nefes alan Rune sığ havuza doğru yürüdü. Botu suya değer değmez havuz karardı. Yıldırım gibi bir güç dışarı doğru patlayarak Rune'a çarptı. Görüşünü parlak beyaza çevirdi ve onu geriye, sazlıkların içine fırlattı.

Kıçının üzerine düştü, acı titriyordu.

Rune yüzünü buruşturdu ve doğrulup havuza baktı, siyah suları hala onun bozukluğundan dalgalanıyordu.

Belli ki büyü hâlâ bozulmamıştı.

Peki Harrow'un notunda neden solmakta olduğu ?

Karşı büyü olmadan, onu kıramazlardı. Ve eğer onları dışarı sürüklemek için havuza giremezse...

"Ne oldu?" Aceleyle yanına koşan Gideon, onun yanına çömeldi. "Sen iyi misin?" Suyun altında Elowyn ve Analise'i görünce gözleri karardı.

"Büyü onlara yaklaşmama izin vermiyor," dedi Rune. "Belki Seraphine'in bir çözümü vardır."

Ama ona yardım edip köprüye doğru döndüklerinde, Rune kırılamaz bir büyü'nün sorunlarının en küçüğü olduğunu fark etti.

Kükreyen girdabın karşısında, Seraphine ve Antonio dizlerinin üzerine çökmüş, kafalarına birer silah dayamışlardı. Onların ötesinde, yüz ya da daha fazla asker vadiyi çevrelemişti.

Aralarında cadılar da vardı. Düzinelerce cadı. Döküm bıçakları

batan güneşin son ışıklarında parıltıyordu. Juniper de onlarla birlikteydi. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı, elleri önünde bağlıydı

ve arkasında şöyle duruyordu

Cressida, Juniper'ın boğazına bir bıçak dayadı.

Harrow da bağlanmıştı. Bir asker casusluk müdürünü dizlerinin üzerine çökmeye zorlarken saçlarından tuttu.

Başarısız olduk, diye düşündü Rune.

"Özür dilerim, Yoldaş!" Harrow'un acı dolu sesi suyun üzerinde yankılandı. "Beni seçim yapmaya zorladı!"

Rune, Harrow'un üç gece önce Cressida'nın Crossroads'a gittiğini söylediği notu hatırladı.

Bu bir tuzaktı.

Rune'un düşünceleri girdaptan daha hızlı dönüyordu.

Çiftin geri dönmemesinin nedeni buydu. Gideon neden Harrow'dan sadece kısa bir mesaj almıştı. Juniper cadıları davalara katmak için gitmişti ve birileri onu cadı kraliçesine ispiyonlayarak Harrow'u tehlikeye atmak için kullanmıştı.

Rune yüksek sesle, "Sana ihanet etmekle Juniper'in ölümünü izlemek arasında bir seçim yapmak zorundaydı," diye düşündü. Yüzünde şok ve öfke karışımı bir ifade olan Gideon'a baktı. "Harrow bizi bir tuzağa düşürmezse Cressida Ardiç'ı öldürmekle tehdit edecekti."

Rune içten içe onu hâlâ sevdiğini düşünüyordu.

"Cress buradaki amaçlarına ulaşır ulaşmaz ikisini de öldürecek," diye homurdandı Gideon.

"O zaman başaramadıklarından emin olalım," dedi Rune.

Bir ara Gideon silahını çekti ve diğer taraftaki askerlere doğrulttu. Ama sadece çok fazla mermisi vardı ve her askerin de bir silahı vardı - çoğu da tam arkasına doğrultulmuştu.

Cressida Rune'a zarar emredecekti; ona canlı ihtiyacı vardı.

Aynı şeyi Gideon için de ister miydi?

Hayır, diye düşündü, onu tren raylarında neredeyse öldürecek olan cadıyı hatırlayarak. Cressida'nın silahını Gideon'un göğsüne doğrultup ateşlediğini ve Alex tarafından engellendiğini hatırladı.

Gideon tek kullanımlıktı.

Rune onun boştaki eline uzandı ve vadiyi tararken parmaklarını sıkıca birleştirdi.

Etrafımız tamamen sarıldı.

Laila ve askerleri fersahlarca ötede, Rookery'ye doğru gidiyorlardı. Buradaki müttefikleri -Seraphine, Antonio, Juniper, Harrow- rehinelerdi. Sadece Gideon ve Rune vardı, etrafları ölümcül bir girdapla çevriliydi ve diğer tarafta düşman askerleri vardı. Hepsinin silahları doğrudan onlara doğrultulmuştu.

Nefesi aniden kesildi. Cressida şimdi köprüyü geçiyordu, onu birkaç cadı takip ediyordu.

"İşimi benim yerime yaptığınız için teşekkür ederim!" Cadı kraliçe ipler boyunca kendinden emin adımlarla ilerledi. Seyahat pelerinini atmıştı ve döküm bıçağı kalçasında parlıyordu. "Bunu daha kolay yapamazdın herhalde."

BANG!

Gideon, Cressida ve yanındaki cadılara ateş etti. Kurşun onları çevreleyen görünmez bir kalkandan sekerek gecenin karanlığına karıştı.

BANG! BANG!

Daha fazla mermi uçtu, sadece tekrar sekti.

"Gideon," diye uyardı Rune, etraflarını saran askerlerin silahlarını kaldırıp doğrudan ona nişan aldıklarını görünce. Cressida'nın emrini bekliyorlardı.

Gideon dinlemiyordu. Rune onun çaresizliğini tabancasının her atışında hissetti. Doldururken elinin dengesizliğini gördü.

Savaşmadan .

Cressida ve cadıları köprüden inerken Rune bittiğini fark etti.

Müttefiklerinin hepsi rehin alınmıştı. Tek silahları Gideon'un silahı -Cressida'ya karşı işe yaramayacağı açıktı- ve Rune'un büyü kitabıydı. Ancak Rune'un denediği her büyü sadece bu sihirli kalkanlar tarafından saptırılacaktı. Bu durumda

Büyü işaretlerini çizdiğinde Cressida ve cadıları üzerlerinde olacaktı.

Ve Gideon yüz kurşunla ölmüş olacaktı.

BANG!

Cressida on adım ötedeydi. Saniyeler içinde burada olacaktı. Diğer cadılar dağılmış, Gideon ve Rune'u kuşatmaya hazırlanıyorlardı. Onların ötesinde askerler silahlarını doğrultmuştu.

Cressida ateş emrini vermek üzere kolunu kaldırdı. Gideon'un işini bitirmek için.

Ve birden Rune onu yenmenin tek bir yolu kaldığını anladı.

Sonsuzluğu düşündü. Sonu olmayan bir büyü.

Rune bu büyüyle Gideon'u sonsuza dek güvende tutabilirdi.

Bu adayı evi olarak gören herkesi düşündü.

Güvende olmayı hak eden insanlar.

Rune hayatıyla onları güvende tutabilirdi; Cressida onu çalmadan önce hayatından vazgeçerek.

Çağırma taşlarındaki rüyasını hatırladı: Gideon'la yüz yüze, karanlıkta ve yağmurda. Girdabın buğusu onları ıslatırken yağmur olmadığını fark etti.

Bu bir rüya değildi.

Farkına vardığı için gözleri yanıyordu.

BANG!

Silah sesi onu vadiye geri getirdi. Rune, gözleri korkudan kararmış olan Gideon'a döndü.

"Köprüye ulaşmaya çalış," dedi, hâlâ ateş ediyordu. "Onlara ateş etmeye devam edersem, belki-"

İnkâr ediyordu. Gözünün önünde olanı görmeyi reddediyordu. Rune köprüye bile ulaşamayacaktı. Ve eğer bir mucize eseri başarırsa, askerlerden bahsetmeye bile gerek yok, köprünün ötesinde daha fazla cadı bekliyordu.

"Gideon."

Onu duymamış gibi görünüyordu.

Cressida saniyeler uzaklıktaydı. Her an askerler onu vurup öldürebilir, Rune'u da onun ölümünü izlemeye zorlayabilirdi. Ve sonra Cressida da Rune'u öldürecek, kız kardeşlerini diriltecek ve terör saltanatını sağlamlaştıracaktı.

Eğer Rune şimdi harekete geçmezse, dün gece gördüğü dünya göz açıp kapayıncaya kadar yok olacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdi.

BANG!

"Eğer Seraphine'e ulaşabilirsen," dedi Gideon, "belki-"

Haznedeki son mermiyi de boşa harcamadan önce Rune sıcak namluyu kavradı ve aşağı doğru itti.

"Gideon."

Başını ona doğru salladı ve bir an için onu inceledi. Sprey damlacıkları saçlarında parlıyor, saçlarını normalden daha koyu gösteriyordu.

"Silahı bırak."

Kaşlarını çattı, gözleri şaşkınlıktan çılgına dönmüştü.

Korkusunu bastırarak, "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Bunu yapmak için tüm gücünü harcamış gibi görünüyordu ama tabancasını almasına izin verdi.

Büyü başladığında kurban canlı olmalıdır.

O ölecekti. Bu kesindi. Ve bu kesinliğin ışığında, önünde tek bir seçenek vardı. Yapacak tek bir hamle kalmıştı.

Kan taze olsa bile ölü bir kurban işe yaramayacaktır.

Rune titreyen elleriyle Gideon'u kendisine doğru çevirdi.

Birkaç adım dehşetten uzakta.

Büyü yapılırken kurbanın canı alınmalıdır, aksi takdirde büyü başarısız olur.

"Bana bak." Tabancanın horozunun kurulu olduğundan emin oldu. Tıpkı ona öğrettiği gibi.

Elleri daha da titredi ve bunu tek başına yapamayacağını anladı. Onun yardımına ihtiyacı olacaktı.

Gözlerini Cressida'dan ayıran Gideon, onları Rune'a dikti. Elini kalbinin üzerine koyarak, "Seni sevdiğim için çok minnettar, çok şanslı olduğumu bilmeni istiyorum," dedi. Sesi titriyordu. "Sadece kısa bir süre için olsa bile."

Gideon'un çenesi sıkıştı. "Ne-"

Rune başını salladı. Gözlerini sızlatan yaşlar adamın görüntüsünü bulanıklaştırdı.

"Eğer ölmem gerekiyorsa, böyle ölmek istiyorum." Rune onun elini tuttu ve namluyu kalbine bastırırken tabancanın etrafına sardı. "Tam burada. Seninle birlikte."

Gideon dehşet içinde silaha baktı. Tetiğin üzerindeki parmağına.

"Hayır," dedi uzaklaşmaya çalışarak. "Rune. Bana soramazsın-"

"Yapmalısın." Adamın gömleğini avuçlayarak onu yanında tuttu. Boğazı düğümlendi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Artık tek yol bu. Yapmazsan ne olacağını biliyorsun."

Adam tiksintiyle başka tarafa baktı, elindeki silahı gevşekçe kavrayıp göğsüne doğrultmuştu.

"Eğer sen yapmazsan, o yapacak." Rune omzunun üzerinden bakınca Cressida'nın sırtıttığını gördü. Bir kâbustan fırlamış gibiydi. Çok yakındı. Neredeyse buradaydı. Onları birbirlerinden sonsuza dek koparmak üzereydi. "Üçüncü bir seçenek yok. Beni öldürecek ve ölümümü çok daha büyük bir kâbusa yol açmak için kullanacak."

Tekrar onun yüzüne baktığında, gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Ya sen ya o," dedi. "Onun olmasına izin verme. Eğer beni seviyorsan, onun olmasına izin vermezsin. Gideon, lütfen."

Sesi bu üzerine kesildi.

Silahlı tutuğu sıkılaşınca Rune bıraktı. Yüzünü ellerinin arasına alarak ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onu öptü.

Sıcak gözyaşları her ikisinin de yanaklarından aşağı döküldü.

"Benim için bir onurdu Kaptan," diye fısıldadı onun dudaklarına.

Gideon yumuşak bir çığlık attı ama onu yüzüstü bırakmadı.

Tetiğı çekerek, bir kurşunu doğrudan kadının kalbine gönderdi.

YEDİ BEŞ

RUNE

PATLAMA ONU SAĞIR ETTİ.

Barut burnunu yaktı. Acı ve sıcaklık göğsünü doldurdu. Rune'un bacakları tutmazdan hemen önce, Cressida'nın öfkeli çılgılığı havayı parçaladı.

Gideon Rune'u yakaladığında kolları onu sardı ve ikisini de yere indirdi. Göğsündeki boşluktan kan fışkırırken Gideon'un gücü her yerdeydi ve onu rahatlatıcı bir battaniye gibi sarıyordu.

Bir erkekte hem kibarlığın hem de gücün nasıl bir arada bulunabildiği şimdi bile onu şaşırtıyordu. Onun kucağındaydı, bir kısmı bunun farkındaydı ve soğuk yanağına değen sıcaklık onun göğsüydü, altındaki sabit atış onun kalbiydi.

Kalbinin sesini özleyeceğim, diye düşündü. "Ne yaptım ben , " Gideon ağladı, tüm vücudu titreyerek. "Ben ne yaptım?"

"Canımı bağışladın," diye fısıldadı Rune, kanla ıslanmış parmaklarını Gideon'un iki yanağına da dokundurarak her birine birer işaret çizdi. Gideon kederden öylesine tükenmişti ki, fark etmedi. "Hepimizin canını bağışladın."

Cressida'nın kız kardeşlerini diriltmek için Rune'un hayatına ihtiyacı vardı ve Gideon bunu ondan çalmıştı.

Soğuk, el ve ayak parmaklarında başladı, Rune bir daha asla ısınamayacağını anlayıncaya kadar yavaşça içine, çekirdeğine doğru yayıldı.

Gözlerini kapadı, ona ve birlikte sahip olabilecekleri hayata sessiz veda etti. Asla tanışamayacağı o üç neşeli çocuğa veda etti.

Birkaç adım sonra Cressida üzerlerine gelecekti. Rune, kırbaçlandıktan sonra Larkmont'un zeminine çizdiği son sembolü hatırlayarak gülümsedi, kendi kanıyla dolu bir havuza yığılmıştı.

Sadece lanetini bozmadım, ona söylemek istedi. Tersine . Sonsuza kadar. Cressida sana dokunamaz.

Ama çok hızlı soluyordu ve kelimeler gelmiyordu.

Cressida'nın yakınlığını hisseden Gideon'un kolları Rune'a sıkıca sarıldı. Gözyaşları onun yüzüne sıçradı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı saçlarına. "Sana çok daha önce söylemeliydim. Seni seviyorum, Rune Winters."

Ölüm bastırıyordu. Gölgesi Rune'un üzerinden kayarken, Antonio'nun sözleri içinde yankılandı:

Bazen yollarımız sevdiklerimizden ayrılmak zorunda kalır. Ama eğer sevgi en yüce güçse, yollarımız bu dünyada olmasa bile bir sonraki dünyada tekrar birleşecektir.

Elini Gideon'un kalbine bastıran Rune fısıldadı: "Gel beni öteki dünyada bul."

Ve sonra Ölüm onu buldu.

YEDİ ALTI

GIDEON

GIDEON ZATEN dibi gördüğünü **düşünüyordu**.

Ne kadar da yanılmıştı.

Nefes almayı bıraktığı anda, bunu anlamıştı. Vücudu kana bulanmış ellerinde gevşerken, tek yapabildiği ona inanamayarak bakmaktı.

Gitmiş.

Hıçkırıklar boğazında düğümlenirken Gideon alnını onunkine dayadı.

Cressida arkasında bir yerde çığlık atıyordu. Adına küfrediyordu. Onun varlığı yaklaşan bir kasırga gibiydi.

Umurunda değildi. Ötesindeki dünya bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Bırak gelsin.

Cadı kraliçenin gölgesi üzerine düştüğünde Gideon hâlâ Rune'u kucağında taşıyordu.

"Bunun için sana nasıl acı çektireceğimi tahmin bile edemezsin." Bakışlarını Rune'un yüzünden ayırdı ve ona baktı.

Büyü izleri çıplak kollarına kanla işlenmişti ve yüzünü öfke kaplamıştı. Saçları sanki fırtınanın vücut bulmuş haliymiş gibi rüzgârda dalgalanıyordu.

Onun varlığı sağır edici bir gök gürültüsüydü.

Konuşurken kollarına daha fazla kan sürerek semboller oluşturdu. Hava sihirle kıvılcımlandı. Parmakları şimşekle çatırdadı.

Cressida ellerini havaya kaldırarak sürgüyü Gideon'a fırlattı.

Hava cızırdadı ve çatladı. Muazzam gücün onu sırt üstü yere sermesi gerekirken, sanki görünmeyen bir zırha çarpmış gibi sekti ve onun yerine Cressida'ya çarptı.

Sırt üstü yere düştü.

Ne be?

Gideon hâlâ Rune'u kucağında tutan Cressida'nın acı içinde inleyerek yuvarlanışını izledi. Başını salladı ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Onun ötesinde, köprüyü geçen cadılar geri çekilmiş, tedirgin bir şekilde kraliçelerinden Gideon'a bakıyorlardı.

Onunla yüzleşmek için dönen Cressida'nın gözleri yarıklara kadar kısıldı. Kalçasında kılıfında duran silahı çekip kaldırdı ve ateş etti.

Kurşun doğrudan isabet etmeliydi; Cressida ondan sadece birkaç adım uzaktaydı. Ama Gideon yine kurşunun geri teptiğini, Cressida'ya doğru uçuşunu ve yüzünü kıl payı ıskaladığını hissetti.

Rune'un bir zamanlar ceketine yaptığı büyüü hatırladı.

Ona zararı püskürtmek için olduğunu söylemişti. Zırh gibi, büyü işaretleri göğsünüze doğrultulmuş bir bıçağı saptıracak ya da kurşunların üzerinizden sekmesini .

Kollarındaki kıza baktı, gözleri sonsuza dek kapalıydı.

Bunu Rune mu yapmıştı? Bir şekilde son bir koruma büyüü mü yapmıştı?

Bir şey açıktı: Cressida ona zarar veremezdi.

Sevgilisini nazikçe yere bırakan Gideon ayağa kalktı.

Cressida dört el daha ateş etti. Her biri ondan sekti.

Tökezleyerek geri döndü.

Cressida çığlık atarak kolunu kesti ve fışkıran kanla birlikte daha fazla büyü işareti yaptı. Rüzgâr hızlandı, Gideon'un kulaklarında uğuldadı. Girdap daha hızlı çalkalanıyor, su bir kasırga gibi yükseliyor ve etraflarında dönüyordu. Cressida

elini kaldırdı, kolunu Gideon'a doğru savurarak girdabı ona doğru fırlattı.

Birkaç ton su Gideon'un üzerine indi. Kendini ezilmeye hazırladı, sulu bir girdabın içine sürüklenmeye ve kayalara çarpmaya hazırды.

Ama hiç vurmadı.

Su, Rune'un görünmez kubbeye benzeyen kalkanına çarparak çarptı, girdaba doğru geri koşmadan önce bir şelale gibi onun ve Rune'un etrafına düştü ve neredeyse Cressida'yı da beraberinde sürüklüyordu.

Onu tamamen kuru bırakarak.

Cadı kraliçe ayağa kalktığında ve adamın hâlâ ayakta olduğunu, hiç dokunulmadığını gördüğünde gözleri öfkeyle parladı. Yeni bir büyü hazırlayarak daha fazla büyü işareti çizdi.

Kıyıda duran her cadının döküm bıçakları kınlarından çıkarak yukarı doğru uçtu. Ok gibi, hep birlikte Gideon'a doğru fırladılar, kaybolan güneş ışığında parlıyorlardı, ölümcül uçları boğazını hedef almıştı.

Ancak onlar da hedeflerine ulaşamadılar.

Teker teker Rune'un büyüüne karşı geldiler, uçları büküldü, kırıldı ve sonra etrafındaki taşlara çarptı.

Bu kez Cressida'nın gözleri korkuyla irileşti.

"Ateş edin, sizi embesiller!" diye bağırdı kıyıda duran askerlere. "Vurun onu!"

Kurşunları kuyruklu yıldızlar gibi süzülüyordu. Doğruca Gideon'a geliyorlardı.

Her atış sekti.

Gideon Kızıl Güve'sini düşündü ve üzüntüsünün içinden gülümsedi.

Ölümünde bile, aşkım, sen bir harikasın.

Askerler seken kurşunlardan korunmak için siper alırken silah sesleri aniden kesildi. Gideon o kargaşada Juniper'ın kendisini yakalayanı yere serdiğini ve silahını çaldığını gördü. Harrow onu bağlayanları bir silahın etrafına sararken kalbi daha da heyecanlandı.

Düşman askeri yanında bayılana kadar boynunu sıktı. Silahını kaptı ve ateş etmeye başladı.

BANG! BANG! BANG!

Köprüyü geçen cadılar geri çekiliyor, geldikleri yoldan geri dönüyor, ateş hattından kaçmaya çalışıyorlardı.

Gideon gözlerini Cressida'ya dikti.

Rüzgâr etraflarında savruluyordu. Artık sadece ikisi vardı.

"Kardeşim sana bir kez merhamet etti," diye bağırdı Gideon girdabın uğultusu arasında. "Ben aynı hatayı yapmayacağım." Aralarındaki boşluğu kapattı. "Dizlerinin üzerine çök."

Cressida döküm bıçağını ona doğru savurdu. "Asla." Gideon bir kahkaha attı. "Artık bana zarar veremezsin, Cress. Beni bir daha asla incitemeyeceksin."

Rune bunu yapmıştı: Gideon Sharpe ile karşılaştığında bu güçlü kraliçeyi acınası bir yaratığa indirgemişti.

Onu kesmeye çalışırken bıçağı tutan elinin bileğini kavradı. Kızın eli gevşeyene kadar eli sıkılaştı, ezildi.

Yere düştü.

İki eliyle boğazını kavrayan Gideon sıkarak Cressida'yı dizlerinin üzerine çökmeye ve toprağa gömülmeye zorladı. "Eğer bir cehennem varsa, umarım içinde yanarsın."

"Devam et o zaman." Ona bakarken gözleri simsiyah parlıyordu. "Beni cehenneme gönder."

Elleri sıkılaştı.

"Sana musallat olmaktan asla vazgeçmeyeceğim,

Gideon. Her zaman-" "Bekle!"

Seraphine köprüden inmiş, Antonio'yu da peşine takmış, hızla onlara doğru geliyordu. Beyaz bir büyü alevi başlarının üzerinde süzülerek alacakaranlıkta yollarını aydınlattı. Girdabın karşısında Juniper ve Harrow, Seraphine'in

köprüde. Yanlarında bir savunma duvarı oluşturan bir düzine cadı duruyordu.

Seraphine'in haklı olduğunu fark etti.

Her geçen gün daha fazlası firar ediyordu. Elowyn ve Analise'i diriltmenin hiçbir yolu olmadığından ve Cressida Gideon'un insafına kaldığından, kaybedecek çok daha az şeyleri vardı ve cadı kraliçe ile ona yardım etmeye çalışanlar arasında oluşan çizgiye katılmaya geliyorlardı.

Seraphine, Cressida'nın yanına çömeldi; birkaç saniye sonra Antonio da ona katıldı. Kollarında Rune, sırtında ise deri çantası vardı. Rune'u dikkatlice Seraphine'in diğer tarafına yatırdı, sonra çantanın kapağını geri çekti ve bir büyü kitabı çıkardı.

Havada asılı duran beyaz alev hepsinin üzerine ürkütücü bir parıltı yaydı.

"Cadılar her an barikatı aşabilir," dedi Gideon Seraphine'e. Elleri Cressida'nın boğazını sıkıp nefesini keserken. "Bu köpeği yere bırakmam gerek."

"Henüz değil." Seraphine onun koluna dokundu. "Güven bana."

Böylece Gideon cadı kraliçenin boynundaki tutuşunu gevşetti.

Seraphine, Rune'un bacağında kınında duran bıçağı ele geçirirken Antonio da büyü kitabını kurdeleyle işaretlenmiş bir sayfaya kadar açtı ve okuması için yukarı kaldırdı.

Büyüyü gören Cressida güldü.

"Bir Arcana mı? İkimiz de kendini yozlaştırma riskine girmeyeceğini biliyoruz, Seraphine."

Gideon hareketi çok geç gördü: Cressida ay kavisli döküm bıçağını kaptı ve yanındaki cadıya doğru hamle yaptı.

Antonio onun bileğini tutarak geri çekilmesini sağladı. "Küçük kraliçe," diye güldü Seraphine, "ben bozulmazım."

Cressida kaşlarını çattı, bakışları Seraphine'in yüzünde gezindi.

"Benim adım Wisdom." Sesi çekilmiş bir bıçak gibi çınlıyordu. "Ve bunun için uzun süre bekledim."

Cadı kraliçenin yüzü soldu ve ayağa kalkmaya çalıştı. Gideon onu yere çarptı, dizlerinin altına sıkıştırdı, elleri boğazını sıktı.

Seraphine... Bilgelik mi? Kadim mi?

Dünyayı yaratan bir varlık gibi görünmüyordu. Yirmi yaşından biraz büyük, ölümlü bir kadına benziyordu.

Antonio'nun sabit tuttuğu Cressida'nın kolunu keserken Wisdom'ın kara gözleri titredi, sonra bembeyaz parladı. Kan kalın ve kırmızı bir şekilde fışkırdı ve Wisdom parmaklarını akıntıya daldırdı. Bunu Rune'un cansız bedenine yedi büyü işareti çizmek için kullandı: açık avuçlarının her birine, boğazının dibine, dudaklarına ve alnına ve sonra Antonio'ya Rune'un botlarını çıkarmasını söyledikten sonra ayak tabanlarına iki tane daha çizdi.

Sözlerini bitirdiğinde havaya bakır kokusu yayıldı ve başka bir şeyle karıştı. Bu dağlardan daha eski bir şey. Etraflarını saran ölümcül akıntılardan çok daha ilkel bir şey.

Sihir.

Eski ve güçlü.

Bilgelik, Gideon'un altında sıkışıp kalan ve kaçma umudu olmayan cadı kraliçeye döndü. Antonio, Cressida'nın kollarını başının üzerinde yere sabitledi ve Gideon'un boğazını bırakıp geriye yaslanmasına izin vererek sadece alt bedenini zapt etti.

Cressida kıvranıyor ve kıpırdanıyordu ama onu sıkıca tutuyorlardı.

Kadim, Rune'un bıçağını iki elinde bıçağı havaya kaldırdı.

"Bu dünyanın kraliçeleri ve komutanları güç hakkında bir şeyler bildiklerini düşünebilirler," dedi. "Ama gerçek güç ilahidir ve onun hükmü nihaidir."

Bıçağı doğrudan Cressida'nın kalbine sapladı.

Cadı kraliçenin nefesi kesildi ve Rune'un derisindeki semboller ay beyazı gibi parladı. Sanki aldığı nefese katılıyor, Wisdom'ın büyüü Cressida'nın yaşam gücünü çalıp Rune'un içine akıttıkça canlanıyordu.

Büyü alevlendi, Gideon'un yönünü şaşırttı ve dişlerinin ağrmasına neden oldu. Başında patlayacakmış gibi acı veren bir basınç yaratana kadar artarak devam etti.

Ve sonra: Cressida hareketsiz

kaldı. Gerginlik kalktı.

Rune keskin bir nefes aldı.

YEDİ-YEDİ

RUNE

HAYATA GELMEK, DÜNYANIN HARİKALARINA UYANMAK GİBİYDİ.

Rune gözlerini açtığında karanlıktı. Ama ölümün karanlığı değildi. Bu karanlık farklıydı. Üstündeki siyah ağın içinde küçük ışık iğneleri vardı.

Yıldızlar, fark etti.

Hayatı boyunca onları hafife almıştı. Neden durup güzelliklerine daha sık hayran olmamıştı? Her geceyi huşu içinde gökyüzüne bakarak geçirmeliydi. Bir gün yıldızların artık parlamayacağını bilerek.

Rune nefes aldı. Nefes ciğerlerini doldurdu, göğsünü genişletti. Bu da harikuladeydi. Onu tekrar dışarı, dünyaya itti, sonra tekrar içine çekti.

Her gün tekrar tekrar girip çıkan bu nefesin ne kadar değerli bir armağan olduğunu neden bilmiyordu?

"Rune?"

Nefesi kesildi.

Gideon.

Sesi ona yeniden sıcaklık verdi ve Ölüm'ün son buz tutuşunu da eritti. Ayağa kalktı ve onu kendisine bakarken buldu.

Onun Gideon'u. Yüzündeki her sert çizginin izini sürmek istiyordu. Parmaklarını onun karmakarışık saçlarında gezdirmek istiyordu. Avuçlarının altında yanaklarının sertliğini hissetmek istedi.

Kanlı semboller - biri Cadı Zırhı, diğeri
Sonsuzluk hâlâ yanaklarında duruyordu.

"Alex seni seviyor," diye ağzından kaçırdı, kelimelerin nereden geldiğini merak ediyordu. "Öldüğün gün sana söylemem için bana söz verdirdi. Ama ben... hiç söylemedim."

Alex'i şimdi her yerinde hissediyordu, tıpkı bir rüyanın bazen uyandıktan sonraki anlarda da devam etmesi gibi.

Gideon dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi ve eliyle kızın başının arkasını kavradı. Alnı onunkine değdiğinde, titrek bir kahkaha attı.

"Az önce sana bunu hatırlattı mı?" Gülümsemesi sesine yansımıştı.

"Ben... Bilmiyorum," diye fısıldadı, kollarını onun boynuna doladı, onu içine çekti, ona sıkıca sarıldı. "Belki de."

Gideon'un omzunun üzerinden Seraphine ve Antonio'nun Cressida'nın cesedinin üzerine diz çökmüş olduklarını gördü. Seraphine bir şeyler fısıldıyor, Antonio ise Rune'un büyü kitabını okuması için havada tutuyordu.

Cressida'nın cesedi kara alevler içinde patladı. Rune onların cadı kraliçeyi yiyip bitirmesini izledi. Kız kardeşini.

Kız ona daha sıkı sarılırken Gideon'un kolları ona dolandı.

Ateş söndüğünde geriye sadece bir kül yığını kaldı. Ardından, Seraphine bir rüzgâr çağırarak külleri girdabın içine savurdu. Cressida Roseblood'un tüm kalıntılarını temizledi.

"Diğer ikisi mi?" Antonio, Elowyn ve Analise'in cesetlerinin yüzeyin altında yattığı havuza doğru bakarak sordu. Cressida'nın ölümüyle birlikte, onun döküm imzası da kaybolmuştu.

Onları koruyan büyü bozulmuştu.

"Onları da yakacağız," dedi Seraphine ve kız kardeşleri sudan çıkarmak için ayağa kalktı. "Sadece

güvenli."

Gideon, Rune'u bırakıp onlara yardım etmek için ayağa kalkmadan önce onu bir kez daha sıktı.

Her şey bittiğinde ve üç eski cadı kraliçesi de rüzgârda külden başka bir şey olmadığında, Seraphine uzaktaki bir şeye baktı.

Rune ayağa kalktı ve bakmak için döndü. Gideon ve Antonio yanına yaklaşp suyun kenarında altı figürün belirmesini izlediler. Her biri kadın şeklindeydi ve belli belirsiz parlıyorlardı. Sanki ay ışığından yapılmışlardı.

Rune ağzı bir karış açık bakakaldı.

"Bu...?"

Seraphine yavaşça onlara doğru yürüdü, attığı her adımda insanlığı azalıyordu, ta ki kendisi de ay kadar parlak olana kadar.

Ama onlara katılmadı. Henüz katılmadı. Duraklayarak Rune'la yüzleşmek için döndü. Yüzünün hatları aynıydı ve saçları hâlâ başının etrafında bir bulut gibi dalgalanıyordu. Ama artık etten kemikten değildi; başka bir şeydi.

"Güle güle, Rune Winters."

Sesi hâlâ Seraphine'in sesiydi ama Seraphine'in sesi değildi. Kayadaki bir tünelde uğuldayan rüzgâr gibiydi. Kasırgadaki deniz gibiydi. Vahşi, kudretli.

Rune'un yanağına dokundu, parmak uçları bir kelebeğin kanatları kadar yumuşaktı. "Kerkenez gurur duyardı."

Ve sonra gitmişti. Kadim kız kardeşlerine katılmak için dönüp gitti.

Bir kez daha bir araya geldiklerinde, şafak vakti yıldızlar gibi kayboldular. Bu dünyanın ötesindeki dünyaya çekildiler.

YEDİ SEKİZ

LAILA CREED, Rookery'nin taş koridorlarında ilerlerken içerideki sesler şafakla birlikte uyanıyordu. Gökyüzü denizin üzerinde pembeye boyanırken güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Arkasındaki askerler rehinelerini bir müfreze Kan Muhafızı subayının kahvaltının tadını çıkardığı yemekhaneye sürükledi.

Cascadian Ordusu -Laila ve askerleri buraya gelirken kendilerini böyle adlandırmaya başlamışlardı- dün gece, Gideon Sharpe'a sadık Kan Muhafızları subaylarının onları içeri aldığı, silah verdiği ve şimdi de saflarını doldurduğu hizmetkârların odasından geçerek ağır tahkimatlı kaleye gizlice girmişti.

"Laila... Laila, lütfen."

"Susturun şunu," diye bağırdı ve yemekhaneye açılan çift kapıyı iterek açtı.

Cascadian Ordusu onun arkasından içeri girdi, duvarlara dizildi, masalar arasındaki koridorlarda yürüdü, o anda yemek yiyen kadın ve erkeklere ait silahlarla donandı.

Laila durdu. Bütün kafalar ona bakmak için yukarı kalktı.

"Burayı dinleyin!" Sesi duyulsun diye bağırdı. karşısında. "Şu andan itibaren yeni emirleriniz var."

Arkasındaki iki asker rehineyle birlikte öne çıkarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Bileklerinin arkadan bağlı olmasının yanı sıra, Noah Creed'in ağzı da

ağız tıkalı. Salondaki tüm askerler şok içinde iyi Komutanlarına bakarken, o bakışlarını yere indirdi.

"Şu andan itibaren geçerli olmak üzere, hiç kimse cadı olduğu için avlanmayacak veya zarar görmeyecek ve tüm arındırmalar yasaklanmıştır."

"Kim demiş?" diye bağırdı üç masa ötedeki ukalanın biri.

Laila şöyle bir baktı ve dört askerinin çoktan onunla ilgilenmeye başladığını gördü.

"Komutan Gideon Sharpe diyor," diye homurdandı.

Gideon'un adını duyunca salona bir sessizlik çöktü.

"Önünüzde üç seçenek var." İşaret parmağını kaldırdı. "Cascadian Ordusu'na katılabilir ve Komutan Sharpe'a rapor vermeye başlayabilirsiniz." Bir parmağını daha kaldırdı. "Üniformanı teslim edip evine dönebilirsin." Üçüncü parmağını kaldırdı. "Hapishaneye götürülebilirsin, günlerinin geri kalanını bu bok parçasının yanındaki bir hücrede çürüyerek geçirirsin." Yerde sinmiş yatan kardeşine başıyla işaret etti ve ayağıyla onu itti. "Bu konuda net olmayan biri var mı?"

Kimse elini kaldırmadı.

"Mükemmel. Kahvaltınızın tadını çıkarın. Daha sonra hepiniz avluya rapor vereceksiniz, orada yeni talimatlar alacaksınız ya da kovulacaksınız."

Gergin fısıldaşmalar arasında eski Kan Muhafızları yemek yemeye devam ederken, Laila'nın silahlı taburunun dikkatli bakışları üzerlerinde belirdi.

EPİLOG

ÜÇ AY SONRA

RUNE ön pencerelerden **dışarı bakarken**, dikkati Wintersea Evi'nin dışında sıralanmış park halindeki arabalara odaklanmıştı. Dolunay mavi-siyah gökyüzünde parıldarken, ışıltılı kıyafetler giymiş konuklar ön kapıdan içeri süzülüyordu.

Rune titremelerini engellemek için ellerini kavuşturdu.

Bunu yapamam.

Gece elbisesinin eteklerini kaldırarak topuklarının üzerinde döndü ve salonuna inen merdivenlerin yanından geçti; salon bu geceki kutlama için dekore edilmişti, üstelik konuklar gevezelik ediyordu. Bart Wentholt'un bakır rengi saçlarını gördü ve Juniper'in parlak kahkahasını duydu. Ama arkadaşları onun inancını daha da güçlendirdi.

Oraya gidemem.

Rune her şeyin sessiz ve hareketsiz olduğu yatak odasına girdi. Işıklar akşam için kapatılmıştı ve oyuncu odasının kapısı aralık duruyordu.

Kapıyı açıp içeri girdi, doğruca pencereye yöneldi ve mandalı açıp camı dışarı itti.

Ilık bir esinti içeri girdi.

Rune bir an durup gözlerini kapattı ve ne kadar şanslı olduğunu hatırlayarak nefes aldı. Bir daha asla hiçbir şeyi hafife almayacaktı. Üzerindeki esintiyi değil

Yüz. Ne ayın ne de gökyüzünün. Ve kesinlikle evim dediği bu adanın da değil.

Yazın sonbahara geçiş o ara dönemdi. Ağaçlar renk değiştiriyor ve rüzgarlar sertleşiyordu. Sıcaklık bir gün yazın en yüksek seviyesinden daha sıcak olabilirken, ertesi gün kar yağacak kadar soğuk olabiliyordu.

Bu gece ilkinde daha yakındı. Sıcak ve esintili.

Rune elbisesinin eteklerini yukarı kaldırdı ve pencere kenarına tırmanarak sarmaşıklara tırmanıp bahçeden kaçmayı planladı.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Bu ses onun donup kalmasına neden oldu.

Rune gözlerini kır çiçeklerinin arasından geçerek ormana ve oradan da denize bir patikanın bulunduğu tarlalara dikti.

"Sadece.. um... bahçeleri kontrol ediyorum."

Yüzünün kızarmasına kızarak içeri girdi ve davetsiz misafirle yüzleşmek için döndü. Gideon Sharpe kapının çerçevesine yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, eğlenen bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Lizbeth'ten yolların aydınlatıldığından emin olmasını istedim" -gözlerini onun bakışlarından kaçırarak büyü kitaplarıyla dolu rafları taramasına izin verdi- "böylece konuklar orada gezinebilirler. Unutmadığından emin olmak istiyorum."

"Normal bir insan gibi arka kapıdan çıkamıyor musun?"

Rune özlemle pencereye baktı. Tarlaların arasından geçen ay ışığıyla aydınlanmış yola.

Gideon kapıdan uzaklaştı ve ona doğru geldi. "Aslında ne yapıyordun?"

Rune'un bakışları, turkuaz gece elbisesini tamamlayan pas kırmızısı tonuyla milis tarzı kuyruk ceketine takıldı. Gideon kusursuz bir centilmenlik timsali olabilirdi.

kravatı olmasaydı. Ki onu da tamamen berbat etmişti.

Bu şekilde aşağıya inemezdi.

"Yüzmek için mükemmel bir gece, sence de öyle değil mi?" dedi, aralarındaki mesafeyi kapatırken parmakları kravatı düzeltmek için kaşınıyordu.

"Yüzmek mi?"

"Mmm." Boynundaki beyaz ipeğe uzandı ve çözmeye başladı. "Sadece düşün... sen ve ben. Çırılçıplak. Denizin içinde. Kimse kayb olduğumuzu fark etmeyecek bile."

Bir kaşını kaldırdı. "Sanırım insanlar, bu gece kutlamak için burada oldukları ve evinde toplandıkları yeni parlamenterlerinin hiçbir yerde bulunmadığını fark edeceklerdir."

Rune beyaz ipeği boynundan çekip çıkarırken yüzünü buruşturdu, yakasını kaldırdı, sonra tekrar bağladı. "Modaya uygun bir şekilde geç kalabiliriz."

O kadar geç kalıyoruz ki, herkes sarhoş olup giderken biz varıyoruz.

Seçim sonuçları açıklandığından beri Rune sıkışık bir ahırdaki ürkek bir at gibiydi. Cascadia'nın yeni hükümetinin kalbi olan Avam Kamarası'nda bölgesini temsil etmek üzere seçilmişti. On üç memur seçilmişti ve her birinin parlamentoda bir koltuğu vardı. Altı sandalye cadılara, yedi sandalye de cadı olmayanlara gitmişti.

Rune, Gideon'un kravatını kendi üzerinden iki kez geçirdi, sonra çekip düğümledi ve yeleğinin içine soktu.

Mükemmel.

"Antonio pastayı yapmak için bir hafta harcadı."

Ellerini Gideon'un göğsünde gezdirip kollarını boynuna dolayarak, "Öyle diyor," diye mırıldandı. Eğer o

onu kelimelerle ikna edemediyse, onu kazanmanın başka yolları da vardı...

"Aşağıda bekleyen yüzlerce insan var-" Rune dudaklarını onun boğazına bastırdı.

Adam sessizliğe gömüldü. Kadın yavaşça yukarı doğru ilerleyerek öpmeye devam etti. Ondaki değişimi, arzusun sertleşmesini hissetti. Adamın eli kalçasına gitti, sonra sırtının alt kısmına kaydı. Onu daha yakına çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Kocamı öpmek mi?" Parmaklarını kocasının saçlarının arasına soktu ve ayak parmaklarının ucunda doğrulup kocasının ağzının kendisini beklediğini gördü.

Adam onu kendine doğru çekerken kalçaları çarpıştı.

Rune birden kravatını tekrar bağladığına pişman oldu. Onu bırakmalıydı. Ceketinin düğmelerini açmalı ve sonra gömleğine geçmeliydi ...

Gideon onun alt dudağını dişlerinin arasında sürüklerken, Rune'un parmakları ceketinin düğmelerine gitti ve onları çözdü. Bunu fark ettiğinde Rune'un bileklerini tutarak onu durdurdu.

"Rune." Onun adı hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıydı. "Seninle birlikte partiden kaçmam için beni baştan çıkaramayacaksın."

Adam geri çekilirken suratını astı.

"Bu insanlar seni kutlamak istiyor."

Bu sözler onu suçluluk duygusuyla kıştırdı. Rune gözlerini kaçırdı. "Bu gerçekten neyle ilgili?" Gideon onun eline uzandı, başparmağını yüzük parmağının dibindeki ince yara izinin üzerinde gezdirdi. "Artık korkacak bir şey yok. Tek yapman gereken kendin olmak."

Ben de bundan .

"Ya onları hayal kırıklığına uğratırsam?" diye fısıldadı, onun bakışlarından kaçınarak. "Ya gerçek Rune Winters'ı sevmezlerse?"

Güldü.

"Sevgilim." Çenesini parmaklarının arasına aldı ve bakışlarını kendisine doğru çekmeye çalıştı. "Bu mümkün değil."

Kadın çenesini kurtarmak için çekiştirdi ve geri çekilmeye başladı, ama adam onu belinden yakaladı ve geri çekti, çıplak omzunu ısırdı, sonra elbisesinin üstünden görünen bir yara izinin kenarını öptü.

"Sen hayal kırıklığının tam tersisin."

"Ya onları hayal kırıklığına uğrattıysam?" Parmaklarını tekrar adamın saçlarına geçirdi. "Ya bunların hiçbirisi işe yaramazsa?"

"O zaman işe yarayana kadar denemeye ve düzeltmeye devam ederiz." Kadının belini bırakarak elini tekrar kavradı, kaldırdı ve en küçük ikinci parmağının etrafındaki halka benzeri yara izini öptü. "Tıpkı diğer her şey gibi."

Rune parmağının etrafındaki yara izine baktı.

Antonio'nun sözünü tutarak kıydığı nikâhları sırasında yaptığı büyülerden oluşan yara izlerini döküyorlardı. Arkadaşlarının şahitliğinde yeminlerini ederken Rune iki büyü yapmıştı: biri doğruyu söylemeleri için, diğeri de onları sözlerine bağlamak için.

Artık evlilik yüzükleri yerine evlilik yara izleri takıyorlardı.

"Bir yerden başlamak zorundasınız" dedi. "Ve biz de buradan başlıyoruz."

Parmaklarını onunkilere dolayan Gideon, onu döküm odasından çekiştirerek . Kız biraz direndi ama sonunda pes ederek onu balo salonuna inen merdivenlere doğru çekmesine izin verdi. Misafirlerinin beklediği yere.

Rune merdivenlerin başında durakladı. Avize tepesinde göz kırptı. Giderek daha fazla insan dönüp Kızıl Güve'ye ve ordu komutanına baktıkça nabızı hızlandı.

Göz ucuyla döküm odasına ve açık pencereye doğru baktı.

Bunu fark eden Gideon ona doğru eğildi ve yanağına doğru fısıldadı, "Şuna ne dersin: Bu aristolar gittiğinde, sen ve ben yeniden bir araya geleceğiz. Çıplak olarak. Denizin içinde. Anlaştık mı?"

Rune gülümsemesini bastırdı. "Anlaştık."

Arkadaşlarıyla yüzleşirlerken Gideon onun kolunu kendi kolunun arasına sıkıştırdı.

"Yeni bir dünya yaratmanın zamanı geldi, Rune. Hazır mısın?"

TEŞEKKÜRLER

Danielle Burby, yaptığınız her şey için ama en çok da bana inandığınız için teşekkür ederim. Birbirimizi bulduğumuza çok sevindim.

Beni en canlı hissettiren kitapları yazmama izin verdiği için teşekkürler Vicki Lane. Sizinle çalışmaya devam edebilmeyi çok seviyorum!

Wednesday Books'taki herkese öykülerimi dünyaya bir patlama ile gönderdikleri için teşekkür ederim: Vanessa Aguirre, Sara Goodman, Eileen Rothschild, Alexis Neuville, Brant Janeway, Alyssa Gammello, Kerri Resnick, Olga Grlic, Eric Meyer, Chris Leonowicz, Cassie Gutman ve Martha Cipolla.

Taryn Fagerness'e ve yabancı editörlerime, çevirmenlerime ve yayın ekibime teşekkür ederim. Hikâyelerimi kendi dillerimden başka dillerde görmek aklımı başımdan alıyor.

Bu hikayeyi destekleyen ve okuyuculara tavsiye eden bağımsız kitapçılara ve kitapçılara teşekkür ederiz. (Thistle Bookshop ve Words Worth Books'a ekstra teşekkürler!)

Bu ikili üzerinde çalışırken ışıkların yanmasını ve ailemin geçimini sağlamama yardımcı olan Kanada Sanat Konseyi'ne teşekkür ederim.

Daha fazla kelime yazabilmem için ısıltılı prenses çocuğuma göz kulak olan aileme teşekkür ederim.

Benden hiç şüphe etmediğin için teşekkür ederim Joe. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum ama her gün minnettarım.

Son olarak, siz okurlarıma teşekkür ederim. Son Namsara'dan beri burada olanlara ve kitaplarımı yeni bulanlara. Sizi eğlendirmenin inanılmaz bir ayrıcalık olduğunu söylediğimde lütfen bana inanın. (Tabii eğlenmediyseniz ve bu teşekkürleri nefretle okumuyorsanız, bu durumda: devam edin). Yaşamak için hikayeler yazmak küçük bir mucize ve bunu bir an bile hafife almıyorum. Siz olmasaydınız ben burada olamazdım.

Ne olursa olsun, Kalpsiz Avcı benim "siktir et" projemdi. Bu hikâyeyi yazmak için ilk oturduğumda yeni bir bebek doğurmuştum ve hayatta kalma modundaydım. İçimden çıkmak için çığlık atan bu kitap hakkında kimsenin ne düşündüğü umurumda değildi çünkü umursayacak yerim yoktu. Sadece yazacak yerim vardı ve zaman çok önemli olduğu için onu istediğim hikâye dışında bir şey için haralayamazdım. Ajansım ya da editörüm yazıldıktan sonra beni uçurumun kenarından çekip almak isterse, öyle olsun. Ama kendimi tutmayacaktım. İstesem de yapamazdım. İlkel, yeni anne, gerekli gereksiz her şeyi yakma modundaydım.

Ve sonra Kalpsiz Avcı çıktı... ve ilk haftasında tüm perakendecilerde tükendi.

Ve sonra New York Times'ın en çok satanlar listesine girdi.

Şaşkına dönmüştüm. Kesinlikle çok satan bir hikâye yazmak için yola çıkmamıştım; sadece bu hikâyeyi yazmak istemiştım. Sanırım buradan çıkarılacak bir ders varsa, o da şudur: "Siktir et" hissini takip et.

Bu benim senin için umudum, sevgili okuyucu. Hikayesinin başında Rune için beslediğim umudun aynısı. (Ve bir kendim için de.) Umarım başkalarının fikirlerini bu kadar önemsemeyi bırakır ve yaşamaya izin verirsın. Umarım özür dilemeden kendin olma cesaretini bulur ve hayatını -hatta belki de dünyayı- senin ve sevdiklerinin ihtiyaç duyduğu hale getirmeye başlarsın.

AYRICA [KRISTEN CICCARELLI](#) TARAFINDAN

[Edgewood](#)

KIZIL GÜVE SERİSİ

[Kalpsiz Avcı](#)

ISKARI SERİSİ

Son Namsara

Kafesteki Kraliçe

Gökyüzü

Dokumacısı

YAZAR HAKKINDA

[KRISTEN CICCARELLI](#) bir üzüm çiftliğinde büyüdü, üniversiteyi bıraktı ve yazar olmadan önce çeşitli işlerde çalıştı. Önceki mesleklerinden bazıları şunlardır: fırıncı, çömlekçi, L'Arche asistanı ve topluluk ekmek fırını koordinatörü. Kristen bugün Kanada'nın Niagara Yarımadası'nda kocası ve kitap tutkunu çocuklarıyla birlikte yaşıyor. Kalpsiz Avcı, Edgewood ve uluslararası çok satan Iskari serisinin New York Times çoksatan yazarıdır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Wednesday Books tarafından St. Martin's Yayın Grubu

ASİ CADI. Telif Hakkı © 2025 Kristen Ciccarelli tarafından. Tüm hakları saklıdır.
Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.wednesdaybooks.com

Kapak tasarımı Kerri Resnick'e ait
Kapak illüstrasyonu: Sasha Vinogradova

eISBN 9781250866936

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2025

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi İthaf](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Bir. Gideon](#)

[İki. Rune](#)

[Üç. Gideon](#)

[Dört. Gideon](#)

[Beş. Rune Altı.](#)

[Gideon Yedi.](#)

[Rune Sekiz.](#)

[Rune Dokuz.](#)

[Gideon On.](#)

[Rune](#)

[On bir. Gideon On](#)

[iki. Gideon On üç.](#)

[Gideon On dört.](#)

[Gideon On beş.](#)

[Rune On altı. Gideon](#)

[On yedi. Rune](#)

[Onsekiz. Gideon On](#)

[dokuz. Rune](#)

[Twenty. Rune](#)

[Yirmi Bir. Gideon](#)

Yirmi İki. Rune Yirmi
Üç. Gideon Yirmi Dört.
Gideon

Yirmi Beş. Rune
Yirmi Altı. Gideon
Yirmi Yedi. Rün Yirmi
Sekiz. Gideon
Yirmi Dokuz. Rune

İkinci
Bölüm Otuz.
Rune
Otuz Bir. Gideon
Otuz İki. Rune
Otuz Üç. Rune Otuz
Dört. Rune Otuz
Beş. Gideon Otuz
Altı. Rün
Otuz Yedi. Rune Otuz
Sekiz. Gideon Otuz
Dokuz. Rune Kırk.
Gideon
Kırk Bir. Rune Kırk
İki. Gideon Kırk Üç.
Rune Kırk Dört.
Rune Kırk Beş.
Gideon Kırk Altı.
Rune
Kırk Yedi. Rune Kırk
Sekiz. Rune Kırk
Dokuz. Rune Fifty.
Rün
Elli Bir. Gideon Elli -
İki. Rune

Üçüncü Bölüm
Elli . Rune Elli Dört.
Rune Fifty -Five.
Rün
Elli Altı. Rün Elli
Yedi. Gideon
Elli Sekiz. Rune Elli
Dokuz. Gideon
Altmış. Rune
Altmış Bir. Rune
Altmış İki. Gideon
Altmış Üç. Rune
Altmış Dört. Gideon
Altmış Beş. Gideon
Altmış altı. Rune
Altmış Yedi. Gideon Altmış
Sekiz. Rune
Altmış Dokuz. Gideon
Yetmiş. Rune
Yetmiş Bir. Rune
Yetmiş İki. Gideon
Yetmiş Üç. Rune
Yetmiş Dört. Rün
Yetmiş Beş. Rün
Yetmiş Altı. Gideon
Yetmiş Yedi. Rün Yetmiş
Sekiz
Sonsöz. Üç Ay Sonra

Teşekkür
Ayrıca Kristen Ciccarelli
tarafından Yazar Hakkında
Telif Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.